C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-1_2-Hra_o_truny.PDB

PDB Name: Martin_George_R_R-Hra_o_truny_1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.4.2005
Modification Date: 30.4.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

George R. R. Martin

Hra o trůny

Kniha první/část druhá

EDDARD

Vysokými úzkými okny rozlehlé trůnní síně Rudé bašty pronikalo světlo zapadajícího slunce, rozlévalo se po podlaze, kladlo tmavě rudé pruhy na stěny, kde kdysi visely hlavy draků. Nyní byl kámen pokryt tapiseriemi s loveckými výjevy, zářivými zelení, hnědí a modří, a přesto měl Ned Stark pocit, že jedinou barvou v síni je barva krve.
Seděl vysoko na ohromném prastarém trůnu Aegona Dobyvatele, monstrózní železné věci plné hrotů, zubatých hran a groteskně pokrouceného kovu. Bylo to, jak ho Robert předem varoval, pekelně nepohodlné křeslo, a nikdy ne víc než právě teď, s jeho zlámanou nohou pulzující od minuty k minutě stále ostřejší bolestí. Kov pod ním jako by byl stále tvrdší a rozježená ocel mu znemožňovala opřít se v křesle. Králi by se nikdy nemělo sedět pohodlně, prohlásil Aegon Dobyvatel, když svým zbrojířům nařídil ukovat pro něj velký trůn z mečů ukořistěných jeho nepřátelům. Budiž proklat Aegon za jeho arogantnost, pomyslel si Ned ponuře, a budiž proklát také Robert za jeho hon.
"Jste si docela jistí, že to nebyli obyčejní lapkové?" zeptal se Varys tiše od sněmovního stolu pod trůnem. Velmistr Pycelle se nepohodlně zavrtěl, zatímco Malíček si hrál s brkem. Byli jedinými rádci, kteří se dostavili. V královských lesích byl spatřen bílý jelen a lord Renly i ser Barristan se připojili ke králi s úmyslem ulovit ho, společně s princem Joffreym, Sandorem Cleganem, Balonem Swannem a polovinou dvora. A tak Ned musel během jeho nepřítomnosti sedět na Železném trůně místo svého krále.
Alespoň že mohl sedět. Kromě rady museli všichni ostatní uctivě stát nebo klečet. Prosebníci tísnící se poblíž vysokých dveří, rytíři a urození pánové pod tapiseriemi, obyčejný lid na galerii, stráže ve zbroji a pláštích, zlatých nebo šedivých: ti všichni stáli.
Vesničané klečeli: muži, ženy a děti, všichni v cárech a zakrvácení, s obličeji poznamenanými strachy. Tři rytíři, kteří je přivedli, aby vypovídali, stáli za nimi,
"Lapkové, lorde Varysi?" Z hlasu sera Raymuna Darryho přímo čišela zášť. "Och, byli to lapkové, to určitě. Lannisterovi lapkové."
Urození páni i služebnictvo se ztišili, aby naslouchali. Ned cítil napětí panující v síni. Nedokázal předstírat překvapení. Od té doby, co Catelyn zajala Tyriona Lannistera, byl západ troudníkem. Jak Řekotočí, tak Casterlyova skála svolaly svoje vazaly a armády se tísnily v průsmyku pod Zlatým zubem. Bylo jen otázkou času, kdy začne téci krev. Jedinou otázkou, která ještě zbývala, bylo, jakým nejlepším způsobem nevyhnutelné krvácení zmírnit.
Ser Karyl Vance se smutnýma očima, který by byl pohledný, nebýt vínově zbarveného mateřského znaménka, které hyzdilo jeho tvář, ukázal na klečící vesničany. "Tohle jsou všichni, co zbyli z šererské tvrze, lorde Eddarde. Ostatní jsou mrtví, společně s obyvateli městečka Vendiš a Šaškova brodu."
"Povstaňte," nařídil Ned vesničanům. Nikdy nevěřil tomu, co mu říkal člověk na kolenou. "Vy všichni, vstaňte."
Po jednom, po dvou se obyvatelé Šereru zvedali na nohy. Jednomu prastarému muži museli pomoci a mladá dívka v zakrvácených Šatech zůstala klečet, prázdně hledíc na sera Aryse Oakhearta, který stál u úpatí trůnu v bílé zbroji Královské gardy, připravený ochraňovat a bránit krále... nebo, jak alespoň Ned předpokládal, krále pobočníka.
"Jossi," vybídl ser Raymun Darry otylého plešatého muže v pivovarnické zástěře. "Řekni pobočníkovi, co se stalo v Šereru."
Joss přikývl, "Nechť se zlíbí Jeho Výsosti -" "Jeho Výsost je na lovu za Černovodým proudem," řekl Ned, přemýšleje o tom, jak může člověk žít celý život několik dnů jízdy od Rudé bašty a nemít ponětí o tom, jak vypadá jeho král. Ned byl oděný v bílém lněném kabátci se zlovlkem Stárků na hrudi; svůj černý vlněný plášť měl připevněný k límci stříbrnou sponou ve tvaru ruky, na znamení hodnosti. Černá, bílá a šedá, všechno barvy pravdy. "Jsem lord Eddard Stark, králův pobočník. Pověz mi, kdo jsi a co víš o těch jezdcích."
"Mám... míval jsem... míval jsem pivovar, můj pane, v Šere-ru, u kamenného mostu. Nejlepší pivo jižně od Šíje, každý to říkával, prosím za prominutí, můj pane. Je pryč, stejně jako všechno ostatní, můj pane. Přijeli a vypili, co se do nich

vešlo, a zbytek vylili a potom mi zapálili střechu nad hlavou a taky by prolili moji krev, kdyby mě byli chytili, můj pane."
"Vypálili nás," pokračoval farmář vedle něho. "Přijeli za tmy, z jihu, a zapálili pole i domy, a ty, co se je snažili zastavit, zabili. Žádní loupeživí nájezdníci to ale nebyli, můj pane. Neměli v úmyslu ukrást nám dobytek, tihle ne, ti zabili moji dojnou krávu na místě, kde stála, a nechali ji tam ležet pro mouchy a vrány."
"Uštvali mého učně," naříkal podsaditý muž s kovářskými svaly a obvazem kolem hlavy. Vzal si na sebe na návštěvu ke dvoru svoje nejlepší šaty, ale jeho kalhoty byly i tak celé záplatované a jeho plášť plný skvrn z cesty a uprášený. "Na koních ho honili tam a zpátky přes pole, strkali do něho svými kopími, jako by to byla nějaká hra, a smáli se, zatímco chlapec padal a křičel, dokud ho ten velký neprobodl naskrz."
Dívka na kolenou zvrátila hlavu a pohlédla vzhůru na Nedá, sedícího na trůnu vysoko nad ní. "Taky zabili moji matku, Tvoje Výsosti. A taky... taky..." Její hlas odezněl, jako by zapomněla, co chtěla říci. Začala vzlykat.
Slova se ujal ser Raymun Darry. "Ve Vendiši lidé hledali útočiště v jejich tvrzi, ale její zdi byly postaveny z trámů. Jezdci nakupili ke sténám slámu a nechali je tam hořet zaživa. Jakmile obyvatelé Vendiše otevřeli brány tvrze, aby před ohněm uprchlí, stříleli po nich šípy, když běželi kolem nich, dokonce i po ženách s kojenci."
"Och, to je strašné, "mumlal Varys. "Jak krutí mohou lidé být." "To samé by udělali i s námi, ale šererská tvrz je postavená z kamene," řekl Joss. "Někteří nás chtěli vykouřit, ale ten velký řekl, že vzhůru po řece je zralejší ovoce, a vyrazili směrem na Šaškův brod."
Když se naklonil kupředu, Ned pod svými prsty cítil chladnou ocel. Pod každým prstem měl čepel, hroty pokroucených mečů vyčnívajících jako tesáky z opěrek trůnu. Dokonce i po třech staletích byly některé ostré tak, že dokázaly říznout. Železný trůn byl pro neopatrného plný pastí. V písních se pravilo, že bylo třeba tisíce mečů, aby ho vyrobili, rozžhavených doběla ve výhni plamenů dštících ze chřtánu Baleriona Černého děsu. Kovali jej padesát devět dní. Konec jejich snažení korunovalo toto pokrou-cené černé monstrum vyrobené z jako břitva ostrých hran, hrotů a pásů kovu; trůn, který mohl zabít člověka, a také zabil, pokud lze věřit příběhům.
Jak bylo možné, že na něm sedí. to Eddard Stark nechápal, a přesto tam seděl a lidé před ním k němu vzhlíželi s prosbou o spravedlnost. "Jaký důkaz máte, že to byli lannisterští jezdci?" zeptal se a snažil se přitom držet svůj hněv na uzdě. "Měli snad na sobě purpurové pláště nebo nesli korouhev se lvem?"
"Dokonce ani Lannisterové nejsou tak stupidní." vyštěkl ser Marq Piper. Byl to naparující se mladíček, na Nedův vkus příliš nezkušený a horkokrevný, třebaže věrný přítel Catelynina bratra Edmura Tullyho.
"Každý jejich muž byl na koni a ve zbroji, můj pane," odpověděl ser Karyl klidným hlasem. "Byli ozbrojeni kopími s ocelovými hroty, meči a bitevními sekerami určenými k vraždění." Pokynul směrem k jednomu z otrhaných přeživších. "Ty. Ano, ty, nikdo ti neublíží. Pověz pobočníkovi to, co Jsi řekl mně."
Starý muž pokývl hlavou. "Co se týče jejich koní." řekl, "jeli na válečných ořích. Mnoho let jsem pracoval ve stájích starého sera Willuma, takže poznám ten rozdíl. Žádný z nich nikdy netáhl pluh, bohové jsou svědky, že se nemýlím."
"Skutečně dobře vybavení lapkové," poznamenal Malíček. "Možná ty koně ukradli na posledním místě, na které zaútočili,"
"Kolik mužů bylo v té skupině?" zeptal se Ned.
"Nejméně stovka," odpověděl Joss ve stejném okamžiku, kdy kovář s obvázanou hlavou řekl: "Padesát," a jakási stařena za ním: "Stovky a stovky, můj pane, celá armáda to byla."
"Máš větší pravdu, než tušíš, dobrá ženo," řekl jí lord Eddard. "Říkáš, že neměli žádné praporce. Jakou měli zbroj? Všiml si některý z vás ornamentů a dekorací, znaků na přílbách nebo mečích?"
Sládek Joss zavrtěl hlavou. "Mrzí mne to, můj pane, ale ne, zbroj, kterou měli na sobě, byla holá, bez ozdob, jenom... ten, který je vedl, byl ve zbroji stejné jako ostatní, ale člověk si ho i tak nemohl s nikým splést. Byl strašně velký, můj pane. Tl, co říkají, že obři vymřeli, nikdy neviděli takového muže, to přísahám. Byl velký jako vůl a jeho hlas lámal skály."
"Hora!" zvolal ser Marq. "Pochybuje snad někdo o tom? Byla to práce sera Gregora."
Ned zpod oken na vzdáleném konci síně uslyšel mumlání. Dokonce i ti na galerii si mezi sebou nervózně šeptali. Urození pánové i obyčejný lid věděli, co by to mohlo znamenat, kdyby měl ser Marq pravdu. Ser Gregor Clegane byl vazalem lorda Tywina Lannistera.
Prohlížel si zděšené obličeje vesničanů. Nebylo divu, že měli takový strach; mysleli si, že jsou sem vlečeni proto, aby nazvali lorda Tywina krvavým řezníkem před králem, který byl jeho synem ve sňatku. Divil se, zda by jim rytíři vůbec dali tu šanci.
Velmistr Pycelle rozvážně vstal od sněmovního stolu a řetěz jeho úřadu na jeho krku zacinkal. "Se vší úctou, sere Marqu, nemůžeš přece vědět, zda ten ničema byl ser Gregor. V říši je mnoho velkých mužů."
"Tak velkých jako Hora, která jede?" opáčil ser Karyl. "Já takového nikdy neviděl,"
"Ani žádný Člověk zde přítomný," dodal ser Raymun spěšně. "Dokonce i jeho bratr je vedle něj štěně. Moji lordi, otevřte oči. Copak potřebujete vidět na mrtvolách jeho pečeť? Byl to Gregor."
"Proč by měl ser Gregor pořádat nájezdy na bezbranné vesničany?" divil se Pycelle. "Z milosrdenství svého lenního pána je majitelem mocné pevnosti a svých vlastních pozemků. Ten muž je oleji pomazaným rytířem."
"Falešným rytířem!" vyhrkl ser Marq. "Šíleným psem lorda Tywina." "Můj lorde pobočníku," zvolal Pycelle škrobeným hlasem, "naléhám na tebe, abys tomuto dobrému rytíři připomněl, že lord Tywin Lannister je otcem naší vznešené královny."
"Děkuji ti, velmistře Pycelle," řekl Ned. "Obávám se, že bychom na to mohli zapomenout, kdybys nám to nepřipomněl,"
Z výhodné pozice na vrcholu svého trůnu viděl muže, kteří se vytráceli dveřmi na vzdáleném konci síně. Zajíci pelášící do pelechu, pomyslel si... nebo krysy uždibující z královnina sýra. Nahoře na galerii zahlédl septu Mordane a vedle ní Sansu. Ned pocítil nával hněvu; tohle nebylo místo pro dívku. Jenomže septa nemohla tušit, že dnešní audience bude

něčím jiným než jen obvyklou únavnou záležitostí vyslechnutí petic, řešení sporů mezi rivalskými pevnostmi a rozhodování o umístění hraničních kamenů.
Ser Baeliš u sněmovního stolu dole pod trůnem ztratil zájem o svůj brk a naklonil se kupředu. "Sere Marqu, sere Karyle, sere Raymune - mohl bych vám položit otázku? Ty tvrze byly pod vaší ochranou. Kde jste byli, když všechno to vraždění a vypalování probíhalo?"
"Byl jsem navštívit svého lorda otce v průsmyku pod Zlatým zubem, stejně jako ser Marq," odpověděl ser Karyl Vance. "Když se zvěst o tom běsnění dostala k uším sera Edmura Tullyho, poslal vzkaz, abychom vyslali malý oddíl mužů pátrat po těch, co přežili, a přivedli je před krále."
Pak promluvil ser Raymun Darry. "Ser Edmure mne povolal do Řekotočí s celým mým vojskem. Tábořil jsem přes řeku od jeho hradeb a čekal na jeho příkazy, když jsem se doslechl tu zvěst. Než jsem se mohl vrátit na svoje vlastní území, elegáne a ta jeho havěť byli zpátky za Rudým bodcem, mířili k lannisterským kopcům."
Malíček si zamyšleně hladil špičku své bradky. "A co když přijedou znovu, pánové?"
"Když přijedou znovu, použijeme jejich krev k zavlažení polí, co vypálili," prohlásil rozohněně ser Marq.
"Ser Edmure poslal svoje muže do každé vesnice a tvrze do vzdálenosti jednoho dne jízdy od hranice," vysvětloval ser Karyl. "Příští nájezd nebude tak snadný jako ten poslední."
A to Je možná přesné to, co lord Tywin chce, řekl si Ned v duchu, vykrvácet síly Rekotočí, přimět toho chlapce rozptýlit svoje meče. Bratr jeho ženy byl mladý a spíš galantní než moudrý. Bude se snažit udržet každou píď půdy a bránit každého muže, ženu a dítě, kteří mu říkají pane, a Tywin Lannister byl natolik vychytralý, aby to věděl.
"Pokud vašim polím a tvrzím již nehrozí žádné nebezpečí." řekl lord Petyr, "co v tom případě žádáte od trůnu?"
"Lordi Trojzubce udržují králův mír," odpověděl ser Raymun Dany. "Lannisterové jej porušili. Žádáme o svolení pomstít se jim, ocelí za ocel. Žádáme spravedlnost pro obyčejný lid z Šere-ru, Vendiše a Šaškova brodu."
"Edmure souhlasí, musíme to seru Gregoru elegánovi oplatit jeho vlastní krvavou mincí." prohlásil ser Marq, "ale starý lord Hoster nám nařídil, abychom se předtím, než zaútočíme, vydali sem a prosili o královo svolení."
V tom případě díky bohům za starého lorda Hostera. Tywin Lannister byl nejenom lvem, ale také liškou. Pokud skutečně poslal sera Gregora pálit a drancovat - a Ned nepochyboval o tom, že to udělal -, postaral se o to, aby tam jel pod příkrovem noci, bez zástav, údajně jako obyčejný nájezdný lapka. Kdyby na ně Rekotočí zaiitoČilo, Cersei a její otec by trvali na tom, že to byli Tullyové, kdo porušil králův mír, ne Lannisterové. Jen bohové vědí. čemu by Robert uvěřil.
Velmistr Pycelle byl znovu na nohou. "Můj lorde pobočníku, pokud tito dobří lidé věří. že ser Gregor porušil svoje svaté sliby plundrováním a násilněním, ať se vydají za jeho lenním pánem a tam si stěžují. Ať hledají spravedlnost u lorda Tywina."
"Všechno podléhá králově spravedlnosti," řekl mu Ned. "Sever, jih, východ či západ. Vše, co činíme, činíme v Robertově jménu."
"Králově spravedlnosti," přikývl velmistr Pycelle. "To je pravda, a proto bychom tuto záležitost měli odložit, dokud se král -"
"Král je na lovu za řekou a nevrátí se možná celé dny," přerušil ho lord Eddard. "Robert mi přikázal sedět tady na jeho místě, naslouchat jeho ušima, mluvit jeho hlasem. Právě to mám v úmyslu udělat... Ačkoli souhlasím s tím, že se o tom král musí dozvědět." Uviděl pod tapiseriemi známý obličej. "Sere Robare." Ser Robar Royce popošel kupředu a uklonil se. "Můj pane."
"Tvůj otec je na lovu s králem," řekl Ned. "Odvezeš jim vzkaz o tom, co tady dnes bylo vyřčeno a vykonáno?"
"Neprodleně, můj pane."
"Máme tedy povolení pomstít se seru Gregorovi?" zeptal se Marq Piper pobočníka.
"Pomstít?" opáčil Ned. "Já myslel, že jsme mluvili o spravedlnosti. Vypálení elegánových polí a povraždění jeho lidí neobnoví králův mír, jenom vaši zraněnou pýchu." Než mladý rytíř stačil vyslovit svůj názor, odvrátil se od něj a pohlédl na vesničany. "Lidé Šereru, nemohu vám vrátit vaše domy ani vaši úrodu, ani nemohu vaše mrtvé přivést zpět k životu. Ale možná vám ve jménu našeho krále Roberta mohu poskytnout alespoň malou míru spravedlnosti,"
Každé oko v síni se na něho upíralo, čekalo. Ned pomalu vstal, vší silou svých paží se odstrčil od opěrek trůnu a snažil se přitom ignorovat úpornou bolest nohy v dlaze. Nebyl to okamžik vhodný k tomu, aby viděli jeho slabost. "První lidé věřili, že soudce, který vynese rozsudek smrti, sám musí tít mečem a na severu se této staré zvyklosti stále držíme. Nerad někoho posílám, aby za mne zabíjel, avšak zdá se, že jinou možnost nemám." Ukázal na svoji zlomenou nohu.
"Lorde Eddarde!" Výkřik přišel ze západní strany síně, od pohledného mladého chlapce, který si odvážně razil davem cestu vpřed. Bez své zbroje ser Loras Tyrell vypadal ještě mladší než na svých šestnáct let. Měl na sobě světle modré hedvábí a jeho opasek byl řetězem spojených zlatých růží. znaku jeho rodu. "Prosím tě o čest zastupovat tě v této záležitosti. Svěř tento úkol mně, můj pane, a slibuji ti, že tě nezklamu."
Malíček potlačil smích. "Sere Lorasi, kdybychom tě tam poslali samotného, ser Gregor by nám zpátky poslal tvoji hlavu se švestkou nacpanou v těch tvých pěkných ústech. Hora není muž, který by ohýbal krk před čímkoli spravedlností."
"Já se Gregora elegána nebojím," prohlásil ser Loras vychlou-bačně.
Ned se pomalu posadil zpátky na tvrdé železné sedátko Ae-gonova nestvůrného trůnu. Jeho oči pátraly v obličejích podél zdi. "Lorde Beriku," zvolal. "Thorosi z Myru. Sere Gladdene. Lorde Lothare." Jmenovaní muži vystupovali jeden po druhém vpřed. "Každý z vás shromážděte dvacet mužů a odvezte můj vzkaz do Gregorovy pevnosti. Dvacet mužů mé stráže pojede s vámi. Lorde Beriku Dondarrione, ty budeš velitelem, jak přísluší tvé hodnosti."
Mladý lord s rudozlatými vlasy se uklonil. "Jak poroučíš, lorde Eddarde."
Ned zvýšil hlas, takže se nesl až ke vzdálenému konci trůnní síně. "Ve jménu Roberta z rodu Baratheonů, prvního svého jména, krále Andalů, Rhoynů a Prvních lidí. pána Sedmi království a ochránce říše, výnosem Eddarda z rodu

Stárků, jeho pobočníka, nařizuji vám jet se vším spěchem do západních zemí. překročit Rudý bodec Trojzubce pod královou vlajkou a vykonat královu spravedlnost na falešném rytíři Gregoru elegánovi, a všech, kteří se podíleli na jeho zločinech. Veřejně ho žaluji, odsuzuji ke ztrátě občanských práv a zbavuji ho všech hodností a titulů, všech pozemků, příjmů a majetku a odsuzuji ho k smrti. Ať se bohové slitují nad jeho duší."
Když ozvěna jeho slov odumřela, Rytíř květin se zdál být vyveden z míry. "Lorde Eddarde, a co já?"
Ned na něj pohlédl dolů. Z výše Loras Tyrell vypadal téměř tak mladý jako Robb. "Nikdo nepochybuje o tvé odvaze, sere Lorasi, ale my tady jednáme o spravedlnosti, zatímco tobě jde o pomstu." Pohlédl zpět na lorda Berika. "Vyjeďte za prvního kuropění. Tyto věci je nejlépe vykonat rychle." Zvedl ruku. "Trůn dnes nevyš lysí žádné další petice."
Alyn a Porther vyšli po příkrých kovových schodech, aby mu pomohli dolů. Když s nimi sestupoval, cítil na sobě zamračený pohled Lorase Tyrella, ale chlapec odešel ještě předtím, než Ned dosáhl podlahy trůnní síně.
Při úpatí železného trůnu Varys sbíral papíry ze sněmovního stolu. Malíček a velmistr Pycelle již odešli. "Jsi statečnější muž než já, můj pane," poznamenal eunuch tiše.
"Jak to myslíš, lorde Varysi?" zeptal se Ned příkře. Bolela ho noha a neměl náladu na nějaké slovní hříčky.
"Kdybych tam nahoře byl já, poslal bych sera Lorase. Tolik tam chtěl jít... a člověk, který má Lannistery za nepřátele, by se snažil udělat Tyrelly svými přáteli." "Ser Loras je mladý," řekl Ned. "Odvažuji se říct, že z toho zklamání vyroste."
"A ser Ilyn?" Eunuch se pohladil po masité, napudrované tváři. "Konec konců, on je vykonavatelem královy spravedlnosti. Poslat tam jiného muže, aby udělal, co přísluší jemu... Někteří by to mohli považovat za vážnou urážku."
"Nechtěl jsem nikoho urazit, ani v nejmenším." Ve skutečnosti Ned němému rytíři nedůvěřoval, i když to možná bylo jen proto, že katy neměl rád. "Nezapomeň, že Payneové jsou vazaly Lannisterů. Myslel jsem, že bude lépe vybrat muže, kteří nejsou lordu Lannisterovi ničím povinováni."
"Velmi moudré, nepochybně," řekl Varys. "Přesto jsem se náhodou podíval na samý konec síně, kde stál ser Ilyn. Hleděl na nás těma svýma bledýma očima a musím říct, že nevypadal potěšené, třebaže být si něčím jistý je u našeho tichého rytíře velmi obtížné. Doufám, že i on z toho zklamání vyroste. On svoji práci tak miluje..."
SANSA
Neposlal tam sera Lorase," stěžovala si Sansa Jeyne Poole toho večera, když se spolu ve světle lampy dělily o studenou večeři. "Myslím, že to bylo kvůli jeho noze." Lord Eddard večeřel ve svých komnatách s Alynem, Harwinem a Vayonem Poolem, aby dal odpočinout svojí zlomené noze, a septa Mordane si stěžovala na nohy bolavé od toho, jak celé odpoledne stála na galerii. Arya se k nim měla připojit, ale ta se ze své taneční lekce vrátila pozdě.
"Kvůli noze?" řekla Jeyne nejistě. Byla to pohledná tmavovlasá dívka Sansina věku. "Ser Loras si zranil nohu?"
"Ne kvůli jeho noze," řekla Sansa, delikátně ožďubujíc kuřecí stehýnko. "Kvůli otcové noze, ty hloupá. Pořád ho tak bolí, že je kvůli tomu protivný. Jinak by tam určitě poslal sera Lorase."
Rozhodnutí jejího otce ji stále rozčilovalo. Když k němu Rytíř květin promluvil, byla si jistá, že uvidí přetvářet se ve skutečnost jeden z příběhů staré chůvy. Ser Gregor byl monstrem a ser Loras opravdovým hrdinou, který ho zabije. Dokonce i vypadal jako opravdový hrdina, tak štíhlý a krásný, se zlatými růžemi kolem svého útlého pasu a s bohatými hnědými kadeřemi padajícími mu do očí. Jenomže otec jeho nabídku odmítl! Rozčililo ji to víc, než dokázala vypovědět.
Postěžovala si i septě Mordane, když spolu sestupovaly po schodech z galerie, ale septa jí na to řekla, že jí nepřísluší pochybovat o rozhodnutích jejího otce. Právě tehdy se k nim přitočil lord Baeliš a řekl: "Och, já nevím, septo. O některých z rozhodnutí jejího otce lze maličko pochybovat. Zde přítomná mladá dáma je stejně chytrá, jako je půvabná." Rozmáchle Sanse vysekl poklonu, tak hlubokou, že si nebyla jistá, zda je míněna jako kompliment nebo jako urážka.
Když si septa Mordane uvědomila, že lord Baeliš je poslouchal, byla velmi rozrušená. "To děvče jen tak plácalo, můj pane," řekla. "Pošetilé žvatlání. Nic tou svojí poznámkou nemyslela."
Lord Baeliš si pohladil svoji špičatou bradku a řekl: "Nic? Řekni mi, dítě, proč bys tam poslala sera Lorase?"
Sansa neměla jinou možnost než mu vysvětlit to o monstrech a hrdinech. Králův rádce se usmál, "Nu, nejsou to zrovna důvody, které bych uvedl já, ale..." Dotkl se její tváře, palcem lehce přejel po linii její lícní kosti, "Život není píseň, drahá. Jednoho dne se to ke svému zármutku možná dozvíš."
Tohle však Sansa Jeyne vypravovat nechtěla; bylo pro ni nepříjemné, jen když si na to vzpomněla.
"Vykonavatelem královy vůle je přece ser Ilyn, ne ser Loras," namítla Jeyne. "Lord Eddard tam měl poslat jeho."
Sansa se zachvěla. Pokaždé, když se podívala na sera Ilyna Payna, celá se otřásla. Měla z něj pocit, jako by se něco mrtvého plazilo po její nahé kůži, "Ser Ilyn je téměř jako íťr«//^monstrum. Jsem ráda, že otec nevybral jeho."
"Lord Beric je stejný hrdina jako ser Loras. Je vždycky tak statečný a galantní."
"Já bych neřekla," odsekla Sansa pochybovačně. Beric Don-darrlon byl sice pohledný, ale byl strašně starý, téměř dvaadvacetiletý; Rytíř květin by byl mnohem lepší volbou. Samozřejmě, Jeyne milovala sera Berlka od té doby, co ho poprvé spatřila na turnaji, Sansa si říkala, že je hloupá; konec konců, Jeyne byla jen dcerou majordoma, a bez ohledu na to, jak po něm toužila, lord Beric nikdy nepohlédne na nikoho, kdo na společenském žebříčku stojí tak hluboko pod ním, dokonce i kdyby byla jeho věku.
Bylo by však necitlivé říci jí to, a tak se Sansa napila mléka a změnila téma. "Měla jsem dnes v noci sen o tom, že toho bílého jelena skolil Joffrey," řekla. Ve skutečnosti to bylo spíš její zbožné přání, ale znělo lépe, když tomu říkala sen. Každý věděl, že sny bývají prorocké. Bílí jeleni jsou velmi vzácná a magická zvířata a ona ve svém srdci věděla, že její galantní princ stojí za víc než jeho věčně opilý otec.
"Sen? Opravdu? Přišel k němu princ Joffrey jen tak a dotkl se ho holou rukou a nic mu neudělal?"
"Ne," řekla Sansa. "Zastřelil ho zlatým šípem a přivezl ho sem pro mne." V písních rytíři magická zvířata nikdy nezabíjeli, jenom šli k nim, dotkli se jich a nic jim neudělali, jenomže ona věděla, že Joffrey má lov rád, především zabíjení. Ačkoli jenom zvířat. Sansa si byla jistá, že její princ neměl žádný podíl na zabití Joryho a ostatních ubohých

mužů; mohl za to jen jeho zlý strýc, Králokat. Věděla, že její otec je kvůli tomu rozezlený, ale nebylo spravedlivé vinit z toho Joffa. Bylo to stejné, jako dávat jí vinu za něco, co provedla Arya.
"Dnes odpoledne jsem viděla tvoji sestru," vyhrkla Jeyne, jako by Sanse četla myšlenky. "Chodila ve stáji po rukou. Proč vůbec dělá takové věci?"
"Jsem si jistá, že nevím, proč Arya dělá cokoli z toho, co dělá." Sansa stáje nesnášela, byla to pro ni páchnoucí místa plná hnoje a much. Dokonce i když jela na vyjížďku, byla ráda, když štolba koně osedlal a vyvedl jí ho na nádvoří.
"Chceš, abych ti povídala o té audienci, nebo ne?"
"Chci," odpověděla Jeyne.
"Byl tam jeden černý bratr," řekla Sansa, "prosil o muže pro Zeď, jenomže byl už dost starý a páchl," To se jí vůbec nelíbilo. Vždycky si představovala, že Noční hlídku tvoří jenom muži jako strýc Benjen. V písních jim říkali černí rytíři Zdi, Jenomže tento muž měl hrb na zádech, byl ošklivý a vypadal, že by mohl mít vši. Pokud je Noční hlídka ve skutečnosti taková, jako byl on, bylo jí líto jejího nevlastního bratra Jona. "Otec se zeptal, zda jsou v síni nějací rytíři, kteří by chtěli udělat čest svým rodům a dát se k černým, ale nikdo se nepřihlásil. Tak tomu Yorenovl alespoň dal možnost vybrat si v královských žalářích. Později před něj předstoupili dva bratři, svobodní jezdci z Dornských blat, a přislíbili svoje meče do služeb králi. Otec jejich přísahy Přijal..."
Jeyne zívla. "Jsou tam ještě nějaké citrónové zákusky?"
Sanse se nelíbilo, když ji někdo přerušoval, ale musela připustit, že citrónové zákusky znějí zajímavěji než většina toho, co se dělo v trůnní síni. "Podíváme se," řekla.
V kuchyni žádné citrónové zákusky nenašly, ale byla tam celá polovina studeného jahodového koláče a ten byl téměř stejně dobrý. Jedly jej na schodech věže, chichotaly se, brebentily a dělily se o svá tajemství, a když toho večera Sansa šla do postele, připadala si téměř stejné zkažená jako Arya.
Příštího rána se probudila ještě před rozbřeskem a ospale přešla k oknu, aby se podívala, jak ser Beric na nádvoří řadí svoje muže. Vyjeli ve chvíli, kdy se nad městem začal probírat úsvit, se třemi vlajkonoši jedoucími před nimi; z vysoké žerdi visel králův korunovaný jelen a ze dvou kratších zlovlk Stárků a zástava s vidlicovitým bleskem lorda Berika. Všechno to bylo tak vzrušující, jako píseň měnící se v život; zvonění mečů, planoucí pochodně, praporce tančící ve větru, frkající a řehtající koně, zlaté paprsky vycházejícího slunce šikmo dopadající skrze mříže železné brány, když byla vytahována vzhůru. Muži Zi-mohradu vypadali obzvlášť dobře ve své stříbrné zbroji s dlouhými šedými plášti. Praporec Stárků nesl Alyn. Když ho uviděla zastavit vedle lorda Berika, aby spolu promluvili, Sansu to naplnilo pocitem hrdosti. Alyn je hezčí, než byl Jory; jednoho dne se stane rytířem.
Poté, co odjeli, Pobočníkova věž jí připadala tak prázdná, že když Sansa přišla dolů na snídani, byla potěšena dokonce i pohledem na Aryu. "Kde jsou všichni?" chtěla vědět její sestra, která loupala kůru z krvavého pomeranče. "Poslal je otec na lov na Jaimeho Lannistera?"
Sansa si povzdechla. "Odjeli s lordem Berikem, aby popravili sera Gregora elegána." Otočila se k septě Mordane, která si dřevěnou lžící nabírala ovesnou kaši. "Septo, napíchne lord Beric hlavu sera Gregora na jeho vlastní bránu, nebo ji přinese sem králi?" Ona a Jeyne Poole se kvůli tomu dohadovaly předchozího večera.
Septa byla šokovaná hrůzou. "Dáma nehovoří o takových věcech při snídani. Kam se poděly tvoje způsoby, Sanso? Mám dojem, že poslední dobou se chováš téměř stejně nevychovaně jako tvoje sestra." "Co Gregor udělal?" zajímala se Arya.
"Vypálil pevnost a zavraždil hodně lidí, žen a taky dětí."
Arya zkřivila obličej v úšklebku. "Jaime Lannister zavraždil Joryho, Hewarda a Wyla a Ohař zabil Mycaha. Někdo by měl stít hlavy i jim."
"To není to samé," namítla Sansa. "Ohař je Joffreyho tělesný strážce, přísahal mu věrnost. Ten tvůj řeznický kluk prince napadl."
"Lhářko," vyhrkla Arya. Sevřela krvavý pomeranč v dlani tak prudce, že jí červená šťáva vystříkla mezi prsty.
"Jen pokračuj, nadávej si mně, jak chceš," řekla Sansa bezstarostně. "Až se stanu Joffreyho manželkou, už si na mě dovolovat nebudeš. Budeš se přede mnou muset klanět a říkat mi Tvoje Výsosti." Arya mrštila pomerančem přes stůl a Sansa vyjekla. Plod ji s mokrým rozplácnutím zasáhl doprostřed čela a spadl dolů do jejího klína.
"Máš šťávu na tváři, Tvoje Výsosti," ušklíbla se Arya.
Stékala jí dolů po nose a štípala ji do očí. Sansa si ji otřela ubrouskem. Když uviděla, co ovoce na jejím klíně udělalo s jejími krásnými šaty ze slonovinově zbarveného hedvábí, dala se znovu do křiku. "Jsi hrozná," křičela na svoji sestru. "Měli zabít tebe místo Lady!"
Septa Mordane pomalu vstala. "Váš otec se o tomhle dozví! Jděte do svých pokojů, okamžitě. Okamžitě!"
"Já taky?" Sanse vhrkly slzy do očí. "To není spravedlivé."
"O tom spolu nebudeme diskutovat. Jděte!"
Sansa odkráčela pryč s hlavou hrdě vztyčenou. Bude královnou a královny nepláčou. Alespoň ne před lidmi. Když přišla do své komnaty, zavřela dveře na závoru a svlékla si šaty. Krvavý pomeranč zanechal na hedvábí ošklivou rudou skvrnu. Sbalila šaty do klubíčka a hodila je do vychladlého krbu, na popel z ohně předchozího večera. Když uviděla další skvrnu, která prosákla na její spodničku, začala proti své vůli vzlykat. Divoce ze sebe strhala zbytek svých šatů, vrhla se na postel a plakala tak dlouho, dokud neusnula.
Bylo již poledne, když septa Mordane zaklepala na dveře její komnaty. "Sanso. Tvůj otec tě chce vidět."
Sansa se posadila. "Lady," zašeptala. Na okamžik měla pocit, jako by její zlovlk byl v místnosti s ní. díval se na ni svýma zlatýma očima, smutný a vědoucí. Uvědomila si, že se jí to jen zdálo. Lady byla s ní a běžely spolu a... a...
Pokoušet se vzpomenout si bylo stejné jako snažit se chytat déšť do prstů. Sen odezněl a Lady byla zas mrtvá.
"Sanso." Zabušení na dveře se ozvalo znovu, naléhavěji, "Slyšíš mé?"

"Ano, septo," odpověděla. "Dáš mi chvilku, abych se mohla obléknout, prosím?" Oči měla červené od pláče, ale snažila se, jak mohla, aby se udělala krásnou.
Když s ní septa vešla do otcova soláru, lord Eddard se skláněl nad velkou, v kůži vázanou knihou a svoji nohu v sádrovém obvazu měl nataženou pod stolem. "Pojď sem, Sanso," řekl, ne nelaskavě, zatímco septa odešla pro její sestru. "Sedni si vedle mě." Zavřel knihu.
Septa Mordane se po chvíli vrátila s Aryou kroutící se v jejím silném stisku. Sansa si na sebe vzala nádherné šaty z bledě zeleného damašku a zachmuřený výraz, ale její sestra na sobě měla urousané kalhoty a kabátec z hrubého plátna, který měla i u snídaně. "Tady je ta druhá," oznámila septa.
"Děkuji ti, septo Mordane. Rád bych se svými dcerami mluvil o samotě, kdybys byla tak laskavá." Septa se uklonila a odešla.
"To Arya si začala," řekla Sansa rychle, dychtivá mít první slovo. "Nazvala mě lhářkou, hodila po mně pomeranč a zničila mi šaty, ty ze slonovinového hedvábí, co mně dala královna Cersei, když mě zasnoubili s princem Joffreym. Nenávidí mě kvůli tomu, že se provdám za prince. Snaží se všechno zničit. Otče, ona nesnáší všechno, co je krásné, milé nebo úžasné."
"Dost, Sanso," hlas lorda Eddarda byl ostrý netrpělivostí.
Arya zvedla oči. "Omlouvám se, otče. Chovala jsem se špatně a prosím svoji drahou sestru o odpuštění."
Sansa byla tak ohromená, že na okamžik ztratila řeč. Konečně našla hlas. "A co moje šaty?"
"Možná... bych je mohla vyprat," řekla Arya pochybovačně.
"Vyprání jim nepomůže," řekla Sansa. "Ani kdybys je drhla celý den a celou noc. Hedvábí je zničené."
"Pak ti tedy... udělám nové," řekla Arya.
Sansa pohodila hlavou v pohrdavém gestu. "Ty? Ty bys neuměla ušít šaty vhodné ani k tomu, aby se v nich dalo poklízet ve vepříně."
Jejich otec si povzdechl. "Nezavolal jsem vás sem proto, abych poslouchal nějaké řeči o šatech. Posílám vás obě zpátky na Zimohrad."
Sansa byla na okamžik příliš šokovaná, než aby byla schopná promluvit. Cítila, jak se jí do očí znovu derou slzy.
"To nemůžeš," vyhrkla Arya.
"Prosím, otče," podařilo se Sanse konečně říci. "Prosím, ne."
Eddard Stark se na svoje dcery znaveně usmál, "Alespoň jsme našli něco, na čem se shodnete."
"Já jsem neudělala nic špatného," prosila ho Sansa. "Nechci se tam vrátit." Milovala Královo přístaviště; nádheru dvora, urozené pány a dámy v jejich sametu a hedvábí a s drahými kameny, velké město se všemi jeho obyvateli. Turnaj byl tím nejkouzelnějším zážitkem celého jejího života a bylo toho tolik, co ještě neviděla, oslava sklizně, maškarní plesy a herecká představení. Nesnesla pomyšlení, že by o to všechno měla přijít. "Pošli pryč Aryu, to ona všechno zavinila. Otče, přísahám ti, že budu poslouchat, uvidíš, jen mne tu nech a slibuju ti, že budu tak hodná a vznešená a zdvořilá jako královna sama."
Otcova ústa se podivně zkřivila. "Sanso, já tě neposílám pryč za trest, protože se hádáš, třebaže bohové vědí. že z toho vašeho věčného hašteření už je mi nanic. Chci, abyste se odebraly zpátky na Zimohrad kvůli svému bezpečí. Tři z mých mužů byli zabiti jako psi necelou míli od místa, kde teď sedíme, a co udělal Robert? Vyjel si na lov."
Arya se tím svým odpudivým způsobem kousala do rtu. "Mohli bychom s sebou vzít i Syria?"
"Komu záleží na tom tvém stupidním tanečním mistrovi?" vyjela na ni Sansa. "Otče, teprve teď jsem si to uvědomila, já přece nemohu odjet, když se mám provdat za prince Joffreyho." Pokusila se na něj statečně usmát. "Já ho miluji, otče, opravdu, opravdu ho miluji, miluji ho tak hodně, jako královna Naerys milovala prince Aemona Dračího rytíře, tak vroucně jako Jonqull milovala sera Floriana. Chci se stát jeho královnou a chci mu Porodit děti."
"Drahá," řekl jí otec něžně, "poslouchej mne. Až na to budeš mít věk, najdu pro tebe urozeného muže, který si tě zaslouží, někoho statečného, něžného a silného. Zasnoubení s Joffreym bylo strašlivým omylem. Ten chlapec není žádným princem Aemo-nem, to mi věř."
"Je!" trvala Sansa na svém. "A já nechci nikoho statečného a něžného, já chájeho. Budeme spolu navždy šťastní, přesně tak jako v písních, uvidíš. Porodím mu syna se zlatými vlasy a ten se jednoho dne stane králem celé říše, největším králem, jaký kdy žil, statečným jako vlk a hrdým jako lev."
Arya protáhla obličej. "Ne, pokud jeho otcem bude Joffrey," řekla. "Je to lhář a zbabělec a v každém případě je to jelen, ne lev."
Sansa cítila, jak ji v očích štípou slzy. "Nenťl On se ani v nejmenším nepodobá tomu starému opilému králi," vykřikla na svou sestru, zapomínajíc se ve svém žalu.
Otec se na ni divně podíval, "Bohové," zaklel tiše, "z úst dětí..." Zavolal na septu Mordane. Dívkám řekl: "Hledám rychlou obchodní galéru, která vás odveze domů. V tyto dny je moře bezpečnější než královská cesta. Vyplujete, jakmile pro vás naleznu vhodnou loď, se septou Mordane a oddílem stráží... a ano, se Syriem Forelem, pokud bude souhlasit s tím, že vstoupí do mých služeb. Ale nikomu o tom neříkejte. Bude lépe, když o našich plánech nikdo cizí nebude vědět. Promluvíme si spolu zítra."
Když s nimi septa Mordane scházela dolů po schodech, Sansa plakala. Všechno jí vezmou, turnaje, dvůr a jejího prince, všechno, pošlou ji zpátky do těch pustých šedých stěn Zimohradu a zamknou ji tam navždycky. Její život skončil ještě předtím, než vůbec začal.
"Přestaň plakat, dítě," řekla septa Mordane přísně. "Jsem si jistá, že tvůj otec ví. co je pro tebe nejlepší."
"Nebude to tak zlé, Sanso," chlácholila ji Arya. "Budeme se plavit na galéře. Bude to dobrodružství a pak zase budeme s Braném, Robbem, starou chůvou, Hodorem a se všemi ostatními." Lehce se dotkla jejího ramene.
"S Hodorem!" vykřikla Sansa. "Ty by ses měla za Hodora provdat, jsi stejná jako on, stupidní, zarostlá a ošklivá!"

Vykroutila se zpod ruky svojí sestry, rozběhla se do své komnaty a zavřela za sebou dveře na závoru.
EDDARD
Bolest je darem od bohů, lorde Eddarde," řekl mu velmistr Pycelle. "Znamená to, že kost srůstá, maso se hojí. Buď za to vděčný."
"Budu vděčný, až mě ta noha přestane tak krutě bolet."
Pycelle na stolek vedle lůžka postavil lahvičku. "Makové mléko, až se bolest stane příliš nesnesitelnou."
"Už tak hodně spím."
"Spánek je velký léčitel,"
"Já doufal, že to jsi ty."
Pycelle se znaveně usmál, "Je dobré vidět tě v tak humorném rozpoložení, můj pane." Naklonil se k němu blíž a ztišil hlas. "Dnes ráno přiletěl havran s dopisem pro královnu, od jejího otce. Napadlo mne, že bys to měl vědět."
"Temná křídla, temná slova," řekl Ned ponuře. "Co v něm bylo?"
"Lord Tywin je velmi rozezlený kvůli mužům, které jsi poslal za serem Gregorem Cleganem," svěřoval se mu mistr. "Obával jsem se, že tomu tak bude. Jak si možná vzpomeneš, varoval jsem tě i na zasedání rady."
"Ať si klidně má vztek," řekl Ned. Pokaždé, když mu bolestně cuklo v noze, vzpomněl si na úsměv Jaimeho Lannistera a na mrtvého Joryho ve svém náručí. "Ať si královně píše, kolik dopisů chce. Lord Beric se vydal na cestu pod královskou zástavou. Pokud se lord Tywin pokusí bránit výkonu královy správědlnosti, bude se muset zodpovídat samotnému Robertovi, Jedinou věci, v níž se Jeho Výsost vyžívá víc než v lovu, je válčení proti pánům, kteří se pokoušejí vzdorovat mu."
Pycelle se odtáhl zpátky, jeho mistrovský řetěz zařinčel. "Jak myslíš. Navštívím tě zas zítra." Starý muž spěšně posbíral svoje věci a odešel, Ned nepochyboval o tom, že si to namířil rovnou do královských komnat, aby to všechno vyzvonil královně. Napadlo mne, že bys to měl vedet, skutečně... Jako by mu Cersei nenařídila, aby mu o výhrůžkách jejího otce pověděl. Doufal, že jeho odpověď ji přinutí skřípat těmi jejími dokonalými zuby. Ned si Robertem nebyl ani zdaleka tak jistý, jak předstíral, ale nebylo důvodu, proč by o tom Cersei měla vědět.
Když Pycelle odešel, Ned si nechal přinést pohár medem slazeného vína. To mu také zatemňovalo mysl, ale ne tak hodně. Potřeboval být schopný přemýšlet. Tisíckrát se ptal sám sebe, co by Jon Arryn byl udělal, kdyby žil dostatečně dlouho, aby mohl jednat na základě toho, co se dozvěděl. Nebo možná ve skutečnosti \\ijednal, a proto musel zemřít.
Bylo zvláštní, jak někdy nevinné dětské oči dokáží vidět věci, ke kterým jsou dospělí lidé slepí. Někdy, až Sansa vyroste, bude jí muset povědět, jak se zasloužila o to, že mu náhle všechno bylo tak jasné. On se ani v nejmenším nepodobá tomu starému, opilému králi, prohlásila, rozhněvaná a nevědoucí, a prostá pravda jejích slov se od té doby svíjela v jeho nitru, chladná jako smrt. To byl ten meč, který zabil Jona Arryna, pomyslel si Ned, a zabije také'Roberta, pomalejší smrtí, ale stejně takjistou. Zlámané nohy se časem zhojí, ale některé zrady podebírají duši hnisem a vyplavují do ní jed.
Hodinu poté, co odešel mistr Pycelle, přišel za ním na návštěvu Malíček, oděný ve švestkově zbarveném kabátci, s drozdem vyšitým na hrudi černým vláknem a v pruhovaném černobílém plášti. "Nemohu se zde zdržet dlouho, můj pane, oznámil, "Obědvám dnes s lady Tandou. Nepochybuji o tom, že pro mne upeče pěkně vykrmené telátko. Pokud se bude alespoň přibližovat vypasenosti její dcery, s radostí se najím tak, že puknu a zemřu. Co dělá tvoje noha?"
"Je zanícená, bolí a cuká to v ní tak, že mne to přivádí k šílenství." Malíček zvedl obočí. "V budoucnu se snaž nedopustit, aby na tebe padali koně. A také tě prosím, aby ses vynasnažil co nejrychleji uzdravit. V říši narůstá nepokoj. Varys zaslechl zlověstné šeptání ze západu. U Casterlyovy skály se houfují svobodní jezdci a žoldnéři, a neřekl bych, že to je kvůli potěšení z konverzace s lordem Tywinem."
"Neposlal král vzkaz?" zeptal se Ned. "Jak dlouho ještě může Robert být na lovu?"
"Kdybych měl vycházet z jeho choutek, věřil bych, že v lese zůstane, dokud ty i královna nesejdete věkem," odpověděl lord Petyr s mírným úsměvem. "Poněvadž to ale nejde, domnívám se, že se vrátí, jakmile se mu podaří něco zabít. Zdá se, že konečně narazili na toho bílého jelena, či spíš na to, co z něj zůstalo. Jacísi vlci ho našli první a nechali Jeho Výsosti stěží víc než nějaké to kopýtko a paroží. Robert zuřil, dokud se nedo-slcchl o obrovitém kanci hlouběji v lese. Nedal jinak, než že ho musí dostat. Princ Joffrey se vrátil dnes ráno, s Royceovými, sérem Balonem Swannem a přibližně dvaceti dalšími z jejich družiny. Ostatní jsou stále s králem."
"A Ohař?" zeptal se Ned zamračeně. Z lannisterské družiny mu právě Sandor elegáne dělal největší starosti, teď když ser Jaime uprchl z města, aby se připojil ke svému otci.
"Och, ten se vrátil s Joffreym a šel rovnou za královnou." Malíček se usmál, "Dal bych sto stříbrných za to, abych byl červotočem v trámoví, když se dozvěděl, že lord Beric byl vyslán štít hlavu jeho bratrovi,"
"Dokonce i slepec musí vidět, že Ohař svého bratra nenávidí."
"Ach, jenomže Gregor by\Jeho, aby ho mohl nenávidět, ne tvůj, abys ho zabil. Jakmile Dondarrion usekne našemu Horovi hlavu, půda a příjmy elegánů, to všechno připadne Sandorovi, ale já bych na díky nečekal, ne od něho. A nyní mne musíš omluvit. Lady Tanda mě očekává se svými tučnými telátky."
Na cestě ke dveřím lord Petyr spatřil na stolku masivní svazek velmistra Malleona a zastavil se, aby nenucené otevřel jeho desky. "Rodokmeny a historie významných dynastií Sedmi království s popisy mnoha urozených pánů a vznešených dam a jejich dětí," četl, "Hm, tohle je ta nejnudnější četba, jakou jsem kdy viděl. Nápoj na spaní, můj lorde?" Na kratičký okamžik Ned uvažoval, že mu o všem řekne, ale v Malíčkových vtipech bylo něco, co ho odpuzovalo. Ten muž byl příliš vychytralý a také namyšlený a ze rtů mu nikdy nemizel jeho typický urážlivý úsměv.
"Jon Arryn tuto knihu studoval, když onemocněl," řekl Ned opatrným tónem, aby viděl, jak zareaguje.
A on zareagoval jako vždycky: vtipem. "V tom případě," řekl, "smrt musela být požehnanou úlevou." Lord Petyr Baeliš se uklonil a odešel,

Eddard Stark sám sobě dovolil zaklít. Kromě jeho vlastních přívrženců bylo v celém městě stěží člověka, kterému mohl důvěřovat. Malíček ukryl Catelyn a pomohl mu v jeho pátrání, a přesto jej jeho spěch zachránit si vlastní kůži, když proti nim z deště vyjeli Jaime a jeho muži, stále bodal jako osten. Varys byl ještě horší. Navzdory všem jeho ujišťováním o věrnosti toho eunuch věděl příliš hodně a dělal příliš málo. Velmistr Pycelle jako by byl den ode dne stále víc Cerseiným člověkem a ser Barristan byl již starý a příliš ustrnulý. Řekl by Nedoví, aby konal svoji povinnost. Času bylo nebezpečně málo. Král se brzy vrátí z honu a smysl pro čest a povinnost bude od Nedá vyžadovat, aby za ním šel se vším, co se dozvěděl, Vayon Poole zařídil, že Sansa a Arya za tři dny ode dneška vyplují na Větrné čarodějnici z Braavosu. Před sklizní budou zpátky na Zimohradu. Ned už nebude moci využívat svoje obavy o jejich bezpečí jako výmluvu pro další odklady.
Přesto se mu minulé noci zdálo o Rhaegarových dětech. Lord Tywin položil jejich těla pod Železný trůn, zahalená v purpurových pláštích jeho domácí stráže. To od něj bylo chytré; krev nebyla na tmavě rudé látce tak znát. Malá princezna byla bosá, stále oblečená ve svém spacím úboru a ten chlapec... ten chlapec...
Ned nemohl dopustit, aby se něco takového stalo znovu. Říše by nevydržela druhého šíleného krále, další tanec smrti a odplaty. Musí nalézt nějaký způsob, jak ty děti zachránit.
Robert uměl být milosrdný. Ser Barristan nebyl jediným mužem, kterému kdy udělil milost. Velmistr Pycelle, Varys Pavouk, lord Balon Greyjoy; každý z nich byl kdysi považován za Robertova nepřítele a každému bylo nabídnuto přátelství a bylo mu dovoleno ponechat si za slib věrnosti svoje tituly a úřad. Pokud byl člověk statečný a čestný, Robert se k němu choval se vší úctou a respektem náležejícími odvážnému nepříteli.
Tohle však bylo něco jiného: jed ve tmě, nůž vražený do duše. Tohle Robert nemůže nikdy odpustit, stejně jako neodpustil Rhaegarovi, Zabije je všechny, uvědomil si Ned.
A přesto věděl, že mlčet nemůže. Měl povinnost vůči Robertovi, vůči říši, vůči památce Jona Arryna... a vůči Branovi, který určitě musel odhalit nějakou část pravdy. Proč jinak by se pokoušeli zavraždit ho?
Později toho odpoledne k sobě zavolal Tomarda, tělnatého strážného se skořicově zbarvenými kníry, kterému děti říkali Tlustý Tom. S Jorym mrtvým a Alynem na cestě za elegánem byl Tlustý Tom velitelem jeho domácí stráže. To pomyšlení Nedá plnilo tichým znepokojením. Tomard byl dobrým mužem: přívětivým, věrným, neúnavným, schopným svým omezeným způsobem, ale bylo mu téměř padesát, a dokonce ani jako mladík příliš neoplýval energií. Možná neměl tak unáhleně posílat pryč polovinu svojí stráže a mezi nimi svoje nejlepší muže.
"Budu potřebovat tvoji pomoc," řekl Ned, když se Tomard objevil. Ve tváři měl mírně bázlivý výraz, jako vždycky, když byl zavolán před svého pána. "Odveď mne do božího háje."
"Je to moudré, lorde Eddarde? S tvojí nohou a vůbec?"
"Možná ne. Ale je to nezbytné."
Tomard zavolal Varlyho. S rukama kolem ramen obou mužů se Nedoví podařilo sejít po schodech věže a přehopkat přes nádvoří, "zdvojnásobte stráže," nařídil Tlustému Tomovi, "Nikdo nevstoupí do Pobočníkovy věže ani z ní neodejde bez mého svolení."
Tom zamrkal, "Můj pane, když je pryč Alyn a ostatní, už tak máme co dělat, abychom -"
"Bude to jen na krátký čas. Prodlužte dobu hlídek."
"Jak poroučíš, můj pane," odpověděl Tom. "Mohl bych se zeptat, proč -"
"Raději ne," odpověděl Ned stroze.
Boží háj byl prázdný, tak jako býval vždycky v této citadele jižních bohů. Když Nedá postavili do trávy vedle stromu srdce, měl co dělat, aby nevykřikl bolestí. "Děkuji vám." Vytáhl ze svého rukávu papír zapečetěný znakem jeho rodu. "Toto laskavě nech okamžitě doručit."
Tom pohlédl na jméno, které Ned předtím napsal na papír a nervózně si oblízl rty. "Můj pane..."
"Udělej, co jsem ti nařídil. Torné," řekl Ned.
Jak dlouho prodléval v božím háji, to nedokázal říci. Bylo to tam poklidné. Silné zdi jej chránily před hlomozem hradu a slyšel tam zpívat ptáky, cvrlikat cvrčky, ševelit listí v mírném vánku. Stromem srdce byl dub, hnědý a bez tváře, a přesto Ned cítil přítomnost svých bohů. Jeho noha jako by jej tam tolik nebolela.
Přišla za ním při západu slunce, když mraky nad zdmi a věžemi červenaly. Přišla sama, jak ji o to požádal. Pro tentokrát se oblékla jednoduše, do vysokých kožených bot a lovecké zeleně. Když si z hlavy sundala kápi svého hnědého pláště, uviděl tam, kde ji udeřil král, velkou modřinu. Tmavá švestková barva vybledla ve žlutou a otok splaskl, ale nebylo pochyb o tom, co to Cersei má na tváři,
"Proč tady?" zeptala se ho Cersei Lannister, stojíc nad ním.
"Aby bohové byli svědky."
Posadila se vedle něho do trávy. Každý její pohyb byl půvabný. Její světlé vlnité vlasy povívaly ve větru a oči měla zelené jako letní listoví. Bylo to již dlouho od té doby, co Ned poprvé spatřil její krásu, ale nyní přímo bila do očí.
"Znám pravdu o tom, proč zemřel Jon Arryn," řekl jí.
"Skutečně?" Královna pozorovala jeho obličej, ostražitá jako kočka. "Proto jsi mne sem zavolal, lorde Starku? Abys mi dával hádanky? Nebo máš v úmyslu zmocnit se mne, tak jako tvoje žena zajala mého bratra?"
"Pokud by sis myslela tohle, nikdy bys za mnou nepřišla." Ned se lehce dotkl její tváře. "Udělal ti to už někdy předtím?"
"Jednou či dvakrát." Odtáhla se od jeho dlaně. "Nikdy předtím mne neuhodil do obličeje. Jaime by ho za to zabil, dokonce i kdyby ho to mělo stát život." Cersei na něj vzdorovitě pohlédla. "Můj bratr má cenu stovky tvých přátel."
"Tvůj bratr?" řekl Ned. "Nebo tvůj milenec?"
"Obojí." Neucukla před pravdou. "Od té doby, co jsme spolu jako děti vyrůstali, A proč ne? Targaryenové uzavírali sňatky bratři se sestrami po více než tři sta let, aby zachovali čistotu pokrevní linie. A Jaime a já jsme si víc než jen

bratrem a sestrou. jsme jeden člověk ve dvou tělech. Sdíleli jsme spolu matčino lůno. Náš starý mistr říkával, že se narodil do tohoto světa a držel mne přitom za chodidlo. Když je ve mně, cítím se... celá." přes její rty přelétl náznak úsměvu.
"Můj syn Bran..."
Cersei ke své cti neodvrátila pohled. "Viděl nás. Ty svoje děti miluješ, že ano?"
Tu samou otázku mu položil i Robert, ráno v den turnaje. Dal mu na ni tutéž odpověď. "Celým svým srdcem."
"O nic méně, než já miluju svoje."
Kdyby na to přišlo, pomyslel si Ned, postavit život nějakého dítěte, které je mi cizí, proti Robbovi, Sanse, Arye, Branovi a Rickonovi, co bych udělal? Ba co víc, co by udělala Catelyn, kdyby šlo o fonův život proti životům dětí z jejího těla? Nevěděl to. Modlil se, aby se to nikdy dozvědět nemusel,
"všichni tři jsou Jaimeho," řekl. Nebyla to otázka.
"Díky bohům."
Sáně je silné, křičel Jon Arryn na svém smrtelném loži, a byla to pravda. Všichni královi bastardi měli vlasy tmavé jako noc. Velmistr Malleon zaznamenal poslední spáření mezi jelenem a lvem před zhruba devadesáti lety, když se Tya Lannister provdala za Gowena Baratheona, třetího syna vládnoucího lorda. Jejich jediné dítě, nepojmenovaný syn popsaný v Malleonově svazku jako velký a temperamentní chlapec narozený s hlavou Plnou černých vlasů, zemřel v dětském věku. Třicet let předtím jeden lannisterský muž pojal za manželku dívku z rodu Bara-theonů. Porodila mu tři dcery a syna, všechny tmavovlasé. Bez ohledu na to, jak daleko Ned hledal v těch křehkých zažloutlých stránkách, vždycky našel zlato ustupující ve prospěch uhlové černi.
"Dvanáct let," řekl Ned. "Jak je možné, že nemáš žádné děti od krále?"
Vzdorovitě zvedla hlavu. "Tvůj Robert mne jednou obtěžkal dítětem," řekla hlasem zastřeným pohrdáním. "Můj bratr našel ženu, která mne toho zbavila. Nikdy se to nedozvěděl. Mám-li
být upřímná, stěží snesu, když se mne dotkne, a do sebe jsem
ho nepustila už celé roky. Znám jiné způsoby, jak ho uspokojit, když opustí svoje děvky na tak dlouho, aby se dopotácel do mojí ložnice. Cokoli spolu děláme, král je obvykle tak opilý, že do příštího rána všechno zapomene."
Jak mohli být všichni tak slepí? Po celou dobu měli pravdu před očima, vepsanou do tváří dětí. Nedoví se z toho dělalo zle. "Pamatuju si Roberta, jaký byl v den, kdy se zmocnil trůnu, každým coulem král," řekl tiše. "Tisíc jiných žen by ho milovalo celým svým srdcem. Co ti udělal, že tě přiměl tolik ho nenávidět?"
Její oči v soumraku zahořely zeleným ohněm, jako u lvice, která byla v jejím erbu. "Té noci v den naší svatby, když jsme spolu poprvé sdíleli lože, oslovoval mne jménem tvojí sestry. Byl na mně, ve mně, páchl vínem a šeptal Lyanno."
Ned Stark pomyslel na bledě modré růže a na okamžik pocítil touhu rozplakat se. "Nevím, koho z vás mám litovat víc."
Zdálo se, že královna je tím pobavena. "Svou lítost si schraňuj pro sebe, lorde Starku. Já ji nepotřebuju."
"Víš, co musím udělat."
"Musíš?" Položila mu ruku na jeho zdravou nohu, hned nad koleno. "Opravdový muž dělá to, co chce, ne to, co musí." Prsty jej lehce hladila po stehně, doteky naplněnými těmi nejjemnějšími z příslibů. "Říše potřebuje silného pobočníka. Joff nedospěje ještě po celá léta. Nikdo nechce další válku, a já ze všech nejméně." Její ruka se dotkla jeho obličeje, jeho vlasů. "Pokud se přátelé dokáží měnit v nepřátele, nepřátelé se mohou stát přáteli. Tvoje žena je tisíc lig daleko a můj bratr odjel. Buď ke mně laskavý, Nede. Přísahám ti, že toho nikdy nebudeš litovat."
"Učinila jsi stejnou nabídku Jonu Arrynovi?"
Vyťala mu políček na tvář.
"Budu to nosit jako odznak cti," řekl Ned suše.
"Cti" zasyčela. "Jak se ty opovažuješ hrát si přede mnou na čestného muže? Za co mne vlastně považuješ? Sám máš bastarda, viděla jsem ho. Kdo byl jeho matkou, říkám si? Nějaká dornská selská děvečka, cos ji znásilnil, zatímco hořela tvrz? Děvka? Nebo to byla lkající sestra sera Arthura Daynea, lady Ašara? Řekli mi, že se vrhla do moře. Kvůli čemu to asi bylo? Kvůli bratrovi, kterého jsi zabil, nebo kvůli dítěti, cos jí ukradl? pověz mi, ctěný lorde Eddarde, nakolik se ty lišíš od Roberta, ode mě nebo od Jaimeho?"
"Tak především," řekl Ned, "já nezabíjím děti. Uděláš dobře, když teď budeš poslouchat, moje paní. Řeknu to jen jednou. Až se král vrátí z lovu, mám v úmyslu vyjevit mu pravdu. Do té doby musíš být pryč. Ty a tvoje děti, všechny tři, a ne v Caster-lyové skále. Kdybych byl na tvém místě, vydal bych se lodí do Svobodných měst nebo ještě dál, na Letní ostrovy nebo do přístavu Ibben. Tak daleko, kam až vanou větry."
"Exil," řekla. "Hořký kalich k vypití."
"Sladší než tvůj otec předložil Rhaegarovým dětem," řekl Ned, "a laskavější, než si zasluhuješ. Tvůj otec a tvoji bratři se o tebe postarají. Lord Tywin ti koupí veškeré pohodlí a najme muže, aby se starali o tvoje bezpečí. Budeš je potřebovat. Ujišťuji tě, že bez ohledu na to, kam uprchneš, Robertův hněv tě bude pronásledovat až za hranice bytí. bude-li to třeba."
Královna vstala. "A co můj hněv, lorde Starku?" zeptala se tiše. Její oči pátraly v jeho obličeji, "Měl sis říši zabrat pro sebe. Sama se ti nabízela. Jaime mi vyprávěl, jak jsi ho našel sedět na Železném trůnu v den, kdy padlo Královo přístaviště, a přinutil ho vzdát se jej. To byl tvůj okamžik. Jediné, co stačilo udělat, bylo vyjít po těch schodech a sednout si. Jak smutná chyba."
"Dopustil jsem se více chyb, než si pravděpodobně dokážeš představit," řekl Ned, "ale tahle mezi nimi nebyla."
"Ale byla, můj pane," trvala na svém Cersei, "Když hraješ hru o trůny, buď zemřeš, nebo zvítězíš. Žádná střední cesta neexistuje."
Zvedla si na hlavu kápi, aby skryla svůj zhmožděný obličej a nechala ho tam ve tmě pod dubem, uprostřed tichého božího háje pod modročernou oblohou. Začínaly vycházet hvězdy.

DAENERYS
Když khal položil srdce před ni, syrové a zakrvácené, v chladném večerním vzduchu se z něj kouřilo. Khalovy ruce byly rudé po lokty. Na písku za ním klečeli jeho pokrevní jezdci vedle mrtvoly divokého hřebce, s kamennými noži v rukou. Hřebcova krev byla v mihotavé oranžové záři pochodní, které lemovaly vysoké křídové stěny jeskyně, černá jako noc. Dany se dotkla naběhlého kopce svého břicha. Na kůži se jí perlily kapky potu a stékaly jí dolů po čele. Cítila, jak ji staré ženy sledují, prastaré báby Vaes Dothrak, s očima, které z jejich vrásčitých obličejů svítily temně jako naleštěné kousky křemene. Nesmí sebou cuknout ani odvrátit pohled. Jsem krev draka, říkala si, když vzala koňské srdce do obou dlaní, zvedla si je k ústům a zakousla se do tuhého, vláknitého masa.
Horká krev jí zaplnila ústa a začala jí stékat dolů po bradě. Hrozilo, že se tou chutí zalkne, ale přemohla se a jala se žvýkat a polykat. Srdce hřebce učiní jejího syna silným, rychlým a nebojácným, či alespoň tak Dothrakové věřili, ale jenom pokud je matka dokáže sníst celé. Jestliže se začne dusit krví nebo zvracet, znamení budou méně příznivá; dítě se možná narodí mrtvé nebo přijde na svět neduživé, slabé, zdeformované, nebo to bude děvče.
Její služebné jí pomohly připravit se na obřad. Navzdory choulostivému žaludku těhotné ženy, který ji trápil uplynulé dva měsíce, Dany večeřívala mísy napolo sražené krve, aby si zvykla na tu chuť a Irri ji nutila žvýkat pásky sušeného koňského masa, dokud ji nebolely čelisti. Den a noc před obřadem hladověla, v naději, že hlad jí pomůže pozřít a udržet v žaludku syrové maso.
Srdce divokého hřebce bylo samý sval a Dany musela žvýkat pomalu a důkladně, každé sousto držet v ústech velmi dlouho. Ve svatých prostorách Vaes Dothrak, pod stínem Matky hor, nebyla povolena žádná ocel; musela srdce trhat na kusy zuby a nehty. Žaludek se jí zvedal a říhala, ale přesto pokračovala dál, s obličejem potřísněným krví. která někdy jako by přímo explodovala proti jejím rtům.
Když jedla, khal Drogo stál nad ní. s obličejem tvrdým jako bronzový štít. Jeho dlouhý černý cop byl lesklý olejem. V knírech měl zlaté prstence, ve svém copu zlaté zvonečky a kolem pasu těžký opasek z medailonů z ryzího zlata, ale jeho hrudník byl holý. Pohlédla na něj, kdykoli měla pocit, že ji síla opouští; pohlédla na něj a žvýkala a polykala, žvýkala a polykala, žvýkala a polykala. Ke konci se Dany zdálo, že v jeho tmavých mandlových očích zahlédla divokou jiskru pýchy, ale jistá si tím nebyla. Khalův obličej zřídkakdy prozrazoval pocity skrývající se pod ním.
Konečně bylo po všem. S tvářemi a prsty lepkavými krví Dany sama sebe přinutila pozřít poslední sousto. Teprve tehdy obrátila oči zpátky ke starým ženám, stařenám dosh khaleenu,
"Khalakka dothrae mr'anha!" zvolala v dothračtině, jak nejlépe uměla. Princ jede v mém těle! Se svou služebnou Jhiqui se tu větu učila celé dny.
Nejseschlejší ze stařen, ohnutý a vrásčitý klacík ženy s jediným černým okem, zvedla ruku vysoko nad hlavu.
"Khalakka dothrae!" vykřikla. Princ jede!
"Jede!" odpověděly ostatní ženy. "Rakh! Rakh! Rakh haj!" zvolaly. Chlapec, chlapec, silný chlapec!
Rozcinkaly se zvonečky, jako by se rozezpívalo hejno bronzových ptáčků, táhlým nízkým tónem zahoukal válečný roh a staré ženy začaly prozpěvovat. Pod jejich malovanými koženými vestami se jim komíhaly povadlé prsy, sem a tam, lesklé olejem a potem. Eunuchové, kteří jim sloužili, naházeli do velkého bronzového koše otýpky trav a vzhůru k měsíci a hvězdám začala stoupat oblaka voňavého kouře. Dothrakové věřili, že hvězdy jsou koně stvoření z ohně, velké stádo, které za nocí pádí přes oblohu.
Když kouř rovně stoupal k nebi, prozpěvování ustalo a prastará bába zavřela své jedno oko, aby lépe viděla do budoucnosti. Ticho, které se rozhostilo, bylo nezměrné. Dany slyšela vzdálené volání nočních ptáků, sykot a praskání pochodní, něžné šplouchání vody v jezeře. Dothrakové na ni hleděli očima noci, plni očekávání.
Khal Drogo položil ruku na Danyino rameno. Cítila napětí v jeho prstech. Dokonce i khal tak mocný jako Drogo věděl, co je to strach, když stařena dosh khaleenu hleděla do kouře budoucnosti. Za Danyinými zády se nervózně chvěly její služebné.
Konečně stařena otevřela oko a zvedla ruce. "Viděla jsem jeho obličej a slyšela jsem dunění kopyt jeho koně," zvolala slabým, rozkolísaným hlasem.
"Dunění kopyt!" zazpívaly ostatní ženy v ozvěně.
"Tak rychle jako vítr jede a za ním jeho khalasar pokrývá zemi, bezpočet mužů s arakhy zářícími jim v rukou jako stébla ostřice. Divoký jako bouře bude tento princ. Jeho nepřátelé se před ním budou chvět a jejich ženy budou plakat krvavé slzy a rvát si v žalu maso. Zvonečky v jeho vlasech budou vyzvánět o jeho příchodu a mléční muži v jejich kamenných stanech budou mít strach z jeho jména." Stará žena se zachvěla a podívala se na Dany, téměř jako by se bála. "Princ jede a stane se hřebcem, který si osedlá svět."
"Hřebcem, který si osedlá svět!" začali všichni přihlížející vykřikovat v ozvěně, dokud noc nezvonila hlaholem jejich hlasů.
Jednooká stařena pohlédla na Dany. "Jak se bude jmenovat, ten hřebec, co si osedlá svět?"
Vstala, aby odpověděla. "Bude se jmenovat Rhaego," řekla, používajíc slova, kterým ji naučila Jhiqui, Dlaněmi se v ochranném gestu dotkla oblého břicha pod svými prsy a z dothrackých hrdel kolem ní se zvedl pokřik. "Rhaego," volali, "Rhaego, Rhaego, Rhaego!" To jméno jí stále znělo v uších, i ve chvíli, kdy ji khal Drogo odváděl z jeskyně.
Jeho pokrevní jezdci šli za nimi. Procesí je následovalo na boží stezku, širokou travnatou cestu, která běžela srdcem Vaes Dothrak, od koňské brány až k Matce hor. Stařeny dosh khaleenu šly první, se svými eunuchy a otroky. Některé z nich, potácející se na svých starých roztřesených nohou, se při chůzi opíraly o vysoké vyřezávané hole, zatímco jiné kráčely stejně hrdě jako kteříkoli páni koní. Každá z těch starých žen kdysi byla khaleesi. Pokaždé, když manžel některé z nich zemřel a jeho místo zaujal nový khal, s novou khaleesi jedoucí po jeho boku, byla poslána sem, aby vládla početnému do-thrackému národu. Dokonce i ti nejmocnější z khalů se skláněli před moudrostí a autoritou dosh khaleenu. Přesto měla Dany husí kůži při pomyšlení na to, že jednoho dne by sem mohla být poslána, aby se stala

jednou z nich, ať si to bude přát, či ne.
Za moudrými ženami šli ostatní; khal Ogo a jeho syn, kha-lakka Fogo, khal Jommo a jeho manželky, náčelníci Drogová khalasaru, Danyiny služebné a khalovi služebníci, otroci a další. Kráčeli po boží stezce za cinkotu zvonečků a majestátního dunění bubnů. Ve tmě podél okrajů cesty tiše přemýšleli ukradení rekové a bohové dávno mrtvých národů. Trávami vedle procesí běželi otroci s pochodněmi v rukou a velké památníky jako by v mihotavém světle plamenů ožívaly.
"Co znamená to jméno, Rhaego?" zeptal se khal Drogo, když kráčel vedle Dany, používaje Společný jazyk Sedmi království. Když mohla, každou chvíli ho naučila pár novým slovům. Drogo se učil rychle, když si to umínil, třebaže jeho přízvuk byl tak silný a barbarský, že ani ser Jorah ani Viserys nerozuměli slovu z toho, co říkal,
"Můj bratr Rhaegar byl mocným válečníkem, moje slunce a hvězdy," odpověděla. "Zemřel předtím, než jsem se narodila. Ser Jorah říká, že to byl poslední z draků."
Khal Drogo na ni shlédl dolů z výše. Jeho obličej byl měděnou maskou, ale Dany se zdálo, že pod jeho dlouhým černým knírem, visícím pod vahou jeho zlatých prstenců, zahlédla ná-znak úsměvu. "Je to dobré jméno, Dan Ares ženo, měsíci mého života," řekl. Šli k jezeru, kterému Dothrakové říkali Lůno světa. Bylo obklopené prstencem rákosí a jeho voda byla tichá a nehybná. Jhiqui jí řekla, že před tisíci tisíců let se z hlubin toho jezera vynořil první člověk, jedoucí na hřbete prvního koně.
Procesí čekalo na travnatém břehu, zatímco Dany se svlékla a nechala svoje špinavé oblečení padnout na trávu. Nahá bázlivě vstoupila do vody. Irri řekla, že jezero nemá dno, ale Dany si razila cestu vysokými stvoly rákosu a cítila měkké bláto prolézající jí mezi prsty. Na hladině černé vody plul měsíc, třištící se a znovu se skládající, když se přes něj přelévaly vlnky, které dělala svými pohyby. Na bledé pokožce jí naskákala husí kůže, jak se nahoru po jejích stehnech šplhal chlad, stále výš a výš, až ji políbil na dolní pysky. Na prstech a kolem tíst jí ulpěla hřebcova krev. Dany ohnula dlaně do tvaru misky a zvedla si svatou vodu nad hlavu, aby jí očistila sebe i dítě uvnitř svého těla, zatímco khal a ostatní se dívali. Slyšela stařeny dosh khaleenu mumlat si mezi sebou, když se na ni dívaly, a říkala si, co si o ní asi povídají.
Jakmile se vynořila z jezera, celá rozechvělá a s vodou odkapávající z jejího těla, její služebná Doreah se k ní rozběhla s oděvem z písečného hedvábí, ale khal Drogo ji mávnutím ruky poslal pryč. Se zalíbením se díval na její naběhlá ňadra a křivku jejího oblého břicha a Dany viděla jeho mužství napínající se proti látce jeho jezdeckých kalhot pod těžkými zlatými medailony jeho opasku. Šla k němu a pomohla mu rozvázat poklopec. Pak ji její velký khal vzal za boky a zvedl ji vzhůru, jako by zvedal dítě. Zvonečky v jeho vlasech tiše cinkaly.
Když do ní vnikl, Dany jej objala pažemi kolem ramen a přitiskla svůj obličej proti jeho krku. Tři prudká přiražení a byl hotov. "Hřebec, který si osedlá svět," zašeptal Drogo zastřeným hlasem. Jeho ruce stále páchly koňskou krví. V okamžiku sve'ho vyvrcholení ji kousl do krku, a když ji zvedl od sebe, byla plná jeho semene, které stékalo po vnitřní straně jejích stehen. Teprve tehdy ji Doreah směla zahalit do navoněného písečného hedvábí a Irri navléknout měkké sandály na chodidla.
Khal Drogo se zašněroval, vydal příkaz a na břeh jezera byli přivedeni koně. Cohollo byl obdařen ctí pomoci khaleesi na její stříbrnou. Drogo popohnal svého hřebce a rozjel se po boží stezce pod zářícím měsícem a hvězdami, Dany na své stříbrné pomalu jela za ním.
Plachta z hedvábí, která zastřešovala síň khala Droga, byla dnes v noci srolována, aby dovnitř mohl měsíc. Ze tří obrovitých, kameny lemovaných ohnišť šlehaly do vzduchu deset stop vysoké zlatavé plameny. Vzduch byl hustý vůněmi pekoucího se masa a kvašeného kobylího mléka. Když do síně vstoupili, byla plná lidí a veselí, všechny polštáře byly obsazeny těmi, jejichž hodnost a jméno nestačily k tomu, aby jim dovolily zúčastnit se obřadu. Když Dany jela pod obloukovitým vjezdem a pak uličkou uprostřed síně, každé oko se upíralo na ni, Dothrakové hlasitě vykřikovali poznámky o jejím břiše a jejích prsou a oslavovali život v jejím těle. Nerozuměla všemu, co volali, ale jedna věta jí byla jasná. "Hřebec, který si osedlá svět," slyšela provolávat tisícem hlasů.
Do noci zazněly zvuky bubnů a rohů. Na nízkých stolech mezi kýtami masa a tácy vysoko navršenými švestkami, datlemi a granátovými jablky se otáčely a tančily polonahé ženy. Mnozí z mužů byli opilí z kvašeného kobylího mléka, ale Dany věděla, že dnes o sebe arakhy třeskat nebudou, ne zde ve svatém městě, kde byly meče a krveprolévání zakázány.
Khal Drogo sesedl a zaujal svoje místo na vysoké lavici. Khal Jommo a khal Ogo, kteří byli v době příchodu khala Droga ve Vaes Dothrak se svými khalasary, dostali čestná místa po Drogově pravici a levici. Pod nimi seděli pokrevní jezdci všech tří khalů a o něco níž pak čtyři manželky khala Jomma.
Dany sesedla ze své stříbrné a podala otěže jednomu z otroků. Když Doreah a Irri upravovaly její polštáře, hledala očima svého bratra. Dokonce i v přeplněné síni by byl Viserys nápadný svou bledou pletí, stříbrnými vlasy a svými žebráckými cáry, ale neviděla ho nikde.
Její pohled zabloudil k přeplněným stolům blízko zdí. kde na roztřepených rohožích a plochých polštářích u nízkých stolů seděli muži, jejichž copy byly dokonce ještě kratší než jejich přiro-zení, ale všechny obličeje, které viděla, měly černé oči a mědě-nou pokožku. Blízko středu síně, nedaleko centrálního ohniště, uviděla sera Joraha Mormonta. Bylo to místo čestné a vážené; Dothrakové si cenili rytířovy odvahy a umění bojovat. Dany poslala Jhiqui, aby ho přivedla k jejímu stolu. Mormont přišel okamžitě a poklekl před ní na koleno. "Khaleesi," řekl. "Jsem zde k tvým službám."
Dotkla se rukou vycpaného poštáře z koňské kůže vedle sebe. "Posaď se a mluv se mnou."
"Prokazuješ mi čest." Rytíř se posadil na polštář, nohy zkřížil pod sebe. Ihned před něj poklekla otrokyně s dřevěným tácem plným zralých fíků. Ser Jorah si jeden vzal a polovinu si ukousl,
"Kde je můj bratr?" zeptala se Dany. "Měl být tady, přijít sem na hostinu."
"Viděl jsem Jeho Výsost dnes ráno," odpověděl. "Řekl mi, že jde na západní tržiště poohlédnout se po nějakém víně."

"Po víně?" řekla Dany pochybovačně. Viserys nesnášel chuť kvašeného kobylího mléka, co pili Dothrakové, to věděla, a pobýval v tyto dny často na bazarech, kde pil s kupci, co přicházeli s velkými karavanami z východu i západu. Zdálo se, že jejich společnost shledává příjemnější než její.
"Po víně," přikývl ser Jorah, "a má v úmyslu zrekrutovat nějaké muže pro svoji armádu, z žoldnéřů, kteří střeží karavany." Služebná před něj položila krvavý koláč a on se do něj pustil oběma rukama.
"Je to moudré?" zeptala se. "Vždyí nemá zlato, aby vojákům zaplatil. Co když ho přepadnou a zajmou?" Strážci karavan si zřídkakdy dělali starosti s nějakou ctí a Uchvatitel v Králově přístavišti by za hlavu jejího bratra štědře zaplatil. "Měl jsi tam jít s ním, starat se o jeho bezpečí. Přísahal jsi mu věrnost."
"Jsme ve Vaes Dothrak," připomněl jí. "Nikdo tu nesmí nosit nůž, dýku ani meč a nikdo nesmí prolít lidskou krev."
"Přesto tu lidé umírají." namítla. "Jhogo mi to pověděl. Někteří z kupců s sebou mají eunuchy, obrovité muže, kteří škrtí zloděje šálami z hedvábí. Takto není prolita krev a bohové nejsou rozezleni,"
"V tom případě doufejme, že tvůj bratr bude natolik moudrý, aby nic neukradl." Ser Jorah si hřbetem ruky otřel mastnotu z úst a naklonil se k ní. "Měl v úmyslu vzít si tvoje dračí vejce, ale já ho varoval, že bych mu nechal useknout ruku, kdyby se jich jen dotkl."
Dany byla na okamžik tak šokovaná, že ztratila řeč. "Vejce... Ale ta jsou přece moje, magistr lllyrio mi je dal jako svatební dar, proč by Viserys chtěl... Jsou to jenom kameny..."
"Totéž by se dalo říct o rubínech, diamantech a ohnivých opálech, princezno... a dračí oči jsou mnohem vzácnější. Ti kupci, co s nimi pil, by prodali svoje vlastní mužství dokonce jen za jeden z těch kamenů, a za všechny tři by si Viserys mohl koupit tolik mečů, kolik by si jen mohl přát."
Dany to nevěděla, dokonce ji to ani nenapadlo. "V tom případě... bych mu je měla dát. Nemusí je krást. Stačí, když o ně požádá. Je to můj bratr... a můj pravý král,"
"Je to tvůj bratr," připustil ser Jorah.
"Ty tomu nerozumíš, pane," řekla. "Matka zemřela při mém porodu a můj otec a můj bratr Rhaegar dokonce ještě dřív. Nikdy bych neznala ani jejich jména nebýt Viseryse, který mi je řekl. On je jediný, kdo z nich zbyl. Jediný. On je vším, co mám."
"Kdysi tím byl," řekl ser Jorah. "Ted už ne, khaleesi. Ty nyní patříš k Dothrakům. Ve tvém lůně jede hřebec, který si osedlá svět." Zvedl svůj pohár a otrokyně jej naplnila kvašeným kobylím mlékem, kysele páchnoucím, s hustými vločkami sraženiny.
Dany ji mávnutím ruky poslala pryč. Dokonce i jen z toho pachu si jí dělalo zle a rozhodně nechtěla vyzvrátit koňské srdce, které s takovým sebezapřením snědla. "Co to znamená?" zeptala se. "Co je ten hřebec? Každý to na mě křičí, ale já tomu nerozumím."
"Hřebec je khal khalů přislíbený v pradávném proroctví, dítě. Sjednotí Dothraky do jediného khalasaru a pojede s nimi až na samý konec světa, či alespoň tak to bylo prorokováno. Všichni lidé se stanou jeho stádem."
"Och," řekla Dany slabým hlasem a uhladila si látku šatů na svém oblém břiše. "Pojmenovala jsem ho Rhaego."
"Jméno, při kterém bude Uchvatiteli stydnout krev v žilách."
Najednou ji Doreah zatahala za rukáv. "Mojepaní," zašeptala služebná naléhavě, "tvůj bratr..."
Dany pohlédla na konec dlouhé síně bez střechy a spatřila svého bratra, jak kráčí směrem k ní. Z jeho vrávoravé chůze poznala, že tentokrát Viserys našel víno... a něco, co vypadalo jako odvaha.
Měl na sobě svůj šarlatový purpur, zmazaný a plný skvrn z cesty. Jeho plášť a rukavice byly z černého sametu, vybledlé sluncem. Kůže jeho bot byla vyschlá a popraskaná a jeho stříbřitě světlé vlasy byly mastné a zacuchané. U pasu mu v kožené pochvě visel meč. Když je míjel, Dothrakové se na ten meč dívali; Dany slyšela kletby, hrozby a hněvivé mumlání zvedající se všude kolem ní jako příliv. Hudba odezněla v nervózní skomírání bubnů.
Její srdce sevřel pocit strachu. "Jdi za ním," nařídila seru Jorahovi. "Zastav ho. Přiveď ho sem. Pověz mu, že si ta dračí vejce může vzít, pokud mu jde o ně." Rytíř rychle vstal,
"Kde je moje sestra?" rozkřikl se Viserys, hlasem zastřeným vínem. "Přišel jsem na její hostinu. Jak jste se opovážili začít hodovat beze mne? Nikdo nesmí jíst dřív než král. Kde je moje sestra? Ta děvka se před drakem neschová."
Zastavil se vedle největšího ze tří ohnišť a začal se rozhlížet po obličejích Dothraků. V hale bylo na pět tisíc lidí a jen hrstka z nich znala Společný jazyk. Ale dokonce i přesto, že jeho slova byla nesrozumitelná, stačilo podívat se na něj, aby věděli, že je opilý.
Ser Jorah rychle přešel k němu, pošeptal mu něco do ucha a vzal ho za paži, ale Viserys se z jeho sevření vykroutil, "Jak se opovažuješ vztáhnout na mne ty svoje špinavé pracky! Draka se nikdo nesmí dotknout bez jeho svolení."
Dany nervózně pohlédla vzhůru na vysokou lavici. Khal Drogo něco říkal ostatním khalům vedle sebe. Khal Jommo se ušklíbl a khal Ogo se začal hlasité smát.
Zvuk smíchu přiměl Viseryse zvednout oči. "Khale Drogo," řekl hlasitě, tónem téměř zdvořilým. "Přišel jsem na hostinu." Odpotácel se od sera Joraha a namířil si to ke třem khalům na vysoké lavici, aby se k nim připojil,
Khal Drogo vstal, vyplivl pár slov v dothračtině, rychleji, než aby mu Dany mohla rozumět, a namířil prstem. "Khal Drogo říká, že tvoje místo není na vysoké lavici," překládal ser Jorah pro jejího bratra. "Khal Drogo říká, že tvoje místo je tamhle."
Viserys pohlédl tam, kam khal ukazoval. Na konci dlouhé síně, v koutě u zdi, hluboko ve stínu, tak aby se na ně lepší muži nemuseli dívat, seděli ti nejnižší z nejnižších; nezkušení, bojem nepokřtění zelenáči. staří muži se zakalenýma očima a ztuhlými klouby, slabomyslní a zmrzačení. Daleko od masa, daleko od cti. "To není místo pro krále," zvolal její bratr.
"Je to místo," odpověděl khal Drogo ve Společném jazyce, kterému ho učila Dany, "pro Krále s bolavýma nohama." Tleskl rukama o sebe. "Vozík! Přineste vozík pro khala Rhaggatal"
Pět tisíc Dothraků se začalo smát a pokřikovat. Ser Jorah stál vedle Viseryse, křičel mu cosi do ucha, ale povyk v síni

byl tak ohlušující, že Dany neslyšela, co mu říká. Její bratr na něj také něco křičel a pak spolu ti dva začali zápasit, dokud Mormont Viseryse prudce nesrazil k zemi.
Její bratr tasil svůj meč.
Holá ocel se zlověstně zaleskla v rudé záři linoucí se z ohnišť. "Drž se ode mé dál!" zasyčel Viserys. Ser Jorah udělal krok zpátky a její bratr vrávoravě vstal. Mával svým mečem nad hlavou, půjčenou zbraní, kterou mu dal magistr Illyrio, aby s ní vypadal královštěji. Dothrakové na něj křičeli ze všech stran, chrlili strašlivé kletby a nadávky.
Dany beze slov vykřikla hrůzou. Věděla, co tady znamená tasený meč, dokonce i kdyby to její bratr nevěděl.
Její hlas přinutil Viseryse otočit hlavu a podívat se jejím směrem. "Tamhle je," řekl s úsměvem, když ji uviděl. Vydal se k ní. švihaje ve vzduchu svým mečem, jako by si chtěl prosekat průchod davem nepřátel, třebaže nikdo se neodvážil zastoupit mu cestu.
"Ten meč... to nesmíš," prosila ho. "Prosím, Viserysi. Je to zakázáno. Skloň svůj meč a sedni si ke mně na moje polštáře. Je tu jídlo, pití... toužíš po dračích vejcích? Můžeš si je vzít, ale jen když odložíš svůj meč."
"Udělej, co ti říká, ty blázne," vykřikl ser Jorah, "než nás všechny zabijí."
Viserys se zasmál, "Oni nás nemohou zabít. Nemohou prolít krev zde ve svém svatém městě... aleja mohu." Položil hrot svého meče mezi Daenerysina ňadra a sjížděl jím dolů, přes křivku jejího vystouplého břicha. "Chci to, kvůli čemu jsem sem přišel," řekl jí. "Chci korunu, kterou ml slíbil. Koupil si tě, ale nikdy za tebe nezaplatil. Řekni mu, že chci to, co jsem si s ním usmlouval, nebo si tě vezmu zpátky. Tebe a taky vejce. To svoje zatracené hříbě si může nechat. Vyřežu toho bastarda z tvého břicha a nechám mu ho tady." Hrot meče probodl její hedvábí a píchl ji do břicha. Viděla, že Viserys pláče; plakal a smál se zároveň, muž, který kdysi byl jejím bratrem.
Nejasně, jakoby z velké dálky, Dany slyšela svoji služebnou Jhiqui vzlykat strachy. Dívka naříkala, že se neodvažuje překládat Viserysova slova, že khal ji sváže a potáhne ji za svým koněm celou cestu vzhůru až na Matku hor. Dany svou služebnou objala. "Neboj se," uklidňovala ji. "Řeknu mu to sama."
Nevěděla, zda na to bude znát dost slov, ale když skončila, khal Drogo pronesl několik příkrých vět v dothračtině, a ona věděla, že jí rozuměl Slunce jejího života sestoupilo dolů z vysoké lavice. "Co říkal?" zeptal se muž, který býval jejím bratrem, cukaje sebou.
Rozhostilo se takové ticho, že slyšela zlaté zvonečky ve vlasech khala Droga, jemně cinkající při každém jeho kroku. Jeho pokrevní jezdci ho následovali jako tři měděné stíny. Daenerys zalila vlna chladu. "Říká, že budeš mít nádhernou zlatou korunu, při pohledu na kterou se lidé budou třást hrůzou."
Viserys se usmál a sklonil svůj meč. To byla ta nejsmutnější věc, věc, která jí nedávala spát ještě dlouho poté... způsob, jakým se usmíval. "To je vše, co jsem kdy chtěl," řekl. "Jen to, co mi bylo slíbeno."
Když k ní slunce jejího života přišlo, Dany jej objala kolem pasu. Khal řekl slovo a jeho pokrevní jezdci skočili kupředu. Qotho popadl muže, který býval jejím bratrem, za paže. Haggo mu jediným prudkým pohybem své mohutné ruky zkroutil zápěstí a Cohollo mu z ochablých prstů vytáhl meč. Dokonce ani tehdy to Viserys nechápal. "Ne," vykřikl, "vy se mě nesmíte dotknout. Já jsem drak, drak, a budu korunováni"
Khal Drogo si rozepjal svůj opasek. Jeho medailony byly z ryzího zlata, masivní a důmyslně zdobené, každý byl velký jako mužská dlaň. Vykřikl povel. Otroci kuchaři stáhli z ohniště velký železný hrnec, ve kterém se dusilo maso, vyklopili jídlo na zem a zavěsili hrnec zpátky nad plameny. Drogo svůj opasek hodil dovnitř a bez výrazu se díval, jak medailony rudnou a začínají ztrácet tvar. Viděla ohně tančící v onyxu jeho očí. otrok mu podal pár koňských rukavic a on si je navlékl, aniž se na muže, který býval jejím bratrem, jedinkrát podíval. Viserys začal křičet vysokým, bezeslovným křikem zbabělce čelícího smrti. Kopal a svíjel se, skučel jako pes a plakal jako dítě, ale Dothrakové jej pevně drželi mezi sebou.
Ser Jorah si protlačil cestu k Dany a postavil se vedle ní. Položil jí ruku na rameno. "Nedívej se tam, princezno, prosím tě."
"Ne." Objala si rukama břicho, jako by je chtěla ochránit.
Konečně se na ni Viserys podíval. "Sestro, prosím... Dany, řekni jim... Donuť je, drahá sestřičko..."
Když bylo zlato napolo roztavené a začínalo se roztékat, Drogo sáhl do plamenů a vytáhl hrnec. "Koruna!" vykřikl. "Zde je. Koruna pro Krále s bolavýma nohama!" A zvedl hrnec nad hlavu muže, který býval jejím bratrem.
Zvuk, který Viserys Targaryen vydal, když ta strašlivá kovová přilbice pokryla jeho obličej, se nepodobal ničemu lidskému. Jeho nohy vydupávaly šílený tanec na hliněné podlaze, pomaleji a pomaleji, až se zastavily. Velké kapky roztaveného zlata ska-pávaly dolů na jeho hrudník, a šarlatové hedvábí pod nimi začalo doutnat, ale nebyla prolita ani kapka krve...
Žádný drak co nebyl, pomyslela si Dany, podivně klidná. Draka oheň nezabije.
EDDARD
Procházel kryptami pod Zimohradem, tak jako jimi procházíval tisíckrát předtím. Králové zimy, které míjel, jej pozorovali svýma ledovýma očima a zlovlci u jejich nohou otáčeli svoje velké kamenné hlavy a cenili na něj zuby. Nakonec přišel k hrobce, kde spal jeho otec, s Brandonem a Lyannou vedle sebe. "Slib mi to, Nede," zašeptala Lyannina socha. Kolem krku měla girlandu světle modrých růží a její oči plakaly krev.
Eddard Stark se s trhnutím posadil. Srdce mu bušilo jako splašené a pokrývky měl zmuchlané kolem těla. V místnosti byla tma jako v hrobě a někdo bušil na dveře. "Lorde Eddarde," volal naléhavě čísi hlas.
"Okamžik." Rozespalý a nahý opatrně našlapoval hrobově temnou místností ke dveřím. Když je otevřel, našel u nich Torna se zdviženou pěstí a Cayna s voskovou svící v ruce. Mezi nimi stál králův majordomus.
Mužův obličej jako by byl vytesán z kamene, tak málo se z něj dalo vyčíst. "Můj lorde pobočníku," spustil vážným hlasem. "Jeho Výsost král ti nařizuje, aby ses k němu dostavil. Neprodleně."
Takže Robert se vrátil z lovu. Mnohem později, než byl nejvyšší čas. "Dej mi pár chvil, abych se mohl obléknout." Ned nechal muže čekat venku. Cayn mu pomohl s jeho oděvem, bílou lněnou tunikou, šedým pláštěm, kalhotami

rozříznutými po délce jeho nohy v sádrovém obvazu, odznakem hodnosti, a nakonec s opaskem z těžkých stříbrných článků. Do pochvy u pasu si zastrčil valyrijskou dýku.
Když jej Cayn a Tomard provázeli prostorem mezi hradbami. Rudá bašta byla stále temná. Měsíc visel nízko nad cimbuřím, zrál k úplňku. Na hradbách strážní ve zlatých pláštích tiše chodili po svých obchůzkách.
Královské komnaty byly v Maegorově pevnosti, masivní čtver-covité stavbě, která se nacházela v samém srdci Rudé bašty za zdmi dvanáct stop silnými a suchým příkopem osázeným kovovými hroty, v hradě uvnitř hradu. Na stráži u vzdáleného konce mostu přes příkop stál ser Boros Blount, jehož bílá ocelová zbroj přízračně zářila v měsíčním svitu. Uvnitř Ned procházel kolem dalších dvou rytířů Královské gardy; ser Preston Greenfield stál dole u schodiště a ser Barristan Šelmy přede dveřmi do královy ložnice. Tři muži v bílých pláštích, pomyslel si se vzpomínkou na svůj sen a proběhlo jím podivné zimomření. Obličej sera Barristana byl bledý jako jeho zbroj. Nedoví stačilo podívat se na něj a hned věděl, že se stalo něco hrozně zlého. Královský majordomus mu otevřel dveře. "Lord Eddard Stark, pobočník krále," oznámil,
"Přiveď ho sem," ozval se Robertův hlas, podivně zastřený.
Ve dvou krbech na protilehlých koncích místnosti hořely ohně plnící komnatu ponurou rudou září. Horko uvnitř bylo dusivé. Robert ležel na vzdáleném konci ložnice v posteli s nebesy. U postele se skláněl velmistr Pycelle, zatímco lord Renly nepokojně chodil sem a tam před okny se zavřenými okenicemi. Po místnosti pobíhali sluhové, přikládali polena na ohně a svařovali víno. Cersei Lannister seděla na kraji postele vedle svého manžela. Vlasy měla rozcuchané, jakoby od spánku, ale v jejích očích nic ospalého nebylo. Sledovaly Nedá, kterému Tomard a Cayn pomáhali přes místnost. Měl pocit, že se pohybuje velmi pomalu, jako by dál prodléval ve snu.
Král na sobě stále měl svoje vysoké jezdecké boty. Ned viděl bláto a stébla trav lnoucí ke kůži tam, kde Robertova chodidla vyčnívala zpod pokrývky, kterou měl hozenou přes sebe. Zelený kabátec ležel na podlaze, rozepnutý a pohozený a jeho látka byla plná rudohnědých skvrn. Místnost páchla kouřem, krví a smrtí. "Nede," zašeptal král, když ho uviděl. Jeho obličej byl bledý jako mléko. "Pojď... blíž."
Jeho muži jej přivedli k posteli. Ned se rukou opřel o její sloupek. Stačilo, aby pohlédl na Robertův obličej a viděl, jak je zle. "Co...?" začal, s hrdlem staženým.
"Divoký kanec." Lord Renly na sobě stále měl loveckou zeleň a jeho plášť byl potřísněný krví.
"Ďábel," zachroptěl král, "Moje chyba. Příliš mnoho vína, do horoucích pekel se mnou. Prostě jsem špatně mířil,"
"A kde jste byli vy ostatní?" zeptal se Ned lorda Renlyho. "Kde byl ser Barristan a Královská garda?"
Renlyho ústa sebou cukla. "Můj bratr mi nařídil, abych se držel stranou a nechal ho kance skolit samotného."
Eddard Stark nadzvedl pokrývku.
Udělali vše, co bylo v jejich silách, aby ho zavřeli, ale dostatečné pomoci se to nepřibližovalo ani v nejmenším. Ten kanec musel být strašlivým netvorem. Roztrhl krále svým klem od slabin až po prsní bradavku. Vínem nasáklé obvazy, které velmistr Pycelle na ránu přiložil, již byly zčernalé krví. a zápach linoucí se z rány byl tak strašlivý, že se Nedoví zvedl žaludek. Nechal pokrývku spadnout zpět.
"Smrdí to," řekl Robert. "Zápach smrti, nemysli si, že já to necítím. Ten bastard mě ale zřídil, co? Ale já... já mu to oplatil, Nede." Králův úsměv, se zuby rudými krví. byl stejně strašlivý jako jeho rána. "Bodl jsem mu nůž rovnou do oka. Zeptej se jich, že jsem to udělal. Jen se zeptej."
"Skutečně," zamumlal lord Renly. "Přivezli jsme mrtvolu s sebou na hrad, jak můj bratr nařídil,"
"Na hostinu," zašeptal Robert. "Teď nás opusťte. Všichni, chci si promluvit s Nedem."
"Roberte, můj drahý pane..." začala Cersei,
"Řekl jsem, odejděte," trval Robert na svém s náznakem svojí staré prudkosti,
Cersei posbírala svoje sukně i svou hrdost a zamířila ke dveřím. Lord Renly a ostatní ji následovali. Velmistr Pycelle otálel a rozechvělýma rukama králi nabízel pohár husté bílé tekutiny. "Makové mléko, Tvoje Výsosti," řekl, "Pij, na zmírnění bolesti," Robert mu pohár hřbetem dlaně vyrazil z ruky. "Pryč s tebou. Už brzy budu spát až dost, starý blázne. Ven!"
Když se šoural pryč z místnosti, velmistr Pycelle Nedá obdařil zdrceným pohledem.
"Budiž proklát, Roberte," řekl mu Ned, když se ocitli o samotě, V noze mu cukalo tak strašlivě, že byl téměř slepý bolestí. Nebo to možná bylo žalem, který zamlžil jeho oči. Posadil se na postel, vedle svého přítele, "Proč vždycky musíš být tak tvrdohlavý?"
"Ech, do pekla s tebou," odvětil král drsným hlasem. "Zabil jsem toho bastarda, ne snad?" Přes oči, kterými si Nedá měřil žhnoucím pohledem, mu spadl pramen matných černých vlasů. "To samé bych měl udělat s tebou. Nenecháš člověka ani si v klidu zalovit. Ser Robar mě našel. Prý odjeli štít Gregorovi hlavu. Ošklivé pomyšlení. Ohařovi jsem to raději neřekl. Ať ho překvapí Cersei," Jeho smích se změnil ve sténání, když jím projel křečovitý záchvěv bolesti.
"Bohové buďte milosrdní." mumlal, polykaje své utrpení. "Ta dívka. Daenerys, Je to ještě dítě, měl jsi pravdu... To proto, kvůli té dívce... bohové seslali toho kance... Seslali ho, aby mne potrestal..." Král se rozkašlal a z úst mu přitom vytekla zpěněná krev. "Špatně, bylo to špatně, já... Je to ještě dítě... Varys, Malíček, dokonce i můj bratr... jsou k ničemu, nikdo mi to neřekl kromě tebe, Nede... jenom ty..." Zvedl ruku v malátném gestu oslabeném bolestí. "Papír a brk. Tamhle na stole. Piš, co ti budu říkat."
Ned si uhladil papír na koleně a vzal do ruky brk. "Jak si přeješ, Tvoje Výsosti."
"Toto je vůle a slovo Roberta z rodu Baratheonů, prvního svého jména, krále Andalů a toho ostatního, napiš tam všechny ty zatracené tituly, vždyt víš, jak jdou po sobě. Tímto nařizuji Eddardovi z rodu Stárků, lordovi Zimohradu a pobočníkovi krále, zastávat úřad lorda regenta a protektora říše po mé... po mé smrti... Aby vládl namísto... namísto mne, dokud můj syn Joff-rey nedosáhne patřičného věku..."
"Roberte..." Joffrey není tvůj syn, chtělo se mu říci, ale ta slova z něj ne a ne vyjít. Do Robertova obličeje bylo vepsáno

příliš mnoHo agónie, než aby mu mohl ubližovat ještě víc. Ned tedy sklonil hlavu a psal dál, ale tam, kde král řekl "můj syn Joffrey", napsal místo toho "můj dědic". Ta malá lest mu navodila pocit podlosti a nečestného jednání. Lži, které říkáme pro lásku, pomyslel si, At mně bohové odpustí. "Co ještě chceš, abych napsal?"
"Napiš... cokoli je zapotřebí. Ochraňujte a braňte, bohové staří i noví. znáš ta slova. Piš. Já to podepíšu. Až zemřu, předložíš to radě."
"Roberte," řekl mu Ned hlasem zastřeným žalem, "tohle nesmíš udělat, neumírej, prosím. Říše tě potřebuje."
Robert ho vzal za ruku, jeho prsty ji prudce stiskly. "Ty jsi... tak špatný lhář, Nede Starku," řekl skrze bolest. "Říše... říše ví. jakýjsem mizerný král. Stejně špatný jako Aerys, bohové ušetřte mne."
"Ne," řekl Ned svému umírajícímu příteli, "ne tak špatný jako Aerys, Tvoje Výsosti. Ani zdaleka ne tak špatný jako Aerys."
Robertovi se podařilo vykouzlit na tváři mírný rudý úsměv. "Alespoň budou říkat, že tu poslední věc... jsem udělal dobře. Teď budeš vládnout ty. Budeš to břímě nenávidět ještě víc než já, ale vládnout budeš dobře. Už jsi skončil s tím psaním?"
"Ano, Tvoje Výsosti," Ned podal Robertovi papír. Král naslepo naškrábal svůj podpis, zanechal na papíru krvavou šmouhu. "Při zapečetění by měli být přítomni svědkové."
"Podávejte kance na mojí pohřební hostině," zalapal Robert po dechu. "S jablkem v tlamě, s kůží vypečenou dokřupava. Snězte toho bastarda. A dávejte si pozor, aí se jím nezadusíte. Slib mi to, Nede."
"Slibuji," Slib mi to, Nede, zasténal Lyannin hlas v ozvěně.
"Ta dívka," řekl král. "Daenerys. Nechtě ji žít. Pokud můžeš, jestli není... příliš pozdě... Promluv s nimi... s Varysem a Malíčkem... Nedopusť, aby ji zabili. A pomoz mému synovi, Nede. Postarej se, aby byl lepší, než Jsem byl já." Zamrkal, "Bohové, smilujte se."
"Smilují se, můj příteli," řekl Ned. "Smilují."
Král zavřel oči a zdálo se, že odpočívá. "Zabitý prasetem," zamumlal, "Nejraději bych se tomu smál, ale moc to bolí."
Ned se nesmál, "Mám je zavolat zpátky?"
Robert mírně přikývl, "Jak chceš. Bohové, proč je tady najednou taková zima!" Služebnictvo se přiřítilo zpátky a utíkalo přiložit do krbů. Královna odešla do svých komnat; alespoň to bylo malou úlevou. Pokud by měla krápět rozumu, Cersei by sebrala děti a ještě před svítáním by uprchlá, pomyslel si Ned. Už tak se tady zdržuje příliš dlouho.
Nezdálo se, že králi Robertovi chybí. Povolal svého bratra Henryho a velmistra Pycelleho, aby byli svědky, když otiskl svoji pečeť do horkého žlutého vosku, který Ned nakapal na jeho dopis. "Ted mi dejte něco proti bolesti a nechtě mne v klidu zemřít."
Velmistr Pycelle mu spěšně namíchal další nápoj z makového mléka. Tentokrát král pil hltavě. Když prázdný pohár odložil stranou, jeho černý vous byl potřísněn hustými bílými kapkami, "Budou se mi zdát sny?"
"Budou, můj pane," ujistil ho Ned.
"Dobrá," řekl s úsměvem. "Předám Lyanně tvoji lásku, Nede. Postarej se za mě o moje děti."
Ta slova se zařízla do Nedových útrob jako nůž. Na okamžik byl v koncích. Nebyl schopen přinutit sám sebe ke lži. Pak si vzpomněl na bastardy: maličkou Barru u prsu její matky, na Myu v Údolí, na Gendryho u jeho pece a na všechny ostatní. "Postarám se... o tvoje děti, jako by byly moje vlastní." řekl pomalu.
Robert přikývl a zavřel oči, Ned pozoroval svého starého přítele, jak zvolna klesá do polštářů, když makové mléko smývalo bolest z jeho obličeje. Spánek si ho vzal.
Velmistr Pycelle přešel k Nedoví a těžké články jeho řetězu tiše zacinkaly. "Udělám všechno, co bude v mých silách, můj pane, ale v ráně je sně(. Trvalo to dva dny, než ho sem dopravili. Než jsem ho uviděl, bylo již příliš pozdě. Mohu zmírnit utrpení Jeho Výsosti, ale uzdravit ho teď mohou jen bohové."
"Jak dlouho?" zeptal se Ned.
"Podle všech známek nyní již měl být mrtvý. Nikdy jsem neviděl člověka lpět tak zuřivě na životě."
"Můj bratr byl vždycky silný," řekl lord Renly. "Ne snad moudrý, ale silný to ano." V dusivém horku komnaty se na jeho čele perlily kapky potu. Mohl by být Robertovým duchem, když tam tak stál, mladý, snědý a pohledný. "Zabil toho kance. Střeva mu klouzala ven z břicha, a přesto se mu podařilo zabít ho." Jeho hlas byl plný údivu.
"Robert nikdy nebyl mužem, který by opouštěl bitevní pole, pokud nepřítel stojina nohou," přitakal Ned.
Venku přede dveřmi ser Barristan Šelmy tiše střežil věžní schodiště. "Mistr Pycelle dal Robertovi makové mléko," řekl mu Ned. "Dohlédni na to, aby nikdo nerušil jeho odpočinek bez mého svolení."
"Stane se, jak poroučíš, můj pane." Ser Barristan vypadal starší než na svoje roky. "Nesplnil jsem svoji svatou povinnost."
"Dokonce ani ten nejvěrnější rytíř nedokáže krále ochránit proti němu samotnému," namítl Ned. "Robert miloval hon na kance. Viděl jsem ho skolit jich tisíc." Vždycky stál na místě, aniž by jedinkrát ucukl, s nohama rozkročenýma, zapřený, s velkým kopím v ruce, a mnohdy kance, který proti němu vyrazil, častoval kletbami a nadávkami, čekal až do poslední možné vteřiny, dokud zvíře nebylo takřka u něho, než je zabil jediným jistým, divokým výpadem. "Nikdo nemohl tušit, že tenhle bude znamenat jeho smrt."
"Jsi laskavý, že to říkáš, lorde Eddarde."
"Král sám to taky říkal. Obviňoval víno."
Bělovlasý rytíř znaveně přikývl, "Jeho Výsost málem padala ze sedla, než se nám podařilo vyhnat kance z jeho pelechu, a přesto nám nařídila, abychom se všichni drželi stranou."
"Napadlo mě, sere Barristane," zeptal se Varys tiše, "kdo dal králi to víno?"
Ned neslyšel eunucha přicházet, ale když se ohlédl, byl tam. Měl na sobě černou sametovou róbu, která splývala až na podlahu a jeho obličej byl čerstvé napudrovaný.

"To víno bylo z králova vlastního měchu," odpověděl ser Barristan.
"Jenom jeden měch? Lov je přece žíznivá práce."
"Nepočítal jsem je. Bylo jich víc než jeden, to vím s jistotou. Jeho panoš mu nosil čerstvý měch, kdykoli o to král požádal."
"Jak poslušný chlapec," řekl Varys, "když se tak pohotově staral o to, aby jeho král nepostrádal osvěžení."
Ned pocítil hořkou chuť v ústech. Vzpomněl si na dva světlovlasé chlapce, které Robert poslal hledat napínák hrudního piátu k brnění. Král ten příběh toho večera vyprávěl každému na hostině a smál se přitom, až se celý třásl.
"Který panoš?"
"Ten starší," odpověděl ser Barristan. "Lancel."
"Znám toho chlapce poměrně dobře," řekl Varys. "Silný hoch, syn sera Kevana Lannistera, synovec lorda Tywina a bratranec královny. Doufám, že ten milý sladký mladík z toho neobviňuje sám sebe. Děti bývají v nevinnosti mládí tak zranitelné, jak si dobře vzpomínám."
Varys určitě byl někdy mladý. Ned však pochyboval o tom, že kdy byl nevinný. "Když už mluvíš o dětech. Robert změnil názor ohledně Daenerys Targaryen. Jakékoli přípravy jste vykonali, chci, abyste je zrušili. Okamžitě,"
"Běda!" vyhrkl Varys. "Okamžitě je možná příliš pozdě. Obávám se, že ptáčkové již odletěli. Ale udělám, co budu moct, můj pane. S tvým svolením." Uklonil se a zamířil dolů po schodišti. Jeho trepky s měkkými podrážkami při sestupu tiše šeptaly proti kameni.
Cayn a Tomard pomáhali Nedoví přes most, když se z Maego-rovy pevnosti vynořil lord Renly. "Lorde Eddarde," zavolal za Nedem, "okamžik, kdybys byl tak laskav."
Ned se zastavil. "Jak si přeješ."
Renly přešel k němu. "Pošli svoje muže pryč." Setkali se uprostřed mostu, se suchým příkopem pod nimi. Měsíční světlo zalévalo stříbrem kruté hrany hrotů, které lemovaly jeho koryto.
Ned jim pokynul. Tomard a Cayn sklonili hlavy a uctivě se vzdálili. Lord Renly obezřetně pohlédl na sera Borose na vzdáleném konci mostu a na sera Prestona u dveří za nimi, "Ten dopis." Naklonil se blíž. "Bylo to regentství? Jmenoval tě můj bratr protektorem?" Nečekal na odpověď. "Můj pane, mám třicet mužů ve své osobní stráži a kromě toho spoustu přátel, rytíře a lordy. Dej mi hodinu a svěřím ti do rukou stovku mečů."
"A co budu se stovkou mečů dělat, můj pane?"
"Udeříš! Teď, zatímco hrad spí." Renly znovu pohlédl na sera Borose a ztišil hlas v naléhavý šepot. "Musíme Joffreyho oddělit od jeho matky a zmocnit se ho. Protektor či ne, muž, který vládne rytířům, vládne celému království. Mohli bychom se zmocnit také Myrcelly a Tommena. Jakmile budeme mít její děti, Cersei se nám neodváží vzdorovat. Rada potvrdí tvoje jmenování lordem protektorem a Joffreyho udělá tvým svěřencem."
Ned ho chladně pozoroval. "Robert ještě není mrtvý. Bohové ho možná ušetří. Pokud ne, svolám radu, aby si vyslechla jeho poslední slova a zvážila otázku nástupnictví. ale v žádném případě nezneuctím jeho poslední hodiny na tomto světě prolévá-ním krve v jeho síních a odvlékáním jeho vystrašených dětí z jejich postelí."
Lord Renly o krok couvl, napnutý jako tětiva luku. "Každý okamžik, o který to odkládáš, poskytuje Cersei čas, aby mohla jednat. Než Robert zemře, bude možná příliš pozdě... pro nás oba!"
"V tom případě bychom se měli modlit, aby Robert nezemřel,"
"V to můžeme sotva doufat," namítl Renly.
"Někdy bohové bývají milosrdní."
"Lannisterové ale nebývají." Lord Renly se otočil a zamířil po mostě zpátky přes příkop k věži, kde jeho bratr ležel na smrtelném loži,
Než se Ned vrátil do svých komnat, cítil se unavený a zarmoucený, ale odebrat se zpátky na lůžko nepřicházelo v úvahu, ne teď. Když hraješ hru o trůny, buď zemřeš, nebo zvítězíš, řekla mu Cersei Lannister v božím háji. Zjistil, že přemýšlí o tom, zda učinil dobře, když nabídku lorda Renlyho odmítl. Na podobné intriky neměl žaludek a ohrožování nevinných dětí bylo nečestné, a přesto... kdyby se Cersei rozhodla, že raději bude bojovat, místo aby uprchlá, stovka Renlyho mečů by se mu mohla hodit a možná ještě další.
"Chci Malička," řekl Caynovl, "Pokud nebude ve svých komnatách, vezmi tolik mužů, kolik budeš moct, a prohledejte každou putyku a nevěstinec v Králově přístavišti, dokud ho nenajdete. Do svítání ho přiveďte sem ke mně." Cayn se uklonil a odešel a Ned se otočil k Tomardovi, "Větrná čarodějnice vy-plouvá s večerním přílivem. Už jsi vybral doprovod?"
"Deset mužů, s Portherem jako velitelem."
"Dvacet a budeš jim velet ty," řekl Ned. Porther byl statečný muž, ale svéhlavý. Chtěl, aby nad jeho dcerami držel stráž někdo spolehlivější a rozumnější.
"Jak si přeješ, můj pane," řekl Tom. "Nemohu říct, že bych byl smutný, mám-li toto místo opustit. Chybí mi moje žena."
"Až vyrazíte na sever, budete plout blízko Dračího kamene. Potřebuji, abys ode mne doručil dopis."
Tom se tvářil vystrašeně. "Do Dračího kamene, můj pane?"
Ostrovní pevnost Targaryenů měla zlou pověst.
"Vyřiď kapitánu Qosovi, aby zvedl moji zástavu, jakmile připluje na dohled od ostrova. Možná budou vůči neočekávaným návštěvníkům obezřetní. Pokud se bude zdráhat, nabídni mu, cokoli bude zapotřebí. Dám ti dopis, který je třeba vložit do ruky lorda Stannise Baratheona. Nikoho jiného. Ani jeho majordoma, ani kapitána jeho stráží, ani jeho ženy, pouze do ruky lorda Stannise samotného."
"Jak poroučíš, můj pane."
Když se Tomard vzdálil, lord Eddard Stark zůstal sedět na místě s očima upřenýma do plamene svíce, která hořela na stolku vedle něho. Na okamžik jej přemohl žal. Netoužil po ničem jiném než odebrat se do božího háje, pokleknout před

stromem srdce a modlit se za život Roberta Baratheona, který mu byl víc než bratrem. Lidé si pak budou šeptat, že Eddard Stark zradil přátelství svého krále a vydědil jeho syny; mohl jen doufat, že bohové to budou umět nějak zařídit a že Robert se v říši za hrobem dozví, jak to opravdu bylo.
Vyndal ze své tuniky králův poslední dopis. Ruličku křehkého bílého pergamenu zapečetěnou zlatým voskem, s několika krátkými slovy a krvavou šmouhou. Jak malý rozdíl mezi vítězstvím a porážkou, mezi životem a smrtí.
Vyndal nový list papíru a namočil do kalamáře svůj brk./e/zo Výsosti, S'tannisovi z rodu Baratheona, napsal. Než obdržíš tento dopis, tvůj bratr Robert, který byl uplynulých patnáct let naším králem, bude mrtev. Byl zraněn divokým kancem při lovu v královském lese...
Když se jeho ruka zastavila a on pohlédl na to, co dosud napsal, měl pocit, jako by se písmena na papíře svíjela a kroutila jako hádci. Lord Tywin a ser Jaime nebyli muži, kteří by se s potupou pokorně smířili; raději budou bojovat, než by se dali na útěk. Nebylo pochyb o tom, že lord Stannis je po vraždě Jona Arryna opatrný, ale bylo nevyhnutelné, aby okamžité a se všemi svými muži připlul do Králova přístaviště, než do něj stačí se svým vojskem napochodovat Lannisterové. Ned každé slovo volil s velkou péčí. Když byl hotov, podepsal dopis Eddard Stark, lord Zimohradu, pobočník krále a protektor říše, vysušil papír, složil jej nadvakrát a rozehřál nad plamenem svíce pečetní vosk.
Moje regentství bude krátké, uvažoval, zatímco vosk měkl. Nový král si vybere svého vlastního pobočníka. On sám bude volný a bude moci odejít domů. Pomyšlení na Zimohrad mu vykouzlilo úsměv na tváři. Chtěl znovu slyšet Branův smích, vyjet si s Robbem na lov se sokoly, pozorovat Rickona, jak si hraje. Chtěl odplout do spánku beze snů na svém vlastním loži, s rukama pevně objímajícíma svou paní. Catelyn.
Cayn se vrátil, když tiskl pečeť se zlovlkem do měkkého bílého vosku. Desmond byl s ním a mezi nimi Malíček. Ned svým strážným poděkoval a poslal je pryč.
Lord Petyr byl oděný v tmavě modré sametové tunice s nabíranými rukávy a jeho stříbrný pláštík byl vzorovaný drozdy. "Předpokládám, že bych ti měl poblahopřát," řekl, když se posadil.
Ned se zamračil. "Král leží zraněn a blízko smrti,"
"Já vím," řekl Malíček. "Také vím, že tě Robert jmenoval protektorem říše."
Nedovy oči zalétly ke královu dopisu na stole vedle něho, na okamžik ulpěly na neporušené pečeti, "A jak je možné, že to víš, můj pane?"
"Varys na to narážel," řekl Malíček, "a ty jsi to právě potvrdil."
Nedova ústa se zkřivila hněvem. "Budiž proklát Varys i ti jeho ptáčkové. Catelyn mluvila pravdu, ten muž ovládá nějaké temné umění. Nedůvěřuji mu."
"Výborně. Učíš se." Malíček se naklonil kupředu. "Přesto bych se s tebou vsadil, že jsi mne sem nepřivlekl uprostřed noci proto, aby ses se mnou bavil o eunuchovi,"
"Ne," připustil Ned. "Znám tajemství, kvůli kterému byl zavražděn Jon Arryn. Robert po sobě nezanechá žádného pravoplatného dědice. Joffrey a Tommen jsou bastardi Jaimeho Lan-nistera, narození z cizoložného spojení s královnou."
Malíček zvedl obočí. "Šokující." řekl tónem, který naznačoval, že vůbec není šokován. "To děvče taky? Nepochybně. Takže když král zemře..." "Trůn po právu přechází na lorda Stannise, staršího z Robertových dvou bratrů."
Lord Petyr si hladil svoji špičatou bradku, když o celé věci přemýšlel. "Vypadá to tak. Pokud ovšem..."
"Pokud ovšem, můj pane? O tom nemůže být pochyb. Stannis je pravoplatným dědicem trůnu a na tom nelze nic změnit."
"Stannis trůn nemůže převzít bez tvé pomoci. Pokud jsi moudrý, zajistíš, aby se následníkem trůnu stal Joffrey."
Ned ho obdařil kamenným pohledem. "To nemáš ani kapku cti?"
"Och, kapku určitě," odpověděl Malíček nenucené. "Vyslechni mne. Stannis není ani tvůj, ani můj přítel. Dokonce ani jeho bratři ho nemají příliš v lásce. Ten muž je jako železo, tvrdý a neústupný. Dá nám nového pobočníka a novou radu, to je jisté. Nepochybně ti poděkuje za to, že mu předáš korunu, ale rád tě za to mít nebude. A jeho nástup na trůn bude znamenat válku. Stannis na něm nebude moct pokojně sedět, dokud Cersei a její bastardi nebudou mrtví. Myslíš, že lord Tywin bude sedět s rukama v klíně, zatímco jeho dceři budou měřit hlavu, aby ji mohli nabodnout na kůl? Casterlyova skála povstane a nebude sama. Robert v sobe nalezl schopnost odpouštět mužům, kteří sloužili králi Aerysovi, pokud mu odpřisáhli věrnost. Stannis odpouštět neumí. Nezapomněl na obléhání Bouřlivého konce a nezapomněli na to ani lordi Tyrell a Redwyne. Každý muž, který bojoval pod dračí zástavou nebo povstal s Balonem Grey-joyem, bude mít důvod k obavám. Posaď Stannise na Železný trůn a ujišťuji tě, že říše bude krvácet.
Nyní pohlédni na druhou stranu mince. Joffreymu je teprve dvanáct a Robert svěřil regentství tobě, můj pane. Jsi pobočník krále a protektor říše. Moc patří tobě, lorde Starku. Jediné, co je zapotřebí, je natáhnout ruku a vzít si ji. Sjednej mír s Lanniste-ry. Osvoboď Skřeta. Ožeň Joffreyho se svojí Sansou. Svoji mladší dceru provdej za prince Tommena a svého dědice za princeznu Myrcellu. Bude to trvat celé čtyři roky, než Joffrey dospěje. Do té doby k tobě bude vzhlížet jako ke svému druhému otci, a pokud ne, nu... čtyři roky, to je dlouhá doba, můj pane, dost dlouhá na to, aby ses mohl zbavit lorda Stannise. Pak, kdyby se ukázalo, že Joffrey působí problémy, můžeme odhalit jeho malé tajemství a dosadit na trůn Henryho." "My?" opakoval Ned.
Malíček pokrčil rameny. "Potřebuješ někoho, kdo s tebou bude tvoje břímě sdílet. Ujišťuji tě, že moje cena by byla z těch nejskromnějších."
"Tvoje cena." Nedův hlas byl ledový. "Lorde Baeliši, to, co mi zde navrhuješ, je zrada."
"Jenom když prohrajeme."
"Zapomínáš," řekl mu Ned. "Zapomínáš na Jona Arryna. Zapomínáš na Joryho Cassela. A zapomínáš na tohle." Vytáhl dýku a položil ji na stůl mezi ně; dýku z dračí kosti a valyrijské oceli, ostrou jako rozdíl mezi správným a špatným, mezi pravdou a lží. mezi životem a smrtí. "Poslali svého člověka, aby podřízl mému synovi hrdlo, lorde Baeliši,"

Malíček si povzdechl. "Obávám se, že jsem skutečně zapomněl, můj pane. Prosím tě o prominutí. Na okamžik jsem zapomněl, že mluvím se Stárkem." Jeho ústa sebou cukla. "Takže to bude Stannis a válka?"
"Jinou možnost nemáme. Stannis je pravoplatným dědicem."
"Nemám v povaze hádat se s lordem protektorem. Co bys ze mne v tom případě měl? Zajisté ne moji moudrost."
"Vynasnažím se ze všech sil, abych na tu tvoji... moudrost zapomněl," řekl Ned znechuceně. "Zavolal jsem tě sem, abych tě požádal o pomoc, kterou jsi přislíbil Catelyn. Tohle je nebezpečná doba pro nás všechny. Robert mne jmenoval protektorem, to je pravda, ale v očích světa Je Joffrey stále jeho synem a dědicem. Královna má tucet rytířů a stovku zbrojnošů, kteří udělají, cokoli jim přikáže... Dost, aby přemohli to, co zbývá z mé domácí stráže. A podle všeho, co vím, její bratr Jaime možná právě teď, zatímco spolu mluvíme, směřuje do Králova přístaviště, s lannisterskou armádou za zády."
"Zatímco ty jsi bez armády." Malíček si pohrával s dýkou ležící na stole, pomalu ji roztáčel prstem. "Mezi lordem Renlym a Lannistery je pramálo lásky. Bronzový Yohn Royce, ser Balon Swann, ser Loras, lady Tanda, dvojčata Redwynovy... Každý z nich má tady u dvora družinu rytířů a zbrojnošů, co jim přísahali věrnost."
"Renly má ve své osobní stráži třicet mužů a ti ostatní ještě méně. To nestačí, dokonce i kdybych si mohl být jistý, že mne všichni podpoří. Potřebuji zlaté pláště. Městská hlídka má dva tisíce mužů, kteří přísahali, že budou chránit hrad, město a králův klid."
"Ach, ale když královna prohlásí za krále jednoho a pobočník druhého, čí mír budou ochraňovat?" Lord Petyr cvrnkal do dýky prstem, roztáčel ji na místě. Dokola a dokola se točila a chvěla se přitom. Když se konečně zastavila, její čepel mířila na Malička. "Nu, tady je tvoje odpověď," řekl s úsměvem. "Jdou za tím, kdo je platí." Opřel se v křesle a bezostyšně pohlédl Nedoví do tváře šedozelenýma očima, ve kterých zářila posměvačná světýlka. "Ty tu svoji čest nosíš jako zbroj, Starku. Myslíš si, že tě ochrání, jenomže ona tě místo toho stahuje k zemi a znesnadňuje ti veškerý pohyb. Jen se nad sebou zamysli. Ty víš, proč jsi mne sem zavolal. Víš, oč mne chceš požádat, abych udělal. Víš, proč je to třeba vykonat, jenomže je to nečestné, a tak ti slova váznou v hrdle."
Ned měl krk ztuhlý napětím. Na okamžik byl tak rozzuřený, že se neodvažoval promluvit.
Malíček se dal do smíchu. "Měl bych tě přinutit říct to, ale to by bylo kruté, takže buď bez obav, můj dobrý pane. Kvůli lásce, kterou chovám ke Catelyn, se ihned odeberu za Janošem Slyn-tem a zajistím, že Městská hlídka bude tvoje. Šest tisíc zlaťáků by mělo stačit. Třetina bude pro velitele, třetina pro důstojníky, třetina pro muže. Možná bychom si je koupili i za polovinu té částky, ale já raději nic neponechávám náhodě." S úsměvem zvedl dýku a podal ji Nedovi, rukojetí napřed.
JON
Jon právě snídal jablečné koláče a krvavou klobásu, když na lavici vedle něho ztěžka dosedl Samwell Tarly. "Byl jsem předvolán do septa," řekl mu Sam vzrušeným šeptem. "Převeleli mne z výcviku. Mám se stát bratrem, stejně jako vy ostatní. Věřil bys tomu?"
"Ne, opravdu?"
"Opravdu. Budu pomáhat mistru Aemonovi v knihovně a s ptáky. Potřebuje někoho, kdo umí číst a psát dopisy."
"V tomhle jsi skutečně dobrý," řekl Jon s úsměvem.
Sam se nervózně rozhlédl kolem. "Není už načase jít? Nerad bych tam přišel pozdě, aby si to náhodou nerozmysleli."
Když přecházeli plevelem zarostlé nádvoří, málem poskakoval radostí. Den byl teplý a slunečný a dolů po Zdi stékaly potůčky vody, takže se zdálo, jako by led jiskřil a svítil.
Velký krystal uvnitř septa zachycoval ranní světlo, které pronikalo jižně směřujícím oknem, a rozkládal je do barevné duhy na oltáři. Když Sama spatřil Pyp, otevřel ústa a Žába rýpl Gren-na do žeber, ale nikdo se neodvážil říci ani slovo. Septon Cella-dar mával kadidelnicí, plnil vzduch vonným kouřem, který J0-novi připomněl malé septum lady Stark na Zimohradu. pro tentokrát septon výjimečně vypadal střízlivě.
Jako jeden muž se dostavili vysocí důstojníci: mistr Aetnon opírající se o Clydase, ser Alliser s chladnýma očima a vážnou tváří, lord velitel Mormont, vyšňořený v černém vlněném kabátci s postříbřenými sponami ve tvaru medvědího drápu. Za nimi stáli představení tří řádů: rudolící lord majordomus Bowen Marsh, první stavitel Othell Yarwick a ser Jaremy Rykker, který v nepřítomnosti Benjena Starka velel průzkumníkům.
Mormont stál před oltářem, s duhou zářící na širokém holém čele. "Přišli jste sem k nám jako psanci," začal, "jako pytláci, násilníci, dlužníci, zabijáci a zloději. Přišli jste k nám jako děti. Přišli jste k nám sami, v řetězech, bez přátel a beze cti, přišli jste k nám bohatí a přišli jste k nám chudobní. Někteří z vás nesou jména hrdých rodů. Jiní mají jenom jména bastardů nebo vůbec žádná. Na ničem z toho nezáleží. To všechno je teď minulostí. Na Zdi jsme všichni z jednoho rodu.
Večer, až slunce zapadne a my budeme čelit přicházející noci, složíte svoje přísahy. Od toho okamžiku budete přísahajícími bratry Noční hlídky. Vaše zločiny budou vymazány, vaše dluhy odpuštěny. Stejně musíte vymazat svoje předchozí závazky, odložit stranou své spory, zapomenout na stará zla a také staré lásky. Zde začnete úplné nanovo. Muž Noční hlídky žije svůj život pro říši. Ne pro krále nebo nějakého lorda, ne pro čest toho rodu či onoho, ne pro zlato či slávu nebo pro lásku ženy, ale pro říši a všechen lid v ní. Muž Noční hlídky se nikdy neožení se ženou a nezplodí žádné syny. Naší manželkou je povinnost. Naší milenkou je čest. A vy jste jedinými syny, které kdy budeme znát. Naučili jste se slova přísahy. Zamyslete se pečlivě předtím, než je odříkáte, protože jakmile se jednou dáte k černým, neexistuje cesta zpět. Trestem za dezerci je smrt." Starý medvěd se na chvíli odmlčel, pak se zeptal: "Jsou mezi vámi někteří, kteří by si přáli opustit naši společnost? Pokud ano, odejděte nyní. nikdo si o vás nebude myslet nic zlého."
Žádný z chlapců se nepohnul,
"Dobrá tedy," řekl Mormont. "Svoje přísahy odříkáte zde po západu slunce, před septonem Celladarem a představeným vašeho řádu. Vyznává některý z vás víru ve staré bohy?"

Jon vstal, "Já, pane."
"Předpokládám, že budeš chtít svoje slova odříkat před stromem srdce, tak jak to udělal tvůj strýc." "Ano, můj pane," odpověděl Jon. Bohové v septu s ním neměli nic společného; žilami Stárků protékala krev Prvních lidí.
Slyšel Grenna za sebou zašeptat: "Tady žádný boží háj není. Nebo je? Nikdy jsem tu žádný neviděl,"
"Ty bys neviděl ani stádo praturů, dokud by tě neušlapali ve sněhu," zašeptal mu Pyp v odpověď.
"Uviděl bych je," odporoval mu Grenn. "Uviděl bych je už z dálky."
Mormont sám potvrdil Grennovy pochybnosti, "Černý hrad nemá žádný boží háj. Za Zdí stojí začarovaný hvozd, tak jako tam stál na Úsvitu věků, dlouho předtím, než Andalové převezli Sedm přes úzké moře. Svoje bohy můžeš uctít v háji čarostromů, který se nalézá polovinu ligy od tohoto místa."
"Můj pane." Ten hlas přiměl Jona udiveně se otočit dozadu. Stál tam Samwell Tarly. Tlustý chlapec si otřel zpocené ruce o tuniku. "Mohl bych... mohl bych tam jít taky? Odříkat svoje slova u stromu srdce?"
"Copak rod Tarlyů také vyznává víru ve staré bohy?" divil se Mormont.
"Ne, můj pane," odpověděl Sam tenkým, nervózním hlasem. Jon věděl, že z vysokých důstojníků má hrůzu a ze Starého medvěda především. "Dostal jsem jméno ve světle Sedmi v septu na Parožnatém vrchu, stejně jako můj otec a jeho otec a všichni Tarlyové po tisíc let."
"Proč bys měl zavrhovat bohy svého otce a svého rodu?" divil se ser Jaremy Rykker.
"Mým rodem je teď Noční hlídka," odpověděl Sam. "Sedm nikdy neodpovědělo na moje modlitby. Možná, že staří bohové to udělají."
"Jak si přeješ, chlapče," souhlasil Mormont. Sam se opět posadil, stejně jako Jon. "Každého z vás jsme umístili do řádu, jak to odpovídá našim potřebám a vaší síle, odvaze a dovednostem." Bowen Marsh postoupil kupředu a podal mu list papíru. Lord velitel jej rozvinul a začal číst. "Halder, ke stavitelům," začal. Halder stroze přikývl na souhlas. "Grenn, k průzkumníkům. Albett, ke stavitelům. Pypar, k průzkumníkům." Pyp pohlédl přes ostatní na Jona a zahýbal ušima.
"Samwell, k majordo-mům." Sam si vydechl úlevou a otřel si čelo kouskem hedvábí. "Matthar, k průzkumníkům. Dareon, k majordomům. Todder, k průzkumníkům. Jon, k majordomům."
K majordomům! Jon na okamžik nevěřil svým uším. Mormont to určitě přečetl špatně. Začal vstávat, otevírat ústa, aby jim řekl, že došlo k omylu, ale pak uviděl sera Allisera, jak ho pozoruje, očima lesklýma jako dvě vločky obsidiánu, a najednou vše pochopil.
Starý medvěd sroloval papír. "Vaši představení vám vysvětlí vaše povinnosti. At vás bohové ochraňují, bratři." Lord velitel se jim napolo uklonil a odešel. Ser Alliser odešel s ním, se slabým úsměvem na tváři, Jon nikdy předtím neviděl zbrojmistra vypadat tak potěšené.
"Průzkumníci ke mně," zvolal ser Jaremy Rykker, jakmile odešli. Když Pyp pomalu vstával, hleděl přitom na Jona. Jeho uši byly červené. Grenn, s širokým úsměvem na tváři, si zřejmě zatím vůbec neuvědomil, že něco není v pořádku. Matt a Žába přešli k nim a všichni následovali sera Jaremyho ven ze septa.
"Stavitelé," zvolal Othell Yarwyck s širokánskou čelistí. Hal-der a Albett se k němu připojili,
Jon se nevěřícně rozhlédl kolem sebe. Slepé oči mistra Aemo-na byly zvednuty ke světlu, které neviděl, Septon rozestavoval krystaly po oltáři. Jenom Sam a Dareon zůstali sedět na lavicích; tlustý chlapec, zpěvák... a on.
Lord majordomus Bowen Marsh si zamnul svoje buclaté ruce. "Samwelle, ty budeš pomáhat mistru Aemonovi s ptáky a v knihovně. Chett odchází do psince, kde se bude starat o psy. Budeš s mistrem sdílet jeho vlastní celu, abys mu byl nablízku ve dne v noci. Věřím, že se o něho dobře postaráš. Je velmi starý a má pro nás nesmírnou cenu.
Dareone, řekli mi, že jsi zpíval u stolů mnoha urozených pánů a dělil se s nimi o maso a medovinu. Posíláme tě do Východní hlídky. Možná se ti bude zamlouvat být pomocníkem Cottera Pykea, když připlují obchodovat kupecké galéry. Za nasolené hovězí a nakládané ryby platíme příliš draze a kvalita olivového oleje, který dostáváme, je poslední dobou otřesná. Vyřiď to Borcasovi, až tam přijedeš, a on tě zaměstná mezi příjezdy lodí."
Marsh se s úsměvem otočil k Jonovi. "Jone, tebe si lord velitel Mormont vyžádal za svého osobního majordoma. Budeš spát v cele pod jeho komnatami, ve věži lorda velitele."
"A to budou všechny moje povinnosti?" zeptal se Jon ostře. "Budu lorda velitele obsluhovat při jídle, pomáhat mu zapínat si šaty, nosit horkou vodu do jeho lázně?"
"Zajisté." Marsh se při Jonově tónu zamračil. "A budeš doručovat jeho vzkazy, udržovat oheň v jeho komnatách, převlékat mu denně povlečení a prostěradla a dělat všechno ostatní, co po tobě lord velitel bude chtít."
"Považujete mne za služebníka?"
"Ne," odpověděl mistr Aemon ze zadní části septa. Clydas mu pomohl vstát. "Považovali jsme tě za muže Noční hlídky, ale možná jsme se mýlili..."
Jon by se nejraději otočil a rozběhl se pryč. Očekává se od něj, že bude po zbytek života stloukat máslo a šít kabátce jako nějaká děvečka. "Mohu jít?" zeptal se strnule.
"Jak si přeješ," odpověděl Bowen Marsh.
Dareon a Sam odešli s ním. V tichosti sešli na nádvoří. Venku Jon pohlédl na Zeď lesknoucí se ve slunci, na tající led plazící se dolů z výšky ve stovce teninkých prstů. Měl takový vztek, že by ji nejraději celou zboural a svět by byl odsouzen k zániku.
"Jone," řekl Samwell Tarly vzrušeně. "Počkej. Copak nevidíš, jak se chováš?"
Jon se k němu pln hněvu otočil. "Vidím ten zatracený úsměv sera Allisera, to je jediné, co vidím. Chtěl mne zahanbit a podařilo se mu to."
Dareon se na něj podíval, "Místo majordoma je dobré akorát tak pro mne a pro tebe, Same, ale ne pro lorda Sněha."
"Umím to s mečem a na koni lépe než vy všichni dohromady," odsekl mu Jon. "To není spravedlivé*."
"Spravedlivé?" Dareon se ušklíbl, "Ta dívka na mě čekala, nahá jako v den, kdy se narodila. Protáhla mě k sobě oknem

a ty mi tu povídáš o spravedlnosti!" Odešel pryč.
"Na tom, že jsi majordomem, není nic, za co by ses měl stydět," řekl Sam.
"Ty myslíš, že jsem chtěl strávit zbytek života praním nohavic nějakého starce?"
"Ten stařec je lordem velitelem Noční hlídky," připomněl mu Sam. "Budeš s ním ve dne v noci. Ano, budeš mu nalévat víno a starat se o to, aby měl čerstvé povlečení v posteli, ale také budeš přijímat jeho dopisy a pomáhat mu při poradách. Budeš jeho panošem v bitvě. Budeš mu tak blízko jako jeho stín. Budeš vědět všechno, budeš všeho součástí... a lord majordomus řekl, že Mormont o tebe sám požádal!
Když jsem byl malý, můj otec trval na tom, abych s ním byl v audienční síni pokaždé, když pořádal slyšení. Když jel do Vysoké zahrady, aby poklekl před lordem Tyrellem, přinutil mne jet s ním. Později s sebou však začal brát Dickona a mne nechával doma a už se nestaral o to, zda jsem přítomen na jeho audiencích, či ne, pokud tam byl Dickon. Chtěl po svém boku svého dědice, chápeš? Aby se díval a poslouchal a učil se ze všeho, co dělal on. Vsadil bych se, že právě proto si lord Mormont vyžádal tebe, Jone. Proč jinak by tomu tak bylo? Chce tě připravit na místo lorda velitelel"
Jon byl překvapen. Bylo to tak, lord Eddard často zval Robba na své audience tam na Zimohradu. Že by Sam měl pravdu? Říkali, že dokonce i bastard to u Noční hlídky může dotáhnout vysoko. "Nikdy jsem o to nežádal," řekl umíněně.
"Žádný z nás tady není proto, že o něco žádal," připomněl mu Sam.
Najednou se Jon zastyděl.
Zbabělec, či ne, Samwell Tarly v sobě našel odvahu přijmout svůj osud jako muž. Na Zdi muž dostane jen to, co si zaslouží, řekl Benjen Stark toho posledního večera, kdy ho Jon viděl živého. Ty ještě nejsi průzkumník, Jone, jenom zelenáč, na kterém lpí pach léta. Slyšel říkat, že bastardi dospívají rychleji než jiné děti; na Zdi člověk bud' dospěl, nebo zemřel,
Jon zhluboka vydechl, "Máš pravdu. Choval jsem se jako malý kluk."
"Zůstaneš tady a odříkáš se mnou svoje slova?"
"Staří bohové nás budou očekávat." Přinutil se usmát.
Vydali se na cestu pozdě toho odpoledne. Zeď neměla žádné skutečné brány a nebyly ani v Černém hradu, ani nikde jinde podél jejích tří stovek mil. Provedli svoje koně úzkým tunelem vysekaným v ledu, kde se k nim tiskly chladné tmavé zdi, zatímco chodba se stáčela a kroutila sem a tam. Třikrát byl jejich postup přerušen kovovými mřížemi a museli se zastavit, dokud Bowen Marsh nevytáhl klíče a neodemkl masivní řetězy, které je zajišťovaly. Když čekal za lordem majordomem, Jon přímo cítil obrovskou tíhu mas ledu stlačených na sebe nad jeho hlavou. Vzduch tam byl chladnější než v hrobce a nehybnější. Jakmile se vynořili do odpoledního světla na severní straně Zdi, pocítil zvláštní úlevu.
Sam při náhlé záři denního světla zamrkal a opatrně se rozhlédl kolem sebe. "Ti divocí... neodvážili by se... nikdy by nepřišli tak blízko ke Zdi, že ne?"
"Nikdy by se toho neodvážili." Jon vysedl na koně. Když Bowen Marsh a jejich doprovod z průzkumníků nasedli, Jon si zvedl dva prsty do úst a zapískal, Z tunelu za nimi vyběhl Duch.
Kůň lorda majordoma zaržál a začal před zlovlkem ustupovat dozadu. "Ty chceš to zvíře vzít s sebou?"
"Ano, můj pane," odpověděl Jon. Duch zvedl hlavu a zavětřil ve vzduchu. V dalším okamžiku byl pryč, rozběhl se přes široké, plevelem se dusící pole a vzápětí zmizel mezi stromy.
Jakmile vjeli do lesa, ocitli se v jiném světě. Jon často jezdíval na lov se svým otcem, Jorym a svým bratrem Robbem. Znal vlčí les kolem Zimohradu stejně dobře Jako jakýkoli jiný muž. Začarovaný hvozd mu byl v mnohém podobný, a přesto jen pocit, který z něj měl, byl tak odlišný.
Možná to všechno bylo jen v jeho hlavě, v tom, co o začarovaném hvozdu znal z vyprávění. Vjeli za konec světa; a tím se všechno prazvláštně měnilo. Každý stín mu připadal temnější, každý zvuk zlověstnější. Stromy se tam tiskly blízko k sobě a vytěsňovaly světlo zapadajícího slunce. Pod kopyty jejich koní praskal tenký škraloup sněhu a vydával přitom zvuk, jako by se lámaly kosti. Když vítr rozševelil listí na stromech, vzhůru po Jonově páteři začal šplhat prst mrazu. Zeď byla za jejich zády a jen bohové věděli, co leží před nimi.
Slunce již zapadalo za stromy, než dosáhli svého čile, mýtiny uprostřed hlubokého lesa, kde zhruba do kruhu rostlo devět čarostromů. Jon zatajil dech a Sam Tarly se jen mlčky rozhlížel kolem sebe. Dokonce ani ve vlčím lese člověk nikdy nenašel dva nebo tři bílé stromy rostoucí pohromadě, a o háji devíti nikdo nikdy neslyšel. Půda v lese byla pokryta spadanými listy, krvavě červenými nahoře, zetlelými černými vespod. Široké hladké kmeny byly bledé jako kosti a do středu kruhu z nich hledělo devět tváří. Zaschlá míza, která ztuhla v jejich očích, byla rudá a tvrdá jako rubín.
Bowen Marsh jim nařídil nechat svoje koně vně kruhu. "Je to posvátné místo a nesmíme je ničím zneuctít."
Když vstoupili do háje, Samwell Tarly se pomalu otáčel dokola, popořádku se díval na každý z obličejů. Ani jeden se nepodobal druhému. "Pozorují nás," zašeptal, "Staří bohové."
"Ano." Jon poklekl a Sam si klekl vedle něho.
Když na západě skomíralo poslední světlo a šeď dne se měnila v čerň noci, společně odříkali svá slova.
"Slyšte moje slova a staňte se svědky mé přísahy," recitovali spolu a jejich hlasy plnily háj osvětlený paprsky zapadajícího slunce. "Noc se přikrádá a moje stráž začíná. Neskončí až do mé smrti. Nepojmu za manželku žádnou ženu, nebudu vlastnit žádnou půdu, nezplodím žádné děti. Nebudu nosit korunu a nezískám slávu. Budu žít a zemřu na svém stanovišti. Jsem meč v temnotě. Jsem strážce na zdech. Jsem oheň, který hoří ve tmě, světlo, které přináší úsvit, roh, který probouzí spící, štít, který chrání říše lidí. Svěřuji svůj život a čest Noční hlídce, pro tuto noc a pro všechny noci, které přijdou."
Hvoz utichl, "Poklekli jste jako chlapci," odříkal Bowen Marsh vážným hlasem. "Povstaňte nyní jako muži Noční hlídky."
Jon natáhl ruku a pomohl Samovi vstát, Průzkumníci se shlukli kolem nich, aby jim nabídli svoje úsměvy a blahopřání,

všichni kromě větrem ošlehaného lesníka Dywena. "Nejvyšší čas, abychom se vrátili zpátky, můj pane," řekl Bowenovi. "Padá soumrak a v pachu noci je něco, co se mně nelíbí."
Tu najednou byl zpátky Duch, tiše se vynořil mezi dvěma čarostromy. Bílý kožich a rudé oči, uvědomil si Jon znepokojeně. S tejně jako ty stromy...
Vlk něco držel v tlamě. Něco černého. "Co to tam má?" zeptal se Bowen Marsh zamračeně.
"Ke mně, Duchu." Jon poklekl, "Dej mi to."
Zlovlk přeběhl k němu. Jon slyšel, jak Samwell Tarly ostře zatajil dech.
"Bohové, smilujte se," zamumlal Dywen. "Vždyť je to ruka."
EDDARD
Oknem jeho ložnice pronikalo šedivé světlo úsvitu, když Eddarda Starka vytrhlo z jeho krátkého spánku hlasité dunění kopyt. Zvedl hlavu ze stolu, aby se podíval na nádvoří. Dole pod ním muži ve zbroji, v kůži a v purpurových pláštích rozeznívali ráno zvukem mečů a sráželi k zemi cvičební bojovníky vycpané slámou. Ned se díval, jak Sandor Clegane cválá na svém koni po tvrdě udusané zemi, aby kopím s kovovým hrotem probodl hlavu panáka. Plátno se protrhlo a sláma explodovala, zatímco lannisterští strážní spolu žertovali a kleli,
Pořádají tuhle ukázku síly kvůli mně? divil se. Pokud ano, Cersei je větší blázen, než se domníval. Budiž proklatá, pomyslel si, proč ta žena neuprchla? Dával jsem jí Jednu šanci za druhou.
Ráno bylo zatažené a ponuré. Ned posnídal se svými dcerami a septou Mordane. Sansa, stále sklíčená, zamračeně hleděla na svoje jídlo a odmítala jíst, ale Arya zhltla všechno, co před ni postavili, "Syrio říká, že ještě máme čas na poslední lekci, než loď dnes večer vypluje," řekla. "Mohu, otče? Všechny svoje věci mám sbalené."
"Krátkou lekci a dbej na to, abys měla čas vykoupat se a převléknout. Chci, abyste byly připraveny odejít v poledne, je to jasné?"
"V poledne," přikývla Arya. Sansa vzhlédla od svého jídla. "Pokud ona může mít lekci tance, proč mně nedovolíš rozloučit se s princem Joffreym?"
"Ráda bych ji k němu doprovodila, lorde Eddarde," nabídla se septa Mordane. "S tím, že by zmeškala loď, si nemusíš dělat starosti,"
"Nebylo by pro tebe moudré jít nyní za Joffreym, Sanso. Je mi to líto."
Sansiny oči se naplnily slzami. "Ale proč?"
"Sanso, tvůj otec ví. co dělá," řekla septa Mordane. "Nejsi tu od toho, abys pochybovala o jeho rozhodnutích."
"To není spravedlivé*." Sansa prudce vstala od stolu, převrhla svoji židli a s pláčem utekla ze soláru.
Septa Mordane vstala, ale Ned jí pokynul, aby se opět posadila do své židle. "Nech ji jít, septo. Pokusím se vysvětlit jí to všechno, až budeme v bezpečí zpátky na Zimohradu." Septa sklonila hlavu a posadila se ke stolu, aby dojedla svou snídani.
O hodinu později velmistr Pycelle přišel za Eddardem Stárkem do jeho soláru. Ramena měl svěšená, jako by se tíha velmistrov-ského řetězu kolem jeho krku stala příliš velkou, než aby ji byl schopen unést. "Můj pane," řekl ponurým hlasem. "Král Robert skonal. Bohové ai mu dopřejí odpočinku."
"Ne," řekl Ned. "On odpočinek nenáviděl. Bohové at mu dopřejí lásku a smích a radost ze spravedlivé bitvy." Bylo podivné, jak prázdný se cítil. Očekával tuto návštěvu, a přesto v něm s těmito slovy něco zemřelo. Dal by všechny svoje tituly za svobodu plakat... Ale byl Robertovým pobočníkem a hodina, které se tolik děsil, přišla. "Buď tak laskav a svolej sem do mého soláru členy rady," řekl Pycellemu. Pobočníkova věž byla natolik bezpečná, nakolik ji společně s Tomardem byli schopni udělat; což nemohl říci o sněmovních komnatách.
"Můj pane?" zamrkal Pycelle. "Záležitosti království by zajisté mohly počkat do zítřka, až náš zármutek nebude tak čerstvý."
Ned mluvil tiše, ale odhodlaně. "Obávám se, že zasedání rady musíme svolat ihned."
Pycelle se uklonil. "Jak pobočník poroučí." Zavolal svoje služebníky a poslal je vyřídit vzkazy, načež vděčně přijal Nedovu nabídku židle a poháru sladkého piva.
Ser Barristan Šelmy byl prvním, kdo odpověděl na jeho předvolání, neposkvrněný ve svém bílém plášti a lesklé bílé šupinové zbroji, "Pánové," řekl, "moje místo je nyní vedle mladého krále. Prosím, dovolte mi ihned ho navštívit."
"Tvoje místo je tady, sere Barristane," řekl mu Ned.
Jako další přišel Malíček, stále oděný v modrém sametu a stříbrném plášti s drozdy, který na sobě měl v noci, a s obuví uprá-šenou od jízdy. "Moji pánové," řekl se svým typickým úsměvem a obrátil se k Nedoví. "Ten malý úkol, kterým jsi mne pověřil, jsem splnil, lorde Eddarde."
Varys vstoupil v oblaku levandulové vůně, růžový po koupeli, se zavalitým obličejem vydrhnutým a čerstvě napudrovaným, nehlučný ve svých měkkých trepkách. "Ptáčkové dnes zpívají smutnou píseň," řekl, když si sedal, "Říše naříká. Začneme?"
"Až se dostaví lord Renly," odpověděl Ned.
Varys se na něj zkormouceně podíval, "Obávám se, že lord Renly opustil město."
"Opustil městol" Ned počítal s Renlyho podporou.
"Odjel boční bránou hodinu před svítáním, provázen sérem Lorasem Tyrellem a zhruba padesáti zbrojnoši," řekl jim Varys. "Když je viděli naposledy, ujížděli ve velkém spěchu na jih, nepochybně do Bouřlivého konce nebo Vysoké zahrady."
Takže to je Renly a ta jeho stovka mečů. Nedoví se to nelíbilo, ale neexistovalo nic, co by s tím mohl udělat. Vyndal Robertův poslední dopis. "Král mne minulou noc povolal k sobě a nařídil mi zaznamenat jeho poslední slova. Lord Renly a velmistr Py-celle byli svědky toho, když Robert svůj dopis zapečeíoval, aby byl po jeho smrti otevřen před radou. Serre Barristane, byl bys tak laská v?"

Lord velitel Královské gardy si prohlédl papír. "Pečeť krále Roberta, neporušená." Otevřel dopis a četl, "Lord Eddard je tímto jmenován protektorem říše, aby vládl jako regent, dokud dědic nedosáhne patřičného věku."
A jak se zdá, už ho dosáhl, uvažoval Ned, ale nedal své myšlence zaznít. Nedůvěřoval ani Pycellemu, ani Varysovi, a ser Barristan byl vázán ctí ochraňovat a bránit chlapce, o kterém se domníval, že je jeho novým králem. Starý rytíř Joffreyho tak snadno neopustí. Potřeba lsti vyvolávala hořkou chuť v jeho ústech, ale Ned věděl, že musí postupovat pomalu a nanejvýš obezřetně, že musí udržet radu pohromadě a hrát svou hru, dokud nebude pevně zaujímat pozici regenta. Bude dost času zabývat se nástupnictvím, až Arya a Sansa bezpečně dorazí zpátky na Zimohrad a lord Stannis se vrátí do Králova přístaviště se svou armádou.
"Chci požádat tuto radu, aby potvrdila můj úřad lorda protektora, jak si Robert přál," řekl Ned. Pozoroval přitom jejich obličeje a divil se, jaké myšlenky se honí za Pycelleovýma napolo zavřenýma očima, za Malíčkovým nenuceným poloúsměvem a za nervózním třepetáním Varysových prstů.
Dveře se otevřely a do soláru vstoupil Tlustý Tom. "Omlouvám se, pánové, ale králův majordomus na tom trvá..."
Královský majordomus vstoupil a uklonil se. "Vážení pánové, král si žádá okamžitou přítomnost své malé rady v trůnní síni."
Ned očekával, že Cersei bude jednat rychle; předvolání pro něj nebylo překvapením. "Král je mrtev," řekl, "přesto bychom však měli jít s tebou. Tome, dej dohromady doprovod, jestli můžeš."
Malíček Nedoví nabídl rámě, aby mu pomohl sejít dolů po schodech. Varys, Pycelle a ser Barristan následovali těsně za nimi. Před věží čekal dvojitý zástup zbrojnošů v kroužkové zbroji a ocelových přílbách, v celkovém počtu osmi mužů. Když je strážní provázeli přes nádvoří, jejich šedé pláště vlály ve větru. Nikde nebyl k vidění purpur Lannisterů a Ned se ujišťoval pohledem na množství zlatých plášťů viditelných na hradbách a u bran.
Janoš Slynt se s nimi setkal u dveří do trůnní síně, oděný ve zdobené černozlaté plátové zbroji, s přilbicí s vysokým chocholem v podpaždí. Velitel se ztuhle uklonil. Jeho muži otevřeli velké dubové dveře, dvacet stop vysoké, pobité měděnými obručemi.
Královský majordomus je uvedl dovnitř. "Všichni pozdravte Jeho Výsost, Joffreyho z rodu Baratheonů a Lannisterů, prvního svého jména, krále Andalů, Rhoynů a Prvních lidí. pána Sedmi království a ochránce říše," oznámil zpěvavým hlasem.
Ke vzdálenému konci síně, kde Joffrey čekal na vrcholu Železného trůnu, to byla dlouhá cesta. Podpírán Malíčkem, Ned Stark pomalu kulhal a poskakoval směrem k chlapci, který sám sebe prohlásil králem. Ostatní jej následovali. Když se tudy ubíral poprvé, seděl na koni, s mečem v ruce, a targaryenští draci shlíželi ze stěn na to, jak přinutil Jalmeho Lannistera sesednout z trůnu. Napadlo ho, zda by Joffrey sestoupil dolů také tak snadno.
Pět rytířů Královské gardy - všichni kromě sera Jaimeho a sera Barristana - bylo rozestavěno do půlkruhu kolem úpatí trůnu. Byli v plné zbroji, bílým emailem potažené oceli od přilbice k patě, s dlouhými bílými plášti přes ramena a lesknoucími se bílými štíty připevněnými k silným pažím. Cersei Lannister a její dvě mladší děti stály za sérem Borosem a sérem Merynem. Královna na sobě měla šaty z hedvábí v barvě mořské zeleně, lemované myrskou krajkou, jemnou a bělostnou jako pěna. Na prstě měla zlatý prsten se smaragdem velikosti holubího vejce, na hlavě odpovídající čelenku.
Nad nimi, mezi hroty a ostny Železného trůnu, seděl princ Joffrey ve zlatém kabátci a rudém saténovém plášti, U paty úzkého příkrého schodiště vedoucího k trůnu stál Sandor Cle-gane. Měl na sobě kombinovanou kroužkovou a plátovou zbroj sazově šedé barvy a svoji přilbici ve tvaru psa cenícího zuby.
Za trůnem stálo dvacet lannisterských strážných s dlouhými meči visícími jim u pasů. Kolem ramen měli nařasené purpurové pláště a na jejich přílbách se leskli oceloví lvi. Avšak Malíček dodržel svůj slib; všude podél stěn, před Robertovými tapiseriemi s jejich loveckými a bitevními výjevy, bez hnutí stály řady mužů Městské hlídky ve svých zlatých pláštích a každý muž svíral v ruce rukojeť osm stop dlouhého kopí s hrotem z černého železa. Bylo jich pětkrát víc než mužů patřících k Lannisterům.
Než se Ned zastavil, jeho noha byla výhní bolesti. Držel ruku na Malíčkově rameni a podepíral jí svoji váhu.
Joffrey vstal. Jeho rudý saténový plaší byl vyšívaný zlatou nití; padesát řvoucích lvů na jedné straně, padesát jelenů ve skoku na druhé. "Nařizuji radě učinit všechna nezbytná opatření k mé korunovaci," prohlásil chlapec. "Přeji si být korunován do čtrnácti dnů. Dnes přijmu přísahy věrnosti od svých oddaných rádců."
Ned vyndal Robertovu poslední vůli, "Lorde Varysi, buď tak laskav a ukaž tento dopis paní z Lannisteru."
Eunuch odnesl dopis Cersei. Královna pohlédla na slova. "Protektorem říše," četla. "Má snad tohle být tvým štítem, můj pane? Kus papíru?" Roztrhla dopis vpůli, půlky roztrhla na čtvrtiny a nechala kousky papíru spadnout na podlahu.
"To byla králova slova," řekl ser Barristan, šokován.
"Nyní máme nového krále," odpověděla Cersei Lannister. "Lorde Eddarde, když jsme spolu mluvili naposledy, dal jsi mi radu. Dovol mi oplatit ti tuto zdvořilost. Ohni koleno, můj pane. Ohni koleno a přísahej věrnost mému synovi a my ti dovolíme opustit úřad pobočníka krále a prožít si svoje dny v šedivé pustině, kterou zveš domovem."
"Udělal bych to, kdybych mohl," řekl Ned ponuře. Pokud byla odhodlána vynutit to téma teď a tady, neponechala mu jinou možnost. "Tvůj syn nemá právo být na trůně, kde nyní sedí. Robertovým skutečným nástupcem je lord Stannis."
"Lháři!" vykřikl Joffrey, jehož obličej zrudl,
"Matko, co tím myslí?" zeptala se princezna Myrcella královny kvilivým hlasem. "Joff není králem?"
"Odsuzuješ sám sebe svými vlastními ústy, lorde Starku," zasyčela Cersei Lannister. "Sere Barristane, chop se zrádce."
Lord velitel Královské gardy váhal, V okamžiku byl Ned obklopen svými strážnými s obnaženými meči, které svírali v ocelí pokrytých pěstích.
"A nyní zrada přechází od slov k činům," řekla Cersei, "Myslíš si, že ser Barristan je sám, můj pane?" Se zlověstným třením kovu o kov Ohař tasil svůj meč. Rytíři Královské gardy a dvacet lannisterských zbrojnošů v rudých pláštích se rozhýbalo, aby ho podpořili,

"Zabijte ho!" křičel chlapecký král dolů z Železného trůnu. "Zabij té je všechny, nařizuji vám to!"
"Jinou možnost jsi mi nedala," řekl Ned Cersei Lannister. Zavolal na Janoše Slynta. "Veliteli, chop se královny a jejích dětí. Neubližuj jim, jen je doprovod do jejich královských komnat a tam je drž, dobře střežené."
"Muži stráže!" vykřikl Janoš Slynt a nasadil si na hlavu přilbici s chocholem. Stovka zlatých plášťů sklonila svoje oštěpy a přiblížila se k nim.
"Nechci žádné krveprolití," řekl Ned královně. "Řekni svým mužům, aby odhodili svoje meče a nikdo nemusí -" Jediným prudkým pohybem nejbližší muž ve zlatém plášti vrazil svůj oštěp hluboko do Tomardových zad. Tlustému Tomo-vi vypadl meč z bezcitných prstů. Rudý hrot protrhl kůži a drátěnou košili a vyjel ven mezi jeho žebry. Byl mrtvý předtím, než jeho meč dopadl na podlahu.
Ned vykřikl příliš pozdě. Janoš Slynt sám podřízl Varlymu hrdlo. Cayn se otočil, zableskla se ocel jeho meče a Nedův strážný deštěm úderů zasypal nejbližšího muže s oštěpem; na okamžik se zdálo, že by si mohl prosekat cestu ven. Pak u něho najednou byl Ohař. Pěst Sandora elegána uchopila Caynovu ruku s mečem za zápěstí; druhou rukou jej srazil na kolena a rozsekl ho od ramene k hrudní kosti.
Zatímco kolem něj jeho muži umírali. Malíček vyndal Nedovu dýku z pochvy u jeho pasu a dal mu ji vzhůru pod bradu. Jeho úsměv byl omluvný. "Já tě varoval, abys mi nevěřil."
ARYA
"Nahoru," křikl Syrio Forel a prudce sekl po její hlavě. Dřevěné meče kleply o sebe a Arya jeho útok zdařile odrazila.
"Doleva," zvolal a jeho meč znovu zasvištěl. Její vyjel jako žihadlo, aby se s ním střetl. Při klepnutí dřeva o dřevo Syrio scvakl zuby k sobě.
"Doprava," řekl a "doleva a doleva a doleva," zas a znovu a stále rychleji a postupoval přitom kupředu, zatímco Arya před ním ustupovala a odrážela každý jeho výpad.
"Výpad," varoval ji, a když vyrazil, Arya udělala krok stranou, smetla dřevěnou čepel jeho meče a sekla po jeho rameni. Málem ho zasáhla, mdlém, bylo to tak blízko, že jí to vyčarovalo úsměv na tváři. Do čela jí spadl pramen vlasů vlhký potem. Odhrnula si jej dozadu hřbetem ruky.
"Doleva," zazpíval Syrio. "Dolů." Mával svým mečem tak rychle, že před jejíma očima vypadal jako pouhá šmouha a od stěn Malé síně se ozvěnou odrážela jejich klep, klep, klep. "Doleva. Doleva. Nahoru. Doleva. Doprava. Doleva. Dolů. Doleva!"
Dřevěná čepel ji zasáhla vysoko do hrudi, náhlým bolestným úderem, který pálil tím víc, že přišel ze špatné strany.
"Au," vykřikla. Než dnes půjde spát, někde venku na moři, bude mít čerstvou modřinu. Modřina je lekcí, říkala sama sobě, a každá lekce člověka činí lepším. Syrio ustoupil dozadu. "Jsi mrtvá."
Arya se zamračila. "Ty jsi podváděl," ohradila se prudce. "Řekl jsi doleva a šel jsi zprava."
"Přesně tak. A ty jsi teď mrtvá."
"Jenomže ty jsi lhal!"
"Moje slova lhala. Moje oči a moje ruka volaly pravdu, ale tys to neviděla."
"Viděla," ohradila se Arya. "Nespustila jsem z tebe oči na okamžik!"
"Dívat se neznamená vidět, mrtvé děvče. Vodní tanečník vidí všechno. Pojď, odlož meč, je čas chvíli naslouchat."
Následovala ho ke zdi, kde se spolu posadili na lavici, "Syrio Forel byl prvním šermířem Mořského lorda z Braavosu, chceš vědět, jak k tomu došlo?"
"Byl jsi tím nejlepším ze všech mužů ve městě."
"To ano, ale proč? Ostatní byli silnější, rychlejší, mladší, tak proč byl Syrio Forel nejlepší? Já ti to teď povím." Špičkou malíčku se lehce dotkl svého očního víčka. "Vidění, opravdové vidění, to je srdcem všeho.
Poslouchej. Lodě Braavosu se plaví tak daleko, kam až vanou větry, do zemí zvláštních a divuplných, a když se vrátí, jejich kapitáni přinášejí do zvěřince Mořského lorda nevídaná zvířata. Taková zvířata, jaká jsi nikdy neviděla, pruhované koně, velké skvrnité věci s krky dlouhými jako kopí, chlupatá mořská prasátka obrovitá jako krávy, bodavé ostnochvosty, tygry, kteří nosí svá mláďata v kapsách na břiše, strašlivé ještěry s klepety ostrými jako kosy. Syrio všechna ta stvoření viděl.
V den, o kterém mluvím, první šermíř právě skonal a Mořský lord poslal pro mne. Mnozí chrabří mužové se před něj dostavili a stejně tolik jich bylo posláno pryč a nikdo nevěděl proč. Když jsem před něho předstoupil já, na jeho klíně seděl tlustý žlutý kocour. Řekl mi, že jeden z jeho kapitánů mu to zvíře přivezl z ostrova za slunečním úsvitem. .Viděl jsi někdy něco takového jako ona?' zeptal se mne.
Já mu odpověděl: .Každého večera vídám v uličkách Braavosu tisíc stejných jako on,' a Mořský lord se zasmál a ještě téhož dne jsem byl jmenován jeho prvním šermířem."
Arya protáhla obličej. "Já tomu nerozumím." Syrio scvakl zuby k sobě. "To zvíře byla úplně obyčejná kočka, nic jiného. Ti ostatní očekávali nějaké bájné stvoření, a to také viděli. Jak je velké, říkali. Nebylo větší než ostatní kočky, jenom tlusté z pohodlnosti, protože Mořský lord je krmil ze svého vlastního stolu. Jaké má zvláštní malé uši, říkali. Měla uši ožvýkané od zápasů mezi kofaty. A očividně to byl kocour, třebaže Mořský lord tomu říkal ‚ona', a tak to také viděli ostatní. Už chápeš?"
Arya se nad tím zamyslela. "Ty jsi prostě viděl to, co tam opravdu bylo."
"Přesně tak. Otevřít oči, to je jediné, co potřebuješ. Srdce lže a mysl si s tebou zahrává, ale oči vidí pravdu. Dívej se svýma očima. Naslouchej svýma ušima. Chutnej svými ústy. Čichej svým nosem. Cit' svou pokožkou. Teprve pak se formují myšlenky, tímto způsobem poznáváš pravdu."
"Přesně tak," souhlasila Arya s úsměvem.
Syrio Forel si dovolil usmát se. "Myslím, že až dorazíme na ten tvůj Zimohrad, bude načase vložit ti do ruky Jehlu."
"Ano!" zvolala Arya nadšeně. "Počkej, až to ukážu Jonovi -"

Velké dřevěné dveře Malé síně se s hlasitým prásknutím rozletěly dokořán. Arya se otočila.
Pod obloukem dveří stál rytíř Královské gardy s pěti lannis-terskými strážnými rozestavěnými za ním. Byl v plné zbroji, ale hledí měl zvednuté. Arya si pamatovala jeho vpadlé oči pod mocnými oblouky obočí a rezavě zbarvené kníry z doby, kdy s králem přijel na Zimohrad: ser Meryn Trant. Muži s rudými plášti na sobě měli drátěné košile přes vařenou kůži a ocelové přilby se znakem lva. "Aryo Stark," řekl rytíř, "pojď s námi, dítě."
Arya se nejistě kousla do rtu. "Co ode mne chcete?"
"Tvůj otec by tě rád viděl."
Arya udělala krok kupředu, ale Syrio Forel ji chytil za paži. "A proč lord Eddard posila lannisterské muže místo svých vlastních? Připadá mi to zvláštní."
"Hleď si svého, taneční mistře," odbyl ho ser Meryn. "Do toho ti nic není."
"Vás by pro mne můj otec neposlal," řekla Arya. Popadla svůj dřevěný meč. Lannisterští strážní se dali do smíchu.
"Odlož ten klacek, děvče," varoval ji ser Meryn. "Jsem příslušníkem Královské gardy, Bílých mečů."
"Právě tím byl i Králokat, když zabil starého krále," řekla Arya. "Já s vámi jít nemusím, když nechci."
Seru Merynovi došla trpělivost. "Chopte se jí." nařídil svým mužům a spustil si hledí své přilbice.
Tři z nich vykročili kupředu. Kroužková zbroj jemně cinkala při každém jejich kroku. Arya najednou dostala strach. Strach seká hlouběji než meče, říkala sama sobě, aby zmírnila zběsilý tlukot svého srdce.
Syrlo Forel se postavil mezi ně. Lehce dřevěným mečem poklepával proti své vysoké botě. "Zůstaňte stát na místě, kde jste. Jste muži, nebo psi, že se odvažujete zastrašovat dítě?"
"Kliď se nám z cesty, starý muži," řekl jeden z červených plášťů.
Syriova hůl se svištěním vylétla vzhůru a zazvonila o jeho přílbu. "Jsem Syrio Forel a vy se mnou budete mluvit s větším respektem."
"Ty plešatý bastarde." Muž tasil z pochvy svůj dlouhý meč. Hůl s oslepující rychlostí vystřelila kupředu. Arya uslyšela hlasité třesk, když meč dopadl na kamennou podlahu. "Moje ruka\" vykřikl strážný a popadl se za zlomené prsty.
"Na tanečního mistra jsi rychlý," musel uznat ser Meryn.
"Ty jsi pomalý na rytíře," odsekl Syrio.
"Zabijte toho Braavosana a přiveďte ke mně tu holku," nařídil rytíř v bílé zbroji.
Čtyři lannisterští strážní tasili svoje meče. Pátý, ten se zlomenými prsty, si odplivl a svojí levou rukou vytáhl dýku, co měl u pasu.
Syrio Forel scvakl zuby k sobě, zaujal postoj vodního tanečníka a nastavil nepříteli svůj bok. "Aryo, dítě," zvolal, nedívaje se na ni, nespouštěje ani na okamžik oči z lannisterských mužů, "pro dnešek jsme s výukou tance skončili. Nejlépe bude, když ihned odejdeš. Běž za svým otcem."
Arya ho nechtěla opusttt, ale on ji naučil vždycky bez odmlouvání udělat to, co jí řekl, "Rychle jako jelen," zašeptala.
"Přesně tak," souhlasil Syrio Forel, zatímco zbrojnoši se k němu přibližovali. Arya ustupovala, se svým dřevěným mečem pevně sevřeným v ruce. Když ho pozorovala nyní. uvědomila si, že Syrio Forel si s ní jen hrál, když spolu bojovali. Muži v rudých pláštích se k němu přibližovali ze tří stran s ocelovými meči v rukou. Měli brnění přes hruď a ramena a ocelové plátky všité do kalhot na stehnech, ale kolem lýtek měli jenom kůži. Jejich ruce byly holé a přílby na jejich hlavách měly nánosníky, ale žádná hledí přes oči.
Syrio nečekal, až se k němu přiblíží, ale bleskurychle se otočil doleva. Arya nikdy neviděla žádného člověka pohybovat se tak rychle. Jeden meč odrazil svojí holí a jako na obrtlíku se otočil před druhým. Zbavený rovnováhy, první muž narazil do druhého. Syrio prudce kopí dozadu a oba rudé pláště se svalily na zem. Třetí strážný je přeskočil a sekl po hlavě vodního tanečníka. Syrio před jeho mečem uhnul a vyrazil kupředu. Strážný s křikem padl k zemi, s krví řinoucí se z vlhké rudé rány zející na miste, kde předtím bylo jeho levé oko.
Muži, kteří spadli na zem, vstávali. Syrio jednoho kopl do obličeje a popadl ocelovou přílbu z hlavy druhého. Muž s dýkou po něm bodl, Syrio výpad odrazil přílbou a kopnutím muži roztříštil koleno. Poslední rudý plášť zařval divokou nadávku, vyrazil a mávl dolů mečem, který držel oběma rukama. Syrio odtančil doprava a řeznický výpad zasáhl mezi krk a rameno muže bez přílby, který se snažil vstát. Muž na kolenou vykřikl, Než jeho vrah stačil vykroutit svůj meč z rány, Syrio jej svým klackem bodl do ohryzku na krku. Strážný vydal přidušený výkřik a zapotácel se, s rukama kolem krku a černajícím obličejem.
Než Arya stačila doběhnout k zadním dveřím, které vedly do hradní kuchyně, pět mužů leželo na zemi, mrtvých nebo umírajících. Slyšela sera Meryna Tranta nadávat. "Zatracená nemehla," klel a vytahoval z pochvy svůj vlastní meč.
Syrio Forel znovu zaujal šermířský postoj a scvakl zuby k sobě. "Aryo, dítě," zavolal, aniž se na ni podíval, "jdi už konečně!"
Dívej se svýma očima, říkával jí vždycky. Viděla: rytíře oděného v bílé zbroji od hlavy k patě, s nohama, hrdlem a rukama pokrytýma ocelí, s očima ukrytýma za hledím vysoké bílé přilbice a s krutou obnaženou ocelí v ruce. Proti němu stál Syrio v kožené vestě a s dřevěným mečem v ruce. "Syrio, utíkej," vykřikla.
"První šermíř Braavosu nikdy neutíká," zazpíval, když po něm ser Meryn sekl. Syrio před jeho úderem uskočil a jeho hůl se přitom pohybovala ve změti šmouh. Během jediného okamžiku zasadil rytíři úder do spánku, lokte a do krku a dřevo zazvonilo proti kovu přilbice, ohrdlí a kabátce. Arya tam stála jako přimrazená. Ser Meryn postupoval kupředu, Syrio ustupoval. Odrazil nový úder, jako na obrtlíku se otočil před dalším, uhnul na stranu před třetím.
Čtvrtý přesekl jeho hůl vedví. roztříštil dřevo a projel ocelovým středem uvnitř.
Arya se se vzlykáním otočila a utekla.
Utíkala kuchyní a máselnicí. slepá panikou, proplétající se mezi kuchaři a kuchtíky. Do cesty jí vkročila pekařská pomocnice s dřevěným tácem v rukou. Arya, která se řítila rovnou přes ni, shodila křehké bochnfky čerstvé upečeného

chleba na zem. Za sebou slyšela výkřiky, ale to již běžela kolem statného řezníka, který tam stál a zíral na ni se sekáčkem v ruce. Ruce měl rudé až po lokty.
Hlavou jí uhánělo .všechno, co ji Syrio Forel učil. Rychlá jako jelen. Tichá jako stín. Strach seká hlouběji než meče. Neslyšná jako had. Tichá jako stojatá voda. Silná jako medvěd. Prudká jako vlčice. Strach seká hlouběji než meče. Člověk, který se bojí prohrát, už prohrál. Strach seká hlouběji než meče. Strach seká hlouběji než meče. Strach seká hlouběji než meče. Jílec jejího dřevěného meče byl již kluzký potem, a když Arya přiběhla k točitému schodišti, těžce oddychovala. Na okamžik ztuhla. Nahoru, nebo dolů? Cesta nahoru by ji přivedla ke krytému mostu, který se klenul nad malým nádvořím a vedl do Pobočníkovy věže, ale oni zřejmě předpokládají, že se touto cestou vydá. Nikdy nedělej to, co očekávají, řekl jí jednou Syrio. Arya zamířila dolů, dokola a dokola, každou chvíli přeskakovala úzké kamenné schody po dvou a po třech. Vynořila se v rozlehlém sklepem' s klenutým stropem, obklopená sudy piva naskládanými dvacet stop vysoko. Jediné světlo se linulo z úzké štěrbiny okénka vysoko ve zdi.
Sklepem' bylo slepou uličkou. Neexistovala žádná cesta ven kromě té, kterou přišla. Neodvažovala se vydat se zpátky nahoru po schodech, ale také tam nemohla zůstat. Musí najít svého otce a povědět mu, co se stalo. Otec ji ochrání. Arya si vrazila svůj dřevěný meč za opasek a začala šplhat, přeskakujíc ze sudu na sud, dokud se nedostala nahoru k okénku. Oběma rukama se zapřela o spodní římsu a vytáhla se vzhůru. Zeď byla tři stopy široká a okénko v ní bylo tunelem vedoucím šikmo vzhůru. Arya pomalu lezla směrem k dennímu světlu. Když se její hlava dostala na úroveň země, pohlédla přes nádvoří k Pobočníkově věži.
Masivní dřevěné dveře byly rozštípané na třísky, zřejmě sekerami. Na schodech ležel obličejem k zemi mrtvý muž, s pláštěm zmuchlaným pod sebou a zády své drátěné košile zbroce-nými krví. S náhlou hrůzou si uvědomila, že plášť mrtvoly je z šedivé vlny lemované bílým saténem. Nedokázala říci, o koho se jedná.
"To ne," zašeptala nevěřícně. Co se děje? Kde je její otec? Proč pro ni rudé pláště přišly? Vzpomněla si na to, co říkal ten muž se žlutým vousem, v den, kdy našla obludy. Když zemře jeden pobočník, proč by nemohl druhý? Arya cítila slzy deroucí se jí do očí. Zatajila dech a naslouchala. Slyšela zvuky zápasu, výkřiky, volání, třeskot oceli o ocel, linoucí se z oken Pobočníkovy věže.
Nemůže se vrátit zpátky. Její otec...
Zavřela oči. Na okamžik byla příliš vystrašená, než aby se dokázala jen pohnout. Zabili Joryho, Wyla, Hewarda a toho strážného na schodech, ať to byl kdokoli. Mohli zabít i jejího otce a také ji, kdyby ji chytili, "Strach seká hlouběji než meče," řekla nahlas, ale nebylo nic dobrého v tom, když předstírala, že je vodní tanečnice. Syrio byl vodním tanečníkem a ten bílý rytíř ho pravděpodobně zabil, ať tak či tak byla jen malou holkou s dřevěným mečem, samotnou a k smrti vyděšenou.
Protáhla se ven na nádvoří a opatrně se rozhlížejíc kolem sebe, pomalu vstala. Hrad jako by byl vylidněný. Rudá bašta nikdy nevypadala opuštěně. Všichni lidé se zřejmě skrývají uvnitř, za dveřmi zavřenými na závory. Arya se toužebně podívala vzhůru ke své ložnici, pak zamířila pryč od Pobočníkovy věže. Přitisknutá těsně ke zdi, klouzala ze stínu do stínu. Předstírala, že honí kočky... až na to, že kočkou teď byla ona, a kdyby ji chytili, zabili by ji.
Přebíhajíc mezi budovami a přelézajíc zídky, s kamenem za zády, kdykoli to bylo možné, tak aby ji nikdo nemohl překvapit, Arya se dostala ke stájím takřka bez nehody. Když přitisknutá zády ke stěně postupovala přes vnitřní nádvoří, kolem proběhl tucet zlatých plášťů v kroužkové a plátové zbroji, ale protože nevěděla, na čí straně jsou, přikrčila se v šeru k zemi a nechala je projít.
Hullen, který byl vrchním podkoním na Zimohradu tak dlouho, jak si Arya pamatovala, ležel na zemi u vchodu do stáje. Bodli do něho tolikrát, že to vypadalo, jako by jeho tunika byla vzorovaná šarlatovými květy. Arya si byla jistá, že je mrtvý, ale když se přikradla blíž, otevřel oči. "Arya Podnožka," zašeptal. "Musíš... varovat svého... svého otce." Z jeho úst v bublinkách vyprskla zpěněná červená tekutina. Vrchní podkoní znovu zavřel oči a neřekl už nic.
Uvnitř byla další těla; pacholek, se kterým si hrávala, a tři muži z otcovy domácí stráže. Opuštěný blízko vjezdu do stáje stál povoz naložený bednami a truhlicemi. Mrtví muži zřejmě nakládali věci na cestu do přístavu, když byli napadeni. Arya se přikradla blíž k tělům. Jednou z mrtvol byl Desmond, který jí tenkrát ukázal svůj meč a slíbil, že bude ochraňovat jejího otce. Ležel na zádech, slepě hleděl do stropu a přes oči mu lezly mouchy. Blízko něho byl mrtvý muž v rudém plášti s přílbou, na níž byl znak lva Lannisterů. Jenom jeden ale. Každý seveřan má cenu desetijižanských mečů, ujišťoval ji Desmond. "Ty Ihá-řil" vyjekla a v náhlém hněvu do mrtvého těla kopla.
Zvířata ve svých stáních byla neklidná, frkala a rzala při pachu krve. Aryiným jediným plánem bylo osedlat si koně a uprchnout, pryč z hradu a z města. Stačilo by jen držet se královské cesty, která by ji zavedla zpátky na Zimohrad. Vzala ze zdi uzdu a sedlo.
Když přešla k zadní části povozu, její zrak upoutala na zem spadlá truhlice. Musela být svržena v zápasu nebo upuštěna v okamžiku, kdy ji zvedali. Dřevo se rozštíplo a víko se otevřelo, aby obsah truhlice vyplivlo na zem. Arya poznala hedvábí, satén a samet, které na sobě nikdy neměla. Ačkoli, na královské cestě možná bude potřebovat teplé šaty... a kromě toho...
Poklekla na zem mezi vysypané šaty. Našla silný vlněný plášť, sametovou suknici a hedvábnou tuniku, krátké nohavice, šaty, které pro ni vyšila její matka, a stříbrný dětský náramek, který by mohla prodat. Odstrčila rozbité víko stranou a sklonila se do nitra truhlice pro Jehlu. Schovala ji až na samé dno pod ostatní věci, ale všechno se vysypalo ven, když truhlice byla upuštěna. Na okamžik Arya dostala strach, že meč někdo našel a ukradl ho. Pak její prsty nahmataly pod saténovými šaty tvrdý kov.
"Tady je," zasyčel hlas blízko za ní.
Arya se ohromeně otočila. Za ní stál štolba, s chmýřím na tváři, ve špinavé spodní tunice vyčnívající zpod vařené kůže. Boty měl pokryté hnojem a v ruce držel vidle. "Kdo jsi?" zeptala se.
"Ona mě nezná," ušklíbl se, "ale já znám ji, ach ano. Je to ta vlčí holka."

"Pomoz mi osedlat koně," poprosila ho Arya, která sáhla zpátky do truhlice pro Jehlu. "Můj otec je pobočníkem krále, on tě odmění."
"Tvůj otec je mrtvý," řekl chlapec. Vykročil směrem k ní. "To královna mě odmění. Pojď sem, děvče."
Nepřibližuj se ke mne!" Její prsty se sevřely těsně kolem jílce Jehly.
"Říkám ti, pojď sem." Prudce ji popadl za paži.
Všechno, čemu ji Syrio Forel učil, během úderu srdce zapomněla. Jedinou lekcí, kterou si Arya v té chvíli náhlé hrůzy pamatovala, byla ta, kterou jí dal Jon Sníh, ta úplně první.
Bodla do něj ostrým koncem a s divokou, hysterickou silou zajela čepelí vzhůru.
Jehla projela koženým kabátcem a bledým masem jeho břicha a vyjela ven mezi jeho lopatkami. Chlapec upustil vidle a vydal tichý zvuk, něco mezi zalapáním po dechu a povzdechem. Jeho ruce se sevřely kolem čepele. "Och, bohové," zasténal a jeho spodní tunika začala rudnout. "Vyndej to ze mě."
Když čepel vytáhla, chlapec zemřel.
Koně začali hlasitě rzát. Arya stála nad tělem, tichá a vystrašená tváří v'tvář smrti. Když se chlapec zhroutil na zem, z úst se mu vyvalila krev a ještě víc se jí vyřinulo z otvoru v jeho břiše. Začala se slévat do jezírka pod ním. Diane, kterými sevřel čepel její Jehly, měl pořezané. Arya pomalu začala ustupovat dozadu, s Jehlou rudou krví v ruce. Musí se dostat pryč, na nějaké místo daleko odsud, na místo bezpečné od obviňujících očí mrtve'ho štolby.
Znovu popadla uzdu a postroj a rozběhla se ke své klisně, ale když sedlo zvedla na záda koně, s náhlým nepříjemným pocitem si uvědomila, že brány hradu určitě budou zavřené. Dokonce i postranní vchod budou nepochybně hlídat. Možná by ji strážní nepoznali. Pokud by si mysleli, že je chlapec, možná by ji nechali projet... Ne, určitě mají příkazy nepustit ven nikoho a nezáleželo by to na tom, zda by ji poznali, či ne.
Jenomže ven z hradu vede ještě jiná cesta...
Sedlo vyklouzlo Arye z prstů, s žuchnutím spadlo do hlíny a rozvířilo obláček prachu. Dokázala by znovu najít tu místnost s obludami? Nebyla si tím jistá, ale věděla, že se o to musí pokusit.
Posbírala šaty, které vybrala z truhlice, a zahalila se do pláště, ukrývajíc Jehlu pod jeho záhyby. Zbytek svých věcí svázala do roličky. S rancem v podpaždí opatrně přeběhla na opačný konec stáje. Zvedla závoru na zadních dveřích, otevřela je a opatrně vyhlédla ven. Slyšela vzdálený třeskot oceli o ocel a úzkostlivý hlas muže křičícího bolestí, doléhající k ní přes nádvoří. Bude muset seběhnout dolů po točitých schodech, přes kuchyňku a prasečí dvorek, tak jako běžela posledně, když honila černého kocoura... Jenomže to by se dostala přímo ke kasárnám zlatých plášťů.
Touhle cestou jít nemůže. Arya se pokoušela přijít na jinou. Kdyby přeběhla na opačnou stranu hradu, mohla by se krást podél stěny u řeky a pak malým božím hájem, ale nejdřív musí přejít nádvoří, kde ji uvidí strážní na hradbách. Nikdy předtím na hradbách neviděla tolik mužů pohromadě. Většina z nich byla oděná ve zlatých pláštích a ozbrojená oštěpy. Někteří ji znali od vidění. Co by udělali, kdyby ji spatřili běžet přes nádvoří? Vypadala odtamtud tak malá, byli by schopni z výšky poznat, o koho se jedná? Záleželo by jim na tom vůbec?
Věděla, že musí odejít ihned, ale když ten okamžik nadešel, byla příliš vystrašená, než aby se vůbec dokázala pohnout. Klidná jako stojatá voda, zašeptal slabý hlásek v jejím uchu. Arya byla tak ohromená, že málem upustila svůj ranec. Divoce se rozhlédla kolem sebe, ale kromě ní, koní a mrtvých mužů ve stáji nikdo nebyl.
Tichájako stín, uslyšela. Byl to její vlastní hlas, nebo Syriův? Nebyla to schopná říci, ale přesto to jaksi zmírňovalo její strach.
Vykročila ven ze stáje.
Byla to ta nejděsivější věc, jakou kdy udělala. Nejraději by se rozběhla a schovala se někam, ale přinutila sama sebe kráčet přes nádvoří, pomalu klást jednu nohu před druhou, jako by jí patřil všechen čas na světě a neměla důvod nikoho se obávat. Měla pocit, že na sobě cítí jejich oči, jako brouky lezoucí jí po kůži pod šaty. Ani jednou nevzhlédla. Věděla, že kdyby je uviděla, jak ji pozorují, všechna odvaha by ji dočista opustila, upustila by raneček šatů a rozběhla by se jako dítě a pak by ji dostali. Dál upírala pohled do země. Než přišla do stínu královského septa na opačné straně nádvoří. Arya byla zalitá studeným potem, ale nikdo nespustil poplach a nedal se do křiku.
Septum bylo otevřené a prázdné. V provoněném tichu uvnitř hořela stovka modlitebních svic. Arya usoudila, že dvě z nich bohové nebudou postrádat. Zastrčila si je do rukávu a odešla ze septa zadním oknem. Vplížit se do uličky, kde držela v šachu jednookého kocoura, bylo snadné, ale potom se ztratila. Protahovala se okny dovnitř a zase ven, přelézala zídky a nahmatá-vala si prsty cestu v temných sklepeních, tichá jako stín. Jednou slyšela ženský pláč. Trvalo jí přes hodinu, než našla malé úzké okénko, které se svažovalo dolů do sklepem', kde měla být monstra.
Vhodila svůj ranec dovnitř a sklonila se, aby zapálila svíci. Bylo to riskantní; oheň, který tam viděla posledně, dohořel na uhlíky, a když do nich foukala, uslyšela hlasy. Ohnula prsty do tvaru misky kolem blikajícího plamínku svíce a prolezla oknem, zatímco oni vcházeli dveřmi, aniž vůbec zahlédla, kdo to byl.
Tentokrát ji monstra nevyděsila. Připadala jí téměř jako staří přátelé. Arya držela svíci nad hlavou. S každým krokem, který udělala, se na zdech pohybovaly stíny, jako by se obracely, aby ji pozorovaly, jak jde kolem nich. Draci, zašeptala. Vytáhla zpod svého pláště Jehlu. Štíhlá čepel jí připadala velmi malá a draci velmi velcí, a přesto se Arya jaksi cítila lépe se svým mečem v ruce.
Dlouhá síň bez oken za dveřmi byla stejně černá, jak si ji pamatovala. Jehlu držela v levé ruce, v té, kterou bojovala, svíci v pravé pěsti. Dolů přes kotníky jí stékal horký vosk. Vstup do studny byl tehdy nalevo, a tak Arya zamířila doprava. Část v ní by se nejraději rozběhla, ale Arya měla strach, že by přitom zhasla její svíce. Slyšela tiché pištění a ve světle svíce zahlédla pár droboučkých svítících očí. ale z krys strach neměla. To spíš z jiných věcí. Pro kohokoli by bylo tak snadné schovat se tam, tak jako se ona schovala před čarodějem a mužem s vidlicovi-tým vousem. Téměř viděla štolbu stojícího u zdi, s prsty roztaženými do klepetovitého tvaru, s krví stále odkapávající z hlubokých řezů v jeho dlaních, tam kde ho pořezala Jehla. Mohl by tam na ni čekat a popadnout ji, až půjde kolem. Její svíci by uviděl

zdaleka. Možná by raději měla jít potmě...
Strach seká hlouběji než meče, zašeptal slabý hlásek v jejím nitru. Najednou si Arya vzpomněla na krypty na Zimohradu. Říkala si, že jsou mnohem strašidelnější než tohle místo. Když je viděla poprvé, byla ještě malé děvčátko. Její bratr Robb je vzal dolů, ji, Sansu a malého Braná, který nebyl o moc větší, než je teď Rickon. Měli s sebou jenom jednu svíci a Bran očima velkýma jako talíře hleděl na kamenné tváře králů zimy, s vlky ležícími u jejich nohou a železnými meči přes jejich klíny.
Robb je vedl celou cestu dolů až na samý konec, kolem dědečka a Brandona a Lyanny, aby jim ukázal jejich vlastní hroby. Sansa se pořád dívala na krátkou svíci, plná strachu, že každou chvíli zhasne. Stará chůva jí vyprávěla, že tam dole jsou pavouci a krysy velké jako psi. Když to řekla Robbovi, jen se usmíval, "Existují horší věci než pavouci a krysy," zašeptal, "Tudy chodívají mrtví." Právě tehdy uslyšeli zvuk, tichý, hluboký a roze-chvívající vzduch. Malý Bran pevně sevřel Aryinu ruku.
Když duch vystoupil z otevřeného hrobu, celý bílý a skřeho-tající po krvi, Sansa se s křikem rozběhla ke schodům a Bran se vzlykáním omotal ruce kolem Robbovy nohy. Arya zůstala stát tam, kde byla a strčila do ducha. Byl to jenom Jon, obílený moukou. "Ty hloupý" vynadala mu, "vyděsil jsi malého," ale Jon a Robb se jen smáli a smáli a netrvalo to dlouho a do smíchu se dali také Bran a Arya.
Ta vzpomínka přiměla Aryu usmát se a potom už pro ni tma nepředstavovala žádnou hrůzu. Štolba byl mrtvý, sama ho zabila, a kdyby na ni vyskočil ze tmy, zabila by ho znovu. Všechno bude lepší, jakmile zase bude doma, v bezpečí za šedivými žulovými zdmi Zimohradu.
Její kroky se rozléhaly tichou ozvěnou běžící před ní, zatímco Arya se nořila stále hlouběji do temnoty.
SANSA
Přišli si pro ni třetího dne. Vybrala si jednoduché šaty z tmavě šedé vlny, prostého střihu, ale bohatě vyšívané kolem límce a rukávů. Když bez pomoci svých služebných zápolila se stříbrnými sponami, měla pocit, jako by se její prsty proměnily v silné neohrabané klacíky. Jeyne Poole byla uvězněna s ní. ale Jeyne jí v tomto ohledu nebyla k ničemu. Její obličej byl celý napuchlý od pláče a nebyla schopná přestat vzlykat kvůli svému otci,
"Jsem si jistá, že tvému otci se vede dobře," ujišťovala ji Sansa, když se jí konečně podařilo zapnout si správně šaty. "Požádám královnu, aby ti dovolila setkat se s ním." Myslela si, že její laskavost by Jeyne mohla pozvednout náladu, ale dívka se na ni jen podívala svýma červenýma, opuchlýma očima a začala plakat o to usilovněji. Bylo to takové dítě.
Sansa plakala také, toho prvního dne. Dokonce i za pevnými zdmi Maegorovy pevnosti s dveřmi zavřenými a zajištěnými petlicí bylo nemožné zůstat beze strachu, když začalo to zabíjení. Dávno si zvykla na zvuk oceli na nádvoří a v jejím životě stěží minul den, kdy by neslyšela třeskot meče o meč, ale vědomí, že tentokrát jde o skutečný boj, zcela měnilo svět kolem ní. Bylo to slyšet tak jako nikdy předtím a ozývaly se tam také jiné zvuky, bolestné sténání, hněvivé kletby, volání o pomoc a křik raněných a umírajících mužů. V písních a příbězích rytíři nikdy nenařídali ani neprosili o milost. A tak plakala, prosila je přes dveře, aby jí řekli, co se děje, volala svého otce, septu Mordane, krále, svého galantního prince. Pokud muži střežící její dveře slyšeli její prosby, neodpovídali na ně. Jen jedinkrát se dveře otevřely, pozdě toho večera, když dovnitř strčili Jeyne Poole, plnou modřin a celou rozechvělou. "Zabíjejí všechny!" křičela na ni majordomova dcera. Nebyla k utišení. Naříkala, že Ohař rozbil její dveře bitevní sekerou. Na schodech Pobočníkovy věže leží těla a schody jsou kluzké krví. Sansa osušila svoje vlastní slzy a snažila se svoji přítelkyni utišit. Šly spát do jedné postele, schoulené jedna v náručí druhé, jako sestry.
Druhý den byl ještě horší. Místnost, kde byla Sansa uvězněna, se nalézala na vrcholu nejvyšší věže Maegorovy pevnosti. Ze svého okna viděla, že těžká kovová brána strážní věže je spuštěná dolů a padací most je zvednutý vysoko nad suchým příkopem, který odděloval pevnost uvnitř pevnosti od většího hradu, co ji obklopoval. Po hradbách v nebývalém počtu obcházeli lannisterští strážní s oštěpy a kušemi v rukou. Bylo po boji a nad Rudou baštou se rozhostilo hrobové ticho. Jedinými zvuky bylo nekonečné kňourání a vzlyky Jeyne Poole.
Nosili jim jídlo - tvrdý sýr, čerstvě upečený chléb a mléko k snídani, pečené kuře a zeleninu k obědu a k večeři dostaly dušené hovězí s kroupami - ale služebnictvo, které jim jídlo přinášelo, na Sansiny otázky neodpovídalo. Toho večera jí jakési ženy přinesly šaty z Pobočníkovy věže a také nějaké Jeyniny věci, ale zdálo se, že jsou takřka stejně vystrašené jako Jeyne, a když se s nimi pokoušela mluvit, utekly od ní. jako by měla šedý mor. Strážní přede dveřmi jim stále odmítali dovolit opustit místnost.
"Prosím, potřebuji znovu mluvit s královnou," říkala jim Sansa, tak jako říkala každému, koho toho dne viděla. "Ona se mnou bude chtít mluvit, já vím, že bude. Řekněte jí. že ji chci vidět, prosím. Když ne královnu, tak prince Joffreyho, budete-li tak laskaví. My se vezmeme, až budeme starší."
Při západu slunce druhého dne začal vyzvánět velký zvon. Jeho hlas byl hluboký a zvučný, a to dlouhé pomale' zvonění Sansu naplnilo pocitem strachu. Zvonění pokračovalo dál a dál a po chvíli uslyšely jiné zvony odpovídající z Velkého Baelorova septa na Visenyině kopci. Ten zvuk duněl nad městem jako hrom, varoval před bouří, která měla přijít.
"Co je to?" zakvílela Jeyne, která si přikryla uši dlaněmi. "Proč ty zvony tak vyzvánějí?"
"Král je mrtvý." Sansa nebyla schopná říci, jak to ví. ale věděla to. Pomalé nekonečné zvonění plnilo jejich komnatu, truchlivé jako rekviem. Vtrhl do hradu nějaký nepřítel a zabil krále Roberta? Proto došlo k boji a vraždění?
Odešla spát nic nechápající, nepokojná a plná strachu. Stal se teď její krásný Joffrey králem? Měla strach o něho i o svého otce. Kéž by jí jenom řekli, co se děje.
Té noci se Sanse zdál sen o Joffreym na trůnu. Seděla po jeho boku v šatech ze zlatého brokátu, na hlavě měla korunu a každý, koho kdy poznala, před ni předstoupil, poklekl a pozdravil ji.
Příštího rána, třetího dne, pro ni přišel ser Boros Blount z Královské gardy, aby ji odvedl ke královně.
Ser Boros byl ošklivý muž se širokým hrudníkem a krátkýma nohama do O. Nos měl připlácnutý k obličeji, na tvářích

mu visely těžké laloky, vlasy měl šedivé a rozježené. Dnes na sobě měl bílý samet a svůj sněhobílý plášť měl připevněný brož ve tvaru lva. Zvíře bylo z lesklého zlata a jeho oči tvořily droboučké rubíny. "Dnes ráno vypadáš velmi pěkně a ušlechtile, sere Bo-rosi," řekla mu Sansa. Jako dáma pamatovala na vybrané chování a byla rozhodnutá být dámou za každých okolností.
"Ty rovněž, moje paní," odpověděl ser Boros bezvýrazným hlasem. "Její Výsost tě očekává. Pojď se mnou." Přede dveřmi stáli strážní, lannisterští zbrojnoši v purpurových pláštích a přílbách se znakem lva. Když kolem nich procházela, Sansa se přinutila mile se na ně usmát a popřát jim dobré jitro. Bylo to poprvé, co jí dovolili vyjít ven z komnaty od té doby, co ji sem ser Arys Oakheart před dvěma dny přivedl, "Je to pro tvoje bezpečí, moje milá," řekla jí královna Cersei. "Joffrey by mi to nikdy neodpustil, kdyby se jeho milované mělo něco stát."
Sansa očekávala, že ser Boros ji doprovodí do královských komnat, ale on ji místo toho vedl ven z Maegorovy pevnosti. Padací most byl opět dole. Nějací dělníci spouštěli muže na lanech do hlubin suchého přfkopu. Když Sansa pohlédla dolů, uviděla tělo nabodnuté na nestvůrných železných kopích. Rydí' le odvrátila zrak, příliš vystrašená zeptat se, vystrašená dívat se, vystrašená, že by to mohl být někdo, koho znala.
Královnu Cersei našli ve sněmovních komnatách, sedící v čele dlouhého stolu zaneřáděného papíry, svícemi a bloky pečetního vosku. Místnost byla nádhernější než kterákoli z těch, které Sansa dosud viděla. S bázní si prohlížela vyřezávaný dřevěný paraván a dvojici sfing, které seděly vedle dveří.
"Tvoje Výsosti," řekl ser Boros poté, co byli uvedeni dovnitř jiným mužem z Královské gardy, serem Mandonem s podivně mrtvým obličejem, "přivedl jsem to děvče."
Sansa doufala, že Joffrey tam možná bude s ní. Její princ tam nebyl, zato uviděla tři z králových rádců. Lord Petyr Baeliš seděl po královnině levici, velmistr Pycelle na konci stolu, zatímco lord Varys se vznášel kolem nich a voněl po květinách. S pocitem úzkosti si uvědomila, že všichni jsou oděni v černém. Ve smutečním šatu...
Královna na sobě měla šaty z černého hedvábí s vysokým stojáčkem a stovkou tmavě rudých rubínů všitých do živůtku, pokrývajících ji od krku k ňadrům. Byly vybroušeny do tvaru slziček, jako by královna plakala krev. Cersei se usmála, když ji spatřila, a Sansa si pomyslela, že to je ten nejsladší a zároveň nejsmutnější úsměv, jaký kdy viděla.
"Sanso, moje sladké dítě," řekla. "Vím, že jsi se mnou chtěla mluvit. Omlouvám se, že jsem pro tebe nemohla poslat dřív. Došlo k velmi znepokojivému vývoji událostí a já neměla volný ani okamžik. Věřím, že moji lidé se o tebe dobře starali."
"Všichni byli velmi milí a příjemní, Tvoje Výsosti, uctivě děkuji za optání." řekla Sansa zdvořile. "Jenom, nu, nikdo s námi nemluvil, ani nám neřekli, co se děje..."
"Nám?" Cersei se zdála být zmatena.
"Dali jsme k ní majordomovu dceru," řekl ser Boros. "Nevěděli jsme, co jiného s ní dělat."
Královna se zamračila. "Příště se mne nejdřív zeptejte," řekla ostrým hlasem. "Bohové vědí. co všechno Sanse napovídala."
"Jeyne je vyděšená," řekla Sansa. "Stále jen pláče. Slíbila jsem, že se zeptám, zda by mohla vidět svého otce."
Starý velmistr Pycelle sklopil oči,
"Její otec je v pořádku, že ano?" řekla Sansa hlasem plným obav. Věděla, že došlo k boji, ale určitě by nikdo neublížil majordomovi, Vayon Poole dokonce ani nenosil meč.
Královna Cersei se po řadě podívala na všechny ve sněmovní místnosti, "Nechci, aby si Sansa musela dělat zbytečné starosti. Co uděláme s tou její malou přítelkyní, moji pánové?"
Lord Petyr se naklonil kupředu. "Já pro ni najdu místo."
"Ne ve městě," řekla královna.
"Považuješ mne snad za blázna?"
Královna jeho poznámku ignorovala. "Sere Borosi, doprovoď tu dívku do komnat lorda Petyra a nařiď jeho lidem, aby ji tam pohlídali, dokud si pro ni nepřijde. Řekněte jí. že Malíček ji odvede k jejímu otci, to by ji mělo uklidnit. Chci, aby byla pryč, než se Sansa vrátí do své komnaty."
"Jak poroučíš, Tvoje Výsosti," řekl ser Boros. Hluboce se uklonil, otočil se na patě a odešel, se svým dlouhým bílým pláštěm vlajícím za ním.
Sansa byla zmatená. "Já to nechápu," řekla. "Kde je Jeynin otec? Proč ji k němu nemůže odvést rovnou ser Boros místo lorda Petyra?" Slíbila si, že se bude chovat jako dáma a vznešeně jako královna a že bude silná jako její matka, lady Catelyn, ale najednou znovu dostala strach. Na okamžik si myslela, že se dá do pláče. "Kam ji posíláte? Neprovedla nic špatného, je to hodná dívka."
"Znepokojila tě," odpověděla královna něžně. "To nemůžeme dopustit. A teď už ani slovo. Lord Baeliš dohlédne na to, aby o Jeyne bylo dobře postaráno, to ti slibuji," Poklepala na křeslo vedle sebe. "Posaď se, Sanso. Chci si s tebou promluvit."
Sansa si sedla vedle královny. Cersei se na ni znovu usmála, ale to její obavy ani v nejmenším nezmírnilo. Varys splétal dohromady prsty svých měkkých dlaní, velmistr Pycelle držel oči sklopené do papírů před sebou, ale Sansa cítila, jak na ni hledí Malíček. Něco na způsobu, jakým se na ni ten muž díval, jí navozovalo pocit, jako by na sobě neměla žádné šaty. Po těle jí naskákala husí kůže.
"Milá Sanso," řekla jí královna Cersei a položila svoji hebkou dlaň na její zápěstí. "Jaké jsi nádherné dítě. Doufám, že víš, jak velmi tě já a Joffrey milujeme." "Opravdu?" vyhrkla Sansa bez dechu. Na Malička rázem zapomněla. Její princ ji miluje. Na ničem jiném nezáleželo.
Královna se usmála. "Považuji tě takřka za svoji dceru. A vím o lásce, kterou chováš k Jorfreymu." Unaveně zavrtěla hlavou. "Obávám se, že pro tebe máme smutné zprávy o tvém otci. Musíš být statečná, dítě."
Při jejích tichých slovech Sansu zamrazilo. "Co se stalo?"
"Tvůj otec je zrádce, drahá," odpověděl lord Varys.

Velmistr Pycelle zvedl svoji prastarou hlavu. "Na vlastní uši jsem slyšel, jak lord Eddard přísahá našemu milovanému králi Robertovi, že bude ochraňovat mladé prince, jako by byli jeho vlastními syny. A přesto v okamžiku, kdy byl král mrtev, svolal svoji malou radu, aby princi Joffreymu ukradl pravoplatný nárok na trůn."
"Ne!" vyhrkla Sansa. "To by neudělal. To by neudělal!"
Královna vzala dopis. Papír byl otrhaný a tuhý zaschlou krví. ale zlomená pečeť byla otcova, v bledém vosku byl otištěný zlovlk. "Tohle jsme našli u kapitána vaší domácí stráže, Sanso. Je to dopis určený bratrovi mého zesnulého manžela, lordu Stannisovi, kterým ho tvůj otec vyzývá, aby se zmocnil trůnu."
"Ne, Tvoje Výsosti, to je určitě omyl." Z náhlé paniky se jí udělalo nevolno. "Prosím, pošli pro mého otce, on ti to vysvětlí, nikdy by takový dopis nenapsal, král byl jeho přítel,"
"To si myslel i Robert," řekla královna. "Tato zrada by mu zlomila srdce. Bohové jsou laskaví, že se toho nedožil," Povzdechla si. "Sanso, drahá, musíš pochopit, v jaké strašlivé situaci nás zanechal. Ty jsi nevinná, nic jsi neudělala, to všichni víme, a přesto jsi dcerou zrádce. Jak bych teď mohla dovolit, aby ses provdala za mého syna?"
"Ale já ho miluji," zakvilela Sansa, zmatená a vyděšená. Co mají v úmyslu udělat s ní? Co udělali jejímu otci? Takto to přece být nemělo. Měla se provdat za Joffreyho, byli spolu zasnoubeni a on jí byl zaslíbený, dokonce se jí o tom zdávalo. Nebylo spravedlivé vzít jí ho jen tak, kvůli něčemu, čeho se dopustil její otec.
"Já to přece vím, dítě," řekla. Cersei, hlasem tak laskavým a sladkým. "Proč jinak bys za námi přišla a pověděla nám o plánu svého otce poslat tě od nás pryč, když ne kvůli lásce k němu?" "Bylo to kvůli lásce," vyhrkla Sansa spěšně. "Otec mi dokonce ani nechtěl dovolit jít se rozloučit." Byla hodné děvče, poslušné děvče, ale když se toho rána navzdory příkazu svého otce odplížila od septy Mordane, připadala si špatná jako Arya. Nikdy předtím nic tak neposlušného neprovedla, ani by to neudělala, kdyby tolik nemilovala Joffreyho. "Chce mne odvézt zpátky na Zimohrad a provdat mě za nějakého pochybného rytíře, přestože já chci Joffa. Říkala jsem mu to, ale on mě neposlouchal." Král byl její poslední nadějí. Král přikáže otci, aby jí dovolil zůstat v Králově přístavišti a provdat se za prince Joffreyho. Sansa byla odhodlaná udělat to, jenomže král ji vždycky děsil. Byl tak hlučný a mluvil hrubým hlasem, často byl opilý a pravděpodobně by ji poslal zpátky za lordem Eddardem, i kdyby jí dovolili navštívit ho. Místo toho šla raději za královnou a vylila si před ní svoje srdce a královna ji vyslechla a srdečné jí za to poděkovala... Jenomže potom ji ser Arys odvedl do komnaty vysoko v Maegorově pevnosti a postavil ke dveřím stráže a o několik hodin později venku začal boj. "Prosím," řekla, "musíš mne provdat za Joffreyho, vždycky mu budu dobrou ženou, uvidíš. Stanu se takovou královnou, jako jsi ty, slibuji."
Královna Cersei pohlédla na ostatní. "Moji rádcové, co říkáte na její prosby?"
"Ubohé dítě," zamumlal Varys. "Láska tak upřímná a nevinná, Tvoje Výsosti, bylo by kruté odpírat ji tomu dítěti, ale přesto, co můžeme dělat? Její otec byl odsouzen k smrti." Jeho měkké dlaně mnuly jedna druhou v gestu bezmocné úzkosti.
"Dítě zrozené ze zrádcova semene zjistí, že zrada je pro ně naprostou přirozeností." řekl velmistr Pycelle. "Teď je to takové milé stvoření, ale kdo může vědět, jakých zrad se dopustí za deset let?"
"Ne," vyhrkla Sansa zděšeně. "Já nejsem, nikdy bych... nikdy bych Joffreyho nezradila, já ho miluji, přísahám, že ho miluji."
"Ach, jak dojemné'," řekl Varys, "a přesto se po pravdě říká, že krev je pravdivější než všechny sliby."
"Připomíná mi její matku, ne jejího otce," poznamenal lord Petyr Baeliš tiše. "Podívejte se na ni. Ty vlasy, ty oči. Vypadá úplně stejně jako Cat v jejím věku." Královna se na ni znepokojeně podívala, a přesto Sansa v jejích jasně zelených očích viděla laskavost. "Dítě," řekla, "kdybych skutečně mohla věřit, že nejsi stejná jako tvůj otec, nic by mne nepotěšilo víc než vidět tě provdanou za mého Joffreyho. Vím, že ho miluješ celým svým srdcem." Povzdechla si, "Obávám se však, že lord Varys a velmistr Pycelle mají pravdu. Krev nám to poví. Také nemohu zapomenout na to, jak tvoje sestra poštvala na mého syna vlka."
"Já nejsem jako Arya," vybuchla Sansa. "Ona v sobě má zrád-covskou krev, ale já ne. Já jsem hodná, zeptejte se septy Mordane, ona vám to potvrdí, chci být jenom Joffreymu věrnou a milující ženou."
Cítila na sobě váhu Cerseiných očí, když královna pozorovala její obličej. "Věřím, že to myslíš vážně." Otočila se k ostatním. "Moji pánové, domnívám se, že pokud by se zbytek její rodiny ukázal být v této strašlivé době loajálním, značně by to mohlo přispět ke zmírnění našich obav."
Velmistr Pycelle si hladil svůj mohutný bílý vous a zamyšleně vraštil široké čelo. "Lord Eddard má tři syny."
"Jsou to ještě chlapci," namítl lord Petyr s pokrčením ramen. "Já bych se zajímal spíš o lady Catelyn a Tullyovy."
Královna vzala Sansinu ruku do obou dlaní. "Dítě, umíš psát?"
Sansa nervózně přikývla. Číst a psát uměla lépe než kterýkoli z jejích sourozenců, třebaže byla beznadějná v počtech.
"To ráda slyším. Možná je zde naděje, že ty a Joffrey byste se mohli..."
"Co po mně chceš, abych udělala?"
"Musíš napsat svojí matce a svému bratrovi, tomu nejstaršímu... Jakže se jmenuje?"
"Robb," odpověděla Sansa.
"Nepochybně k nim brzy dorazí zvěst o otcově zradě. Bude lépe, když se to dozvědí od tebe. Musíš jim vylíčit, jak lord Eddard zradil svého krále."
Sansa zoufale chtěla Joffreyho, ale nebyla si jistá, zda má odvahu udělat to, co po ní chce královna. "Já přece... já nevím... Tvoje Výsosti, nevěděla bych, co tam napsat..."
Královna ji pohladila po ruce. "Já ti povím, co napsat dítě. Nejdůležitější je, abys lady Catelyn a svému bratrovi zdůraznila, že musí udržovat králův mír."
"Bylo by to pro ně těžké, kdyby tak neučinili," řekl velmistr Pycelle. "Pro lásku, kterou k nim chováš, je musíš pobídnout k tomu, aby se drželi na stezce moudrosti."

"Tvoje matka se o tebe nepochybně bude velmi bát," řekla královna. "Musíš ji ujistit, že jsi v pořádku a je o tebe dobře postaráno, že se k tobě chováme laskavě a zabezpečujeme všechny tvoje potřeby. Vyřiď jim, aby přišli sem do Králova přístaviště a odpřisáhli věrnost Joffreymu, až nastoupí na trůn. Když to udělají... nu, pak budeme vědět, že ve tvé krvi není zlo, a až přijdeš do rozpuku ženství, provdáš se za krále ve Velkém Bae-lorově septu, před očima bohů a lidí."
... provdáš se za krále... Ta slova ji přiměla dýchat rychleji, a přesto Sansa stále váhala. "Možná... kdybych mohla vidět svého otce, promluvit s ním o..."
"Zradě?" navrhl ser Varys.
"Zklamala jsi mne, Sanso," řekla královna a její oči náhle ztvrdly jako kameny. "Pověděli jsme ti o zločinech tvého otce. Pokud jsi skutečně tak loajální, jak říkáš, proč bys ho měla chtít vidět?"
"Já... jenom jsem chtěla..." Sansa cítila, jak se jí derou slzy do očí. "On není... prosím, nestalo se mu nic... ani..."
"Lordu Eddardovi se nic nestalo," ujistila ji královna.
"Ale... co s ním bude?"
"V této záležitosti rozhodne král," odpověděl velmistr Pycelle váhavě.
Králi Sansa mrknutím potlačila slzy. Joffrey je teď králem, pomyslela si. Její galantní princ by jejímu otci nikdy neublížil, bez ohledu na to, čeho se možná dopustil. Byla si jistá, že kdyby za ním šla a prosila o milost, určitě by ji vyslechl. Musel by ji vyslechnout, vždyť ji přece miluje, dokonce i královna to řekla. Joff by jejího otce nemusel potrestat, lordové to očekávají, ale snad by ho mohl poslat zpátky na Zimohrad nebo do exilu do některého ze Svobodných měst za úzkým mořem. Bylo by to jen na pár let. Do té doby by se s princem Joffreym vzali. Jakmile by se stala královnou, mohla by Joffa přesvědčit, aby otce pozval zpátky a udělil mu milost. Jenomže... kdyby matka nebo Robb udělali něco zrádcovské-ho, povolali vazaly nebo odmítli odpřisáhnout věrnost nebo cokoli jiného, všechno by se tím pokazilo. Ve svém srdci věděla, že její Joffrey je hodný a laskavý, ale také musí být přísný k rebelům. Musí je přinutit pochopit to, musí\
"Napíšu... napíšu ty dopisy," slíbila.
S úsměvem vřelým jako svítání se Cersei Lannister naklonila blíž a lehce ji políbila na tvář. "Věděla jsem, že to uděláš. Joffrey na tebe bude hrdý, až mu povím, jakou odvahu a zdravý rozum jsi tady dnes prokázala."
Nakonec napsala čtyři dopisy. Své matce, lady Catelyn Stark, svým bratrům na Zimohradu, své tetě, lady Lyse Arryn v Orlím hnízdě, a také svému dědečkovi, lordu Hosteru Tullyovi v Řekotočí. Než byla s psaním hotová, prsty měla bolavé, ztuhlé a potřísněné inkoustem. Varys měl pečetidlo jejího otce. Ohřála nad svící bílý včelí vosk, opatrně jej nakapala na papír a dívala se, jak eunuch na každý dopis otiskl zlovlka rodu Starků.
Když ji ser Mandon Moore odvedl zpátky do vysoké věže v Maegorově pevnosti, Jeyne Poole a všechny její věci byly pryč. S vděčností si pomyslela, že alespoň už nebude muset poslouchat to její ustavičné fňukání. Přesto měla pocit, jako by ve věži bylo po Jeynině odchodu náhle chladněji, i když si rozdělala oheň. Přitáhla si křeslo blízko ke krbu, vzala jednu ze svých oblíbených knih a pohroužila se do příběhů Floriana a Jonquil, lady Šelly a Duhového Rytíře, chrabrého prince Aemona a jeho tragické lásky ke královně, choti jeho bratra.
Teprve pozdě toho večera, když odplouvala do spánku, Sansa si uvědomila, že se zapomněla zeptat na svoji sestru.
JON
"Othor," prohlásil ser Jaremy Rykker, "nade vši pochybnost je to on. A tenhle býval Jaferem Flowersem." Otočil tělo botou a mrtvý bílý obličej se zahleděl vzhůru na zataženou oblohu svýma modrýma, neskutečně modrýma očima. "Oba to byli muži z výpravy Bena Starka."
Muži mého strýce, pomyslel si Jon otupěle. Vzpomněl si, jak prosil, aby směl jet s nimi. Bohové, tehdy jsem byl takový zelenáč. Kdyby mne byli vzali s sebou, možná bych teď taky ležel tady na zemi...
Jaferovo pravé zápěstí končilo ve změti roztrhaného masa a uhryzané kosti zanechané Duchovými tesáky. Jeho pravá ruka plula ve džbánu s octem ve věži mistra Aemona a jeho levá dlaň, stále spočívající na svém místě na konci ruky, byla černá jako jeho plášť.
"Bohové, smilujte se," zamumlal Starý medvěd. Sesedl ze svého koně, otěže podal Jonovi. Ráno bylo nepřirozeně teplé; kapičky potu tečkovaly široké čelo lorda velitele jako rosa na melounu. Jeho kůň byl nervózní, koulel očima, ustupoval od mrtvých mužů tak daleko, jak mu to uzda dovolovala. Jon klisnu odvedl pár kroků stranou a snažil se ji uklidnit, aby se nedala do běhu. Koně se na tom místě necítili dobře. Podobně i Jon.
Psům se tam líbilo ze všech nejméně. Skupinu přivedl na místo Duch; smečka psů tam nebyla k ničemu platná. Když se je vrchní psovod Bass snažil přimět zachytit pach z utržené ruky, jako by se zbláznili, začali kňourat, výt a štěkat, ze všech sil se snažili utéci. Dokonce i teď střídavě vrčeli, kňučeli a tahali za vodítka, zatímco Chett je proklínal a nadával jim do zbabělých čoklů.
fe to jenom les, přesvědčoval Jon sám sebe, a tohlejsoujenom mrtvi muži. Mrtvoly už viděl předtím...
Minulou noc se mu znovu zdál sen o Zimohradu. Procházel prázdným hradem, hledal svého otce, sestupoval dolů do krypt. Jenomže tentokrát sen pokračoval dál než kdykoli předtím. Ve tmě uslyšel skřípot kamene o kámen. Otočil se a uviděl, že hrobky se jedna po druhé otevírají. Když oživlé mrtvoly rytířů začaly vstávat ze svých chladných hrobů, Jon se probudil v černočerné tmě a srdce mu bušilo jako splašené. Dokonce i když k němu na postel vyskočil Duch a začal mu strkat čenich do obličeje, nebyl schopen setřást ze sebe hluboký pocit hrůzy. Neodvažoval se znovu usnout. Místo toho vystoupil na Zeď a chodil po ní. nepokojný, dokud na východě neuviděl první paprsky úsvitu. Byl to jenom sen. Teď už jsem bratr Noční hlídky, ne nějaký vystrašený kluk.
Samwell Tarly se krčil pod stromy, napolo ukrytý za koňmi. Jeho kulatý tlustý obličej měl barvu sraženého mléka. Zatím se sice neodkradl dál do lesa, aby tam zvracel, ale také se dosud příliš nedíval na mrtvoly. "Nemůžu je vidět," šeptal zbědované.
"Musíš se na ně podívat," řekl mu Jon tichým hlasem, aby to ostatní neslyšeli. "Mistr Aemon tě sem poslal, abys byl

jeho očima, ne snad? K čemu jsou oči dobré, když jsou zavřené?"
"Ano, jenomže... já jsem takový zbabělec, Jone."
Jon položil Samovi ruku na rameno. "Je tu s námi tucet průzkumníků a psi, dokonce Duch. Nikdo ti neublíží. Same. Jdi tam a podívej se. První pohled bývá nejobtížnější."
Sam rozechvěle přikývl a s nesmírným úsilím konečně posbíral krápět odvahy, dost na to, aby dokázal otočit hlavu. Jeho oči se rozšířily, ale Jon ho pevně držel za rameno, takže se nemohl odvrátit.
"Sere Jaremy," zeptal se Starý medvěd drsným hlasem, "Ben Stark s sebou měl šest mužů, když vyjeli od Zdi, Kde jsou ti ostatní?"
Ser Jaremy zavrtěl hlavou. "To kdybych věděl," Mormont s takovou odpovědí očividně nebyl spokojen. "Dva z našich bratří byli zavražděni téměř na dohled od Zdi, a tvoji průzkumníci přesto nic neslyšeli, nic neviděli. Co se to s Noční hlídkou stalo? Pročesáváme stále tyhle lesy?"
"Ano, můj pane, ale -"
"Stále rozestavujeme hlídky?"
"To ano, ale -"
"Tento muž u sebe má lovecký roh," ukázal Mormont na Ot-hora. "Mám předpokládat, že zemřel, aniž na něj zatroubil? Nebo jsou všichni tvoji průzkumníci nejenom slepí, ale také hluší?"
Ser Jaremy se naježil, jeho obličej se zkřivil hněvem. "Na žádný roh nikdo netroubil, můj pane, jinak by to moji průzkumníci slyšeli. Nemám dost mužů, abych mohl rozestavit tolik hlídek, kolik bych chtěl... A od té doby, co se Benjen ztratil, drželi jsme se blíž Zdi než předtím, a to na tvůj výslovný příkaz."
Starý medvěd zabručel, "Ano. Dobrá. Budiž tedy." Netrpělivě mávl rukou. "Pověz mi, jak zemřeli,"
Ser Jaremy se skrčil na bobek vedle mrtvého muže, kterému říkal Jafer Flowers, a popadl ho za kůži na hlavě. Mezi jeho prsty vylezly vlasy, lámavé jako stébla trav. V krku mrtvoly se jako ústa otevřela velká rána pokrytá zaschlou krví. Hlavu samotnou drželo na krku jen pár vláken bledých šlach. "Tohle někdo udělal sekerou."
"Jako vždycky," zamumlal Dywen, starý lesník. "Vypadá to na sekeru, co u sebe nosil Othor, můj pane."
Jon cítil, jak se mu zvedá žaludek, či spíš snídaně v něm, ale stiskl rty pevně k sobě a přinutil se pohlédnout na druhé tělo. Othor býval velkým ošklivým mužem a byla z něj velká ošklivá mrtvola. Po žádné sekeře nikde nebylo stopy. Jon si Othora pamatoval; byl to ten, co si při odjezdu průzkumníků na výpravu hlasitě prozpěvoval ty svoje oplzlé písničky. Dny jeho prozpěvování byly nenávratně pryč. Jeho maso bylo vybělené jako mléko, všude kromě dlaní. Ty byly stejně černé jako Jaferovy. Květy tvrdé popraskané krve krášlily smrtelné rány, které jako vyrážka pokrývaly jeho hruď, břicho a hrdlo. Oči měl přesto stále otevřené. Hleděly vzhůru do oblohy, modré jako safíry. Ser Jaremy vstal. "Sekery mají i divocí."
Mormont ho obešel, "Takže ty se domníváš, že tohle je práce Manceho Nájezdníka? Tak blízko u Zdi?"
"Koho jiného, můj pane?"
Jon mu na to mohl odpovědět. Věděl to, všichni to věděli, a přesto se žádný z mužů neodvážil říci ta slova nahlas. Jiní existují jen v povídačkách, v příbězích vyprávěných ke strašení dětí. I kdyby někdy vůbec žili, jsou mrtví osm tisíc let. Při pouhém pomyšlení na ně se cítil pošetile; byl teď dospělým mužem, černým bratrem z Noční hlídky, ne chlapcem, který kdysi sedával staré chůvě u nohou, s Braném, Robbem a Aryou.
Přesto si lord velitel nesouhlasně odfrkl, "Pokud by Ben Stark měl čelit útoku divokých půl dne jízdy od Černého hradu, vrátil by se pro víc mužů, honil by ty zabijáky přes sedm pekel a přinesl by mi jejich hlavy."
"Pokud ovšem nezabili i jeho," namítl ser Jaremy.
Ta slova bolela, dokonce i nyní. Bylo to už tak dlouho, že se zdálo pošetilé držet se naděje, že Ben Stark je stále naživu, ale Jon Sníh byl v tomto ohledu velmi umíněný.
"Je to už pomalu půl roku, co nás Ben opustil, můj pane," pokračoval ser Jaremy. "Hvozd je rozlehlý. Na divoké mohli narazit kdekoli. Vsadil bych se, že tohle jsou poslední dva, co přežili z jeho skupiny, na cestě zpátky k nám... Nepřítel je dostal, než stačili dosáhnout bezpečí Zdi, Mrtvoly jsou ještě čerstvé, tito muži nemohou být mrtví déle než den..."
"To ne," vyhrkl Samwell Tarly.
Jon byl ohromen. Samův nervózní vysoký hlas byl tím posledním, co očekával, že uslyší. Tlustý chlapec měl z důstojníků strach a ser Jaremy nebyl právě znám svou trpělivostí.
"Já se tě na tvůj názor neptal, chlapče," řekl Rykker chladně.
"Dovol mu promluvit, sere," vyhrkl Jon.
Mormontovy oči zalétly od Sama k Jonovi a zpět. "Pokud nám ten chlapec má co říci, vyslechnu ho. Pojď blíž, hochu. Za těmi koňmi tě nevidíme."
Sam se váhavě šinul kolem Jona a koní a potil se přitom až hrůza. "Můj pane, oni... oni nemohou být mrtví jenom den nebo... Podívej se... ta krev..."
"Ano?" zavrčel Mormont netrpělivě. "Krev, co je s ní?" "Stačí, když se na ni podívá, a nadělá si do kalhot," vykřikl Chett a průzkumníci se dali do smíchu.
Sam si otřel pot z čela. "Je to... je to vidět tam, kde Duch... Jonův zlovlk... Je to vidět tam, kde tomu muži utrhl ruku... ten pahýl nekrvácel, podívejte se..." Ukázal prstem. "Můj otec... 1-1-lord Randyll... mne někdy nutil dívat se, jak se stahují a vy-vrhují zvířata, když... poté, co..." Sam zavrtěl hlavou ze strany na stranu a jeho brada se zatřásla. Teď, když se na těla podíval, nedokázal od nich odtrhnout oči, "U čerstvě zabitých... by krev stále tekla, moji páni. Později... později by se srazila jako... želatina, byla by hustá a... a..." Vypadal, jako by se mu mělo udělat zle. "Tento muž... podívejte se na jeho zápěstí, je celé... pokryté škraloupem... suché... jako..."
Jon okamžitě pochopil, co Sam chce říci. Viděl zpřetrhané žíly v zápěstí mrtvého muže, tuhé červy v bledém mase. Jeho krev byla černým prachem. Ser Jaremy přesto zůstal nepřesvědčen. "Kdyby byli mrtví déle než den, už by se rozkládali,

chlapče. Dokonce ani nezapáchají."
Dywen, sukovitý starý lesník, který se vychloubal, že ucítí, když má přijít sníh, popošel blíž k mrtvole a začichal ve vzduchu. "Nu, macešky to zrovna nejsou, ale... lord velitel má pravdu. Žádný mrtvolný pach necítím."
"Oni... oni nehnijí." poznamenal Sam a jeho tlustý prst, kterým ukazoval, se přitom jen maličko chvěl, "Podívejte se... Nejsou tam žádné larvy ani,.. ani,.. červi, ani nic jiného... Leželi tady v lese, ale nejsou... okousaní ani ožraní od zvířat... jen od Ducha... Jinak jsou... jsou..."
"Netknutí." řekl Jon tiše. "A zlovlk je odlišný. Psi a koně by se k nim nepřiblížili."
Průzkumníci si vyměnili pohledy; všichni si uvědomili, že to je pravda. Mormont se zamračil a pohlédl od mrtvol ke psům. "Chette, přiveď ty psy blíž."
Chett se o to pokoušel, nadával, tahal za šňůry, kopl do jednoho ze zvířat svojí vysokou botou. Většina psů jenom kňučela a pletla nohama. Pokusil se tam jednoho odtáhnout. Fena odolávala, vrčela a svíjela se, jako by se chtěla vyvléknout z obojku. Nakonec se na Chetta vrhla. Upustil vodítko a zvrátil se dozadu. Pes ho přeskočil a utekl mezi stromy. "Tohle... tohle všechno je nějaké divné," řekl Sam Tarly a byla to pravda. "Podívejte na tu krev... Na jejich šatech jsou krvavé skvrny a... a krev je taky na tělech, suchá a tvrdá, ale... nic není na zemi ani... nikde jinde. S tak... tak... tak..." Sam se přiměl polknout a zhluboka se nadechnout. "S tak strašlivými ranami... by krev měla být všude kolem, nemyslíte?"
Dywen nasál vzduch skrze svoje vykotlané zuby. "Možná, že tady nezemřeli. Možná je sem někdo přinesl a nechal je tady pro nás jako výstrahu." Starý lesník podezřívavě hleděl na mrtvoly. "A možná jsem blázen, ale nikdy předtím jsem si nevšiml, že by Othor měl modré oči,"
Ser Jaremy se tvářil zmateně. "Ani Flowers je neměl modré," vyhrkl a obrátil se, aby se podíval na mrtvého.
Na les padlo ticho. Jediné, co v tu chvíli slyšeli, bylo Samovo těžké dýchání a vlhký zvuk, který vydával Dywen, když si sál svoje zuby. Jon se skrčil na bobek vedle Ducha.
"Spalteje," zašeptal někdo. Jeden z průzkumníků; Jon nebyl schopen říci který. "Ano, spalte je," přidal se druhý hlas.
Starý medvěd tvrdošíjně zavrtěl hlavou. "Ještě ne. Chci, aby se na ně podíval mistr Aemon. Odneseme je zpátky ke Zdi,"
Některé příkazy se snadněji vydávají, než plní. Zahalili mrtvá těla do plástů, ale když se Hake a Dywen pokoušeli přivázat jedno na koně, zvíře jako by zešílelo, hlasitě rzalo, vzpínalo se na zadních a vyhazovalo kopyty, ba dokonce kouslo Kettera, který jim přispěchal na pomoc. Ani s ostatními koňmi se průzkumníkům nepoštěstilo; dokonce ani ta nejklidnější nechtěla nést žádné z jejich břemen. Nakonec byli nuceni osekat větve a vyrobit z nich hrubá nosítka, aby těla mohli odnést pěšky. Než se vydali nazpět, bylo hodně po poledni,
"Nechte hvozd prohledat," nařídil Mormont seru Jaremymu, když se vydali na cestu. "Každý strom, každý kámen, každý keř a každou píď bažinaté půdy do deseti lig odsud. Použij všechny muže, co máš, a jestli jich nemáš dost, půjč si od majordomů lovce a lesníky. Pokud Ben a ostatní jsou někde tam, mrtví či živí. musíme je najít. A pokud je v tom hvozdu někdojiný, musím o tom vědět. Máte za úkol najít je a zajmout, pokud možná živé. Rozumíš?"
"Rozumím, můj pane," odpověděl ser Jaremy. "Vykonám, jak poroučíš." Poté už Mormont jel v tichosti, zamyšlen. Jon jel blízko za ním, jak příslušelo majordomovi lorda velitele. Den byl šedivý, vlhký, zatažený, takový, jaký člověka nutí přát si déšť. V lese se nepohnul ani lísteček; vzduch v něm visel vlhký a těžký a Jonovi se lepily šaty na kůži, jak bylo teplo. Zeď ronila slzy roztátého ledu, plakala už celé dny a někdy měl Jon pocit, jako by se celá jaksi scvrkávala.
Staří lidé takovému počasí říkávali ducholéto, a prý to znamenalo, že období konečně poroučí svého ducha. Potom přijde chlad, varovali, a dlouhé léto vždycky znamená dlouhou zimu. Toto léto trvalo již deset let. Když začalo, Jon byl miminkem chovaným v náručí.
Duch chvíli běžel s nimi a pak zmizel mezi stromy. Bez zlo-vlka si Jon připadal takřka nahý. Zjistil, že se nepokojně ohlíží po každém stínu. Proti své vůli začal vzpomínat na povídačky, které mu vyprávěla stará chůva, když byl chlapcem na Zimohradu. V duchu téměř znovu slyšel její hlas společně s cink-cink-cink jejích pletacích jehlic. Z té tmy přicházeli Jiní, říkávala a stále víc a víc přitom ztišovala hlas. Studení a mrtví byli a nenáviděli železo a oheň a dotek slunce a každého tvora s teplou krví v žilách. Tvrze a města a království lidí, to vše před nimi padalo, když na svých bledých ořích směřovali na jih, v čele svých zkázonosných armád. Svoje mrtvé služebníky krmili masem lidských dětí...
Když v dálce konečně spatřil Zeď tyčící se nad vrcholem prastarého zkrouceného dubu, Jon pocítil nesmírnou úlevu. Mormont náhle zastavil a otočil se v sedle. "Tarly," vyštěkl, "pojeď sem."
Jon viděl výraz strachu začínající se rozlézat po Samově obličeji, když se vláčel na své klisně; nepochybné to znamená nějaké problémy. "Jsi tlustý, ale nejsi hloupý," řekl Starý medvěd na-bručeně. "Vedl sis tam v lese dobře. A ty taky, Sněhu."
Sam se začervenal divokým purpurem a Šlapaje si na jazyk, snažil se vypotit nějakou zdvořilou odpověď. Jon se musel usmát.
Když se vynořili zpod stromů, Mormont popohnal svého odolného malého koně do klusu. Duch vyběhl z lesa a dohonil je. Olizoval si fousy a čenich měl červený od krve. Vysoko nad nimi muži na Zdi spatřili přibližující se procesí. Jon uslyšel hluboký, hrdelní zvuk velkého rohu strážného, slyšitelný na celé míle daleko; jednoduché táhlé zatroubení, které rozechvívalo vzduch mezi stromy a odráželo se od ledu.
ÚÚÚÚÚÚÚúúú

"Co se děje, bratře?" otázal se Mormont svým drsným hlasem.
Bylo to zvláštní, ale než Marsh odpověděl, zalétl očima k Jonovi. "Mistr Aemon má ten dopis. Čeká na tebe ve tvém soláru."
"Dobrá tedy, postarej se o mého koně, Jone, a vyřiď seru Ja-remymu, aby těla uložil do komory, dokud mistr nebude připraven prohlédnout je," řekl Mormont a mumlaje si něco pod fousy, zamířil pryč.
Když vedli koně zpátky do stájí, Jon si s nepříjemným pocitem uvědomoval, že všichni muži se na něj dívají. Ser Alliser Thorne drezíroval svoje svěřence na nádvoří, ale přestal, aby se na něj na chvíli zahleděl, a na rtech mu přitom pohrával mírný úsměv. Ve dveřích zbrojnice stál jednoruký Donal Noye. "Bohové budiž ti milostivi, Sněhu," zvolal,
Něco se stalo, pomyslel si Jon. Něco zlého.
Mrtvoly byly odneseny do jedné z komor v základu Zdi, do temné studené cely vysekané v ledu a používané k uchovávání masa, obilí a někdy dokonce piva. Jon dohlédl na to, aby byl nakrmen, napojen a vykartáčován Mormontův kůň a teprve pak se postaral o svého. Poté vyhledal svoje přátele. Grenn a Žába měli hlídku, ale v jídelně našel Pypa. "Co se stalo?" zeptal se.
Pyp ztišil hlas. "Král je mrtev."
Jon byl ohromen. Robert Baratheon byl sice starý a tlusty, když navštívil Zimohrad, ale přesto vypadal dostatečně zachovale a nikdo nemluvil o tom, že by byl nemocen. "Jak to víš?"
"Jeden ze strážných slyšel Clydase, jak čte dopis mistru Ae-monovi," Pyp se naklonil blíž. "Je mi to líto, Jone. Byl to přítel tvého otce, že ano?"
"Kdysi si byli blízcí jako bratři," Jona napadlo, zda Joffrey dál nechá otce vykonávat úřad králova pobočníka. Nezdálo se mu to pravděpodobné. To by mohlo znamenat, že lord Eddard se vrátí na Zimohrad a jeho sestry taky. Snad by mu dokonce mohli dovolit navštívit je, s laskavým svolením lorda Mormonta. Bylo by milé znovu vidět Aryin úsměv a mluvit se svým otcem. Zeptám se ho na svoji matku, rozhodl se. Už jsem muž, je nejvyšší čas, aby mi to řekl. Dokonce i kdyby to byla nevěstka, je mi to jedno, chci znát pravdu.
"Slyšel jsem Hakea povídat, že ti mrtví byli muži, co vyjeli na průzkum s tvým strýcem," řekl Pyp.
"Ano," odpověděl Jon. "Byli to dva z šesti, co odjeli s ním. Jsou mrtví už dlouho, jenom... ta těla jsou divná."
"Divná?" Pyp byl zvědavost sama. "Jak divná?"
"Sam ti to poví." Jon o tom nechtěl mluvit. "Měl bych se podívat, zda mne Starý medvěd nepotřebuje."
Odešel do věže lorda velitele, sám, s podivným pocitem neblahé předtuchy. Když se k nim přibližoval, bratři na stráži jej pozorovali s vážnými obličeji. "Starý medvěd je v soláru," oznámil mu jeden. "Ptal se po tobě."
Jon přikývl. Měl tam jít rovnou ze stáje. Spěšně vyběhl po schodech věže. Chce víno nebo oheň v krbu, to je všechno, ujišťoval sám sebe.
Když vstoupil do soláru, Mormontův havran na něj zakřičel, "Zrní," zakrákal pták. "Zrní! Zrní! Zrní!"
"Věřil bys tomu, vždyť jsem ho právě nakrmil," zabručel Starý medvěd. "Přines mi pohár vína a nalej jeden i sobě."
"Sobě, můj pane?"
Mormont zvedl oči od dopisu a zahleděl se na něho. Jon v jeho pohledu vycítil nesmírnou lítost. "Slyšel jsi dobře."
Jon víno naléval s přehnanou péčí a uvědomoval si přitom, jak ten akt úmyslně protahuje. Až budou poháry naplněny, nebude mít jinou možnost než čelit čemukoli, co stálo v tom dopise. Přesto byly naplněny až příliš brzy. "Posad se, chlapče," pobídl ho Mormont. "Pij."
Jon zůstal stát. "Jde o mého otce, že ano?"
Starý medvěd poklepal prstem na dopis. "O tvého otce a o krále," zabručel, "Nebudu ti lhát, jsou to smutné zprávy. Nikdy jsem si nemyslel, že se dožiju jiného krále, ne v mém věku, když Robertovi bylo o polovinu méně než mně a byl silný jako býk." Zhluboka se napil vína. "Říkají, že král miloval lov. Věci, které máme rádi, nás často ničí. chlapče. Pamatuj si to. Můj syn miloval svoji mladou ženu. Marnivou ženu. Nebýt jí. nikdy by ho nenapadlo prodat ty pytláky otrokářům."
Jon byl stěží schopen sledovat, co Mormont říká. "Nechápu to, můj pane. Co se stalo s mým otcem?"
"Řekl jsem, aby ses posadil," zabručel Mormont. "Posadil," zakrákal havran. "A napij se, zatraceně. To je rozkaz, Sněhu." Jon se posadil a polkl doušek vína.
"Lord Eddard byl uvězněn. Je obviněn ze zrady. V dopise se praví, že se spolčil s Robertovými bratry, aby upřel právo na trůn princi Jorfreymu."
"Ne," vyhrkl Jon okamžitě. "To není možné. Můj otec by krále nikdy nezradil!"
"Ať si je to, jak chce," řekl Mormoni, "nepřísluší mně, abych to posuzoval. Ani tobě."
"Jenomže to je lež," trval na svém Jon. Jak si mohou myslet, že jeho otec je zrádce, copak všichni zešíleli? Lord Eddard Stark by nikdy neposkvrnil svoji čest... nebo snad ano?
Zplodil bastarda, zašeptal slabý hlásek v jeho hlavě. Kam se tehdy poděla jeho čest? A tvoje matka, co je s ní? Dokonce nikdy ani nevyslovil její jméno.
"Můj pane, co se s ním teď stane? Popraví ho?"
"Co se toho týče, nemohu říct, chlapče. Mám v úmyslu poslat do Králova přístaviště dopis. Zamlada jsem znával některé z králových rádců. Starého Pycelleho, lorda Stannise, sera Barristana... Čehokoli se tvůj otec dopustil, měla by mu být nabídnuta možnost dát se k černým a připojit se k nám. Bohové vědí, jak naléhavě potřebujeme muže oplývající schopnostmi lorda Eddarda."
Jon věděl, že v minulosti často bylo mužům obviněným ze zrady umožněno obhájit si svou čest na Zdi. Proč by to nemohli dovolit lordu Eddardovi? Jeho otec zde. Byla to zvláštní představa a podivně nepříjemná. Bylo by strašlivou nespravedlností vzít mu Zimohrad a přinutit ho dát se k černým, dokonce i kdyby to pro něho mělo znamenat zachování života...

A dovolil by to vůbec Joffrey? Vzpomínal si na prince ze Zimohradu, na způsob, jakým tehdy na nádvoří urážel Robba a sera Rodrika. Jona samotného si stěží všiml, bastardi byli pod úrovní dokonce i jeho pohrdání. "Můj pane, obdaří tě král svou pozorností?"
Starý medvěd pokrčil rameny. "Chlapecký král... Myslím, že spíš bude poslouchat svoji matku. Škoda, že s nimi není Skřet. Je to chlapcův strýc a viděl naše potřeby, když nás tady navštívil. To nebylo moudré, že ho tvoje matka vzala do zajetí -"
"Lady Stark není moje matka," připomněl mu Jon ostře. Tyrion Lannister byl jeho přítel. Pokud lorda Eddarda zabijí, lady Stark tím bude vinna stejně jako královna. "Můj pane, co moje sestry? Arya a Sansa, byly tam s mým otcem, nevíš -"
"Pycelle se o nich nezmiňuje, ale nepochybně s nimi zacházejí laskavě. Zeptám se na ně ve svém dopise." Mormont zavrtěl hlavou. "Tohle se nemohlo přihodit v horší dobu. Pokud kdy říše potřebovala silného krále... Nyní jsou temné dny a před námi chladné noci, cítím to v kostech..." Zkoumavě se na Jona zadíval. "Doufám, že nemáš v úmyslu provést něco hloupého, chlapče."
Je to můj otec, chtěl říci Jon, ale věděl, že Mormont by to nerad slyšel. Jeho hrdlo bylo vyschlé. Přinutil se polknout další doušek vína.
"Ty máš teď svoje povinnosti tady," připomněl mu lord velitel. "Tvůj starý život skončil, když ses oblékl do černého."
"Černého!" vykřikl jeho pták v chraptivé ozvěně. Mormont si toho nevšímal. "Cokoli udělají v Králově přístavišti, není to tvoje starost." Když Jon neodpovídal, starý muž dopil svoje víno a řekl: "Můžeš jít. Dnes už tě nebudu potřebovat. Zítra ráno mi pomůžeš napsat ten dopis."
Jon si nepamatoval, že by vstal nebo odešel ze soláru. Další věcí. o které věděl, bylo to, že sestupoval po schodišti věže a říkal si: Je to můj otec, moje sestry, jak to nemá být moje starost? Venku na něj pohlédl jeden ze strážných a řekl: "Buď statečný, chlapče. Bohové bývají krutí."
Oni to vědí, uvědomil si Jon. "Můj otec není žádný zrádce," řekl ochraptěle. Dokonce i ta slova mu vázla v hrdle, jako by ho chtěla zadusit. Zvedal se vítr a Jonovi se zdálo, že na nádvoří je chladněji, než když šel dovnitř. Ducholéto se schylovalo ke konci.
Zbytek toho odpoledne uplynul jako ve snu. Jon pak nebyl schopen říci, kam šel, co dělal, s kým mluvil. Duch byl s ním, alespoň to věděl. Tichá přítomnost zlovlka mu byla útěchou. Děvčata nemají dokonce ani co, pomyslel si.. Jejich vlci je mohli udržet v bezpečí, ale Lady je mrtvá a Nymeria se ztratila, jsou tam úplně samy.
Než zapadlo slunce, začal foukat silný severní vítr. Jon jej slyšel dorážet proti Zdi a skučet nad ledovými hradbami, když šel do jídelny k večeři. Hobb uvařil hustou srnčí dušeninu s kroupami, cibulí a mrkví. Když na Jonův talíř nandal porci navíc a podal mu chřupavou skývu chleba, Jon věděl, co to znamená. On to ví. Rozhlédl se kolem sebe po jídelně a uviděl, jak se jejich hlavy rychle otáčejí a jejich oči jsou zdvořile odvrácené. Všichni to vědí.
Jeho přátelé se nahrnuli k němu. "Požádali jsme septona, aby za tvého otce zapálil svíci," řekl mu Matthar. "Je to lež, všichni víme, že to je lež, dokonce i Grenn chápe, že to nemůže být pravda," ozval se Pyp. Grenn přikývl a Sam vzal Jona za ruku. "Jsi teď mým bratrem a on je taky mým otcem," řekl tlustý chlapec. "Jestli chceš jet ven k čarostromům a pomodlit se ke starým bohům, pojedu s tebou."
Čarostromy rostly tam za Zdí. ale Jon věděl, že Sam svoje slova myslí upřímně. Jsou to moji bratři, pomyslel si. Stejnějako Robb, Bran a Rickon...
A pak uslyšel smích, ostrý a krutý jako šlehnutí biče, a hlas sera Allisera Thorna. "Nejenom bastard, ale taky zrádcův bastard," říkal mužům kolem sebe.
Jon v okamžení vyskočil na stůl, dýku v ruce. Pyp se ho snažil zastavit, ale Jon vykroutil nohu z jeho sevření a pak už se rozběhl po stole a vykopl seru Alliserovi misku z ruky. Dušenina z ní vychrstla všude kolem, postříkala bratry. Thorne vyskočil. Muži křičeli, ale Jon Sníh je neslyšel, S dýkou v ruce skočil po obličeji sera Allisera a začal bodat po jeho chladných onyxových očích, ale Sam se vrhl mezi ně a než ho Jon stačil obejít, Pyp visel na jeho zádech a držel se ho jako opice a Grenn ho popadl za paži, zatímco Žába mu vykroutil nůž z prstů.
Později, mnohem později, poté, co ho odvedli zpátky do jeho spací cely, se na něj přišel dolů podívat ser Mormont se svým havranem na rameni. "Varoval jsem té, abys neprovedl nic hloupého, chlapče," pokáral ho Starý medvěd.
"Chlapče," zakrákal havran. Mormont znechuceně zavrtěl hlavou. "Když pomyslím, že jsem do tebe vkládal takové naděje."
Vzali mu jeho dýku i meč a řekli mu, že nesmí opustit svoji celu, dokud se nesejdou vysocí důstojníci a nerozhodnou, co s ním udělají. A pak před jeho dveře dokonce postavili stráž, aby si zajistili, že neuteče. Jeho přátelům zakázali navštívit ho, ale Starý medvěd přece jen udělal ústupek a dovolil mu mít v cele Ducha, takže nebyl úplně sám.
"Můj otec není žádný zrádce," řekl zlovlkovi, když všichni ostatní odešli. Duch jej tiše pozoroval, Jon si sedl na zem ke zdi, rukama si objal kolena a upřel oči na svíci stojící na stolku vedle jeho úzké postele. Její plamen blikal a komíhal se, po zdech se pohybovaly stíny a místnost jako by byla stále temnější a chladnější. Dnes v noci nebudu spát, pomyslel si Jon.
Přesto proti své vůli usnul. Když se probudil, nohy měl ztuhlé a bolavé a svíce dávno dohořela. Duch stál na zadních a škrábal na dveře. Jon se ohromeně díval, do jaké velikosti zlovlk narostl. "Duchu, co je?" zeptal se tiše. Zlovlk otočil hlavu a pohlédl na něj, s tesáky vyceněnými v bezhlesém zavrčení. Copak se zbláznil? divil se Jon. "To jsem já, Duchu," zamumlal a snažil se přitom neznít tak vystrašeně. Přesto se celý třásl. Kdy se tak ochladilo?
Duch couval ode dveří. Tam, kde do nich předtím škrábal, byly hluboké rýhy. Jon zvíře pozoroval s narůstajícím neklidem. "Tam venku někdo je, vid'?" zašeptal. Přikrčený zlovlk ustupoval ode dveří a bílá srst vzadu na krku se mu ježila. Strážný, pomyslel si, nechali tam muže, aby střežil moje dveře. Duch ho cítí přes dveře, to Je všechno.
Jon pomalu vstal. Neovladatelně se chvél a přál si, aby u sebe měl svůj meč. Třemi rychlými kroky se ocitl u dveří, vzal

za kliku a trhl jí dovnitř. Při hlasitém zaskřípění pantů málem vyskočil.
Muž, který ho hlídal, ležel bezvládně natažený na úzkých schodech a hleděl na něho. Hleděl vzhůru na něho, přestože ležel na břiše. Měl hlavu otočenou dokola.
To není možné, říkal Jon sám sobě. Tohle je věž lorda velitele, je střežená ve dne v noci, tohle nemůže být pravda, je to jen zlý sen. Mám noční můru.
Duch proklouzl kolem něho, ven ze dveří. Zamířil vzhůru po schodech, zastavil se, otočil se zpátky na Jona. Tehdy to Jon uslyšel; tiché zaškrábání boty o kámen, zvuk otáčející se petlice. Ozývalo se to seshora. Z pokojů lorda velitele.
Noční můra to možná je, ale není to sen.
V pochvě u pasu mrtvého strážného byl zastrčený meč. Jon poklekl a vytáhl jej. Váha oceli v jeho dlani mu dodala alespoň krápět odvahy. Vystupoval vzhůru po schodech, s Duchem tiše ťapkajícím před ním. Každý ohyb schodiště byl temný černými stíny. Jon opatrně postupoval vzhůru a každou podezřelou temnotu opatrně zkoumal hrotem svého meče.
Najednou uslyšel zakrákání Mormontova havrana. "Zrní!" křičel pták. "Zrní, zrní, zrní, zrní, zrní." Duch se rozběhl kupředu a Jon za ním. Dveře Mormontova soláru byly otevřené dokořán. Zlovlk skočil dovnitř. Jon se s mečem v ruce zastavil na prahu, aby se jeho oči mohly přizpůsobit. Přes okno byly zatažené těžké závěsy a tma uvnitř byla černá jako inkoust. "Kdoje tam?" zvolal.
Pak to uviděl, stín ve stínech, neslyšně klouzající směrem k vnitřním dveřím, které vedly do Mormontovy spací cely, mužský tvar celý v černém, v plášti a s kápí na hlavě, ale pod tou kápí zářily oči ledově modrým jasem...
Duch vyskočil. Muž a vlk společně klesli k zemi, bez jediného výkřiku či zavrčení, kutáleli se, narazili do židle, převrhli stůl plný papírů. Mormontův havran létal nad nimi a krákal: "Zrní, zrní, zrní, zrní." Jon si připadal stejně slepý jako mistr Aemon. Přitisknutý zády ke zdi přešel k oknu a strhl z něho závěs. Solár zaplavilo měsíční světlo. Zahlédl černé ruce pohřbené v bílé kožešině, naběhlé tmavé prsty svírající se kolem zlovlkova hrdla. Duch se otáčel a ňafal, nohy mu létaly ve vzduchu, ale nebyl schopen osvobodit se.
Jon neměl čas mít strach. S výkřikem se vrhl kupředu a vší silou prudce mávl dolů dlouhým mečem. Ocel projela rukávem, kůží a kostí, ale ten zvuk byl jaksi divný. Pach, který ho pohltil, byl tak strašlivý, že se jím málem zadusil. Uviděl na podlaze ruku s dlaní, černé prsty kroutící se v jezírku měsíčního světla. Duch se vytrhl ze sevření druhé ruky a odplížil se pryč, s rudým jazykem visícím mu z tlamy.
Muž v kápi zvedl svůj bledý, měsíčním světlem zalitý obličej a Jon po něm bez rozmáchnutí sekl svým mečem. Čepel zasáhla vetřelce do kosti, odsekla polovinu jeho nosu a otevřela ránu od jedné lícní kosti ke druhé pod jeho očima jako modré hořící hvězdy. Jon ten obličej znal, Othor, pomyslel si, vrávoraje dozadu. Bohové, vždyíten je mrtvý, je mrtvý, viděl jsem ho mrtvého.
Cítil, že ho něco škrábe do kotníku. Černé prsty lezly vzhůru po jeho lýtku. Ruka se plazila po jeho noze, rvala vlnu a maso. Jon zařval odporem, srazil prsty ze své nohy hrotem meče a odmrštil tu věc stranou. Svíjela se na zemi, prsty se otevíraly a zavíraly.
Mrtvola se potácela kupředu. Netekla jí žádná krev. Přestože přišla o ruku a měla obličej rozseknutý vpůli, zdálo se, že nic necítí. Jon držel meč před sebou. "Nepřibližuj se ke mně!" vykřikl, hlasem který se změnil v jekot. "Zrní!" zakrákal havran, "zrní, zrní." Odseknutá ruka se vykroutila ze svého rukávu, bledý had s černou pětiprstou hlavou. Duch vyskočil a chňapl ji do zubů. Kosti v prstech zapraštěly. Jon prudce sekl po krku mrtvoly a cítil, jak se do něj ocel zakousla, hluboko a pevně.
Mrtvý Othor se na něho vrhl, srazil ho k zemi.
Jon dopadl lopatkami na převržený stůl a ten mu vyrazil dech. Meč, kde je jeho meč? Kam se poděl ten zatracený meči Když otevřel ústa, aby vykřikl, ta věc mu nacpala svoje černé mrtvé prsty do úst. Napolo udušený, snažil se ji odstrčit, ale mrtvola byla příliš těžká. Vrážela ruku stále hlouběji do jeho krku, ledově studenou, dusila ho. Její obličej se přibližoval k jeho, vyplnil celý svět. Oči mrtvoly pokrývala námraza, ledová jiskřivá modř. Jon drápal do studeného masa nehty a kopal tu věc do nohou. Snažil seji kousat, pokoušel se do ní bušit, bojoval o dech... A najednou byla váha mrtvoly pryč a její prsty z Jonova krku zmizely. Jon se překulil, dávil přitom a celý se třásl. Pak se na tu věc znovu vrhl Duch. Jon se díval, jak zlovlk zabořil zuby do břicha mrtvoly a začal rvát a trhat. Díval se napolo při vědomí, po dlouhý okamžik, než si konečně uvědomil, že musí najít svůj meč...
... a uviděl lorda Mormonta, nahého a rozespalého, stojícího ve dveřích s olejovou lampou v ruce. Ožraná a bez prstů, po podlaze se směrem k němu plazila černá ruka.
Jon se snažil vykřiknout, ale jeho hlas se kamsi poděl, Z posledních sil se postavil, odkopl ruku pryč a vytrhl z prstů Starého medvěda lampu. Plamen zaskomíral a téměř zhasl, "Spálit!" zakrákal havran. "Spálit, spálit, spálit!"
Když se otáčel, Jon uviděl závěs, který předtím strhl z okna. Oběma rukama hodil lampu do látky zmuchlané na podlaze. Kov zaskřípal, sklo se vysypalo, olej vystříkl a závěsy chytly mocným plamenem. Horko na jeho obličeji bylo sladší než jakýkoli polibek, který Jon kdy dostal, "Duchu!" vykřikl.
Zlovlk pustil mrtvého Othora a přeběhl k němu, zatímco mrtvola se snažila vstát a z velké rány v jejím břiše se hrnuli tmaví hadi. Jon vrazil ruku do plamenů, popadl hořící závěs a hodil jej po mrtvém muži. Ať shoří, modlil se, když látka dopadla na mrtvolu, bohové, prosím, ať shoří.
BRAN
Karstarkové přijeli za chladného větrného rána a přivedli s sebou z jejich hradu, Karské bašty na východě, tři sta jezdců a téměř dva tisíce pěšáků. V bledém slunečním svitu se leskly ocelové hroty jejich kopí. Před přibližujícím se procesím kráčel muž bušící pomalým, hlubokým pochodovým rytmem na buben, který byl větší než on sám, bum, bum, bum.
Bran se díval, jak přicházejí, ze strážní vížky na vrcholu vnějších hradeb. Seděl vysoko na Hodorových ramenou a dění

kolem sebe pozoroval bronzovou trubicí dalekohledu mistra Luwina. Kolonu vedl lord Rickard sám se svými syny Harrionem, Eddardem a Torrhenem, kteří jeli vedle něho pod černými praporci s vyšitým vycházejícím sluncem jejich rodu. Stará chůva říkala, že v sobě mají krev Starků, děděnou již po staletí, ale Branovi nepřipadali jako Starkové. Byli to velcí muži a divocí, s obličeji zarostlými hustými vousy a vlasy, které nosili volně rozpuštěné na ramenou. Jejich pláště byly ušité z kůží a kožešin medvědů, tuleňů a vlků.
Věděl, že tihle jsou úplně poslední. Ostatní lordi se svými armádami již dorazili. Bran toužil projet se mezi nimi, vidět zimní domy plné k prasknutí, davy strkající se každého rána na tržním náměstí, ulice s vyježdělými kolejemi, rozedrané koly a kopyty. Robb mu ale zakázal opouštět hrad. "Nemáme nazbyt žádné muže, kteří by tě hlídali," vysvětlil mu jeho bratr.
"Vezmu si s sebou Léto," argumentoval Bran. "Nehraj si přede mnou na malého chlapce, Brané," pokáral ho Robb. "Jsi mnohem chytřejší, než se děláš. Před pouhými dvěma dny jeden z mužů lorda Boltona zapíchl u Kouřícího polena zbrojnoše z armády lorda Cerwyna. Naše matka by mne stáhla z kůže a z té by ušila boty, kdybych ti dovolil vystavovat se riziku." Když to říkal, hovořil hlasem lorda Robba; Bran věděl, že to znamená, že nemá smysl hádat se s ním.
Věděl, že to je také kvůli tomu, co se stalo ve vlčím lese. Ze vzpomínky na tu událost měl stále špatné sny. Byl bezmocný jako dítě, schopný bránit se asi tak, jako by byl Rickon. Ba ještě méně... dokonce i Rickon by do nich přinejmenším začal kopat. Zahanbilo ho to. Byl jen o pár let mladší než Robb; jestliže jeho bratr je takřka dospělým mužem, je jím i on. Měl by být schopný ubránit se.
Před rokem, předtím, by do města šel, i kdyby to mělo znamenat, že sám přeleze zdi, V těch dnech by seběhl ze schodů, sám by osedlal svého ponika, nasedl by na něj a popadl by dřevěný meč, který byl dost dobrý k tomu, aby srazil k zemi prince Tom-mena. Teď se mohl jen dívat, pozorovat je trubicí s čočkou, kterou mu půjčil mistr Luwin. Mistr ho naučil rozpoznávat všechny korouhve: zaťatou obrněnou pěst Gloverů, stříbrnou na šarlatu; černého medvěda lady Mormont; ošklivého, z kůže staženého muže, který plápolal před Boltonem z Hrůzova; losa Hornwoodů; válečnou sekeru Cerwynů; tři strážní stromy Tall-hartů; a strašidelnou korouhev rodu Umberů, řvoucího obra v urvaných řetězech.
Brzy se naučil rozpoznávat také obličeje, když lordi, jejich synové a jejich rytíři přicházeli do Zimohradu na hostiny. Dokonce ani Velká síň nebyla dost velká na to, aby se do ní vešli všichni najednou, a tak Robb hostil všechny z hlavních vazalů postupně. Branovi vždycky přidělili čestné místo po pravici jeho bratra. Někteří z lordů si ho měřili divnými tvrdými pohledy, když tam seděl, jako by se divili, jakým právem ten zelenáč sedí nad nimi, a navíc mrzák.
"Kolik jich je teď?" zeptal se Bran mistra Luwina, když lord Karstark a jeho synové projížděli bránou v první hradbě.
"Dvanáct tisíc mužů či tak nějak, na tom nesejde."
"Kolik rytířů?" "Poměrně hodně," odpověděl mistr s nádechem netrpělivosti, "Aby ses stal rytířem, musíš stát noční stráž v septu a být pomazán sedmi oleji, které posvětí tvoji přísahu. Na severu jenom pár z velkých rodů uctívá Sedm. Ostatní vyznávají víru ve staré bohy a žádné rytíře nepasují, což ovšem neznamená, že by ti lordi a jejich synové a vazalové byli méně chrabří, věrní nebo čestní. Cena muže se neoznačuje titulem ser před jeho jménem. Jak už jsem ti ostatně říkal stokrát předtím."
"Přesto," naléhal Bran, "kolik je tu rytířů?"
Mistr Luwin si povzdechl. "Tři sta, možná čtyři... mezi třemi tisíci kopinfky v brnění, kteří nejsou rytíři."
"Lord Karstark je poslední." řekl Bran zamyšleně. "Robb ho dnes večer bude hostit."
"To nepochybně bude."
"Jak dlouho to potrvá, než... než odjedou?"
"Buď se musí vydat na pochod brzy, nebo vůbec," řekl mistr Luwin. "Zimní město je plné k prasknutí a tahle armáda vyjí venkov dočista, pokud by tu jejich tábory měly zůstat déle. Podél celé královské cesty čekají další, aby se k nim připojili, rytíři z území mohylových hrobů a z jezerních sídlišť a lordi Manderly a Flint. V říčních krajinách již začal boj a tvůj bratr před sebou má hodně lig."
"Já vím." Bran se cítil stejně žalostně, jako zněl jeho hlas. Podal bronzovou trubici zpátky mistrovi a všiml si přitom, jak Luwinovi zřídly vlasy na temeni. Viděl jimi prosvítat růžovou pokožku. Připadalo mu zvláštní dívat se na něho dolů, když celý svůj život strávil tím, že k němu vzhlížel vzhůru, ale když člověk seděl na Hodorových zádech, musel shlížet z výšky na každého. "Už se nechci dívat. Hodore, odnes mě zpátky do věže."
"Hodor," zahlaholil Hodor.
Mistr Luwin si trubici zastrčil do rukávu. "Brané, tvůj lord bratr na tebe teď nebude mít čas. Musí pozdravit lorda Karstarka a jeho syny a uvítat je."
"Nebudu Robba obtěžovat. Chci navštívit boží háj." Položil ruku na Hodorovo rameno. "Hodore."
V granitu vnitřní stěny věže byla řada dlátem vysekaných úchytek, které dohromady tvořily jakýsi žebřík. Hodor po něm pomalu slézal dolů, bez melodie si cosi pobrukoval, Bran mu nadskakoval na zádech v proutěném sedátku, které pro něj vyrobil mistr Luwin. Mistr ten nápad dostal, když viděl ženy, jak nosí v koších na zádech dříví na otop; pak to byla už jen jednoduchá záležitost vyříznutí otvorů pro nohy a připevnění několika popruhů navíc, aby byla Branova váha rozložena rovnoměrněji. Nebylo to tak dobré jako jízda na Tanečnici, ale existovala místa, kam jeho klisna nemohla a při tomhle způsobu přepravy se Bran nestyděl tak, jako když ho Hodor nesl v náručí jako miminko. Zdálo se, že Hodorovi se to líbí také, třebaže u Hodora to bylo těžké říci. Jedinou záludností byly dveře. Někdy Hodor zapomínal, že má Braná na zádech, že to pro něj může být bolestivé, když prochází dveřmi.
Téměř po čtrnáct dní přicházelo a odcházelo tolik lidí, že Robb nařídil, aby nechávali brány v hradbách a padací most mezi nimi spuštěný, dokonce i uprostřed noci. Když se Bran s Hodo-rem vynořili z věže, po mostě přes příkop procházelo dlouhé procesí ozbrojených kopiníků; karstarkští vojáci následující svoje lordy do hradu. Měli na sobě černé železné polopnTby a černé vlněné pláště zdobené bílým východem slunce. Hodor klusal vedle nich, usmíval se

pro sebe a jeho boty duněly po dřevu padacího mostu. Jezdci si jej měřili postranními pohledy a jednou dokonce Bran uslyšel někoho zachechtat se. Zakázal sám sobě trápit se tím. "Lidé se na tebe budou divně dívat," varoval ho mistr Luwin, když poprvé uvázali proutěný koš kolem Hodo-rova hrudníku. "Budou se dívat a budou mluvit a někteří tě budou urážet." A(si urážejí, pomyslel si Bran. V jeho ložnici ho neurážel nikdo, ale přece celý život nestráví v posteli.
Když procházeli pod padací mříží strážní věže, Bran si strčil dva prsty do úst a zapískal. Přes nádvoří k němu přiběhl Léto. Karstarkští kopimci najednou měli co dělat, aby se udrželi na koních, kteří kouleli očima a nepokojně rzali. Pach zlovlků plnil koně zběsilým strachem, kterému nebyli přivyklí, ale brzy poté, co Léto zmizel, se zas uklidnili, "Boží háj," připomněl Bran Hodorovi,
Dokonce i Zimohrad sám byl přeplněný. Nádvoří hlaholilo zvukem mečů a seker, rachotem povozů a štěkáním psů. Dveře zbrojnice byly otevřené a Bran zahlédl Mikkena u jeho výhně, s kladivem zvonícím mu v ruce a potem odkapávajícím z jeho holého hrudníku. Bran za celý svůj dosavadní život neviděl tolik cizinců pohromadě, dokonce ani tehdy, když jeho otce přijel navštívit král Robert.
Snažil se neškubnout sebou, když Hodor sehnul hlavu a procházel pod nízkými dveřmi. Šli dlouhou tmavou chodbou, s Létem lehce ťapkajícím vedle nich. Vlk čas od času pohlédl vzhůru, očima doutnajícíma ve tmě jako tekuté zlato. Bran by ho rád pohladil, ale seděl příliš vysoko, než aby na něj dosáhl.
Boží háj byl ostrovem klidu v moři chaosu, kterým se Zimohrad stal, Hodor se prodíral hustým porostem dubů, železostromů a strážních stromů k tichému jezírku vedle stromu srdce. S broukáním se zastavil pod pokroucenými větvemi čarostro-mu. Bran natáhl ruce nad jeho hlavu, zapřel se o strany koše a protáhl mrtvou tíhu svých nohou skrze otvory v něm. Na okamžik tam visel a komíhal se ve vzduchu, s temně rudými listy šimrajícími ho na tváři, dokud jej Hodor neuchopil a nesundal ho na hladký kámen vedle vody. "Chci být chvilku sám," řekl, "Jdi se namočit. Běž k jezírkům."
"Hodor." Hodor zamířil mezi stromy a zmizel mu z očí. Za božím hájem, pod okny hostinského domu, byla tři malá jezírka napájená horkými podzemními prameny. Ve dne v noci z jejich vody stoupala pára. Zeď, která se tyčila nad nimi, byla bohatě obrostlá mechem. Hodor nesnášel studenou vodu a bránil se jako divoká kočka, když mu někdo vyhrožoval mytím, ale spokojeně se ponořil do nejteplejšího jezírka a seděl tam celé hodiny, hlasitě říhaje jako ozvěna pramene, kdykoli se z temných zelených hlubin vznesla vzhůru bublina, aby se rozprskla na hladině.
Léto přiběhl k vodě a posadil se vedle něho. Bran vlka podrbal pod čelistí a na okamžik se jak chlapec, tak jeho zvíře cítili naprosto pokojně. Bran měl boží háj vždycky rád, dokonce i předtím, ale poslední dobou zjišťoval, že ho přitahuje čím dál tím víc. Dokonce ani strom srdce už ho neděsil tak jako kdysi. Hluboké červené oči vyřezané do bledého kmene jej stále pozorovaly, ale on v tom nyní shledával spíš úlevu. Bohové mne hlídají, říkával sám sobě; staří bohové, bohové Starků a Prvních lidí a dětí lesa, bohové mého otce. Cítil se v jejich pohledu bezpečný a hluboké ticho mezi stromy mu pomáhalo přemýšlet. Od svého pádu Bran hodně přemýšlel; přemýšlel a snil a rozmlouval s bohy.
"Prosím, zařiďte to tak, aby Robb nemusel odejít," modlil se tiše. Dlaní čeřil studenou vodu, posílal vlnky přes jezírko. "Prosím, ať tu zůstane. Anebo jestli musí odjet, přiveďte ho bezpečně zpátky domů, s matkou, otcem a děvčaty. A zařiďte to tak, aby... aby to Rickon pochopil,"
Od té doby, co se dozvěděl, že Robb odjíždí do války, jeho bratr byl divoký jako zimní bouře. Střídavě plakal a vztekal se, odmítal jíst, po většinu noci naříkal, ba dokonce strčil do staré chůvy, když mu chtěla zpívat, aby lépe usnul, a příštího dne zmizel, Robb ho nechal hledat polovinou hradu, a když ho konečně našli dole v kryptách, Rickon do nich sekal zrezivělým železným mečem, který vzal z klína jednomu mrtvému králi, a ze tmy se jako zelenooký démon vyřítil Chundeláč. Vlk byl stejně divoký jako Rickon; kousl Gagea do ruky a urval kus masa z Mikkenova stehna. Musel přijít Robb sám a Šedý vítr, aby je přivedli k rozumu. Farlen černého vlka přivázal na řetěz v psinci a Rickon bez svého zlovlka naříkal tím víc.
Mistr Luwin Robbovi radil, aby zůstal na Zimohradu, a Bran ho o to prosil také, nejenom kvůli Rickonovi, ale také kvůli sobě, ale jeho bratr jen zavrtěl hlavou a umíněně řekl: "Já nechci jet. Já musím."
Byla to jen poloviční lež. Někdo jet musei, aby bránil Šíji a pomáhal Tullyům v boji proti Lannisterům, Bran to chápal, jenomže to nemusel být zrovna Robb. Jeho bratr mohl svěřit velení Halu Mollenovi nebo Theonu Greyjoyovi nebo některému ze svých lordů vazalů. Mistr Luwin na něj naléhal, aby právě to udělal, ale Robb o tom nechtěl ani slyšet. "Můj lord otec by nikdy neposlal muže do války umírat, zatímco on sám by se choulil jako zbabělec za zdmi Zimohradu," řekl hlasem lorda Robba.
Robb nyní Branovi připadal napůl jako cizinec, proměněný, skutečný lord, třebaže zatím ještě neoslavil svůj šestnáctý den jména. Dokonce i otcovi manové jako by to vycítili. Mnozí se snažili zkoušet ho, každý svým vlastním způsobem. Roose Bol-ton a Robett Glover po něm žádali čest velet bitvě, první příkře, druhý s úsměvem a žertovně. Statná šedovlasá Maege Mormont, oblečená ve zbroji jako muž, Robbovi řekla, že je tak mladý, že by mohl být jejím vnukem a že jí nemá co udílet příkazy... Ale náhoda tomu chtěla, že zrovna měla vnučku, která by byla ochotná provdat se za něho. Lord Cerwyn s tichým hlasem přivedl svoji dceru s sebou, otylou, prostoduchou dívku ve věku třiceti let, která seděla po levici svého otce a nikdy nezvedala oči od svého talíře. Žoviální lord Hornwood žádné dcery neměl, zato přinášel dary, koně jednoho dne, srnčí kýtu druhého, stříbrem lemovaný lovecký roh den nato, a nežádal za to nic na oplátku... Nic než jistou pevnost odebranou jeho praotci a lovecká práva severně od jistého hřebene a povolení přehradit Bílý bodec, kdyby to lordovi nevadilo.
Robb každému z nich odpovídal s chladnou zdvořilostí, přesně tak, jako by to možná udělal jeho otec, a prazvláštním způsobem si je ohýbal podle své vůle.
A když mu lord Umber, kterému jeho muži říkali Velký Jon a jenž byl velký jako Hodor a dvakrát tak široký, vyhrožoval, že si svoje vojsko odvede s sebou domů, pokud ho v pochodovém šiku postaví za Hornwoody nebo Cerwyny, Robb mu řekl, ať si dělá, co se mu zlíbí. "A až si to vyřídíme s Lannis-tery," slíbil mu, škrábaje Šedého větra za uchem,

"potáhneme zpátky na sever, vyženeme tě z tvé pevnosti a pověsíme tě za porušení přísahy." Velký Jon s nadávkami mrštil džbánkem vína do ohně a hulákal, že Robb je tak zelený, že určitě močí trávu. Když k němu přišel Hallis Mollen, aby ho usměrnil, shodil ho na podlahu, kopnutím převrhl stůl a tasil ten největší a nejošklivější meč, jaký Bran kdy viděl. Jeho synové, bratři a vazalové po délce všech lavic vyskakovali na nohy a chápali se oceli.
Přesto Robbovi stačilo říci jedno tiché slovo a během zavrčení a mžiknutí oka ležel lord Umber na zádech, jeho meč se otáčel na podlaze tři stopy od něj a z jeho ruky, tam, kde mu Šedý vítr ukousl dva prsty, tekla krev. "Můj otec mne učil, že tasit meč proti svému lennímu pánovi znamená smrt," řekl Robb, "ale ty sis nepochybně chtěl jen ukrojit kousek masa." Branovy útroby se změnily ve vodu, když se díval, jak se Velký Jon namáhavě postavil, s rudými pahýly svých prstů vraženými v ústech, ale pak, což bylo ohromující, se ten velký muž dal do smíchu. "Tvoje maso," zahlaholil, "je zatraceně tuhé." Ač to bylo zvláštní, Velký Jon se potom stal Robbovou pravou rukou, jeho nejchrabřejším bojovníkem, který každému vykládal, že ten mladý lord je konec konců opravdovým Starkem a že by měli hezky pokleknout na kolena, pokud je nechtějí mít ukousnutá.
Přesto téže noci, poté, co ohně ve Velké síni dohořely na malé uhlíky, jeho bratr přišel do Branovy ložnice, bledý a otřesený. "Myslel jsem, že mě zabije," přiznal se Robb, "Viděl jsi, jak srazil k zemi Hala, jako by nebyl větší než Rickon? Bohové, byl jsem tak vyděšený. A ten Velký Jon není nejhorší z nich, jenom nejhlučnější. Lord Roose nikdy neřekne ani slovo, jenom se na mě podívá a já v tu chvíli nejsem schopný myslet na nic jiného než na tu místnost, co mají v Hrůzově, kam si Boltonové věší kůže svých nepřátel,"
"To je jen další z povídaček staré chůvy," namítl Bran. Z jeho hlasu přesto zaznívalstín pochybností. "Že je to tak?"
"Já nevím." Velice unaveně zavrtěl hlavou. "Lord Cerwyn má v úmyslu vzít svoji dceru na jih s námi. Aby mu prý vařila, říká. Theon si je jistý, že jednoho večera to děvče najdu ve svém loži. Jak bych si přál... jak bych si přál, aby tu s námi byl otec."
To byla jediná věc, na které se shodli. Bran a Rickon a lord Robb; všichni si přáli, aby tam byl jejich otec. Jenomže lord Eddard byl tisíc lig daleko, vězněn v kdovíjakém žaláři, pronásledovaný uprchlík bojující o holý život, nebo dokonce už mrtvý. Zdálo se, že nikdo to neví s jistotou, každý poutník jim vypravoval docela jiný příběh a každý o to děsivější než ten předchozí. Hlavy otcových strážných hnijí na hradbách Rudé bašty, nabodnuté na kůlech. Král Robert byl zavražděn otcovou rukou. Baratheonové začali obléhat Královo přístaviště. Lord Eddard uprchl na jih se zkaženým královým bratrem Renlym. Arya a Sansa byly zavražděny Ohařem. Matka nechala zabít Tyriona Skřeta a pověsila jeho tělo ze zdí Řekotočí. Lord Tywin Lannister táhne na Orlí hnízdo, pálí a plení všechno, co mu stojí v cestě. Jeden vínem opilý vypravěč dokonce tvrdil, že Rhaegar Targaryen vstal z mrtvých a pluje s ohromnou armádou prastarých hrdinů z Dračího kamene, aby znovu usedl na trůn svého otce.
Když přiletěl havran nesoucí dopis označený otcovou vlastní pečetí a napsaný Sansinou rukou, krutá pravda jim nepřipadala o nic přesvědčivější. Bran si říkal, že nikdy nezapomene na výraz na Robbově obličeji, když hleděl na slova napsaná jejich sestrou. "Říká, že otec zesnoval spiknutí s královými bratry," četl, "Král Robert je mrtev a matka a já jsme pozváni do Rudé bašty, abychom odpřisáhli věrnost Jorfreymu. Říká, že musíme být loajální, a až se provdá za Joffreyho, přemluví ho prý, aby ušetřil život našeho otce." Jeho prsty se sevřely v pěst, v níž Sansin dopis pokrčil, "A nepíše nic o Arye, nic, ani slovo. Proklatě s ní! Co se to s tím děvčetem stalo?"
Bran ve svých útrobách cítil jen chlad. "Přišla o svého vlka," řekl slabým hlasem, vzpomínaje na den, kdy se čtyři z otcových strážných vrátili z jihu s pozůstatky Lady. Léto, Šedý vítr a Chundeláč začali výt ještě předtím, než přejeli padací most, táhlými hlasy plnými zoufalství. Ve stínu První věže byl prastarý hřbitov, jehož náhrobky byly porostlé skvrnami bledého lišejníku, tam staří králové zimy pohřbívali svoje věrné služebníky. Pohřbili na něm i Lady, zatímco její bratři se jako nepokojné stíny kradli mezi hroby. Odešla na jih a vrátily se jenom její kosti.
Jejich dědeček, starý lord Rickard, tam odjel taky, se svým synem Brandonem, který byl otcovým bratrem, a dvěma sty svých nejlepších mužů. Žádný z nich se nikdy nevrátil, A otec také odjel na jih, s Aryou, Sansou, Jorym, Hullenem, Tlustým Tomem a ostatními, a později odjela také matka a ser Rodrik a ani ti se nevrátili. A nyní měl v úmyslu odejít Robb. Ne do Králova přístaviště a ne, aby přísahal věrnost, ale do Řekotočí, s mečem v ruce. A pokud jejich otec je skutečně vězněn, může to znamenat jeho smrt. Braná to děsilo víc, než dokázal vypovědět.
"Jestli Robb bude muset odjet, hlídejte ho," prosil staré bohy, kteří ho pozorovali rudýma očima stromu srdce, "a dávejte pozor na jeho muže, Hala a Quenta a ostatní a lorda Umbera a lady Mormont a další lordy. A na Theona taky. Hlídejte je a držte nad nimi ochrannou ruku, budete-li tak laskaví, bohové. Pomozte jim porazit Lannistery a zachránit otce a přiveďte je domů."
Mezi stromy božího háje si povzdechl mírný větřík a červené listy se pohnuly a zašeptaly. Léto vycenil zuby. "Slyšíš je, chlapče?" ozval se čísi hlas. Bran zvedl hlavu. Pod prastarým dubem na druhé straně jezírka stála Osa, s obličejem schovaným mezi listy. Dokonce i v železech se divoká pohybovala tiše jako kočka. Léto oběhl jezírko a očichal ji. Vysoká žena sebou trhla.
"Léto, ke mně," zavolal Bran. Zlovlk k ní naposledy přičichl, otočil se a odběhl zpátky. Bran ho objal kolem krku. "Co ty tady děláš?" Neviděl Osu od té doby, co ji zajali ve vlčím lesem, třebaže věděl, že ji poslali pracovat do kuchyně.
"Jsou to také moji bohové," řekla Osa. "Tam za Zdí to jsou jediní bohové." Její vlasy odrůstaly, hnědé a rozcuchané. Dodávalo jí to ženštějšího vzhledu, vlasy a prosté šaty z hrubé hnědé látky, které jí dali, když jí vzali její kroužkovou zbroj a kůži. "Gage mně čas od času dovoluje pomodlit se tady, když cítím potřebu, a já mu dovoluji dělat si, co se mu zlíbí pod mojí sukní, když on cítí potřebu. Nevadí mi to. Mám ráda vůni mouky na jeho rukou a kromě toho je na mé hodnější než Stiv." Neohrabaně se uklonila. "Nechám tě na pokoji. Mám tady hrnce, co potřebují umýt."
"Ne, zůstaň," nařídil jí Bran. "Pověz mi, co jsi myslela tím, když ses ptala, jestli slyším bohy."
Osa ho pozorovala. "Žádal jsi je o něco a oni ti odpověděli. Otevři svoje uši a naslouchej, uslyšíš."
Bran naslouchal, "Je to jenom vítr," řekl po chvíli nejistě. "Listy ševelí ve větru."

"A kdo si myslíš, že posílá ten vítr, když ne bohové?" Posadila se na opačné straně jezírka a Bran uslyšel tiché zacinkání. Mikken jí připevnil železné náramky ke kotníkům, s těžkým řetězem mezi nimi, dost dlouhým, aby mohla chodit, pokud dělala malé krůčky, ale bylo pro ni nemožné běžet, šplhat nebo vysednout na koně. "Oni tě vidí, chlapče. Slyší tě mluvit. To ševelení, to je způsob, kterým ti odpovídají."
"Co mi říkají?"
"Jsou smutní. Tvému lordu bratrovi se od nich nedostane pomoci. Ne tam, kam jde. Staří bohové tam na jihu nemají žádnou moc. Čarostromy tam všude byly vykáceny před tisíci lety. Jak mohou dávat pozor na tvého bratra, když nemají oči7"
Na tohle Bran nepomyslel. Vyděsilo ho to. Pokud ani bohové nemohou jeho bratrovi pomoci, jakou vůbec má naději? Možná jim Osa nenaslouchala dobře. Naklonil hlavu na stranu a snažil se znovu poslouchat. Zdálo se mu, že nyní slyší jejich smutek, ale nic jiného.
Šustění listů zesílilo. Bran uslyšel tlumené kroky a tiché pobrukování a najednou se mezi stromy vynořil Hodor, nahý a s úsměvem na tváři. "Hodor!"
"Asi slyšel, jak si tu povídáme," řekl Bran. "Hodore, zapomněl sis šaty."
"Hodor," souhlasil Hodor. Od krku dolů byl celý mokrý a v chladném vzduchu se z něj kouřilo. Jeho tělo bylo porostlé hnědými chlupy, hustými jako srst. Mezi nohama se mu houpalo přirození, dlouhé a těžké.
Osa jej pozorovala s kyselým úsměvem. "To je ale velký chlapík," řekla. "Jestli ten v sobě nemá krev obra, tak jsem královna."
"Mistr Luwin říká, že obři už nežijí. Tvrdí, že jsou všichni mrtví, stejně jako děti lesa. Jediné, co po nich zbylo, jsou staré kosti v zemi, které lidé čas od času vyryjí svými pluhy."
"Ať tvůj mistr Luwin jede za Zeď," řekla Osa. "Tam najde obry, nebo si oni najdou jeho. Můj bratr jednoho zabil. Byl deset stop vysoký, a to byl ještě zakrslý. Je známo, že dorůstají do výšky dvanácti i třinácti stop. Jsou to divoká stvoření, samé chlupy a zuby, a jejich ženy mají vousy jako jejich manželé, takže je těžké rozeznat je od sebe. Ženy si vydržují za milence lidské muže a odtud pak pocházejí míšenci. Mnohem těžší je to se ženou, kterou chytí. Jejich muži jsou tak velcí, že dívku roztrhnou vpůli, než ji stačí obtěžkat dítětem." Usmála se na něho. "Ty ale stejně nevíš, o čem mluvím, vid, chlapče?"
"Ale ano, vím," namítl Bran. Chápal, co je to páření; viděl psy na nádvoří a díval se, jak se hřebec páří s klisnou. Když se o tom ale mluvilo, cítil se nepříjemně. Pohlédl na Hodora. "Jdi zpátky a vezmi si šaty, Hodore," řekl, "Běž se obléknout."
"Hodor." Odešel zpátky cestou, kterou přišel, sehnutý pod nízko visící větví.
Opravdu je strašně velký, pomyslel si Bran, když se díval, jak odchází. "Tam za Zdí skutečně žijí obři?" zeptal se Osy nejistě.
"Obři a věci horší než obři, lorďátko. Snažila jsem se to vysvětlit tvému bratrovi, když mi kladl otázky, jemu a vašemu mistrovi a tomu usměvavému chlapci Greyjoyovi. Zvedají se tam studené větry a muži odcházejí od svých ohňů a nikdy se nevracejí... Anebo když se vrátí, už to nejsou lidé, ale mrtvoly s modrýma očima a ledovýma černýma rukama. Proč si myslíš, že jsem utíkala na jih se Stivem, Hali a těmi ostatními blázny? Mance si myslí, že s nimi bude bojovat, ten statečný sladký tvrdohlavý muž, jako by bílí chodci nebyli ničím víc než obyčejnými průzkumníky, jenomže co o nich ví? Ať sám sebe klidně nazývá králem za Zdí. když chce, jenomže je pouze další černou vránou, co slétla dolů ze Stínové věže. Nikdy nezakusil skutečnou zimu. Já se tam narodila, dítě, stejně jako moje matka a její matka před ní aje/í matka před ní. narodila jsem se ze Svobodného lidu. My si pamatujeme." Osa vstala a její řetězy zařinčely. "Snažila jsem se to říct tvému mladému bratrovi. Ještě včera, když jsem ho potkala na nádvoří. ‚Můj lorde Starků,' oslovila jsem ho, se vší úctou, ale on se podíval skrze mě, jako by mě neviděl, a ten upocený náfuka Velký Jon Umber mě odstrčil z cesty. Tak ať. Dál budu nosit svoje okovy a držet jazyk za zuby. Člověk, který neposlouchá, nic neslyší."
"Pověz to mne. Mne si Robb vyslechne, vím to."
"Opravdu? Uvidíme. Pověz mu tohle, můj pane. Pověz mu, že se rozhodl pochodovat špatným směrem. To na sever by měl odvést svoje bojovníky. Na sever, ne na jih. Slyšíš mě?"
Bran přikývl, "Řeknu mu to."
Jenomže toho večera, když hodovali ve Velké síni, Robb s nimi nebyl. Místo toho večeřel v soláru s lordem Rickardem, Velkým Jonem a ostatními lordy vazaly, aby učinili poslední plány týkající se nadcházejícího válečného tažení. Branovi nezbývalo než se posadit na své místo v čele stolu a vystupovat v roli hostitele pro syny lorda Karstarka a jejich přátele. Seděli již na svých místech, když Hodor přinesl Braná do síně na zádech a poklekl vedle vysokého křesla. Dva sloužící mu pomohli vyzvednout ho z koše. Bran na sobě cítil oči každého cizince v síni. Všichni ztichli. "Ctění pánové," oznámil Hallis Mollen, "Bran-don Stark ze Zimohradu."
"Vítám vás k našim ohňům," řekl Bran prkenně, "a nabízím vám jídlo a pití na počest našeho přátelství."
Harrion Karstark, nejstarší ze synů lorda Rickarda, se uklonil a jeho bratři po něm, a přesto, když se posadili zpátky na svá místa, slyšel, jak spolu ti dva mladší mluví tichými hlasy, nad zvoněním vinných číší. "... bych raději zemřel než žít takhle," zamumlal jeden, jmenovec jeho otce, Eddard, a jeho bratr Torr-hen na to řekl, že chlapec je pravděpodobně zmrzačený i na duši, stejně jako na těle, příliš zbabělý, než aby si dokázal vzít vlastní život.
Zmrzačený, pomyslel si Bran s hořkostí, když sevřel svůj nůž. Tím že by se stal? Braném Zmrzačeným? "Já nechci být zmrzačený," pošeptal rozohněně mistru Luwinovi, který seděl po jeho pravici, "Chci být rytířem."
"Jsou takoví, které můj řád zve rytíři mysli," odpověděl Luwin. "Jsi překvapivě chytrý chlapec, když se do něčeho pustíš, Brané. Pomyslel jsi někdy na to, že bys mohl nosit mistrovský řetěz?"
"Já se chci naučit kouzlům," řekl mu Bran. "Vrána mi slíbila, že budu létat."
Mistr Luwin si povzdechl, "Mohu tě naučit historii, léčení, bylinkářství. Mohu tě naučit rozumět řeči havranů nebo

stavět hrady a ovládat kormidlo, jak to umějí mořeplavci na lodích. Mohu tě naučit, jak měřit dny a označovat období a v Citadele ve Starém městě tě mohou naučit tisíci dalších věcí. Ale žádný člověk tě nenaučí kouzlům, Brané."
"Děti by mohly," namítl Bran. "Děti lesa." To mu připomnělo slib, který dal Ose v božím háji, že poví Luwinovi o tom, co říkala.
Mistr mu zdvořile naslouchal, "Mám dojem, že ta divoká žena by mohla starou chůvu učit, jak vypravovat pohádky," řekl, když Bran domluvil, "Promluvím s ní znovu, jestli chceš, ale bylo by lépe, kdybys svého bratra těmihle nesmysly neobtěžoval. Má teď příliš mnoho starostí, než aby se ještě mohl zabývat nějakými obry a mrtvými lidmi v lesích. To Lannisterové drží tvého otce v zajetí. Brané, ne děti lesa." Něžně položil ruku Branovi na rameno. "Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl, dítě."
O dva dny později, když se na větrem vymetenou oblohu přikradl rudý úsvit, byl Bran dole na nádvoří pod strážnicí, přivázaný popruhy k Tanečnici, a loučil se se svým bratrem.
"Jsi teď pánem Zimohradu," řekl mu Robb. Seděl na chundelatém šedivém hřebci, jeho štít visel koni po boku; dřevo okuté železem, bílé a šedivé, a na něm vlčí hlava s vyceněnými zuby. Jeho bratr na sobě měl šedivou kroužkovou zbroj přes vybělenou kůži, meč a dýku za pasem a kožešinou lemovaný plaší přes ramena. "Na dobu, co budeme pryč, musíš zaujmout moje místo, stejně jako jsem já zaujal otcovo."
"Já vím," odpověděl Bran zkormouceně. Nikdy předtím se necítil tak malý, osamělý a vyděšený. Nevěděl, jak být lordem.
"Poslouchej rady mistra Luwina a starej se o Rickona. Pověz mu, že se vrátím zpátky ihned, jakmile válka skončí."
Rickon odmítl sejít dolů. Byl nahoře ve svém pokoji, s očima červenýma od pláče a plný vzdoru. "Ne!" vykřikl, když ho Bran požádal, zda by se nešel dolů rozloučit s Robbem. "ŽÁDNÉ loučení!"
"Vysvětloval jsem mu to," řekl Bran. "Říká, že odtamtud se nikdy nikdo nevrátí."
"Nemůže být navždy dítětem. Je to Stark a jsou mu skoro čtyři." Robb si povzdechl, "Nu, matka se určitě brzy vrátí. A já s sebou přivedu otce, slibuji."
Otočil svého válečného oře dokola a odklusal pryč. Šedý vítr běžel za ním, poskakoval vedle jeho koně, štíhlý a rychlý. Hallis Mollen projel bránou jako první. V ruce třímal vysokou žerď ze dřeva šedého jasanu, na níž se ve větru třepetal bílý praporec rodu Starků. Jonovi po boku jel z jedné strany Theon Greyjoy, z druhé Velký Jon a jejich rytíři se seřadili do dvojitého zástupu za nimi. Jejich ocelí zakončená kopí se leskla ve slunci,
S nepříjemným pocitem si vzpomněl na Ošina slova. Pochoduje špatným směrem, pomyslel si. Na okamžik se chtěl rozjet za nimi a ještě je varovat, ale když Robb zmizel pod padací bránou, to nutkání pominulo.
Za zdmi hradu se k nebi vznesl mocný výkřik. Bran věděl, že pěšáci a obyvatelé městečka v podhradí zdraví Robba, když jel kolem nich, nadšeně přejí hodně štěstí lordu Stárkovi, pánovi Zimohradu na jeho velkém koni s pláštěm vlajícím za ním a Šedým větrem běžícím vedle něho. Mne takto nikdy zdravit nebudou, pomyslel si s tupou bolestí. Možná bude pánem Zimohradu, zatímco jeho bratr a otec budou pryč, ale stále je Braném Zmrzačeným. Dokonce ani nemůže slézt ze svého koně, pokud by rovnou nespadl. Když vzdálené volání odeznělo do ticha a nádvoří se konečně vyprázdnilo, Zimohrad mu připadal opuštěný a mrtvý. Bran se rozhlédl kolem sebe po obličejích těch, co zůstali, žen, dětí. starých mužů... a Hodora. Obrovitý pacholek měl na obličeji ztracený a vyděšený výraz. "Hodor?" řekl smutně.
"Hodor," souhlasil Bran, přemýšleje v duchu, co to znamená.
DAENERYS
Když se uspokojil, khal Drogo vstal z jejich spacích rohoží
a stanul nad ní. Jeho kůže v načervenalém světle linou-
cím se z železného koše zářila temně jako bronz a na jeho
široké hrudi se zřetelně rýsovaly slabé čáry jeho starých jizev.
Inkoustově černé vlasy, rozpuštěné a nespoutané, mu spadaly
přes ramena a dolů po zádech, hluboko pod pas. Jeho přirození
se vlhce lesklo. Khalova ústa pod jeho volně visícími dlouhými
kníry se zkroutila do úšklebku. "Hřebec, který si osedlá svět,
žádné kovové židle nepotřebuje."
Dany se vztyčila na lokti, aby se na něj podívala, tak vysokého a nádherného. Milovala především jeho vlasy. Nikdy nebyly střihané, nikdy nepoznaly porážku. "Bylo prorokováno, že hřebec pojede až na kraj země," řekla.
"Země končí u černého slaného moře," odpověděl Drogo bez váhání. Namočil do nádobky s horkou vodou kus plátna, aby si jím otřel pot a olej z kůže. "Žádný kůň nedokáže překonat tu jedovatou vodu."
"Ve Svobodných městech jsou tisíce lodí," řekla mu Dany, tak jak mu to říkala již předtím. "Dřevění koně se stovkami nohou, kteří létají přes moře na křídlech plných větru."
Khal Drogo to nechtěl slyšet. "Už nebudeme mluvit o žádných dřevěných koních a železných židlích." Upustil plátno na zem a začal se oblékat. "Tento den půjdu do trav a budu lovit, ženo manželko," oznámil jí, když strkal ruce do malované vesty a zapínal si široký opasek s těžkými medailony ze stříbra, zlata a bronzu.
"Ano, moje slunce a hvězdy," řekla Dany. Drogo vezme svoje pokrevní jezdce a pojede pátrat pohrakkarovi, velkém bílém lvu planin. Pokud se vrátí jako vítěz, radost jejího manžela nebude znát mezí a pak možná bude ochoten vyslechnout ji.
Divokých zvířat se nebál, ani žádného člověka, který kdy dýchal, ale moře, to bylo něco jiného. Voda, kterou nemohl pít kůň, byla pro Dothraky něčím zlým; dmoucí se šedozelené pláně oceánu je plnily posvátnou bázní a nenávistí. Jak Dany zjistila, Drogo byl v polovině stovky ohledů mnohem statečnějším mužem než jiní páni koní. ale ne v tomto. Kdyby ho tak jen dokázala přinutit vstoupit na loď...
Poté, co khal a jeho pokrevní jezdci odjeli se svými luky, Dany k sobě zavolala svoje služebné. Její tělo jí teď připadalo

tak tlusté a neohrabané, že vítala pomoc jejich silných paží a hbitých rukou, třebaže předtím jí často bylo nepříjemné, že se kolem ní stále pletly a obletovaly ji. Vydrhly ji dočista a oblékly ji do písečného hedvábí, volného a vzdušného.
Když jí Doreah česala vlasy, poslala Jhiqui, aby vyhledala sera Joraha Mormonta.
Rytíř přišel okamžitě. Měl na sobě kamaše z koňských žíní a malovanou vestu, jako nosí Dothraci. Jeho silný hrudník a svalnaté paže byly porostlé hrubými černými chlupy. "Moje princezno. Čím ti mohu posloužit?"
"Musíš promluvit s mým manželem," řekla Dany. "Drogo říká, že hřebec, který si osedlá svět, bude vládnout všem zemím a nemá potřebu překračovat jedovatou vodu. Hovoří o tom, že jakmile se Rhaego narodí, vydá se se svým khalasarem na východ, plundrovat země kolem Nefritového moře."
Rytíř vypadal zamyšleně. "Khal Sedm království nikdy neviděl," řekl. "Nic pro něj neznamenají. Pokud na ně vůbec myslí, nepochybně si představuje ostrovy, pár malých měst lnoucích ke skalám, něco na způsob Lorathu nebo Lysu, obklopených rozbouřenými moři. Bohatství východu mu musí připadat jako mnohem lákavější vyhlídka."
"Jenomže on musí jet nazcfpad," řekla Dany zoufale. "Prosím, pomoz mi přinutit ho pochopit to." Sama Sedm království doposud také neviděla, o nic víc než Drogo, ale přesto měla pocit, jako by je znala z příběhů, které jí vyprávěl její bratr. Tisíckrát jí Viserys slíbil, že ji tam jednoho dne vezme, ale ten byl teď mrtvý a jeho sliby zemřely s ním.
"Pro Dothraky má všechno svůj čas, a to z důvodů, které znají jen oni sami," odpověděl rytíř. "Neztrácej trpělivost, princezno. Nezopakuj chybu svého bratra. Pojedeme domů, slibuji ti to."
Domů? To slovo ji naplnilo smutkem. Ser Jorah měl svůj Medvědí ostrov, ale kde je její domov? Pár příběhů, jmen vyslovovaných vážně jako slova modlitby, blednoucí vzpomínka na červené dveře... bude jí teď už navždy domovem Vaes Dothrak? Když se dívala na stařeny dosh khaleenu, dívala se na svoji vlastní budoucnost?
Ser Jorah si musel všimnout smutku patrného v jejím obličeji. "V noci dorazila velká karavana, khaleesi. Čtyři sta koní z Len-tosu, cestou přes Norvos a Qohor, pod velením kupeckého kapitána Byana Votyrise. Illyrio možná poslal dopis. Nechtěla bys se mnou navštívit západní tržiště?"
Dany se rozhýbala. "Ano," souhlasila, "ráda s tebou půjdu." Když přijela karavana, trhy ožívaly. Člověk nikdy nevěděl, jaké poklady kupci možná přivezli, a bude milé znovu slyšet lidi mluvit valyrijsky, tak jako hovořili ve Svobodných městech. "Irri, ať pro mne připraví nosítka."
"Povím to tvému khasu," řekl ser Jorah na odchodu.
Kdyby s ní byl khal Drogo, Dany by jela na své stříbrné. Těhotné ženy u Dothraků zůstávaly na koňských hřbetech téměř až do okamžiku porodu a ona v manželových očích nechtěla vypadat slabá. Ale když byl khal na lovu, bylo příjemné ležet na měkkých polštářích a nechat se po Vaes Dothrak nosit v nosítkách s červenými hedvábnými závěsy, které ji chránily proti slunci. Ser Jorah jel na koni vedle ní. se čtyřmi mladými muži jejího khasu a jejími služebnými.
Den byl teplý a jasný, obloha hluboká modř. Při každém závanu větru cítila hutný pach trávy a země. Když muži s jejími nosítky procházeli pod ukradenými památníky, přecházela ze slunečního světla do stínu a zase zpátky. Houpána v nosítkách, Dany si prohlížela tváře mrtvých reků a zapomenutých králů. Říkala si, zdali by bohové spálených měst stále mohli vyslyšet její modlitby. Kdyby nebylo dračí krve v mých žilách, pomyslela si roztouženě, tohle by mohl být můj domov. Byla khaleesi, měla silného muže a rychlého koně, služebné, které jí pomáhaly, válečníky, kteří se starali o její bezpečí, a ctěné místo v dosh khaleenu, čekající na ni, až zestárne... A v jejím lůně rostl syn, který jednoho dne ovládne celý svět. Jenomže nyní. když byl Viserys mrtvý, Dany zůstala poslední, úplně poslední z jejich rodu. Byla potomkyní králů a dobyvatelů a stejné tak i dítě v jejím těle. Na to nesmí nikdy zapomenout.
Západní tržiště bylo rozlehlým čtvercovitým prostranstvím udusané hlíny, obklopeným domky, které byly postavené z cihel upečených z bláta, zvířecími kotci, obílenými pijáckými boudami. Ze země se zvedaly pahrbky jako hřbety velkých podzemních zvířat prohrabávajících si cestu na povrch, otevírajících svoje černé tlamy, co vedly dolů do rozlehlých chladných skladišť v zemi pod nimi. Střed čtverce byl změtí stánků a křivolakých uliček zastíněných střechami z pletených trávových rohoží.
Když přijeli, nejméně stovka kupců a obchodníků zrovna vykládala svoje zboží a zabydlovala se ve stáncích, a přesto jí dokonce i velké tržiště připadalo tišší a opuštěnější ve srovnání s hemžícími se bazary, které si Dany pamatovala z Pentosu a jiných Svobodných měst. Karavany do Vaes Dothrak přicházely z východu i západu, ani ne tak, aby svoje zboží nabízely Dothrakům, ale aby obchodovaly jedny s druhými, jak jí vysvětlil ser Jorah. Páni koní je nechávali přicházet a procházet bez obtěžování, pokud zachovávali mír posvátného města, nezne-uctívali Matku hor nebo Lůno světa a vzdávali čest stařenám dosh khaleenu tradičními dary soli, stříbra a zrní. Dothrakové ve skutečnosti nikdy nechápali záležitosti prodávání a nakupování.
Dany se líbila také roztodivnost východního tržiště se všemi jeho nevídanými výjevy, zvuky a vůněmi. Často tam trávila celá dopoledne, ochutnávala stromová vejce, koláče z kobylek nebo zelené nudle, naslouchala vysokým houkavým hlasům čaropěv-ců, s otevřenými visty hleděla na ostnochvosty ve stříbrných klecích, na obrovité šedivé slony a pruhované černobílé koně z Jogos Nhai. Také ráda pozorovala lidi: tmavé vážné Ašajce a vysoké bledé Qarthéňany, jasnooké muže z Yi Ti, kteří na hlavách nosili klobouky z opicích ocasů, bojovné ženy z Baja-sabhádu, Šamjariany a Kajakajanaje s kovovými kroužky v prsních bradavkách a rubíny vsazenými do tváří, dokonce i zamračené a na pohled děsivé Stínové muže, kteří měli poletované celé paže a hrudníky a své obličeje skrývali za maskami.
Východní tržiště bylo pro Dany místem divů a kouzel.
Jenomže západní tržiště jí vonělo domovem.
Když jí Jhiqui a Irri pomohly dolů z nosítek, začichala ve vzduchu a rozpoznala ostré pachy česneku a pepře, které jí připomněly dávno minulé časy v uličkách Tyroše a Myru a vyčaro-valy jí milý úsměv na tváři. Pod nimi cítila těžké sladké parfémy Lysu. Viděla otroky nesoucí balíky nádherné myrské krajky a jemných vlněných látek v tuctu bohatých odstínů. Uličkami procházeli strážci karavany v měděných přilbicích a po kolena dlouhých tunikách z prošívané žluté bavlny, u jejichž proplétaných kožených opasků se houpaly prázdné pochvy. V jednom ze stánků zbrojíř vystavoval

ocelové hradní pláty zdobené zlatem a stříbrem v důmyslných vzorech a přilbice vykované do tvaru bájných zvířat. Vedle něho byla pohledná mladá žena, která prodávala lannisportské výrobky ze zlata, prsteny, brože, náramky a nádherně ryté medailony vhodné na opasky. Její stánek hlídal velký eunuch, němý a bez vlasů, oblečený v potem propoceném sametu a mračící se na každého, kdo přišel blíž. Přes uličku se obchodník s látkami z Yi Ti dohadoval s Pentosanem nad cenou jakéhosi zeleného barviva, a když vrtěl hlavou, opičí ocas na jeho klobouku se houpal sem a tam.
"Jako dítě jsem si na bazaru ráda hrávala," svěřila se Dany seru Jorahovi, když procházeli zastíněnými uličkami mezi stánky. "Bylo to tam tak živé, všichni lidé pokřikovali a smáli se a bylo tam tolik nádherných věcí, na které ses mohl dívat... I když jsme zřídkakdy měli peníze, abychom si něco mohli koupit... nu, kromě nějaké té klobásy nebo medových prstů... Mají v Sedmi královstvích medové prsty, takové, jako pečou v Ty-roši?"
"Jde o nějaké cukroví? To nevím, princezno." Rytíř se uklonil, "Kdybys mne na chvíli uvolnila, vyhledám kapitána a podívám se, zda pro nás nemá dopis."
"Dobrá. Pomohu ti najít ho." "Není zapotřebí, aby ses tím obtěžovala." Ser Jorah netrpělivě pohlédl stranou. "Užij si to zde na tržišti. Až svou záležitost vyřídím, zas se k tobě připojím."
To je zvláštní, říkala si Dany, když se dívala, jak dlouhými kroky odchází skrze davy. Možná má ser v úmyslu najít si nějakou ženu, až vyřídí tu věc s kapitánem. Věděla, že s karavanami pravidelně přicházejí i nevěstky a někteří muži byli v tomto ohledu podivně ostýchaví. Pokrčila rameny. "Pojďme," pobídla ostatní.
Vydala se dál uličkami tržiště a její služebné se pomalu loudaly za ní. "Och, podívej se!" zavolala na Doreah, "to jsou ty klobásy, které jsem měla na mysli," Ukázala na stánek, kde seschlá malá žínka opékala maso a cibuli na horkém kameni ohniště. "Dělají je se spoustou česneku a pálivé papriky." Potěšená svým objevem, Dany trvala na tom, aby si i ostatní dali klobásu. Její služebné spolykaly svoje s chichotáním a úsměvy, třebaže muži jejího khasu. k pečenému masu podezřívavě čichali, "Chutnají jinak, než si pamatuju," řekla Dany po prvních pár soustech.
"V Pentosu je délám z vepřového masa," vysvětlovala stará žena, "jenomže všichni moji vepříci pošli v Dothrackém moři. Tyhle jsou z koňského masa, khaleesi, ale kořením je stejně."
"Och." Dany pocítila zklamání, zato Quarovi jeho klobása tak chutnala, že se rozhodl dát si ještě jednu, a Rakharo jej musel trumfnout a snědl tři, hlasitě říhaje. Dany se zachichotala.
"Nesmála ses od té doby, co Drogo korunoval tvého bratra, khalaRhaggata," řekla Irri. "Je dobré vidět tě veselou, khaleesi."
Dany se ostýchavě usmála. Bylo tak sladké smát se. Znovu se cítila napolo děvčetem.
Procházeli se po tržišti polovinu dopoledne. Viděla nádherný péřový plášť z Letních ostrovů a přijala jej darem. Na oplátku kupci dala stříbrný medailon ze svého opasku. Tak to běžně probíhalo mezi Dothraky. Prodavač ptáků učil červenozeleného papouška vyslovovat její jméno a Dany se znovu smála, ale přesto odmítla ptáka přijmout. Co by v khalasaru dělala s červenozeleným papouškem? Dostala tucet lahviček vonných olejů, parfémů jejího dětství, stačilo jenom zavřít oči a přivonět k nim a znovu viděla velký dům s Červenými dveřmi. Když Doreah toužebně pokukovala po talismanu plodnosti v mágově stánku, Dany jej také přijala a dala jej své služebné, rozhodnutá najít ještě něco, co by dala Irri a Jhiqui.
Zabočili za roh a přišli k obchodníkovi s vínem, který kolemjdoucím nabízel kalíšky velikosti náprstku se svým zbožím. "Sladké červené," vyvolával plynnou dothračtinou. "Mám sladká červená z Lysu, Volantisu a Stromoviny. Bílá z Lysu, tyroš-skou meruňkovici, ohnivé víno, paprikové víno a světle zelené nektary z Myru. Ostružinové pálenky a andalská kyselá." Byl to malý muž, štíhlý a pohledný, jehož vlasy v barvě lnu byly nakadeřené a naparfémované podle módy z Lysu. Když se Dany zastavila před jeho stánkem, vysekl jí hlubokou poklonu. "Ochutnávka pro khaleesi! Mám tady sladké červené z Dorne, moje paní. zpívá švestkami, třešněmi a hutným tmavým dubem. Sud, pohár, doušek? Jednou ochutnáš a pojmenuješ po mně svoje dítě."
Dany se usmála. "Můj syn už má jméno, ale přesto se tvého letního vína napiju," řekla ve valyrijštině, kterou hovořili ve Svobodných městech. Ta slova byla na jejím jazyku cítit divně, po takové době. "Jenom doušek na ochutnání, když budeš tak laskav."
Obchodník ji v jejím oděvu, s naolejovanými vlasy a sluncem zhnědlou pokožkou zřejmě považoval za dothrackou ženu. "Moje pani, ty jsi... z Tyroše? Je to možné?"
"Moje řeč je možná tyrošská a můj oděv dothracký, ale já jsem ze Západozemí. z Království zapadajícího slunce," řekla mu Dany.
Doreah popošla blíž. "Máš tu čest hovořit s Daenerys z rodu Targaryenů, Daenerys za bouře zrozenou, khaleesi národa na koních a princeznou Sedmi království."
Obchodník s vínem padl na kolena. "Princezno," vydechl a sklonil hlavu.
"Vstaň," nařídila mu Dany. "Ráda bych ochutnala letní víno, o kterém jsi hovořil."
Muž vyskočil, "To? Dornská břečka. To není princezny hodné. Mám tu suché červené ze Stromoviny, perlivé a utěšené. Prosím, dovol mi darovat ti soudek."
Návštěvy Svobodných měst khala Droga obdařily chutí na dobré víno a Dany věděla, že tak vznešený mok by ho potěšil, "Prokazuješ mi čest, pane."
"Čest je na mé straně." Obchodník chvíli hledal v zadní části svého stánku, odkud vytáhl malý dřevěný soudek. Do dřeva byl vypálený trs vinných hroznů. "Pečeí Redwynů," řekl a ukázal na ni, "pro Stromovinu. Lepší pití neexistuje."
"Khal Drogo a já je vypijeme společně. Aggo, odnes to do mých nosítek, když budeš tak laská v." Dothrak zvedl soudek a prodavač vína jen zářil.
Neuvědomila si, že ser Jorah se vrátil, dokud neslyšela rytíře říci: "Ne." Jeho hlas byl podivně příkrý. "Aggo, polož ten sud na zem."

Aggo pohlédl na Dany. Váhavě přikývla. "Sere Jorahu, něco není v pořádku?"
"Mám žízeň. Otevři to, kupče."
Obchodník se zamračil, "To víno je pro khaleesi, ne pro tvoje chutě, sere."
Ser Jorah popošel blíž ke stánku. "Jestli ho neotevřeš, rozbiju sud o tvoji hlavu." Zde v posvátném městě u sebe neměl žádné zbraně kromě svých rukou - ale ty by stačily, velké, tvrdé, nebezpečné, s klouby porostlými drsnými tmavými chlupy. Obchodník na okamžik zaváhal, pak vzal kladivo a vyrazil ze sudu čep.
"Nalej," poručil mu ser Jorah. Čtyři mladí válečníci Danyina khasu se rozestavili za něho a zamračeně ho pozorovali svýma tmavýma, mandlově tvarovanýma očima.
"Bylo by zločinem pít tak skvělé víno, aniž bys je nechal dýchat." Obchodník stále třímal svoje kladivo.
Jhogo sáhl po biči svinutém za svým opaskem, ale Dany jej zastavila lehkým dotekem na jeho paži, "Udělej, co ser Jorah říká," nařídila mu. Lidé se zastavovali, aby se podívali, co se děje.
Muž se na ni podíval rychlým, zachmuřeným pohledem. "Jak princezna poroučí." Musel položit na zem svoje kladivo, aby mohl zvednout sud. Naplnil dva pohárky velikosti náprstku, nalévaje tak obratně, že nerozlil ani kapičku.
Ser Jorah pohárek zvedl a zamračeně k vínu přičichl.
"Sladké, že ano?" řekl obchodník s úsměvem. "Cítíš to ovoce, pane? Vůně Stromoviny. Ochutnej je, můj pane, a pověz mi, zda to není to nejjemnější, nejchutnější víno, jaké se kdy dotklo tvého patra."
Ser Jorah mu podal kalíšek. "Ty ochutnej první."
"Já?" Muž se dal do smíchu. "Já takového vína nejsem hoden, můj pane. Jsem jen ubohým obchodníkem s vínem, který pije svoje vlastní zboží." Jeho úsměv byl přátelský, ale Dany si všimla, že na čele se mu perlí kapičky potu.
Napiješ se," řekla Dany, hlasem chladným jako led. "Vyprázdni tu Číšku, nebo jim řeknu, aby tě podrželi, a ser Jorah ti do hrdla naleje celý sud."
Obchodník pokrčil rameny, sáhl po pohárku... a místo toho popadl soudek a mrštil jím po ní oběma rukama. Ser Jorah před ni skočil, odstrčil ji z cesty. Sud se odrazil od jeho ramene, spadl na zem a rozletěl se na kusy, Dany se zapotácela a ztratila půdu pod nohama. "Ne!" vykřikla, natahujíc ruce před sebe, aby zabránila pádu... Doreah ji chytila za paži a otočila ji dokola, takže přistála na nohou, ne na břiše.
Obchodník přeskočil stánek, couvaje mezi Aggem a Rakha-rem. Quaro sáhl pro arakh, který tam nebyl a světlovlasý muž jej v tu chvíli odmrštil stranou a rozběhl se pryč uličkou. Dany slyšela zapráskání Jhogova biče, viděla vylétnout jeho kůži a zaklesnout se do smyčky kolem obchodníkovy nohy. Muž se natáhl tváří do hlíny.
Na místo přiběhl tucet strážců karavany. S nimi byl i mistr sám, kupecký kapitán Byan Votyris, drobný Norvosan s pletí jako stará naolejovaná kůže a lesknoucím se modrým knírem, který se mu táhl až k uším. Zdálo se, že ví, co se děje, aniž mu někdo řekl jediné slovo. "Odveďte ho, aby očekával rozkoše u khala," ukázal na muže na zemi. Dva strážní obchodníka s vínem popadli za paže a zvedli ho na nohy. "Jeho zboží ti také daruji, princezno," pokračoval kupecký kapitán. "Považuj je za malý symbol lítosti nad tím, že jeden z mých lidí se mohl dopustit takové věci,"
Doreah a Jhiqui pomohly Dany vstát. Otrávené víno prosakovalo z rozbitého soudku do hlíny. "Jak jsi to věděl?" zeptala se sera Joraha, celá rozechvělá. "Jak?"
"Nevěděl jsem to, khaleesi, ne, dokud ten muž neodmítl pít, ale protože jsem si přečetl dopis od magistra Illyria, měl jsem strach." Jeho temné oči přelétaly po obličejích cizinců na tržišti. "Pojď. Bude lépe nehovořit o tom zde."
Dany byla blízko slzám, když ji nesli zpátky. V ústech měla chuť, kterou tak dobře znala v dřívějších časech: strach. Celé roky žila v hrůze z Viseryse, bála se probudit draka. Tohle bylo dokonce ještě horší. Nyní se bála nejenom o sebe, ale také o dítě. Muselo její strach vycítit, protože se v ní nepokojně pohnulo. Dany něžně hladila oblinu svého vypouklého břicha, přála si, aby k němu mohla dosáhnout, dotknout se ho, utišit ho. "Jsi krev draka, maličký," šeptala mu, když se její nosítka houpala po cestě se závěsy těsně zataženými, "Jsi krev draka a drak se ničeho nebojí."
Pod dutým hliněným pahrbkem, který byl ve Vaes Dothrak jejím domovem, Dany nařídila, aby ji nechali o samotě - všichni kromé sera Joraha. "Pověz mi to," nařídila mu, když klesla do polštářů. "Byl to Uchvatitel?"
"Ano." Rytíř vytáhl složený pergamen. "Dopis Viserysovi, od magistra Illyria. Robert Baratheon nabízí pozemky a šlechtický titul za smrt tvoji nebo tvého bratra."
"Mého bratra?" Její vzlyknutí bylo napolo smíchem. "On to ještě neví. že ne? Uchvatitel dluží Drogovi šlechtický titul."
Tentokrát byl její smích napolo vzlyknutím. V ochranném gestu objala sama sebe. "A za moji, řekl jsi. Jenom za moji?"
"Za tvoji a dítěte," odpověděl ser Jorah ponurým hlasem.
"Ne. Mého syna nedostane." Rozhodla se, že nebude plakat. Nebude se chvět strachy. Uchvatitel teď probudil draka, říkala sama sobě.. .Její oči zalétly k dračím vejcím spočívajícím v jejich hnízdě z tmavého sametu. Mihotavé světlo lampy vykreslovalo jejich zkamenělé šupiny a ve vzduchu kolem nich se jako dvořané kolem krále vznášely lesknoucí se skvrnky nefritu, purpuru a zlata.
Bylo to šílenství, které se jí pak zmocnilo, zrozené ze strachu? Nebo nějaká podivná moudrost pohřbená v její krvi? Dany to nevěděla. Slyšela svůj vlastní hlas, jak říká: "Sere Jorahu, zapal koš."
"Khaleesi?" Rytíř se na ni divně podíval. "Je tak horko. Jsi si jistá?" Nikdy předtím si tak jistá nebyla. "Ano, já... je mi zima. Zapal koš."
Když se uhlí rozhořelo, Dany poslala sera Joraha pryč. K tomu, co chtěla udělat, musela být sama./e co šílenství, říkala sama sobě, když vzala rudočerné vejce z jeho hnízda. Jenom praskne a shoří, přitom je tak krásné, ser Jorah mě nazve bláznem, když ho zničím, a přesto, a přesto, a přesto... Uchopila vejce do obou dlaní, odnesla je k ohni a strčila je mezi hořící uhlí. Černé šupiny jako by rozkvetly, když pily žár. Plameny začaly kámen olizovat malými rudými jazýčky. Dany položila do ohně vedle prvního vejce další dvě. Když od koše ustoupila, dech se jí tajil v hrdle.
Dívala se, dokud se uhlíky nezměnily v popel. Jiskřičky vylétaly nahoru a ven kouřovým otvorem a kolem dračích vajec se ve vlnách chvěl žár. To bylo všechno.

Tvůj bratr Rhaegar byl posledním drakem, řekl jí ser Jorah. Dany smutné hleděla na vejce. Co očekávala? Před tisícem tisíců let byla živá, ale teď to byly jen pěkné kameny. Nemohli z nich být draci. Drak byl vzduchem a ohněm. Živoucím masem, ne mrtvým kamenem.
Než se khal Drogo vrátil z lovu, koš byl opět studený. Cohollo před ním vedl koně s mrtvolou velkého bílého lva přehozenou přes jeho hřbet. Nad hlavou jim začínaly vycházet první hvězdy. Khal sklouzl ze svého koně a ukázal jí jizvy na noze, kde ho hrakkar škrábl přes kamaše. "Udělám ti plást z jeho kůže, měsíci mého života," slíbil jí a smál se přitom.
Když mu Dany vypověděla, co se toho dne přihodilo na tržišti, všechen smích ustal a khal Drogo velmi zvážněl, "Tenhle trávíc byl jen prvním," varoval ho ser Jorah Mormont, "ale určitě nebude poslední. Muži budou za vyhlídku šlechtického titulu hodně riskovat."
Drogo hodnou chvíli mlčel. Nakonec řekl: "Ten prodavač před měsícem mého života utekl. Měl by utíkat spíš za ní. Taky že bude. Jhogo, Jorahu, Andale, každému z vás pravím, vezměte si kterého koně chcete z mých stád, je váš. Jakéhokoli koně kromě mého rudáka a stříbrné, co byla svatebním darem měsíci mého života. Dávám vám je darem za to, co jste udělali.
A Rhaegovi, synovi Droga, hřebci, který si osedlá svět, tomu také slibuji dar. Tomu slibuji železný trůn, na kterém seděl otec jeho matky. Dám mu Sedm království. Já, Drogo, khal, to udělám." Jeho hlas zesílil a khal zvedl pěst k obloze. "Odvedu svůj khalasar na západ, tam, kde končí svět, a pojedu na dřevěných koních přes černou slanou vodu, tak jak to ještě žádný khal přede mnou neučinil, Zabiju muže v železných oděvech a strhám jejich kamenné domy. Znásilním jejich ženy, z jejich dětí nadělám otroky a přinesu jejich rozbité bohy do Vaes Dothrak, aby se sklonili před Matkou hor. Tak přísahám, já, Drogo, syn Bharba. Tak přísahám před Matkou hor a hvězdy na mne shlížejí jako svědkové."
Jeho khalasar opustil Vaes Dothrak o dva dny později, vydal se přes planiny jihozápadním směrem. Khal Drogo je vedl na svém velkém rudém hřebci, s Daenerys vedle sebe na její stříbrné. Prodavač vína pospíchal za nimi, nahý, bosý, s pouty na krku a na zápěstích. Vedly od nich řetězy, které byly připevněny k ohlávce Danyiny stříbře. Nic se mu nestane, dokud zůstane na nohou...
CATELYN
Bylo to ještě příliš daleko, než aby praporce byly vidět zřetelně, ale dokonce i skrze plující cáry mlh viděla, že jsou bílé, s tmavou skvrnou v jejich středu, která mohla být jedině zlovlkem Starků, šedivým na ledovém poli. Když je uviděla na vlastní oči, Catelyn zastavila svého koně a sklonila hlavu na znamení díků. Bohové jsou dobří. Nepřijela pozdě.
"Očekávají náš příchod, moje paní," řekl ser Wilis Manderly, "jak ti můj otec slíbil,"
"Nenechme je čekat ani o chvíli déle, sere." Ser Brynden Tully popohnal svého koně a rázně se rozjel směrem k praporcům. Catelyn jela vedle něho.
Ser Wylis a jeho bratr ser Wendel je následovali, v čele své armády Čítající téměř patnáct stovek mužů: dobrých dvacet rytířů a stejně tolik panošů, dvě stě ozbrojených kopiníků, mužů s meči a svobodných jezdců a zbytek tvořili pěšáci, ozbrojení oštěpy, kopími a trojzubci. Lord Wyman zůstal vzadu, aby dohlédl na opevnění Bílého přístavu. Tento takřka šedesátiletý muž se stal příliš mohutným, než aby byl schopen sedět na koni. "Kdybych tušil, že se během svého života ještě dožiju války, byl bych snědl o něco méně úhořů," řekl Catelyn, když se s ní setkal na lodi, poplácávaje si svoje mohutné břicho oběma rukama. Prsty měl zavalité jako klobásky. "Moji hoši tě však bezpečně doprovodí k tvému synovi, buď bez obav."
Oba jeho "hoši" byli starší než Catelyn a jí nezbývalo než si jen přát, aby se oba tolik nevyvedli po svém otci. Seru Wylisovi chybělo jen pár úhořů k tomu, aby také nebyl schopen vysednout na svého koně; litovala to ubohé zvíře. Ser Wendel, mladší hoch, by byl tím nejtlustším mužem, jakého kdy viděla, kdyby ovšem nepoznala jeho otce a bratra. Wylis byl tichý a formální. Wendel hlasitý a bouřlivák, oba měli nápadné mroží kníry a hlavy holé jako dětská prdelka; zdálo se, že žádný nevlastní jediný kabátec, který byl nebyl plný skvrn od jídla. Přesto je měla docela ráda; zavedli ji k jejímu Robbovi, jak jejich otec slíbil, a na ničem jiném nezáleželo.
Byla potěšena, když viděla, že její syn poslal kupředu hlídky, dokonce i na východ. Lannisterové přijdou od jihu, pokud přijdou, ale bylo dobré, že Robb je tak opatrný. Můj syn vede vojsko do války, pomyslela si, stále tomu jen napolo věříc. Zoufale se o něho bála, a také o Zimohrad, ale přesto v sobě nemohla popřít rovněž pocit určité pýchy. Ještě před rokem to byl chlapec. Čím je teď? přemýšlela.
Vyslaní jezdci spatřili praporce Manderlyů - bílého mořského muže s trojzubcem, stoupajícího ze zelenomodrého moře - a srdečně je přivítali. Byli odvedeni na vyvýšené suché místo, dostatečně velké pro tábor. Ser Wylis tam nechal zastavit a zůstal vzadu se svými muži, kterým nařídil zapálit ohně a obstarat koně, zatímco jeho bratr Wendel jel dál s Catelyn a jejím strýcem, aby splnil povinnost svého otce vůči jejich lennímu pánovi.
Půda pod kopyty jejich koní byla měkká a vlhká. Tiše pod nimi mlaskala, když jeli kolem doutnajících rašelinových ohnišť, řad koní a povozů vrchovatě naložených tvrdým chlebem a nasoleným hovězím masem. Na kamenitém výběžku vyšším než okolní krajina míjeli šlechtický stan se stěnami z těžké námořní plachtoviny. Catelyn poznala praporec, losa Hornwoodů, hnědého na tmavě oranžovém poli.
Hned za ním skrze mlhu zahlédla zdi a věže Cailinské držby, či spíš toho, co z ní zbylo. Obrovské bloky černého čediče, každý velký jako chalupnický domek, ležely na zemi roztroušené jako dřevěné dětské kostičky, napolo zabořené do měkké bažinaté půdy. Nic nezůstalo z parkánové zdi, která kdysi byla stejně vysoká jako ta na Zimohradu. Dřevěná pevnost zmizela úplně, shnila před tisícem let, a už nezůstalo nic než trámy, které označovaly místo, kde kdysi stávala. Jediné, co zůstalo z velké pevnosti Prvních lidí. byly tři věže... Tři tam, kde jich kdysi bývalo dvacet, pokud se dalo věřit vypravěčům.
Strážní věž vypadala dostatečně pevně, dokonce se chlubila několika stopami stojících hradeb z obou jejích stran. Věž pijáků, venku v bažině, kde se kdysi setkávaly jižní a západní stěny, se nakláněla jako muž hotový vyzvrátit plné břicho

vína do stoky. A vysoká, štíhlá Věž dětí. kde, jak pravila legenda, děti lesa kdysi svolaly svoje bohy, aby na zem poslali vodní spouší, napolo ztratila svoji korunu. Vypadalo to, jako by nějaké obrovité zvíře ukouslo kus cimbuří z vrcholu věže a rozplivalo trosky přes bažinu. Všechny věže byly zelené mechem. Venku mezi kameny na severní straně Strážní věže rostl strom, jehož pokroucené větve byly jako girlandami ověšené provazcovitými bílými záclonami lišejníků.
"Bohové, smilujte se," zvolal ser Brynden, když uviděl, co leží před nimi, "Tohle je Cailinská držba? Vždyť to není nic než -"
"- smrtelná past," dopověděla to Catelyn za něj. "Já vím, jak vypadá, strýce. Když jsem ji viděla poprvé, myslela jsem si to samé co ty, ale Ned mne ujistil, že tahle ruina je mnohem mocnější, než se zdá. Tři zbylé věže ze všech stran střeží vyvýšenou cestu po hrázi a jakýkoli nepřítel musí projít mezi nimi. Mokřady jsou tu neproniknutelné, plné pohyblivých písků a sajících děr a hemží se hady. Aby zaútočila na kteroukoli z věží. armáda by se musela brodit po pás hluboko v černém bahně, přes příkop plný ještěrkolvů, a zdolávat zdi slizké mechem, a po celou tu dobu by byla vystavena palbě lučistníků z ostatních věží." Ponuře se na svého strýce usmála. "A když padne noc, říká se, že tu straší duchové, studené pomstychtivé přízraky severu, které lační po jižanské krvi,"
Ser Brynden se Uchechtl, "Připomeň mi, abych se tu příliš nezdržoval. Když jsem se díval naposledy, byl jsem jižan sám."
Na vrcholech všech tří věží byly vztyčené žerdě s praporci, Z Věže pijáků visel východ slunce Karstarků pod zlovlkem Starků; na Věži dětí to byl obr v urvaných řetězech, erb Velkého Jona. Ale na strážní věži plápolal ve větru jenom samotný praporec Starků. Právě tam měl svoje sídlo Robb. Catelyn k ní zamířila, se serem Bryndaném a serem Wendelem za sebou, s jejich koňmi opatrně našlapujícími po cestě z klád a prken, která byla položena mezi šedočernými poli bahna.
Našla svého syna obklopeného vazaly jeho otce, v síni, kde se prohánět vítr, v černém krbu tam hořela rašelina. Seděl na masivním kamenném stole, s hromadou map a papírů rozložených před sebou, a zaníceně hovořil s Roosem Boltonem a Velkým Jonem. Zpočátku si jí nevšiml... zato jeho vlk ano. Velké šedé zvíře leželo blízko ohně, ale když Catelyn vstoupila, zvedlo hlavu a jeho zlaté oči se setkaly s jejími. Lordové umlkali jeden po druhém, až nakonec při náhlém tichu vzhlédl i Robb a uviděl ji, "Matko?" řekl, hlasem zastřeným emocemi.
Catelyn by se k němu nejraději rozběhla, zulíbala jeho sladké čelo, objala ho do náruče a držela ho tak pevně, že by se mu nikdy nemohlo nic stát, ale před jeho lordy se toho neodvažovala. Hrál nyní roli muže a ona mu ji nebude brát. A tak zůstala stát na vzdáleném konci čedičové desky, kterou používali jako stůl. Zlovlk vstal a přeběhl přes místnost k ní. Připadal jí větší, než by měl vypadat vlk. "Ty sis nechal narůst vous," řekla Robbovi, zatímco Šedý vlk jí očichával ruku.
Zamnul si dlaní strniště na bradě, najednou pln rozpaků. "Ano." Vousy na jeho bradě byly rezavější než vlasy na jeho hlavě.
"Líbí se mi to." Catelyn něžně pohladila vlka po hlavě. "Vypadáš teď jako můj bratr Edmure." Šedý vítr jí hravě ňafl po prstech a vrátil se na svoje místo vedle ohně.
Ser Helman Tallhart byl prvním, který následoval vlka přes místnost, aby jí vzdal čest. Poklekl před ní a přitiskl svoje čelo do její dlaně. "Lady Catelyn," řekl, "jsi krásná jako vždy, což je vítaný pohled v těchto těžkých časech."
Následovali Gloverové, Galbart a Robett, Velký Jon Umber, a ostatní, jeden po druhém. Theon Greyjoy byl poslední.
"Nečekal jsem, že tě tady uvidím, moje paní."
"Neměla jsem v úmyslu být zde," řekla Catelyn, "dokud jsem se nevylodila v Bílém přístavu a lord Wyman mi neřekl, že Robb svolal vazaly. Určitě znáte jeho syna, sera Wendela." Wendel Manderly popošel kupředu a uklonil se tak hluboce, jak mu to jeho obrovité břicho dovolovalo. "A mého strýce, sera Bryndena Tullyho, který odešel ze služeb mojí sestry do mých." "Černá ryba," řekl Robb. "Děkuji ti, že ses k nám připojil, sere. Potřebujeme muže tvé odvahy. A ty, sere Wendele, jsem rád, že jsi zde. Je tu s tebou také ser Rodrik, matko? Chyběl mi."
"Ser Rodrik je na cestě na sever z Bílého přístavu. Jmenovala jsem ho kastelánem a nařídila jsem mu starat se o Zimohrad až do našeho návratu. Mistr Luwin je moudrým rádcem, ale v umění války nezkušeným."
"V tomto ohledu buď bez obav, lady Stark," ujistil ji Velký Jon svým hřmotným basem. "Zimohrad je v bezpečí. Už brzy tasíme meče a bodneme Tywina Lannistera do zadnice, prosím o prominutí, a pak zamíříme na Rudou baštu a osvobodíme Neda."
"Moje paní. otázku, budeš-li tak laskavá." Roose Bolton, lord z Hrůzova, měl tichý hlas, ale když mluvil, větší muži se zklidňovali, aby mu naslouchali. Jeho oči byly zvláštním způsobem světlé, téměř bezbarvé a jeho pohled byl znepokojivý. "Říká se, že držíš v zajetí zakrslého syna lorda Tywina. Přivedla jsi ho sem k nám? Myslím, že takové rukojmí by nám mohlo být k užitku."
"Tyrion Lannister byl mým zajatcem, ale už není." byla Catelyn nucena odpovědět. V odezvě na její slova se ozval chór nespokojeného mumlání. "Nebyla jsem tím potěšena o nic víc než vy, moji pánové. Bohové shledali vhodným osvobodit ho, s určitou pomocí od mé pošetilé sestry." Věděla, že by neměla tak otevřeně vyjadřovat svoje pohrdání, ale její rozloučení s Orlím hnízdem vůbec nebylo příjemné. Nabídla své sestře, že malého lorda Roberta vezme s sebou, aby ho pár let vychovávala v pěstounské péči na Zimohradu. Společnost dalších chlapců by mu prospěla, odvážila se podotknout. Lysin hněv byl tak děsivý, že se nedal snést. "Sestra či ne," odpověděla, "jestliže se pokusíš ukrást mého syna, odejdeš odsud Měsíčními dveřmi." Poté už si neměly co říci.
Lordi byli dychtiví vyptávat se jí dál, ale Catelyn zvedla ruku. "Na tohle všechno nepochybně budeme mít čas později, ale nyní jsem po cestě vyčerpaná. Chtěla bych si se svým synem promluvit o samotě. Vím, že mi to prominete, moji pánové." Nedala jim na výběr; vedeni vždy poslušným lordem Hornwoodem, lordi vazalové se uklonili a odešli. "Ty taky, Theone," dodala, když se Greyjoy neměl k odchodu. Usmál se na ni a odešel. Na stole bylo pivo a sýr. Catelyn si naplnila roh, posadila se, napila se a pozorovala svého syna. Připadal jí vyšší, než když odcházela, a chumáčky vousů

jej dělaly starším. "Edmurovi bylo šestnáct, když si nechal narůst svoje první kníry."
"Mně také už brzy bude šestnáct," řekl Robb.
"Ted je ti ale patnáct. Patnáct a vedeš vojsko do války. Chápeš, proč mám takový strach, Robbe?"
Jeho výraz byl najednou vzpurný. "Nikdo jiný tu nebyl."
"Nikdo?" zeptala se. "Bohové, a co ti muži, které jsem viděla před chvílí? Roose Bolton, Rickard Karstark, Galbart a Robett Gloverové, Velký Jon, Helman Tallhart... mohl jsi pověřit velením kteréhokoli z nich. Bohové buďte milostivi, mohl jsi dokonce poslat Theona, třebaže ten by se mi jako vojevůdce zrovna nezamlouval,"
"Nejsou to Starkové," namítl,
"Jsou to muži, Robbe, ostřílení v bitvě. Ty jsi ještě před necelým rokem bojoval s dřevěným mečem."
Když ta slova říkala, spatřila v jeho očích hněv, ale pominul tak rychle, jako přišel, a najednou to opět byl chlapec. "Já vím," řekl rozpačitě. "Pošleš mě... pošleš mě zpátky na Zimohrad?"
Catelyn si povzdechla. "Měla bych. Nikdy jsme z něho neměli odjíždět. Přesto se toho neodvažuji, ne teď. Zašel jsi příliš daleko. Jednoho dne k tobě tito lordové budou vzhlížet jako ke svému lennímu pánovi. Když tě teď pošlu pryč, jako dítě zahnané do postele bez večeře, budou si to pamatovat a budou se tomu smát nad svými poháry. Přijde den, kdy budeš potřebovat, aby si tě vážili, ba dokonce z tebe měli trochu strach. Smích je jedem strachu. Neudělám ti to, bez ohledu na to, jak bych si přála udržet tě v bezpečí."
"Máš moje díky, matko," řekl, a pod formálností jeho hlasu zaznívala úleva.
Natáhla se k němu přes stůl a dotkla se jeho vlasů. "Jsi mým prvorozeným, Robbe. Stačí, když se na tebe podívám, a vzpomenu si na den, kdy jsi přišel na tento svět, s rudou tvářičkou a křičící."
Vstal, očividně s nepříjemným pocitem z jejího doteku a přešel ke krbu. Šedý vítr se otřel hlavou o jeho nohu. "Víš... co je s otcem?" "Ano." Zprávy o Robertově náhlé smrti a Nedově zatčení Catelyn vyděsily víc, než dokázala říci, ale nechtěla svému synovi dávat najevo, jaký má strach. "Lord Manderly mi to řekl, když jsem doplula do Bílého přístavu. Máš ty nějaké zprávy o svých sestrách?"
"Přišel mi dopis," odpověděl Robb, škrábaje svého zlovlka pod čelistí. "Jeden taky pro tebe, ale přišel na Zimohrad společně s mým." Přešel ke stolu, chvíli pátral mezi mapami a papíry a vrátil se k ní se zmačkaným pergamenem. "Tohle je ten, který napsala mně. Nenapadlo mě přinést s sebou tvůj."
Něco v Robbově tónu ji znepokojovalo. Narovnala papír a četla. Starosti ustoupily nevíře, pak hněvu a nakonec strachu. "Tohle je Cersein dopis, ne tvojí sestry," řekla, když dočetla. "Opravdová zpráva je v tom, co Sansa neříká. Ta slova o tom, jak laskavě a mile se k ní Lannisterové chovají... Poznávám v nich zvuk hrozby, dokonce i šeptané. Drží Sansu jako rukojmí a hodlají si ji ponechat."
"O Arye tam není ani zmínka," poznamenal Robb.
"Ne." Catelyn nechtěla myslet na to, co by to mohlo znamenat, ne teď, ne tady.
"Doufal jsem... Kdybys stále měla Skřeta, mohli jsme provést výměnu rukojmí..." Vzal Sansin dopis a zmačkal jej v pěsti a ona ze způsobu, jakým to udělal, poznala, že to nebylo poprvé. "Nepřišel vzkaz z Orlího hnízda? Napsal jsem tetě Lyse, požádal jsem ji o pomoc. Nevíš, zda povolala vazaly lorda Arryna? Připojí se k nám rytíři z Údolí?"
"Jenom jeden," odpověděla, "ten nejlepší z nich. Můj strýc. Jenomže Brynden Černá ryba byl zpočátku Tully. Moje sestra nemá v úmyslu pohnout se dál než za svou Krvavou bránu."
Robb to přijal statečně. "Matko, co budeme dělati Dal jsem dohromady celou tuhle armádu, celkem osmnáct tisíc mužů, ale nevím... Nejsem si jistý..." Pohlédl na ni a v očích se mu zaleskло, hrdý mladý lord v okamžiku roztál a v tu chvíli byl zas dítětem, patnáctiletým chlapcem hledajícím odpovědi u svojí matky.
"Čeho se,tak bojíš, Robbe?" zeptala se něžně.
"Já..." Odvrátil hlavu, aby zakryl svoji první slzu. "Když se dáme na pochod, dokonce i když vyhrajeme... Lannisterové mají Sansu a otce. Oni je zabijí, že ano?" "Chtějí, abychom si to mysleli."
"Chceš říct, že lžou?"
"Já nevím, Robbe. Vím jen to, že jinou možnost nemáš. Pokud půjdeš do Králova přístaviště a odpřisáhneš věrnost, nikdy ti nedovolí odejít odtamtud. Pokud se otočíš a vrátíš se na Zimohrad, tvoji lordi k tobě ztratí veškerou úctu. Někteří možná dokonce přejdou k Lannisterům. Pak si královna, která se už nebude muset tolik obávat, udělá se svými vězni, cokoli bude chtít. Naší nejlepší nadějí, našíjedinou skutečnou nadějí, je to, že se ti podaří porazit nepřítele v poli. Kdyby se ti podařilo zajmout lorda Tywina nebo Králokata, pak by možná byla proveditelná výměna, ale to není podstatné. Tak dlouho, dokud budeš mít takovou moc, aby se tě museli bát, Ned a tvoje sestra budou v bezpečí. Cersei je natolik moudrá, že ví. že je možná bude potřebovat k vyjednání míru, kdyby se boj měl obrátit proti ní."
"Co když se neobrací proti ní?" zeptal se Robb. "Co když se obrátí proti nám?"
Catelyn ho vzala za ruku. "Robbe, nebudu před tebou překrucovat pravdu. Když prohraješ, žádný z nás nemá šanci. Říká se, že v srdci Casterlyovy skály není nic než kámen. Vzpomeň si na osud Rhaegarových dětí."
Spatřila v jeho mladých očích strach, ale byla v nich také síla a odvaha. "V tom případě neprohraju," ujistil ji,
"Pověz mi, co víš o boji v říčních krajinách," vybídla ho. Musela se dozvědět, zda je skutečně dobře připraven.
"Před necelými čtrnácti dny došlo k bitvě v kopcích pod Zlatým zubem," řekl Robb. "Strýc Edmure poslal lorda Vanceho a lorda Pipera bránit průsmyk, ale Králokat proti nim zaútočil a zahnal je na útěk. Lord Vance byl popraven. Poslední zpráva, kterou jsme dostali, byla ta, že lord Piper se vrací zpátky, aby se připojil ke tvému bratrovi a jeho dalším vazalům v Řekotočí, a Jaime Lannister je mu v patách. To na tom ale není to nejhorší. Po celou dobu, co bojovali v průsmyku, lord Tywin vedl druhou lannisterskou armádu oklikou od jihu. Říká se, že je ještě větší než Jaimeho vojsko.
Otec o tom zřejmě věděl, protože poslal nějaké muže, aby se jim postavili, pod královou vlastní zástavou. Svěřil velení jakémusi jižanskému lordovi, Erikovi nebo Derikovi či tak nějak, ale jel s ním také ser Raymun Darry, a v dopise se

pravilo, že tam byli i jiní rytíři a někteří z otcových vlastních strážných. Jenomže padli do pasti. Lord Deric ještě nestačil překročit Červený bodec, když na něj zaútočili Lannisterové, vůbec nehleděli na královskou zástavu, a Gregor Clegane je napadl zezadu, když se pokoušeli ustoupit zpátky přes Šaškův brod. Tomu lordu Deri-kovi a pár ostatním se možná podařilo uprchnout, nikdo si tím není jistý, ale ser Raymun byl zabit a také většina našich mužů ze Zimohradu. Říká se, že lord Tywin uzavřel královskou cestu a teď táhne na sever směrem k Harrenovu a cestou všechno ničí a pálí."
Ponuré a ještě ponuřejší, pomyslela si Catelyn. Bylo to horší, než si představovala. "Máš v úmyslu utkat se s ním zde?" zeptala se.
"Pokud přijde tak daleko, ale nikdo si nemyslí, že to udělá," odpověděl Robb. "Poslal jsem vzkaz Howlandu Reedovi, otcovu starému příteli ze Stráže u Šedé vody. Pokud Lannisterové přitáhnou nahoru k Šíji, lidé z mokřad jim budou pouštět žilou na každém kroku cesty, ale Galbart Glover tvrdí, že lord Tywin je příliš chytrý, než aby něco takového udělal, a Roose Bolton mu dává za pravdu. Věří. že se bude držet blízko Trojzubce a jeden po druhém dobývat hrady říčních lordů, dokud Řekotočí nezůstane osamoceno. Musíme se vydat na jih, abychom se s ním utkali."
Při pouhém pomyšlení na to cítila Catelyn zimomření až do morku kostí. Jakou šanci bude mít patnáctiletý chlapec proti ostříleným bitevním veteránům, jako jsou Jaime a Tywin Lannisterové? "Je to moudré? Tady jsi na dobře chráněném místě. Říká se, že staří králové severu mohli sedět v Cailinské držbě a odrážet armády desetkrát větší, než byly jejich vlastní."
"Ano, jenomže naše zásoby potravin se tenčí a tohle není území, kde se dá snadno vyžít. Čekali jsme na lorda Manderlyho, ovšem nyní. když se k nám připojili jeho synové, musíme se vydat na pochod."
Uvědomila si, že slyší hlasem svého syna hovořit lordy vazaly. Během let jich tolik .hostila na Zimohradu, byla s Nedem vítána i u jejich vlastních ohňů a stolů. Věděla, jací to jsou muži, každý z nich. Napadlo ji, zda to ví i Robb. A přesto byl v tom, co říkal, smysl. Vojsko, které shromáždil její syn, nebylo běžnou armádou, takovou, jaké byla zvyklá si vydržovat Svobodná města, žádnou silou zbrojnošů placených mincemi. Většina z nich byli muži obyčejného původu: kopani-čáři, nádeníci, rybáři, pasáci, synové hostinských, obchodníků a koželuhů, zakvašení houfem žoldnéřů a svobodných jezdců hotových plundrovat. Když je jejich lordi zavolali, přišli... Ale ne natrvalo. "Ano, je v pořádku, že se chceš vydat na pochod," řekla svému synovi, "alejak a za jakým účelem? Co máš v úmyslu udělat?"
Robb zaváhal. "Velký Jon si myslí, že bychom měli vytáhnout do boje proti lordu Tywinovi a překvapit ho," řekl, "ale Glovero-vé a Karstarkové mají pocit, že by bylo moudřejší obejít jeho armádu a spojit se se strýcem Edmurem proti Králokatovi," Prohrábl si prsty svoji chundelatou hřívu zlatohnědých vlasů a zatvářil se nešťastně. "I když do té doby, než bychom dorazili do Řekotočí... Nejsem si jistý."
"Buď si jistý," řekla Catelyn svému synovi, "nebo jdi domů a znovu si vezmi svůj dřevěný meč. Před muži jako Roose Bolton a Rickard Karstark si nemůžeš dovolit vypadat nerozhodně. Nedopusť se žádné chyby, Robbe - tohle jsou tvoji vazalové, ne tvoji přátelé. Sám sebe jsi jmenoval vojenským velitelem. Vel tedy."
Její syn na ni pohlédl ohromen, jako by nevěřil tomu, co slyší. "Jak pravíš, matko."
"Zeptám se tě znovu. Co máš v úmyslu udělat?"
Robb rozložil na stůl mapu, otrhaný kus staré kůže pokrytý čarami vybledlých barev. Jeden konec se zkroutil od toho, jak byla stále srolovávána; zatížil jej svojí dýkou. "Oba plány mají svoje výhody, ale... Podívej se, když se pokusíme obejít armádu lorda Tywina, budeme riskovat, že uvízneme mezi ním a Králo-katem, a když ho napadneme... Podle všech zpráv má víc mužů než já a mnohem víc jezdců. Velký Jon říká, že na tom nebude záležet, když ho načapáme se staženými kalhotami, ale já si myslím, že muž, který bojoval v tolika bitvách jako Tywin Lannister, se nedá překvapit tak snadno."
"Dobře," řekla. Jako by v jeho slovech slyšela Neda, když tam tak seděl a přemýšlel nad mapou. "Pověz mi víc."
"Nechal bych malou sílu tady, aby bránila Cailinskou držbu, většinou lučištníky, a s ostatními bych se vydal dolů po náspu přes mokřady," řekl, "ale jakmile se ocitneme na jihu pod Šíjí. rozdělil bych naši armádu na dvě. Pěšáci mohou pokračovat dál po královské cestě, zatímco muži na koních překročí u Dvojčat Zelený bodec." Ukázal jí to na mapě. "Když se lord Tywin dozví, že míříme na jih, potáhne na sever, aby zaměstnal naši hlavní armádu a naši jezdci budou zatím moct bez problémů pospíchat na jih po západním břehu k Řekotočí." Robb se posadil zpět, netroufající se usmát se, ale potěšen sám sebou a lačnící po její chvále.
Catelyn se nad mapou zamračila. "Chceš dát řeku mezi dvě části svojí armády."
"A mezi Jaimeho a lorda Tywina," řekl dychtivě. Konečně si dovolil usmát se. "Nad Rubínovým brodem, kde Robert získal svoji korunu, není na Zeleném bodci žádný jiný. Přejít se dá jen u Dvojčat a ten most hlídá lord Frey. Je to vazal tvého otce, není tomu tak?"
Zpozdilý lord Frey, pomyslela si Catelyn. "To je," připustila, "ale můj otec mu nikdy nedůvěřoval. Ani ty bys neměl."
"Nebudu," slíbil Robb. "Co si o tom myslíš?"
Zapůsobilo to na ni navzdory jí samotné. Vypadájako Tully, pomyslela si, a přesto je to syn svého otce a Ned ho učil dobře. "Které sile budeš velet ty?"
"Jízdní." odpověděl bez váhání. Znovu jako jeho otec; Ned by se vždycky zhostil nebezpečnějšího úkolu.
"A té druhé?"
"Velký Jon pořád říká, že lorda Tywina rozmáčkne. Myslel jsem, že tu čest svěřím jemu."
To byl jeho první nesprávný krok, ale jak ho to přimět pochopit, aniž by musela ranit jeho nezralou sebedůvěru? "Tvůj otec mi jednou řekl, že Velký Jon je nejméně bojácný ze všech mužů, které kdy poznal."
Robb se usmál. "Šedý vítr mu ukousl dva prsty a on se tomu smál. Takže s tou volbou souhlasíš?"
"Tvůj otec není nebojácný," poznamenala Catelyn, "je statečný, ale to je něco úplně jiného."
Její syn se nad tím na okamžik zamyslel. "Východní armáda bude vším, co bude stát mezi lordem Tywinem a Zimohradem," řekl zamyšleně. "Nu, oni a těch pár lučištníků, které ponechám tady v Cailinské držbě. Takže nechci

nikoho, kdo je beze strachu, že ne?"
"Ne. Podle mne chceš chladnou moudrost, nejenom odvahu." "Roose Bolton," řekl Robb okamžitě. "Ten muž mne děsí." "V tom případě se modleme, aby vyděsil také Tywina Lannistera."
Robb přikývl a svinul mapu. "Vydám příkazy a shromáždím skupinu, která tě doprovodí domů na Zimohrad."
Catelyn si slíbila, že bude silná, kvůli Nedovi a kvůli tomuhle jejich tvrdohlavému statečnému synovi. Odložila strach a zoufalství stranou, jako by to byly kusy odévu, které si nevybrala k nošení... Nyní ale viděla, že si je konec konců přece jen oblékla.
"Já nepojedu na Zimohrad," slyšela sama sebe říci, překvapená náhlým přívalem slz, které rozmazaly její vidění. "Můj otec možná umírá za zdmi Řekotočí. Můj bratr je obklopen nepřítelem. Musím jít za nimi."
TYRION
Chelia, dcera Cheyka z Černých uší. se vydala kupředu na průzkum, a byla to ona, kdo přinesl zvěst o armádě na rozcestí. "Podle jejich ohňů počítám, že jich bude kolem dvaceti tisíc," hlásila. "Jejich praporce jsou červené, se zlatým lvem."
"Tvůj otec?" zeptal se Bronn.
"Nebo můj bratr Jaime," přikývl Tyrion. "Velmi brzy se to dozvíme." Přehlédl svoji otrhanou skupinu lapků: téměř tři stovky Kamenných vran, Měsíčních bratří. Černých uší a Spálených lidí. a to byl jen zárodek armády, kterou doufal, že si vybuduje. Gunthor, syn Gurnův, právě dával dohromady ostatní klany. Tyrion netušil, jak je jeho otec v jejich kůžích a kouscích ukradené oceli upotřebí. Pokud měl říci pravdu, sám nevěděl, co s nimi bude dělat. Je jejich velitelem, nebo jejich zajatcem? Po většinu času měl pocit, že je troškou obého. "Možná by bylo nejlepší, kdybych tam sjel sám," navrhl,
"Nejlepší pro Tyriona, syna Tywinova," řekl Ulf, který mluvil za Měsíční bratry.
Šagga na něj zlostně pohlédl, což byl vskutku strašidelný pohled. "Šaggovi, synovi Dolfa, se to nelíbí. Šagga půjde s chlapcomužem, a pokud chlapcomuž lže, Šagga mu usekne mužství-!"
"- a nakrmí jím svoje kozy, jasně," řekl Tyrion unaveně. "Šaggo, dávám ti svoje slovo Lannistera, že se vrátím." "Proč bychom tvému slovu měli věřit?" Chelia byla malá tvrdá žena, plochá jako chlapec a žádná naivka. "Lordi z nížin našim klanům vždycky lhali."
"Ty mi křivdíš, Chello," ohradil se Tyrion. "Myslel jsem, že jsme se stali přáteli. Ale dělej, jak chceš. Pojedeš se mnou a také Šagga a Conn za Kamenné vrány, Ulf za Měsíční bratry a Timett, syn Timettův, za Spálené lidi." Když je jmenoval, příslušníci klanů si vyměňovali ostražité pohledy. "Vy ostatní počkáte tady, dokud pro vás nepošlu. Snažte se nezabíjet a nemrzačit jedni druhé, zatímco budu pryč."
Kopl svého koně patami do slabin a odcválal pryč, nedávaje jim na výběr jinou možnost než následovat ho nebo zůstat vzadu. Obojí mu vyhovovalo, jen když se neposadili, aby mluvili, ve dne v noci. To byla u klanů ta největší potíž; měli absurdní představu, že v radě by měl být slyšet hlas každého muže, a tak se donekonečna dohadovali prakticky o všem. Dokonce i jejich ženám bylo dovoleno mluvit. Nebylo divu, že uplynuly již stovky let od té doby, co ohrožovali Údolí něčím víc než jen příležitostným nájezdem. Tyrion měl v úmyslu změnit to.
Bronn jel s ním. Za nimi - po chvíli nespokojeného mručení - následovalo pět příslušníků klanů na podměrečných koních, kostnatých zvířatech, která vypadala jako poníci a po skalách a kamení lezla jako kozy.
Ti z Kamenných vran jeli spolu a Chelia a Ulf se také drželi blízko nich, protože Měsíční bratry a Černé uši pojila silná pouta. Timett, syn Timettův, jel osamoceně. Každý klan v Měsíčních horách měl ze Spálených lidí strach, protože znecitlivovali svá těla ohněm, aby dokázali svoji odvahu, a (jak se o nich říkalo) pekli si při hostinách nemluvňata nad ohni. A dokonce i jiní Spálení lidé se obávali Timetta, který, když dosáhl věku muže, vydloubl sám sobě levé oko dobéla rozžhaveným nožem. Tyrion se dozvěděl, že pro chlapce je zcela obvyklé upálit si bradavku nebo prst nebo (pokud byl opravdu statečný nebo skutečně blázen) ucho. Ostatní Spálení lidé byli Timettovým výběrem oka tak vyděšeni, že ho neprodleně jmenovali rudou rukou, což u nich byl určitý druh vojenského velitele.
"Napadlo mě, co si asi upálil jejich král," řekl Tyrion Bronnovi, když si ten příběh vyslechl. Žoldák se s úšklebkem dotkl svého rozkroku... Ale co se Timetta týkalo, dokonce i Bronn uctivě držel jazyk za zuby. Pokud byl muž natolik šílený, aby sám sobě vydloubl oko, bylo nepravděpodobné, že by se choval laskavě ke svým nepřátelům.
Když skupina sestupovala dolů mezi úpatími kopců, viděla vzdálené pozorovatele sledující je z věží z neomítnutého kamene a jednou Tyrion spatřil vzlétnout havrana. Tam, kde se horská cesta stáčela mezi dvěma skalnatými výběžky, přijeli k prvnímu opevněnému stanovišti. Cesta byla přehrazena hliněnou zídkou čtyři stopy vysokou, za kterou stálo tucet mužů s kušemi. Tyrion zastavil svůj doprovod v bezpečné vzdálenosti, mimo dostřel jejich šípů, a odjel ke zdi sám. "Kdo tady velí?" vykřikl.
Kapitán se objevil rychle a dokonce ještě rychleji jim dal doprovod, když poznal syna svého velitele. Projížděli kolem zčernalých polí a vypálených tvrzí, stále níž k říčním krajinám a Zelenému bodci Trojzubce. Tyrion neviděl žádná těla, ale vzduch byl plný havranů a černých vran; tady se bojovalo a nebylo to dávno.
Polovinu ligy od rozcestí byla vztyčena barikáda z naostřených kůlů, s posádkou kopiníků a lučištníků. Za barikádou začínal tábor, který se táhl do dálky. Ze stovek ohnišf stoupaly k nebi tenké prsty kouře, pod stromy seděli muži a ostřili svoje meče a z žerdí zaražených hluboko v bahnité půdě se třepetaly povědomé praporce.
Když se blížili ke kůlům, vyjela jim vstříc skupina jezdců na koních. Rytíř, který je vedl, na sobě měl stříbrné brnění vykládané ametysty a pruhovaný červenosťříbmý plaší. Jeho štít na sobě měl znak jednorožce a z čela jeho přilbice ve tvaru koňské hlavy čněl dvě stopy vysoký, spirálovitě zakroucený roh. Tyrion zastavil, aby ho pozdravil. "Sere Plemeňte."
Ser Flement Brax zvedl hledí své přilbice. "Tyrione," zvolal pln údivu. "Můj pane, všichni jsme se obávali, že jsi mrtev nebo..." Nejisté pohlédl na příslušníky klanů. "To jsou... tvoji společníci?"

"Důvěrní přátelé a věrní vazalové," odpověděl Tyrion. "Kde najdu svého lorda otce?"
"Ubytoval se v hostinci na rozcestí." Tyrion se dal do smíchu. V hostinci na rozcestí! Možná, že bohové přece jen existují. "Pojedu ho ihned navštívit."
"Jak si přeješ, můj pane." Ser Flement otočil svého koně dokola a vydal příkazy. Zbrojnoši vytáhli ze země tři řady kůlů, aby jim umožnili projet zátarasem. Tyrion provedl svoji skupinu mezi nimi.
Tábor lorda Tywina se prostíral přes dvě ligy. Chellin odhad dvaceti tisíc mužů nemohl být daleko od pravdy. Obyčejní vojáci tábořili pod širým nebem, ale rytíři si postavili stany a někteří z urozených pánů dokonce i pavilony velké jako domy. Tyrion zahlédl červeného vola Presterů, pruhovaného kance lorda Cra-kehalla, hořící strom Marmbrandů, jezevce Lyddenů. Rytíři na něj volali, když drobným klusem projížděl kolem nich, a zbrojnoši v nepokrytém údivu lapali po dechu při pohledu na příslušníky klanů.
Šagga jim bez ostychu udivené pohledy oplácel; nade vši pochybnost za celý svůj život nikdy neviděl tolik mužů, koní a zbraní pohromadě. Ostatní horští lapkové se víc snažili uhlídat si výraz svých obličejů, třebaže Tyrion nepochyboval o tom, že i oni jsou plni posvátné bázně. Lépe a ještě lépe. Čím víc na ně zapůsobí moc Lannisterů, tím snadněji je bude moci ovládat.
Hostinec a jeho stáje si velmi dobře pamatoval, i když tam, kde kdysi stával zbytek osady, nyní nebylo víc než pobořené zdivo a zčernalé trámy. Na dvoře byla vztyčena šibenice a tělo, které se z ní houpalo, bylo pokryté havrany. Při Tyrionově příjezdu zakrákali, zamávali křídly a vzlétli do vzduchu. Sesedl a pohlédl na to, co zůstalo z mrtvoly. Ptáci ožrali její rty, oči a většinu tváří, obnažili skvrnité rudé zuby v přísterném úsměvu. "Pokoj, maso, džbán vína, to bylo vše, oč jsem tehdy žádal," připomněl jí Tyrion s nádechem výtky v hlase.
Ze stájí se váhavě vynořili štolbové, aby obstarali jejich koně. Šagga se toho svého nechtěl vzdát. "Ten chlapec tvoji klisnu neukradne," ujišťoval ho Tyrion. "Jenom jí chce dát oves a vodu a vykartáčovat jí kůži," Šaggova kůže také potřebovala důkladně vykartáčovat, ale bylo by netaktní zmínit se o tom. "Máš moje slovo, že tvému koni se nic nestane."
Šagga se zamračeným pohledem konečně pustil otěže. "Tohle je kůň Šaggy, syna Dolfova," zařval na pacholka. "Když ti ji nedá zpátky, můžeš mu uříznout mužství a nakrmit jím kozy," slíbil mu Tyrion. "Za předpokladu, že tu nějaké najdeš."
Pod vývěsním štítem hostince stál pár mužů domácí stráže v purpurových pláštích a lvy na přílbách, každý z jedné strany dveří. Tyrion poznal jejich kapitána. "Můj otec?"
"Je uvnitř, můj pane."
"Moji muži budou chtít jídlo a pití." řekl mu Tyrion. "Postarej se, aby to dostali." Vstoupil do hostince a tam nalezl svého otce.
Tywin Lannister, lord Casterlyovy skály a strážce východu, byl zralým padesátníkem, a přesto pevný jako muž dvacetiletý. Dokonce i vsedě byl vysoký. Měl dlouhé nohy, široká ramena a ploché břicho. Jeho štíhlé paže byly samý sval a šlacha. Když mu jeho kdysi husté zlaté vlasy začaly řídnout, nařídil svému bradýři, aby mu vyholil hlavu dohola; lord Tywin nevěřil v nic polovičatého. Také si břitvou nechával holit horní ret a bradu, ale ponechal si kotlety, dvě mohutné houštiny kadeřavých zlatých vlasů, které pokrývaly většinu jeho tváří od uší k čelistem. Oči měl bledě zelené, zlatě tečkované. Jakýsi blázen bláznivější než většina kdysi zavtipkoval, že dokonce i výkaly lorda Tywina jsou flekaté zlatem. Někteří říkali, že ten muž je stále naživu, hluboko v útrobách Casterlyovy skály.
Když do jídelny vstoupil Tyrion, s jeho otcem právě popíjel džbán vína ser Kevan Lannister, jediný přeživší bratr jeho otce. Jeho strýc byl statný plešatějící muž s nakrátko zastřiženým vousem, který stroze sledoval linii jeho masivní čelisti. Ser Kevan ho uviděl první. "Tyrion," vydechl překvapeně.
"Strýce," řekl Tyrion s úklonou. "A můj otče. Jaké potěšení nalézt vás tady."
Lord Tywin se nepohnul ze své židle, jen svého zakrslého syna obdařil dlouhým, pátravým pohledem. "Vidím, že pomluvy o tvojí smrti byly nepodložené."
"Je mi líto, že jsem tě zklamal, otče," řekl Tyrion. "Není třeba, abys vyskočil a objal mne, nechci, aby ses namáhal," Přešel místností ke stolu, palčivě si vědom způsobu, jakým jej jeho zakrslé nohy nutí kymácet se při každém kroku. Kdykoli na něm spočinuly oči jeho otce, nepříjemně vnímal všechny svoje deformace a nedostatky. "Je to od tebe laskavé, žes kvůli mně vytáhl do války," řekl, když si vylezl do židle a nalil si pohár otcova piva.
"Pokud to dobře chápu, byl jsi to ty, kdo tohle všechno spís-kal," odpověděl lord Tywin. "Tvůj bratr Jaime by se nikdy pokorně neodevzdal do zajetí ženy."
"V tomto ohledu se od sebe lišíme, Jaime a já. On je taky vyšší, jak sis možná všiml."
Jeho otec Tyrionovu poznámku ignoroval, "Čest našeho rodu byla v sázce. Neměl jsem jinou možnost než vytáhnout do války. Žádný člověk beztrestně neprolije lannisterskou krev."
"Slyšte mne řvát," řekl Tyrion s úsměvem. Slova Lannisterů. "Abych pravdu řekl, nic z mojí krve ve skutečnosti prolito nebylo, třebaže jednou či dvakrát jsem měl namále. Morrec a Jyck jsou mrtví."
"Předpokládám, že budeš chtít nějaké nové muže."
"Neobtěžuj se, otče. Sehnal jsem si jich pár sám." Pokoušel se polknout pivo. Bylo hnědé a pěnivé, tak husté, že se dalo takřka žvýkat. Ve skutečnosti vynikající. Škoda, že jeho otec nechal hostinskou pověsit. "Jak pokračuje tvoje válka?"
Odpověděl mu jeho strýc. "Velmi dobře, prozatím. Ser Edmure rozptýlil malé skupiny mužů podél hranic svého území, aby zastavil naše nájezdy, a tvému otci a mně se podařilo zničit jich většinu jednu po druhé, než se stačily znovu zformovat."
"Tvůj bratr si dobývá slávu," podotkl jeho otec. "U Zlatého zubu porazil lordy Vanceho a Pipera a střetl se s početnou silou Tullyů pod hradbami Řekotočí. Lordi Trojzubce byli přinuceni dát se na útěk. Ser Edmure Tully byl zajat, s mnoha

svými rytíři a vazaly. Lord Blackwood odvedl pár přeživších zpátky do Řekotočí, kde je Jaime v současné době obléhá. Ostatní uprchlí na svoje vlastní pevnosti."
"Tvůj otec a já jsme postupně zaútočili na každou z nich," pokračoval ser Kevan. "Když byl poražen lord Blackwood, okamžitě padl Havranostrom a lady Whent se vzdala svého Harre-nova pro nedostatek mužů, kteří by jej bránili. Ser Gregor vypálil Plpery a Brackeny..."
"Takže jste bez opozice?" zeptal se Tyrion.
"Ne docela," odpověděl ser Kevan. "Mallisterové stále drží Mořskou stráž a Walder Frey šikuje svoje vojáky u Dvojčat." "Na tom nezáleží." řekl lord Tywin, "Frey jde do bitvy jenom tehdy, když je ve vzduchu cítit vítězství, a jediné, co cítí teď, je porážka. A Jason Mallister postrádá dostatek mužů, aby mohl bojovat sám. Jakmile se Jaime zmocní Řekotočí, oba pohotově ohnou koleno. Pokud do boje nevytáhnou Starkové a Arrynové, aby se nám postavili, válka je už vlastně vyhraná."
"Na tvém místě bych si s Arryny přílišné starosti nedělal," řekl Tyrion. "Starkové to je ovšem jiná věc. Lord Eddard -"
"- je naším rukojmím," řekl jeho otec. "Žádnou armádu nepovede, když hnije v žaláři pod Rudou baštou."
"Ne," souhlasil ser Kevan, "ale jeho syn svolal vazaly a teď sedí v Cailinské držbě se silnou armádou kolem sebe."
"Žádný meč není silný, dokud není zakalený," prohlásil lord Tywin. "Ten Stárkův chlapec je ještě dítě. Nepochybně se mu líbí zvuk válečných rohů a pohled na vlastní zástavy třepetající se ve větru, ale nakonec to bude jen řezničina. Pochybuju, že na to bude mít žaludek."
Události na sebe vzaly zajímavý vývoj, zatímco jsem byl pryč, uvažoval Tyrion. "A co dělá náš nebojácný monarcha, zatímco tahle .řezničina' probíhá?" divil se. "Jak moje drahá a vemlouvavá sestra přinutila Roberta souhlasit s tím, aby svého nejmilejšího přítele Neda dal vsadit do žaláře?"
"Robert Baratheon je mrtvý," odpověděl mu jeho otec. "Na trůně v Králově přístavišti nyní sedí tvůj synovec."
To Tyriona skutečně ohromilo. "Moje sestra, chtěl jsi říct." Napil se dalšího doušku piva. Říše teď bude o hodně jiná, s Cersei vládnoucí místo jejího manžela.
"Pokud máš v úmyslu být něčím prospěšný, svěřím ti velení." řekl jeho otec. "Marq Piper a Karyl Vance se volně pohybují v našem týlu, pořádají nájezdy na naše území za Rudým bodcem."
Tyrion ze sebe vydal opovržlivé tss. "To žluč v nich bojuje a pomstychtivost. Za normálních okolností bych byl potěšen, kdybych takovou troufalost mohl potrestat, otče, ale skutečnost je taková, že nejdřív musím vyřídit jinou záležitost."
"Opravdu?" Zdálo se, že lorda Tywina to nepřekvapilo. "Také je tu pár šílených následovníků Neda Starka, kteří nám znepříjemňují život tím, že obtěžují moje průzkumnické oddíly. Beric Dondarrion, nějaké mladé lorďátko plné sebeklamu o chrabrosti. Má s sebou toho legračního kněze, co tak rád strká svůj meč do ohně. Myslíš, že bys byl schopen poradit si s nimi cestou od nás? Aniž bys to příliš zpackal?"
Tyrion si otřel ústa hřbetem ruky a usmál se. "Otče, hřeje mne u srdce při pomyšlení, že bys mně mohl svěřit k velení... Dejme tomu takových dvacet mužů? Padesát? Jsi si jistý, že jich můžeš postrádat tolik? Nu, na tom nezáleží. Kdybych měl narazit na Thorose a lorda Berika, oba je zfackuju a bude po nich." Slezl dolů ze své židle a překolébal se na svých krátkých nohou ke kredenci, kde leželo kolo modře žilkovaného bílého sýra obklopeného ovocem. "Nejdřív ale musím splnit svoje vlastní sliby," řekl, když si ukrojil klínek. "Budu požadovat tři tisíce přilbic a stejně tolik drátěných košil, a kromě toho meče, kopí. oštěpy s ocelovými hroty, palcáty, sekery, železné rukavice, chrániče nohou, hrudní pláty, povozy, abych to všechno mohl odvézt-"
Dveře za ním se otevřely s prásknutím tak hlasitým, že Tyrion málem upustil svůj sýr. Ser Kevan s klením vyskočil, zatímco přes místnost proletěl kapitán stráží a přistál v krbu. Když se zhroutil do studeného popela, přílbu se lvem nakřivo, Šagga zlomil meč toho muže vedví přes koleno silné jako kmen stromu, oba kusy hodil na zem a vkročil do jídelny. Předcházel ho zápach zralejší než sýr a v uzavřeném prostoru vše přemáhající. "Malý rudý plášti," zaburácel, "až příště obnažíš ocel na Šaggu, syna Dolfova, uříznu ti mužství a opeču si je na ohni."
"Cože, tentokrát žádné kozy?" zeptal se Tyrion a ukousl si kus sýra.
Ostatní příslušníci klanů následovali Šaggu do hostince a Bronn s nimi. Žoldák na Tyriona lišácky pokrčil rameny.
"Co jste zač?" zeptal se lord Tywin, chladný jako sníh.
"Provázeli mne domů, otče," vysvětloval Tyrion. "Mohu je tu nechat? Nesnědl toho příliš."
Nikdo se neusmíval. "Jakým právem tvoji divoši vtrhli na naši poradu?" zeptal se ser Kevan.
"Divoši pravíš, muži z nížin?" Conn mohl být docela hezký, kdyby byl umytý. "Jsme svobodní lidé a svobodní lidé sedí při všech válečných poradách." "Který z nich je ten lví lord?" zeptala se Chelia.
"Oba jsou to už starci," prohlásil Timett, syn Timettův, kterému ještě nebylo dvacet.
Ruka sera Kevana zajela k jílci meče, ale jeho bratr položil dva prsty na jeho zápěstí a pevně je tam držel. Zdálo se, že lord Tywin není ani v nejmenším vyveden z míry. "Tyrione, zapomněl jsi na slušné chování? Seznam nás laskavě s našimi... váženými hosty."
Tyrion si oblízl prsty. "S radostí." řekl. "Tato statečná panna je Chelia, dcera Cheyka z Černých uší."
"Já žádná panna nejsem," protestovala Chelia. "Moji synové už uřízli na padesát uší."
"Ať uříznou padesát dalších." Tyrion se od ní odkolébal. "Toto je Conn, syn Coratta. Šagga, syn Dolfův, je ten, co vypadá jako Casterlyova skála s vlasy. Jsou to Kamenné vrány. Tady je Ulf, syn Umara z Měsíčních bratří, a tohle je Timett, syn Timettův, rudá ruka Spálených lidí. A tohle je Bronn, žoldnéř, který nikomu nepřísahal věrnost. Za tu krátkou dobu, co ho znám, již dvakrát změnil strany, takže byste spolu měli vycházet dobře, otče." Bronnovi a příslušníkům klanů řekl: "Rád bych vám představil svého otce, Tywina, syna Tytose z rodu Lannisterů, lorda Casterlyovy skály, strážce východu, obránce Lannisportu a bývalého i budoucího pobočníka krále."
Lord Tywin vstal, důstojně a vychovaně. "Dokonce i na západě víme o statečnosti válečných klanů z Měsíčních hor.

Co vás přivádí dolů z vašich pevností, moji pánové?"
"Koně," zahřímal Šagga.
"Slib hedvábí a oceli," dodal Timett syn Timettův.
Tyrion už chtěl svému otci říci, jak jim navrhl změnit Údolí Arryn v kouřící pustinu, ale nedostal šanci. Dveře se znovu hlučně otevřely. Dovnitř vešel posel, který se na Tyriona a příslušníky klanů podíval rychlým, zaraženým pohledem a poklekl na koleno před lorda Tywina. "Můj pane," řekl, "ser Addam mi přikázal vyřídit ti, že Stárkova armáda je na postupu dolů na jih po hrázní cestě."
Lord Tywin Lannister se neusmál. Lord Tywin se nikdy neusmíval, ale Tyrion se i tak naučil vyčíst z obličeje svého otce potěšení, a to v něm nyní bylo. "Takže to vlče opouští svoji noru, aby si pohrálo mezi lvy," řekl hlasem plným uspokojení. "Skvělé. Vrať se k seru Addamovi a řekni mu, aby se držel zpátky. Ať na severany neútočí. dokud nedorazíme na místo, ale chci, aby obtěžoval Jejich křídla a odvedl je co nejdál na jih."
"Stane se, jak poroučíš." Jezdec odešel,
"Jsme tady dobře situováni," poznamenal ser Kevan. "Blízko brodu a obklopeni příkopy a kopími. Pokud se vydali na jih, radil bych, abychom je nechali přijít a zaútočit na nás."
"Ten chlapec by mohl couvnout nebo ztratit odvahu, až uvidí naše vojsko," namítl lord Tywin. "Čím dříve Starky porazíme, tím rychleji budu mít volné ruce, abych se mohl vypořádat se Stannisem Baratheonem. Nařid1 bubeníkům, aby vybubnovali povel k nástupu, a pošli vzkaz Jaimemu, že jsem se vydal na pochod proti Robbovi Stárkovi,"
"Jak si přeješ," řekl ser Kevan.
Tyrion se s ponurou fascinací díval, jak se jako k dalším jeho otec otočil k polodivokým příslušníkům klanů. "Říká se, že muži z horských klanů jsou válečníci beze strachu."
"Říká se to pravdivě," odpověděl Conn z Kamenných vran.
"A ženy také," dodala Chelia.
"Pojeďte se mnou proti mým nepřátelům a budete mít všechno, co vám můj syn slíbil, a ještě víc," řekl jim lord Tywin.
"Vyplatíš nás naší vlastní mincí?" zeptal se Ulf, syn Umara. "Proč bychom potřebovali otcův slib, když už máme synův?"
"Já nehovořil o žádné potřebě," odpověděl lord Tywin. "Moje slova byla výrazem zdvořilosti, ničím jiným. Nemusíte se k nám přidávat. Muži ze zimních zemí jsou stvořeni z železa a ledu, a dokonce i moji neodvážnější rytíři se bojí postavit se jim."
Och, šikovná taktika, pomyslel si Tyrion s pokřiveným úsměvem.
"Spálení lidé se nebojí ničeho. Timett, syn Timettův, pojede se lvy."
"Kamkoli jdou Spálení lidé, Kamenné vrány jsou tam první." prohlásil Conn horlivě. "Pojedeme taky."
"Šagga, syn Dolfův, uřízne jejich mužství a nakrmí jím vrány."
"Pojedeme s tebou, lví pane," souhlasila Chelia, dcera Cheyka, "ale jenom tehdy, když tvůj syn, chlapcomuž, pojede s námi. Vykoupil si svými sliby život. Dokud v rukou nebudeme držet ocel, kterou nám slíbil, jeho život patří nám."
Lord Tywin obrátil svoje zlatě tečkované oči na svého syna.
"S radostí." odpověděl Tyrion s rezignovaným úsměvem.
SANSA
Stěny trůnní síně byly obnaženy, lovecké tapiserie, které král Robert tak miloval, byly strženy a v nevzhledné hromadě pohozeny v koutě.
Ser Mandon Moore šel zaujmout svoje místo pod trůnem vedle dvou svých druhů z Královské gardy. Sansu nechal u dveří, pro tentokrát nestřeženou. Královna jí dala svobodu volné se pohybovat po hradě, za to, že byla hodná, ale dokonce i přesto s ní chodili všude, kam šla. "Čestná stráž pro moji nastávající dceru," říkala jim královna, ale Sansa v jejich přítomnosti neměla pocit, že by tím měla být poctěna.
"Svoboda volně se pohybovat po hradě" znamenala, že mohla v Rudé baště jít, kamkoli si zamanula, pokud ovšem slíbila, že nepůjde za hradby, což byl slib, který Sansa královně dala víc než ochotně. Brány byly ve dne v noci střežené zlatými plášti Janose Slynta a také lannisterskými domácími strážemi. Kromě toho, dokonce i kdyby z hradu utekla, kam by šla? Stačilo jí. že se může procházet po nádvoří, trhat si květiny v Myrcellyně zahradě a navštěvovat septum, kde se modlila za svého otce. Někdy se modlila také v božím háji, protože Starkové vyznávali víru ve staré bohy.
Dnes se konala první audience nového krále, a tak se Sansa nervózně rozhlížela kolem sebe. Pod západními okny stála řada lannisterských strážných, pod východními řada příslušníků Městské hlídky ve zlatých pláštích. Po obyčejných lidech a těch bez titulů nikde neviděla památky, ale pod galerií nepokojně chodil sem a tam hlouček lordů velkých i malých. Tam, kde jich stovka byla zvyklá čekat na krále Roberta, jich nyní nebylo víc než dvacet,
Sansa vklouzla mezi ně a mumlajíc pozdravy prodírala si mezi muži cestu kupředu. Poznala Jalabhara Xho s černou kůží, věčně zamračeného sera Arona Santagara, Redwynova dvojčata Hrůzáka a Slintáka... Jenomže měla pocit, že žádný z nich ne-poznalji. Nebo pokud ji i poznali, odvraceli se od ní. jako by měla šedý mor. Když se přiblížila k lordu Gylesovi, znechuceně si přikryl obličej a předstíral záchvat kašle, a když ji začal zdravit legrační opilý ser Dontos, ser Balon Swann mu něco pošeptal do ucha a on se odvrátil.
Tolik ostatních jich mezi nimi chybělo. Kam se všichni poděli? divila se Sansa. Marně pátrala po přátelských obličejích. Žádný z nich neopětoval její pohled. Měla pocit, jako by se stala duchem, předčasně zesnulou.
Velmistr Pycelle seděl sám u sněmovního stolu a zdálo se, že dříme. Ruce měl spletené dohromady na svém mohutném plnovousu. Do síně spěšně vtrhl lord Varys v měkkých trepkách, ve kterých jeho chodidla nevydávala sebemenší zvuk. O okamžik později s úsměvem vstoupil vysokými dveřmi v zadní části síně lord Baeliš. Cestou ke sněmovnímu stolu si přátelsky popovídal se serem Balonem a serem Dontosem. V Sansině žaludku poletovali motýlci nervozity.
Neměla bych se bát, přesvědčovala sama sebe. Nemám se čeho bát, všechno dobře dopadne, Jqffmne miluje a královna

taky, říkala mi to.
Síní zazvonil hlas herolda. "Všichni pozdravte Jeho Výsost, Joffreyho z rodu Baratheonů a Lannisterů, prvního svého jména, krále Andalů, Rhoynů a Prvních lidí a pána Sedmi království. Všichni pozdravte jeho lady matku, Cersei z rodu Lannisterů, královnu regentku, světlo západu a protektorku říše."
Ser Barristan Šelmy, zářivě lesklý v bílé plátové zbroji, je uvedl dovnitř. Ser Arys Oakhart provázel královnu, zatímco ser Boros Blount kráčel vedle Joffreyho. Dohromady bylo v síni šest mužů Královské gardy, všechny Bílé meče kromě Jaimeho Lannistera. Její princ - ne, teď její král! - bral schody k Železnému trůnu po dvou, zatímco jeho matka se posadila ke stolu s rádci. Joff na sobě měl šaty z přepychového černého sametu zdobeného purpurem, lesklý plaší ze zlatého brokátu s vysokým límcem a na hlavě měl zlatou korunu vykládanou rubíny a černými démanty.
Když se Joffrey otočil, aby se rozhlédl po síni, jeho oči zachytily Sansin pohled. Usmál se, posadil se a promluvil, "Je královou povinností potrestat nevěrné a odměnit ty, kteří jsou loajální. Velmistře Pycelle, nařizuji ti, abys přečetl moje dekrety."
Pycelle namáhavě vstal od stolu. Byl oděn ve skvostné róbě z rudého sametu s hermelínovým límcem a lesklými zlatými sponami. Z převislého rukávu, těžkého pozlacenými ornamenty, vytáhl pergamen, rozvinul jej a začal číst dlouhý seznam jmen lordů, z nichž každému ve jménu krále a rady nařizoval, aby se dostavil a odpřisáhl věrnost Joffreymu. Když to neudělají, budou považováni za zrádce a jejich půda a tituly připadnou trůnu.
Jména, která četl, přinutila Sansu zatajit dech. Lord Stannis Baratheon, jeho lady manželka, jeho dcera. Lord Renly Baratheon. Oba lordi Royceové a jejich synové. Ser Loras Tyrell. Lord Mace Tyrell, jeho bratři, strýcové, synové. Rudý kněz, Thoros z Myru. Lord Beric Dondarrion. Lady Lysá Arryn a její syn, malý lord Robert, lord Hoster Tully, jeho bratr ser Brynden, jeho syn ser Edmure. Lord Jason Mallister. Lord Bryce Caron z Mokřad. Lord Tytos Blackwood. Lord Walder Frey a jeho syn ser Stevron. Lord Karyl Vance. Lord Jonos Bracken. Lady Šella Whent. Doran Martell, princ z Dorne a všichni jeho synové. Jejich tolik, pomyslela si, když Pycelle četl dál a dál, budou muset poslat celé hejno havranů, aby jim ta předvolání mohli rozeslat.
A nakonec, téměř poslední, přišla jména, kterých se Sansa obávala. Lady Catelyn Stark, Robb Stark, Brandon Stark, Rickon Stark, Arya Stark. Sansa potlačila zalapání po dechu. Arya. Oni chtějí, aby se Arya dostavila a odpřisáhla věrnost... to musí znamenat, že její sestře se podařilo uprchnout na galéře a teď už je určitě v bezpečí na Zimohradu...
Velmistr Pycelle sroloval seznam, zastrčil si jej do levého rukávu a vyndal ze svého pravého rukávu další. Odkašlal si a pokračoval ve čtení. "Je přáním Jeho Výsosti, aby se úřadu pobočníka krále namísto zrádce Eddarda Starka zhostil Tywin Lannister, lord Casterlyovy skály a strážce západu, aby hovořil jeho hlasem, vedl jeho armády proti jeho nepřátelům a prováděl jeho královskou vůli. Tak prohlásil král. Malá rada souhlasí.
Dále je přáním Jeho Výsosti, aby místo v králově malé radě namísto zrádce Stannise Baratheona zastávala jeho matka, královna regentka Cersei Lannister, která mu vždy byla tou nejspolehlivější oporou, aby mu pomáhala vládnout moudře a spravedlivě. Tak prohlásil král. Malá rada souhlasí."
Sansa slyšela tiché mumlání od lordů kolem sebe, ale to brzy utichlo. Pycelle pokračoval ve čtení.
"Je rovněž přáním Jeho Výsosti, aby jeho věrný služebník Janoš Slynt, velitel Městské hlídky Králova přístaviště, byl ihned povýšen do šlechtického stavu a obdarován prastarým sídlem Harrenov se všemi jeho pozemky a příjmy a po jeho smrti aby tyto pocty náležely jeho synům a vnukům až na věčné časy. Navíc si Jeho Výsost přeje, aby se lord Slynt neprodleně stal členem jeho malé rady, aby mu pomáhal vládnout říši. Tak prohlásil král. Malá rada souhlasí."
Sansa koutkem oka zpozorovala pohyb. Do síně vstoupil Janoš Slynt. Tentokrát bylo mumlání hlasitější a zlostnější. Hrdí lordové, jejichž rody se táhly tisíce let dozadu, neochotně ustupovali z cesty plešatějícímu muži prostého původu s žabím obličejem, jenž kráčel kolem nich. Do černého sametu jeho kabátce byly všity zlaté šupiny, které při každém jeho kroku tiše cinkaly o sebe. Jeho plášť byl ušitý z černě a zlatě kostkovaného saténu. Před ním šli dva oškliví chlapci, nepochybně jeho synové, zápolící s váhou těžkého kovového štítu vysokého jako oni sami. Za svůj erb si vybral oštěp, z něhož odkapávala krev, zlatý na poli barvy noční černi. Stačilo na něj pohlédnout a Sanse naskákala husí kůže na pažích.
Když lord Slynt zaujal svoje místo, velmistr Pycelle pokračoval ve čtení. "A posledním stanoviskem rady v těchto časech zrady a varu, s naším milovaným Robertem nedávno zesnulým, je to, že život a bezpečnost krále Joffreyho jsou svrchované důležitosti..." Pohlédl na královnu.
Cersei vstala. "Sere Barristane Šelmy, předstup před nás," Ser Barristan Šelmy stál u nohou Železného trůnu, nehybný jako socha, ale nyní poklekl na koleno a sklonil hlavu. "Tvoje Výsosti, jsem zde na tvůj rozkaz."
"Vstaň, sere Barristane," vybídla ho Cersei Lannister. "Můžeš si sundat přilbici."
"Moje lady?" Vstávaje, starý rytíř si sundal přilbici z hlavy, třebaže se zdálo, že nechápe proč.
"Sloužil jsi říši dlouho a věrně, dobrý sere a každý muž a žena v Sedmi královstvích je ti zavázán vděčností. Přesto se nyní obávám, že tvoje služba je u konce. Je přáním krále a rady, abys již odložil svoje těžké břímě."
"Moje... břímě? Obávám se, že ne... já ne..."
Promluvil nově jmenovaný lord Janoš Slynt, hlasem hrubým a bezcitným. "Tvoje Výsost se ti snaží říct, že jsi zproštěn svého postavení lorda velitele Královské gardy."
Vysoký bělovlasý rytíř jako by se scvrkl, když tam stál a stěží dýchal, "Tvoje Výsosti," řekl nakonec. "Královská garda je bratrstvem mužů, kteří mu odpřisáhli věrnost. Naše přísahy jsou skládány na doživotí. Pouze smrt může lorda velitele zprostit jeho svatého poslání."
"Čí smrt, sere Barristane?" Královnin hlas byl hebký jako hedvábí, ale její slova se nesla po celé délce síně. "Tvoje, nebo tvého krále?"
"Nechal jsi mého otce zemřít," řekl Joffrey vyčítavým hlasem z vrcholu Železného trůnu. "Jsi příliš starý na to, abys mohl někoho ochraňovat."

Sansa se dívala, jak starý rytíř hledí vzhůru na nového krále. Nikdy předtím ho neviděla vypadat na svoje roky, ale teď jí tak připadal, "Tvoje Výsosti," řekl, "Byl jsem vybrán k Bílým mečům ve dvacátém třetím roce svého života. Bylo to pro mne všechno, o čem jsem kdy snil, od té doby, co jsem poprvé vzal meč do ruky. Vzdal jsem se veškerých nároků na svoje dědictví po předcích. Dívka, se kterou jsem se měl oženit, se místo toho provdala za mého bratrance, a nemám potřebu žádných pozemlČů ani synů, celý svůj život jsem žil jen pro říši. Ser Gerold Hightower slyšel moji přísahu, že budu střežit svého krále ze všech sil a že dám svoji krev za jeho... Bojoval jsem po boku Bílého býka a prince Lewyna z Dorne... vedle Arthura Daynea, Meče jitra. Než jsem začal sloužit tvému otci, pomáhal jsem chránit krále Aeryse a jeho otce Jaeheryse před ním... tři krále..."
"Všichni už jsou mrtví." poznamenal Malíček.
"Tvůj čas vypršel," oznámila Cersei Lannister. "Joffrey kolem sebe chce muže, kteří jsou mladí a silní. Rada rozhodla, že tvoje místo lorda velitele přísahajícího bratrstva Bílých mečů zaujme ser Jaime Lannister."
"Králokat," řekl ser Barristan hlasem tvrdým pohrdáním. "Falešný rytíř, který znesvětil svůj meč krví krále, jemuž odpřisáhl věrnost."
"Dávej si pozor na svá slova, sere," varovala ho královna. "Mluvíš o našem milovaném bratrovi, vlastní krvi tvého krále."
Promluvil lord Varys, mírněji než ostatní. "Nezapomínáme na tvoje dlouholeté zásluhy, dobrý sere. Lord Tywin Lannister vel-kodušně souhlasil s tím, že ti daruje pěkný kus půdy severně od Lannisportu, vedle moře, a také zlato a dostatek mužů, aby sis tam mohl vystavět mocnou pevnost, a služebnictvo, které se bude starat o všechny tvoje potřeby."
Ser Barristan ostře vzhlédl. "Příbytek, ve kterém budu moct zemřít, a muže, aby mne pohřbili. Děkuji vám, moji lordi, ale já na vaši lítost kašlu." Sáhl vzhůru, rozepjal spony, které držely jeho plášť na místě, a těžký bílý kus oděvu sklouzl z jeho ramen a svezl se do hromádky na podlahu. Jeho přilbice s hlasitým zazvoněním dopadla vedle něj. "Jsem rytíř," řekl jim. Rozepjal stříbrné spony svého hradního plátu a také ho nechal spadnout na zem. "Jako rytíř i zemřu."
"Jako nahý rytíř, dalo by se říci," zavtipkoval Malíček.
Všichni se dali do smíchu, Joffrey na svém trůnu a lordi stojící kolem, Janoš Slynt a královna Cersei a Sandor Clegane a dokonce i ostatní muži Královské gardy, všech pět, kteří ještě před chvíli byli jeho bratry. To určitě musí bolet nejvíc, pomyslela si Sansa. Bylo jí toho starého muže líto, když tam stál jako terč posměchu, s rudým obličejem, příliš rozčilený, než aby byl schopen mluvit. Nakonec tasil svůj meč.
Sansa slyšela někoho zalapat po dechu. Ser Boros a ser Meryn popošli kupředu, aby se mu postavili, ale ser Barristan je přimrazil na místě pohledem, z něhož odkapávalo pohrdání. "Nemějte strach, sérové, váš král je v bezpečí... Ne, děkuji vám. Dokonce i teď bych si dokázal prosekat cestu přes vás pět, tak lehce jako dýka krájí sýr. Pokud budete sloužit pod Králokatem, ani jeden z vás není hoden nosit bílý šat." Hodil svůj meč k nohám Železného trůnu. "Tu máš, chlapče. Roztav ho a přidej ho k ostatním, jestli chceš. Nebude ti o nic víc k užitku než meče v rukou těchto pěti. Možná bude mít lord Stannis příležitost usednout na něj, až se tvého trůnu zmocní."
Otočil se a zamířil ven ze síně. Jeho kroky hlasitě zvonily po podlaze a rozléhaly se ozvěnou od holých kamenných stěn. Lordi a lady se rozestupovali, aby ho nechali projít. Teprve tehdy, až za ním pážata zavřela velké dubové, bronzem pobité dveře, Sansa znovu uslyšela zvuky: tiché hlasy, nepohodlné ošívání, šustění papírů na sněmovním stole. "Řekl mi chlapče," protestoval Joffrey rozmrzele, a jeho hlas jako by v tu chvíli patřil rozdurděnému dítěti. "Taky mluvil o mém strýci Stannisovi."
"Plané řeči," řekl eunuch Varys. "Beze smyslu..."
"Mohl by naplánovat spiknutí s mými strýci. Chci, abyste se ho chopili a vyslechli ho." Nikdo se nepohnul. Joffrey zvýšil hlas. "Řekl jsem, že chci, abyste se ho chopilir
Janoš Slynt vstal od sněmovního stolu. "Moje dobré pláště se o to postarají. Tvoje Výsosti."
"V pořádku," řekl král Joffrey. Lord Janoš odkráčel ze síně se svými ošklivými syny dělajícími za ním dvojkroky, aby mu stačili, když táhli velký kovový štít s erbem rodu Slynta.
"Tvoje Výsosti," připomněl Malíček králi. "Pokud můžeme pokračovat, dovol mi připomenout ti, že ze sedmi nyní zbylo šest. Naléhavě potřebujeme nového muže pro tvoji Královskou gardu."
Joffrey se usmál. "Řekni jim to, matko."
"Král a rada se dohodli na tom, že žádný muž v Sedmi královstvích není ke střeženi a ochraně Jeho Výsosti vhodnější než jeho tělesný strážce Sandor Clegane."
"Jak se ti to líbí, pse?" zeptal se král Joffrey.
Z Ohařova zjizveného obličeje bylo těžké něco vyčíst. Chvíli mu trvalo, než o tom pouvažoval, "Proč ne? Nemám žádné pozemky ani ženu, kterou bych musel opustit, a co by bylo někomu po tom, kdybych to udělal?" Spálená strana jeho úst sebou cukla. "Ale varuji tě, neodříkám žádnou rytířskou přísahu."
"Přísahající bratři Královské gardy vždycky byli rytíři," namítl ser Boros odhodlaně.
"Až doposud," usadil ho Ohař svým drsným hlasem a ser Boros už neřekl ani slovo.
Když králův herold popošel kupředu, Sansa si uvědomila, že nadešel její okamžik. Nervózně si uhladila látku své sukně. Byla oblečená ve smutečním šatu, na znamení zármutku za mrtvého krále, ale dala si velmi pečlivě záležet na tom, aby byla krásná. Měla šaty ze slonovinového hedvábí, které jí dala královna, ty, co Arya zničila, ale ona si je nechala obarvit načerno, takže skvrna od pomeranče vůbec nebyla patrná. Celé hodiny si vybírala šperky a nakonec se rozhodla pro elegantní jednoduchost prostého stříbrného řetězu.
Síní zaburácel heroldův hlas. "Pokud jakýkoli člověk v této síni má na srdci něco, co by chtěl předložit Jeho Výsosti, ať promluví nyní. nebo odejde a zachová mlčení."
Sansa ztrácela kuráž. Ted, říkala si, musím to udělat teď. Bohové', dej té mi odvahu. Udělala krok kupředu, pak další.

Lordi a rytíři tiše ustupovali stranou, aby ji nechali projít, a ona na sobě cítila tíhu jejich pohledů. Musím býtsilnájako moje matka. "Tvoje Výsosti," zvolala tichým rozechvělým hlasem.
Výška Železného trůnu poskytovala Jorfreymu výhodnější pozorovací místo, než měl kdokoli jiný v celé síni. Byl prvním, kdo ji uviděl. "Přistup blíž, moje lady," zvolal s úsměvem.
Jeho úsměv jí dodal odvahy, přivodil jí pocit, že je krásná a silná. On mne miluje, miluje. Sansa zvedla hlavu a kráčela k němu, ani příliš pomalu, ani příliš rychle. Nesmí jim dát najevo, jak je nervózní.
"Lady Sansa z rodu Starků," oznámil herold.
Zastavila se pod trůnem, poblíž místa, kde na zemi ležel bílý plaší sera Barristana vedle jeho přilbice a hrudního plátu.
"Máš na srdci nějakou záležitost, kterou bys chtěla přednést králi a radě, Sanso?" zeptala se královna od sněmovního stolu.
"Mám." Poklekla na plaší, aby si neušpinila šaty, a pohlédla na svého prince na jeho děsivém černém trůnu. "Nechť se zlíbí Tvojí Výsosti, žádám o milost pro svého otce, lorda Eddarda Starka, který byl pobočníkem krále." Procvičovala si ta slova snad stokrát.
Královna si povzdechla. "Sanso, zklamala jsi mne. Co jsem ti to říkala o zrádcovské krvi?"
"Tvůj otec se dopustil temných a strašlivých zločinů, moje lady," přizvukoval velmistr Pycelle.
"Ach, jaká ubohá, smutná věc," povzdechl si Varys. "Je to ještě dítě, moji pánové, vůbec neví. oč žádá."
Sansa zvedla oči k Jorfreymu. Musí mne vyslechnout, musí, říkala si. Král se posunul na svém trůnu. "Nechte ji promluvit," nařídil, "Rád bych věděl, co mi chce říct."
"Děkuji ti, Tvoje Výsosti," Sansa se usmála, ostýchavým tajným úsměvem, jen pro něho. Naslouchal jí. tak jak věděla, že bude.
"Zrada je zhoubným plevelem," prohlásil Pycelle vážně. "Je třeba vyrvat jej, vykořenit, odstranit stonek i semeno, jinak u cesty vyraší noví zrádci."
"Popíráš snad zločiny svého otce?" zeptal se lord Baeliš.
"Ne, moji pánové." Tak hloupá Sansa nebyla. "Já vím, že musí být potrestán. Jediné, oč žádám, je milost. Vím, že můj otec toho, co udělal, určitě lituje. Byl to přítel krále Roberta a miloval ho, všichni víte, že ho miloval. Nikdy nechtěl být pobočníkem, dokud ho o to král nepožádal. Museli mu lhát. Lord Renly nebo lord Stannis nebo... nébonékdo, museli mu lhát, jinak..."
Král Joffrey se naklonil kupředu, rukama sevřel opěrky trůnu. Mezi jeho prsty vyčnívaly hroty zlomených mečů. "On řekl, že nejsem král. Proč to řekl?"
"Měl zlomenou nohu," odpověděla Sansa horlivě. "Strašně ho bolela, mistr Pycelle mu stále dával makové mléko a říká se, že makové mléko lidem zatemňuje mysl. Jinak by to nikdy nebyl řekl,"
"Dětská víra," zamumlal Varys, "tak sladká a nevinná, a přesto říkají, že z úst dětí často vychází moudrost."
"Zrada je zrada," odpověděl Pycelle bez váhání.
Joffrey se nepokojně komíhal na svém trůnu. "Matko?"
Cersei Lannister Sansu zamyšleně pozorovala. "Kdyby se lord Eddard ke svému zločinu přiznal," řekla nakonec, "věděli bychom, že své pošetilosti lituje." Joffrey vstal. Prosím, říkala si Sansa v duchu, prosím, prosím, buď králem, o kterém vím, že jím jsi. Dobrým, laskavým a vznešeným, prosím. "Chceš mi říct ještě něco?" zeptal se jí.
"Jenom... pokud mne miluješ, prokážeš mi tuto laskavost, můj princi," řekla Sansa.
Král Joffrey si ji změřil pohledem od hlavy k patě a zase zpět. "Tvoje sladká slova mne dojala," řekl galantně a pokývl hlavou, jako by tím chtěl říci, že všechno bude v pořádku. "Udělám, co říkáš, ale nejdřív se tvůj otec musí veřejně přiznat. Musí se přiznat a prohlásit, že jsem králem, jinak žádnou milost nedostane."
"Udělá to," řekla Sansa, se srdcem plným radosti. "Och, já vím, že to udělá."
EDDARD
Sláma na podlaze páchla močí. Nebylo tam žádné okno, žádná postel, dokonce ani vědro na výkaly. Vybavoval si stěny ze světle červeného kamene, v girlandách ověšené provázel ledku, a šedivé dveře ze zjizveného dřeva, čtyři palce silné a okuté železem. Zahlédl je krátce, jen na okamžik, když ho strkali dovnitř. Jakmile se za ním dveře s bouchnutím zavřely, neviděl už nic. Tma byla neproniknutelná. Stejně dobře by mohl být slepý.
Nebo mrtvý. Pohřbený se svým králem. "Ach, Roberte," mumlal si, když se jeho tápající prsty dotkly studené kamenné zdi. Nohou mu při každém pohybu projel záškub bolesti. Vzpomněl si na vtip, který mu král řekl v kryptách pod Zimohradem, kde je svýma studenýma kamennýma očima pozorovali králové zimy. Král jí, řekl Robert, a pobočník po něm uklízí svinčík. Jak se tomu tehdy smál. Jenomže Robert to stejně řekl špatně. Král zemře, pomyslel si Ned, a jeho pobočník je pohřben.
Žalář se nalézal pod Rudou baštou, hlouběji, než se odvažoval představovat si. Vzpomínal na staré příběhy o Maegorovi Krutém, který nechal povraždit všechny dělníky, co pracovali na jeho hradu, aby nikdy nikomu nemohli odhalit jeho tajemství.
Proklínal je všechny: Malička, Janose Slynta a jeho zlaté pláště, královnu, Králokata, Pycelleho, Varyse, sera Barristana, dokonce i lorda Renlyho, Robertovu vlastní krev, který utekl, když ho bylo nejvíc zapotřebí. A přesto nakonec nejvíc obvinoval sám sebe. "Blázne," křičel do tmy, "třikrát proklatý slepý blázne."
Ve tmě před ním jako by se vznášel obličej Cersei Lannister. Její vlasy byly plné slunečního svitu, ale v jejím úsměvu byla urážka. "Když hraješ hru o trůny, zvítězíš, nebo zemřeš," šeptala. Ned hrál a prohrál a jeho muži za jeho pošetilost zaplatili svými životy.
Když pomyslel na svoje dcery, nejraději by se rozplakal, ale slzy nepřicházely. Dokonce i nyní byl Starkem a jeho žal a jeho hněv zmrzly dotvrda hluboko v jeho nitru.
Když byl úplně v klidu, noha ho tolik nebolela, a tak po většinu času bez hnutí ležel na špinavé slámě. Jak dlouho, to

nebyl schopen říci. Nebylo tam žádné slunce ani měsíc. Neviděl, takže si nemohl dělat čárky na stěny. Zavíral oči a otevíral je; bylo to úplně stejné. Spal a probouzel se a znovu spal. Když spal, zdály se mu sny: temné znepokojivé noční můry o krvi a porušených slibech. Když se probudil, neexistovalo nic jiného, co by mohl dělat, než přemýšlet, a jeho bdělé myšlenky byly horší než jeho sny. Pomyšlení na Cat bylo bolestné jako lože z kopřiv. Říkal si, kde asi je, co dělá, a ptal se sám sebe, zda ji ještě vůbec někdy uvidí.
Hodiny se změnily v dny, či alespoň měl takový dojem. Cítil tupou bolest ve své zlomené noze, svědění pod obvazem. Když se dotkl stehna, pokožka byla pod jeho prsty horká. Jediným zvukem byl jeho vlastní dech. Po čase začal mluvit nahlas, jen proto, aby slyšel něčí hlas. Vymýšlel způsoby, jak sám sebe udržet v příčetném stavu, stavěl hrady naděje v temnotě. Robertovi bratři jsou tam venku, shromažďují armády u Dračího kamene a Bouřlivého konce. Alyn a Harwin se vrátí do Králova přístaviště se zbytkem jeho domácí stráže, jakmile se vypořádají se serem Gregorem. Catelyn zburcuje sever, až se k ní dostane ta zvěst, a lordi řek, hor a údolí se íc ní připojí.
Zjistil, že stále víc myslí na Roberta. Viděl před sebou krále, jaký byl v rozkvětu svého mládí, vysokého, pohledného mladíka, s velkou parohatou přilbicí na hlavě a válečným kladivem v ruce, sedícího na svém koni jako rohatý bůh. slyšel ve tmě jeho smích, viděl jeho oči, modré a jasné jako horská jezera. "Jen se na nás podívej, Nede," říkal Robert. "Bohové, jak jsme se dostali až sem. Ty zde a já zabitý prasetem. Společně jsme získali trůn..."
Zklamaljsem té, Roberte, pomyslel si Ned. Nedokázal ta slova říci nahlas. Lhal jsem ti, skrýval před tebou pravdu, Dovoliljsem jim zabít tě."
Král ho slyšel, "Ty tvrdohlavý blázne," zamumlal, "příliš hrdý, než abys naslouchal. Dá se snad hrdost jíst? Ochrání čest tvoje děti?" Po jeho tváři se od čela po bradu začaly v mase dělat pukliny, rozevíraly se a král zvedl ruku a strhl si tu masku pryč. Vůbec to nebyl Robert; byl to Malíček, urážející ho svým úsměvem. Když otevřel ústa, aby promluvil, jeho lži se proměnily ve světle šedé můry a odletěly pryč.
Ned napolo spal, když uslyšel kroky blížící se k němu sklepe-ním před kobkou. Zpočátku si myslel, že se mu to jen zdá; bylo to již tak dlouho, co naposledy slyšel něco jiného kromě zvuku svého vlastního hlasu. Měl horečku, jeho noha byla výhní tupé agónie, rty měl rozpukané a vyschlé. Když se těžké dřevěné dveře se skřípotem otevřely, prudké světlo ho palčivě bodlo do očí.
Žalářník mu dovnitř strčil hliněný džbán, chladný a kluzký vlhkem. Ned jej popadl oběma rukama a hltavě pil. Voda mu stékala po ústech a kapala dolů skrze jeho vous. Pil, dokud neměl pocit, že se mu z vody udělá špatně. "Jak dlouho...?" zeptal se slabým hlasem, když už dál pít nemohl.
Žalářník byl spíš strašidlem než člověkem, malým mužíkem s krysím obličejem a roztřepeným vousem oděným v drátěné košili a koženém poloplášti. "Nemluvit," řekl, když vytrhl džbán z Nedových rukou.
"Prosím," zasténal Ned, "moje dcery..." Dveře se s prásknutím zavřely. Zamrkal, když světlo zmizelo, sklonil hlavu na svoji hruď a stulil se do klubíčka na slámě. Už nepáchla močí a výkaly. Už nepáchla vůbec.
Už ani nepoznal rozdíl mezi bděním a spánkem. Temnotou se k němu kradly vzpomínky, živé jako sen. Byl to rok falešného jara a jemu tehdy bylo osmnáct, odjel z Orlího hnízda na turnaj v Harrenově. Viděl hlubokou zeleň trávy a cítil pyl ve větru. Teplé dny a chladné noci a sladká chuf vína. Vzpomínal na Brandonův smích a na Roberta zběsile bojujícího v pranici, na způsob, jakým se smál, když shazoval muže z koní po své levici i pravici. Vzpomínal si na Jaimeho Lannistera, zlatého mladíka v šupinové bílé zbroji, klečícího v trávě před královým pavilonem a přísahajícího, že bude chránit a bránit krále Aeryse. Poté ser Oswell Whent pomohl Jaimemu vstát a Bílý býk sám, lord velitel ser Gerold Hightower, nařasil sněhobílý plášť Královské gardy kolem jeho ramen. Bylo tam všech šest Bílých mečů, aby mezi sebe přivítali svého nejnovějšího bratra.
Ale pak, když začalo klání, den patřil Rhaegaru Targaryenovi, Korunní princ na sobě měl brněni, ve kterém zemře: lesknoucí se černou plátovou zbroj s tříhlavým drakem jeho rodu vykládaným rubíny na jeho hrudi. Když jel, vlál za ním chochol šarlatového hedvábí a zdálo se, jako by žádné kopí nemělo moc dotknout se ho. Porazil Brandona, Bronzového Yohna Roycea a dokonce i úchvatného sera Arthura Daynea, Meč jitra.
Robert vtipkoval s Jonem a starým lordem Hunterem, zatímco princ jezdil kolem dokola po kolbišti, poté, co v závěrečném klání o věnec vítěze shodil ze sedla sera Barristana. Ned si vzpomínal na okamžik, kdy všechny úsměvy odumřely, když princ Rhaegar Targaryen projel na koni kolem své vlastní ženy, dornské princezny Elii Martell, aby položil věnec královny krásy do klína Lyanně. Stále to měl před očima. Korunu ze zimních růží. modravých jako jinovatka.
Ned Stark natáhl ruku, aby květinovou korunu zachytil, ale pod bledě modrými okvětními plátky spočívaly ukryté trny. Cítil, jak se mu zabodávají do kůže, ostré a kruté, viděl pomalou stezičku krve stékat dolů po svých prstech, a probudil se, celý rozechvělý, ve tmě.
Slib mi to, Nede, šeptala jeho sestra ze svého krvavého lože. Milovala vůni zimních růží.
"Bohové, ušetřte mne," plakal Ned. "Už začínám blouznit."
Bohové se neobtěžovali odpovědět mu.
Pokaždé, když mu žalářník přinesl vodu, říkal si, že uplynul další den. Zpočátku muže prosil, aby mu řekl pár slov o jeho dcerách a světě za stěnami jeho cely. Mručení a kopance byly jedinými odpověďmi, kterých se dočkal. Později, když se jeho žaludek začal svíjet v křečích, prosil místo toho o jídlo. Bylo to marné, najíst mu nedali. Možná se Lannisterové rozhodli, že ho nechají vyhladovět k smrti. "Ne," přesvědčoval sám sebe. Kdyby ho Cersei chtěla mrtvého, popravila by ho v trůnní síni s jeho muži. Chce ho živého. Slabého, zoufalého, ale živého. Catelyn drží v zajetí jejího bratra; neodvažují se zabít ho, jinak by Skřetův život také byl v sázce.
Zpřed jeho cely se ozvalo zařinčení řetězů. Když se dveře se skřípotem otevřely, Ned položil ruku na vlhkou zeď a začal se plazit směrem ke světlu. Záře pochodně jej přinutila zamžourat. "Jídlo," zachroptěl,
"Víno," odpověděl hlas. Nebyl to mužík s krysím obličejem; tento žalářník byl mohutnější a menši, třebaže na sobě měl

stejný kožený pololáštík a ocelovou čepičku s bodcem. "Pij, lorde Eddarde." Vrazil měch s vínem do Nedových rukou. Ten hlas mu připadal podivně známý, a přesto Nedovi Stárkovi chvíli trvalo, než si jej dokázal zařadit. "Varys?" řekl má-tožně, když přišlo poznání. Dotkl se mužova obličeje. "To... to se mi nezdá. Jsi tady." Eunuchovy masité tváře byly porostlé tmavým strništěm vousů. Ned pod svými prsty cítil drsné chlupy. Varys sám sebe změnil v šedivého žalářníka, páchnoucího potem a kyselým vínem. "Jak jsi... jaký jsi to kouzelník?"
"Žíznivý," odpověděl Varys. "Pij, můj pane."
Nedovy ruce zašmátraly po měchu. "Je to stejný jed, jako dali Robertovi?"
"Mýlíš se ve mně," řekl Varys smutně. "Pravda, eunucha nikdo nemá rád. Dej mi ten měch," Pil a koutkem jeho boubela-tých úst přitom vytékal potůček rudého vína. "Nevyrovná se sice vínu, které jsi mi nabídl v den turnaje, ale není o nic jedovatější než většina ostatních," dodal, otíraje si rty. "Tu máš."
Ned zkusil doušek. "Břečka." Měl pocit, jako by víno měl vyzvrátit.
"Všichni lidé musí pít kyselé víno spolu se sladkým. Urození páni i eunuchové. Tvoje hodina přišla, můj pane."
"Moje dcery..."
"Mladší dívka utekla seru Merynovi a podařilo se jí uprchnout," řekl mu Varys. "Nebyl jsem schopný najít ji. Lannisterové taky ne. Dobře tak. Náš nový král ji nemá rád. Starší děvče je stále zasnoubeno s Joffreym. Cersei ji hlídá. Před pár dny přišla na audienci a prosila o milost pro tebe. Škoda, že jsi tam nebyl. dojalo by tě to." Dychtivě se naklonil kupředu. "Doufám, že si uvědomuješ, že jsi mrtvý muž, lorde Eddarde?"
"Královna mě nezabije," řekl Ned. Hlava se mu točila; víno bylo silné a bylo to již dlouho od té doby, co naposledy jedl, "Cat... Cat má jejího bratra..."
Nesprávného bratra," povzdechl si Varys. "A v každém případě pro ni ztraceného. Nechala si Skřeta proklouznout mezi prsty. Předpokládám, že teď už je mrtvý, zahynul někde v Měsíčních horách."
"Pokud je to pravda, podřízni mi hrdlo a budu to mít za sebou." Přepadla ho závrať z vína, byl k smrti unavený a vyčerpaný.
"Tvoje krev je poslední věcí. po které toužím."
Ned se zamračil, "Když vraždili moje strážné, stál jsi vedle královny a neřekl jsi ani slovo."
"A udělal bych to znovu. Náhodou si vzpomínám, že jsem nebyl ozbrojen, byl jsem bez brnění a navíc obklopen lannisterskými meči," Eunuch na něj zvídavě pohlédl a naklonil hlavu na stranu. "Když jsem byl malý chlapec, předtím, než mi vyřízli přirození, cestoval jsem se skupinou kejklířů po Svobodných městech. Vysvětlili mi, že každý Člověk má přidělenou svou roli, kterou hraje jak v životě, tak na divadle. Stejně je tomu u dvora. Vykonavatel královy spravedlnosti musí nahánět hrůzu, správce pokladny musí být šetrný, lord velitel Královské gardy musí být udatný... a mistr našeptávačů musí být všemi mastmi mazaný, úlisný a bez skrupulí. Statečný informátor by byl stejně nepotřebný jako zbabělý rytíř." Vzal si zpátky vinný měch a pil,
Ned si prohlížel eunuchův obličej, hledal pravdu za falešnými jizvami a strništěm vousů. Zkusil se znovu napít vína. Tentokrát mu klouzalo dolů hrdlem snadněji, "Můžeš mne osvobodit z téhle díry?"
"Mohl bych... ale udělám to? Ne. Byly by kladeny otázky a odpovědi by je přivedly ke mně."
Ned nic víc neočekával, "Jsi bezcílný."
"Eunuch nemá žádnou čest a pavouk nemá rád přepych výčitek, můj pane."
"Souhlasil bys alespoň s tím, že pro mne doručíš vzkaz?"
"To by záježelo na jeho povaze. Rád ti opatřím papír a brk, jestli chceš. A až napíšeš, co budeš mít na srdci, vezmu si ten dopis, přečtu si ho a buď ho doručím, nebo ne, tak jak to nejlépe bude vyhovovat mým vlastním zájmům."
"Tvým vlastním zájmům. A jaké jsou ty tvoje zájmy, lorde Varysi?"
"Klid," odpověděl Varys bez váhání. "Pokud v Králově přístavišti byla jediná duše, která skutečně zoufale chtěla udržet Roberta Baratheona naživu, byl jsem to já." Povzdechl si, "Patnáct let jsem ho chránil před nepřáteli, ale nedokázal jsem ho uchránit před jeho přáteli. Jaký podivný záchvěv šílenství tě vedl k tomu, abys královně řekl, že ses dozvěděl tajemství Joffreyho původu?"
"Šílenství soucitu," připustil Ned.
"Ach," řekl Varys. "Zajisté. Jsi čestný a poctivý muž, lorde Eddarde. Často na to zapomínám. Takových jako ty jsem v životě potkal málo." Rozhlédl se kolem sebe po cele. "Když vidím, co ti ta tvoje poctivost a čest přinesly, ani se tomu nedivím."
Ned Stark si opřel hlavu o vlhkou kamennou zeď a zavřel oči. V noze mu bolestně cukalo. "Královo víno... vyptával ses Lan-cela?"
"Ach, zajisté. Cersei mu dala vinné měchy a řekla mu, že to je Robertovo oblíbené víno." Eunuch pokrčil rameny. "Lovec žije nebezpečným životem. Kdyby Roberta nevyndil ten kanec, byl by to pád z koně, kousnutí lesní zmijí, zbloudilý šíp... Les je božími jatkami. To nebylo víno, co zabilo krále. Byl to tvůj soucit."
Právě toho se Ned obáVal, "Bohové, odpusťte mi."
"Pokud bohové existují." řekl Varys, "předpokládám, že ti odpustí. Královna by v žádném případě příliš dlouho neotálela. Robert se stával nezvladatelným a ona se ho potřebovala zbavit, aby měla volné ruce a mohla si to vyřídit s jeho bratry. Je to docela páreček, Stannis a Renly. Železný kabátec a hedvábné rukavice." Otřel si ústa hřbetem ruky. "Byl jsi pošetilý, můj pane. Měl jsi poslechnout Malička, když na tebe naléhal, abys podpořil Joffreyho nástupnictví."
"Jak... jako tom víš?"
Varys se usmál, "Vím to, to je jediné, co tě má co zajímat. Také vím, že zítra tě přijde navštívit královna." Ned pomalu zvedl oči, "Proč?"
"Cersei z tebe má strach, můj pane... Jenomže má jiné nepřátele, kterých se bojí ještě víc. Její milovaný Jaime právě teď bojuje proti říčním lordům. Lysá Arryn sedí na svém Orlím hnízdě, opevněná kamenem a ocelí, a mezi ní a královnou

zrovna láska nepanuje. Martellové v Dorne stále vzpomínají na vraždu princezny Elii a jejích dětí. A tvůj syn nyní táhne dolů po Šíji se severanskou armádou v zádech."
"Robb je ještě chlapec," namítl Ned ohromeně.
"Chlapec s armádou," řekl Varys. "Přesto je to ještě chlapec, jak říkáš. To kvůli královým bratrům trpí Cersei bezesnými nocemi... Kvůli lordu Stannisovi především. Jeho nárok na trůn je oprávněný, je znám pro svoji statečnost jako vojenský velitel a je opravdu nemilosrdný. Na světě není tvora ani zpoloviny tak strašlivého jako opravdu spravedlivý člověk. Nikdo neví. co Stannis v Dračím kameni dělá, ale já bych se vsadil, že se mu podařilo shromáždit víc mečů než mušlí. Takže tohle je Cerseina noční můra-. Zatímco její otec a bratr vyčerpají svoje sily bojem proti Stárkům a Tullyům, lord Stannis se vylodí, prohlásí sám sebe králem a usekne jejímu synovi tu jeho kučeravou blonďatou hlavičku... a jí taky, třebaže opravdu věřím, že jí víc záleží na jejím chlapci než na sobě samé."
"Stannis Baratheon je Robertovým skutečným dědicem," řekl Ned. "Trůn mu patří po právu. Uvítal bych jeho nástup na trůn."
Varys vydal pohrdavé tssk. "Ujišťuji tě, že tohle Cersei chtít slyšet nebude. Stannis možná získá trůn, ale pokud nebudeš držet jazyk za zuby, uvítá ho tu místo tebe jen tvoje hlava hnijící na kůlu. Sansa prosila tak sladce, že by byla škoda zahodit to. Dají ti tvůj život zpátky, když si jej vezmeš. Cersei není blázen. Ví, že zkrocený vlk jí bude užitečnější než mrtvý."
"Ty po mně chceš, abych sloužil ženě, která zavraždila mého krále, pobila moje muže a zmrzačila mého syna?" Nedův hlas byl zastřený nevírou.
"Já jen chci sloužit říši," odpověděl Varys. "Řekni královně, že se přiznáš k odporné zradě, svému synovi poruč, aby položil meč, a prohlaš Joffreyho za Robertova skutečného dědice. Nabídni jí, že Stannise a Renlyho prohlásíš za zrádné uchvatitele. Naše zelenooká lvice ví. že jsi čestný muž. Když jí zajistíš klid, který potřebuje, čas, aby se mohla vypořádat se Stannisem, a záruku, že si její tajemství odneseš do hrobu, věřím, že ti umožní dát se k černým a prožít zbytek života na Zdi, s tvým bratrem a tím tvým nemanželským synem."
Vzpomínka na Jona naplnila Neda pocitem hanby, zármutku příliš hlubokého, než aby šel vyjádřit slovy. Kdyby jen tak mohl chlapce znovu vidět, posedět s ním, promluvit s ním... Jeho zlomenou nohou pod šedivým sádrovým obvazem projela palčivá bolest. Zamrkal, jeho prsty se v bezmocném gestu otevřely a sevřely. "Je tohle tvůj vlastní plán," zeptal se Varyse, "nebo ses spolčil s Malíčkem?"
Zdálo se, že eunucha to pobavilo. "Raději bych se oženil s Černou kozou z Qohoru. Malíček je tím druhým nejméně vy-zpytatelným člověkem v Sedmi královstvích. Och, tu a tam ho krmím šepoty, v dostatečném množství, aby si myslel, že jsem jeho... Stejně jako nechávám Cersei žít ve víře, že jsem její."
"A stejně jako necháváš věřit mne, že jsi můj. Pověz mi, lorde Varysi, komu ve skutečnosti sloužíš?"
Varys se pousmál, "Nu, přece říši, můj dobrý pane, jak bys o tom mohl pochybovat? Přísahám to na svoje ztracené mužství." Naposledy se napil vína a odhodil prázdný měch stranou. "Takže jaká je tvoje odpověď, lorde Eddarde? Dej mi svoje slovo, že královně řekneš, co chce slyšet, až za tebou přijde na návštěvu."
"Kdybych to udělal, moje slovo by bylo stejně užitečné jako prázdná skořápka brnění. Můj život pro mne zas takovou cenu nemá."
"Škoda." Eunuch vstal, "A život tvojí dcery, můj pane? Jakou cenu pro tebe má ten?"
Nedovým srdcem projel chlad. "Moje dcera.,."
"Snad sis nemyslel, že jsem zapomněl na tvoje sladké nevinné děvčátko, můj pane? Královna na ně nezapomněla určitě."
"Ne," zaprosil Ned a jeho hlas se zlomil, "Varysi, bohové buďte milosrdní, udělej se mnou, co chceš, ale vynech ze svých plánů moji dceru. Sansa je ještě dítě,"
"Rhaenys také byla dítětem. Dcera prince Rhaegara. Sladké malé stvoření, mladší než tvoje děvčata. Měla malé černé kotát-ko, kterému říkala Balerion, věděl jsi to? Vždycky jsem si říkal. co se s ním asi stalo? Rhaenys si ráda hrávala na to, že to je opravdový Balerion, Černý děs starých, ale já si myslím, že Lannisterové ji hezky rychle naučili, jaký je rozdíl mezi kotětem a drakem, v den, kdy vtrhli do jejích komnat." Varys si dlouze unaveně povzdechl, povzdechem muže, který v pytli na svých ramenou vláčí veškerý bol světa. "Nejvyšší septon mi kdysi řekl, že podle toho, jak hřešíme, tak trpíme. Pokud je to pravda, lorde Eddarde, pověz mi, proč jsou to vždycky ti nevinní, kdo trpí nejvíc, když vy urození pánové hrajete tu svoji hru o trůny? Uvažuj o tom, budeš-li tak laskav, zatímco budeš čekat na královnu. A vyhraď si myšlenku i na tohle: další návštěvník, který sem za tebou přijde, by ti mohl přinést chléb, sýr a makové mléko na tvoji bolest... Nebo by ti mohl přinést Sansinu hlavu. Zda to bude to, či ono, to záleží výlučné na tobě, můj drahý lorde pobočníku."
CATELYN
Když armáda seřazená v šiku pochodovala na jih po hrázní cestě skrze černé bažiny Šíje a rozlévala se do říčních krajin za ní. Catelyniny obavy narůstaly. Ukrývala svůj strach za maskou přísného nehybného obličeje, a přesto zůstával stále stejný, ba co víc, narůstal s každou ligou, kterou urazili. Její dny byly plné úzkosti, její noci nepokojné a každý havran, který jí přeletěl nad hlavou, ji nutil zatínat zuby.
Bála se o svého otce a nedávalo jí pokoj jeho zlověstné mlčení. Měla strach o svého bratra Edmura a modlila se, aby na něj bohové dávali pozor, pokud se bude muset postavit v bitvě Králokatovi. Umírala hrůzou o Neda a svoje děvčata a o svoje drahé syny, které nechala doma na Zimohradu. A přesto neexistovalo nic, co by pro kteréhokoli z nich mohla udělat, a tak sama sebe nutila odložit myšlenky na ně stranou. Musíš svou sílu schraňovat pro Robba, říkala si. fen jemu teď můžeš pomoct. Musíš být nelítostná a tvrdá jako sever sám, Catelyn Tully. Teď musíš být opravdovým Starkem, tak jako tvůj syn.
Robb jel v čele kolony, pod vlajícím bílým praporcem Zimohradu. Každý den požádal některého ze svých lordů, aby se

k němu připojil, aby se spolu mohli za jízdy radit; prokazoval takto čest jednomu muži po druhém, nikomu nenadržoval, naslouchal svým manům, tak jako jim naslouchával jeho otec, zvažoval slova jedněch proti druhým. Naučil se toho od Neda tolik, říkala si, když ho pozorovala, ale naučil se toho dost? Černá ryba si vzal stovku vybraných mužů a sto rychlých koní a uháněl kupředu krýt jejich pohyb a provádět průzkum krajiny. Zprávy, které ser Brynden přinesl zpátky, ji příliš nepotěšily. Armáda lorda Tywina je stále mnoho dnů cesty na jih od nich... a Walder Frey, lord Přechodu, shromáždil na svých dvou hradech na Zeleném bodci sílu téměř čtyř tisíc mužů.
"Opět pozdě," zamumlala Catelyn, když se to dozvěděla. Tenkrát na Trojzubci už bylo po všem, když přijel, budiž proklat ten muž. Její bratr Edmure svolal vazaly; podle zákona se měl lord Frey připojit k armádě Tullyů v Řekotočí, ale on přesto seděl doma.
"Čtyři tisíce mužů," opakoval Robb, spíš ohromen než rozezlen. "Lord Frey určitě nedoufá, že by proti Lannisterům mohl bojovat sám. Určitě chce spojit svoje sily s našimi."
"Opravdu?" pochybovala Catelyn. Popojela kupředu, aby se připojila k Robbovi a Robettu Gloverovi, jeho společníkovi toho dne. Předvoj se táhl za nimi, pomalu se pohybující les kopí. praporců a oštěpů. "To bych se divila. Od Waldera Freye nic neočekávej a nikdy nebudeš překvapen."
"Je to vazal tvého otce."
"Někteří muži berou svoje přísahy vážněji než jiní, Robbe. A lord Walder byl vždycky Casterlyově skále nakloněn víc, než se mému otci zamlouvalo. Jeden z jeho synů se oženil se sestrou Tywina Lannistera. To samo o sobě jistě znamená málo. Lord Walder zplodil během let velké množství dětí a je zapotřebí, aby s někým vstoupily do manželství. Přesto..."
"Myslíš, že má v úmyslu zradit nás Lannisterům, moje paní?" zeptal se Robett Glover ponuře.
Catelyn si povzdechla. "Mám-li být upřímná, pochybuji, že dokonce i lord Frey si je jistý tím, co má lord Frey v úmyslu. Snoubí se v něm opatrnost starého muže s ambicemi mladíka a nikdy nepostrádal vychytralost."
"My Dvojčata potřebujeme, matko," řekl Robb rozhorleně. "Jiný způsob, jak překročit řeku, neexistuje a ty to dobře víš."
"Ano. A stejně tak to ví Walder Frey, tím si můžeš být jistý."
Toho večera rozbili tábor na jižním okraji mokřad, napůl cesty mezi královskou cestou a řekou. Právě tam jim Theon Greyjoy přinesl další vzkaz od jejího strýce. "Ser Brynden chce, abych ti vyřídil, že zkřížili meče s lannisterskými bojovníky. Zajali tucet průzkumníků, kteří lordu Tywinovi hned tak nějaké zprávy nepřinesou. Či spíš vůbec ne."
Zasmál se. "Ser Addam Marbrand velí jejich jízdnímu oddílů průzkumníků a snaží se nás zatáhnout co nejdál na jih, pálí. na co přijde. Víceméně ví. kde jsme, ale Černá ryba nás ujišťuje, že nebude vědět o tom, že se rozdělíme."
"Pokud mu to lord Frey nevyzradí." poznamenala Catelyn ostře. "Theone, až se vrátíš k mému strýci, řekni mu, aby kolem Dvojčat rozmístil svoje nejlepší lučištnfky s příkazem sestřelit jakéhokoli havrana, kterého uvidí opouštět hradby. Ať hrady hlídají ve dne v noci. Žádní ptáci nesmějí přinášet zprávy o pohybu mého syna lordu Tywinovl,"
"O to se ser Brynden již postaral, moje paní." odpověděl Theon s pyšným úsměvem. "Dalších pár havranů a budeme jich mít dost, abychom si mohli upéct paštiku. Budu ti jejich peří střádat na klobouk."
Mohlo ji napadnout, že Brynden Černá ryba bude myslet daleko dopředu. "Co dělají Freyové, zatímco Lannisterové pálí jejich pole a plundrují jejich pevnosti?"
"K nějakému boji mezi muži sera Addama a lorda Waldera již došlo," odpověděl Theon. "Ani ne den jízdy odsud jsme našli dva lannisterské průzkumníky sloužící coby potrava vránám tam, kde je pověsili Freyové. Většina vojska lorda Waldera ale zůstává seskupena u Dvojčat."
Catelyn si s hořkostí pomyslela, že to je typická taktika Waldera Freye, držet se zpátky, vyčkávat, pozorovat, neodvažovat se žádného rizika, pokud k němu nejsou nuceni.
"Jestliže bojuje proti Lannisterům, možná přece jen hodlá dostát svým přísahám," řekl Robb.
Catelyn o tom tak přesvědčena nebyla. "Bránit svoje území je jedna věc, ovšem vést otevřenou bitvu proti lordu Tywinovi je něco docela jiného."
Robb se otočil zpátky k Theonu Greyjoyovi. "Našel Černá ryba nějakou jinou cestu přes Zelený bodec?"
Theon zavrtěl hlavou. "Řeka je tu velmi hluboká a dravá. Ser Brynden říká, že se nedá přebrodit, ne tak daleko na severu."
"}Á)\musim přejít!" zvolal Robb rozzuřeně. "Och, předpokládám, že naše koně by tu řeku určitě dokázali přeplavat, ale ne s muži ve zbroji na zádech. Museli bychom postavit vory, abychom pomocí bidel mohli na druhý břeh přepravit naši ocel, přilbice, brnění a oštěpy, jenomže na to nemáme stromy. Ani čas. Lord Tywin táhne na sever..." Sevřel dlaň v pěst.
"Lord Frey by byl blázen, kdyby se pokusil zahradit nám cestu," řekl Theon Greyjoy se svou obvyklou jistotou. "Naše armáda je pětkrát početnější než jeho. Myslím, že u Dvojčat můžeš přejít, kdykoli budeš chtít, Robbe."
"Ne tak snadno," varovala je Catelyn, "a ne zavčasu. Zatímco budete rozestavovat síly k obléháni, Tywin Lannister sem přivede svoji armádu a napadne vás zezadu."
Robb pohlédl ze své matky na Greyjoye, jako by pátral po odpovědi. Žádnou nenašel. Na okamžik vypadal dokonce ještě mladší než na svých patnáct let, navzdory brnění, meči a strništi na tvářích. "Co by na mém místě udělal otec?" zeptal se jí.
"Našel by cestu přes řeku," řekla mu. "Za každou cenu."
Příštího rána k nim přijel zpátky z průzkumné výpravy sám ser Brynden Tully. Odložil těžkou plátovou zbroj a přilbici, které nosil jako Rytíř brány, a vyměnil je za lehčí koženou a drátěnou výstroj jezdce průzkumnického oddílu, ale jeho plášť dál zdobila obsidiánová ryba.
Když její strýc sesedal ze svého koně, jeho obličej byl vážný. "Pod hradbami Řekotočí došlo k bitvě," oznámil jim a jeho ústa se pochmurné stáhla. "Dozvěděli jsme se to od lannisterského průzkumníka, kterého jsme zajali, Králokat

rozprášil armádu sera Edmura a lordy Trojzubce zahnal na útěk."
Kolem Catelynina srdce se sevřela ledová pěst. "A můj bratr?"
"Byl zraněn a padl do zajetí." odpověděl ser Brynden. "Lord Blackwood a ostatní přeživší jsou obléháni za hradbami Řekotočí, obklopeni Jaimeho armádou."
Robb se tvářil rozmrzele. "Pokud máme mít nějakou naději, že se nám je podaří včas osvobodit, musíme se dostat přes tu proklatou řeku."
"To nepůjde tak snadno," upozornil ho její strýc. "Lord Frey stáhl všechny svoje vojáky do svých dvou hradů a jeho brány jsou zavřené a zamčené na závory."
"Budiž proklat ten muž," ulevil si Robb. "Pokud ten starý blázen neustoupí a nenechá mne projít, neponechá mi na výběr jinou možnost než zaútočit na jeho hradby. Strhnu mu Dvojčata dolů před nosem, když budu muset, a uvidíme, jak se mu to bude líbit!"
"Ty mluvíš jako rozdurděný kluk, Robbe," napomenula ho Catelyn ostře. "Dítě vidí překážku a jeho první myšlenkou je rozbořit ji. Jako budoucí lord musíš pochopit, že někdy slova dokáží mnohem víc než meče."
Robbův krk při matčině výtce zrudl, "Pověz mi, co tím myslíš, matko," řekl pokorně.
"Freyovi ten brod mají v držení šest set let, a po šest set let nikdy nezapomněli vymáhat mýtné."
"Jaké mýtné? Co vlastně chce!"
Usmála se. "To budeme muset zjistit."
"A co když nebude chtít, abychom mu nějaké mýtné platili?"
"V tom případě bude nejlepší stáhnout se zpátky do Cailinské držby a připravit se na bitvu s lordem Tywinem, nebo si nechat narůst křídla. Jinou možnost nevidím." Catelyn popohnala svého koně patami a odjela, ponechávajíc svého syna, aby hloubal nad jejími slovy. Ničemu by to neprospělo, kdyby si měl myslet, že matka mu chce uchvátit jeho velitelskou pozici. Učil jsi ho nejenom chrabrosti, ale také moudrosti, Nede?" říkala si. Naučil jsi ho, jak v případě potřeby pokleknout? Hřbitovy Sedmi království byly plné chrabrých mužů, kteří se této lekci nikdy nenaučili.
Bylo blízko poledni, když jejich předvoj dorazil na dohled od Dvojčat, kde měli své sídlo lordi Přechodu.
Zelený bodec tam byl hluboký a prudký, ale Freyové jej před mnoha staletími přemostili a získali bohatství z mincí, které lidé platili za to, že jim dovolili přejít. Jejich most byl masivním obloukem z hladkého šedivého kamene, dost široký, aby po něm dva povozy mohly jet vedle sebe. Ze středu mostu se zvedala Vodní věž, která svými otvory pro lukostřelce, vražednými děrami a padacími bránami ovládala jak most, tak řeku pod ním. Tři generace Freyům trvalo, než most dokončili; když byli hotovi, postavili na každém břehu mocnou dřevěnou pevnost, tak aby nikdo nemohl přejít z jedné strany na druhou bez jejich svolení.
Dřevo před dávnou dobou ustoupilo kameni. Dvojčata - dva na březích dřepící. ošklivé, mocné hrady, v každém ohledu identické, s mostem vzpínajícím se mezi nimi - střežila přechod již po staletí. Přístupové cesty byly chráněny vysokými parkánovými zdmi, hlubokými příkopy a těžkými bránami z dubu a železa; z mohutných vnitřních věží se zvedaly silné mostní opory, na každém břehu bylo předmostní opevnění a padací brána a Vodní věž chránila oblouk mostu samotný.
Catelyn stačil jediný pohled a pochopila, že hrad by nešel zdolat útokem. Na hradbách se to hemžilo oštěpy, meči a balis-tami, v každém mezizubí a úzké štěrbině na cimbuří byl lučišt-ník, padací most byl zvednutý, mříž spuštěná, brána zavřená a zamčená na závoru.
Jakmile uviděl, co je před nimi, Velký Jon začal klít a nadávat. Lord Rickard Karstark se tiše mračil, "Na tohle zaútočit nemůžeme, moji pánové," prohlásil Roose Bolton.
"Ani to nemůžeme začít obléhat, bez armády na opačném břehu, kde bychom zaútočili na druhý hrad," dodal Helman Tallhart ponuře. Za hlubokým dravým proudem řeky stálo na břehu jako věrný odraz svého bratra západní Dvojče.
"Dokonce i kdybychom měli čas. Což, jak je víc než jisté, nemáme."
Zatímco lordi severu studovali hrad, ve výběžku zdi se otevřelo okénko, dolů přes přikop sklouzl prkenný most a po něm se směrem k nim rozjel tucet rytířů vedený čtyřmi z mnoha Walderových synů. Na jejich praporci byly dvě věže, tmavě modré na světlém stříbrošedém pozadí. Mluvil za ně ser Stevron Frey, dědic lorda Waldera. Všichni Freyové vypadali jako lasičky; ser Stevron především, který sám již měl přes šedesát vnoučat, vyhlížel jako stará, unavená lasička, přesto však byl docela zdvořilý. "Můj lord otec mne poslal, abych vás pozdravil a zeptal se, kdo velí této mocné armádě."
"Já jí velím." Robb popohnal svého koně kupředu. Byl v brnění, se štítem s erbem zlovlka připevněným k sedlu koně a Šedý vlk ťapkal vedle něho.
Starý rytíř na Catelynina syna pohlédl se slabou jiskřičkou pobavení ve svých vodnatých šedých očích, zato jeho kůň se nepokojně vzepjal a začal před zlovlkem ustupovat. "Můj lord otec by byl nanejvýš poctěn, kdybys s ním v hradu pojedl a popil a vysvětlil mu účel svojí přítomnosti zde." Jeho slova dopadala mezi lordy vazaly jako velké kameny metané katapultem. Nikdo z nich s nimi nesouhlasil. Kleli, argumentovali, pokřikovali jeden na druhého.
"Nedělej to, můj pane," naléhal na Robba Galbart Glover. "Lordu Walderovi nelze věřit."
Roose Bolton přikývl, "Jdi tam sám a jsi jeho. Může tě prodat Lannisterům, uvrhnout tě do žaláře, nebo ti podříznout krk, když se mu zlíbí."
"Pokud s námi chce mluvit, ať otevře svoje brány a my všichni s ním pojíme a popijeme," prohlásil ser Wendel Manderly.
"Nebo ať sám vyjde ven a jedná s Robbem tady, na dohled od jeho mužů i našich," navrhl jeho bratr, ser Wyllis.
Catelyn Stark všechny jejich pochybnosti sdílela, ale stačilo jí pohlédnout na sera Stevrona, aby viděla, že jejich slovy není potěšen. Musela jednat, a to rychle. "Jápůjdu," řekla nahlas.
"Ty, moje paní?" Velký Jon svraštil čelo.
"Matko, jsi si jistá?" Bylo zřejmé, že Robb není.

"Nikdy jsem nebyla víc," odpovědéla Catelyn nenucené. "Lord Walder je vazalem mého otce. Znám ho od té doby, co jsem byla malé dévče. Nikdy by mi neublížil," Pokud by mu z toho nekynul nějaký prospěch, dodala si v duchu, ale některé pravdy nemohou být vyřčeny a některé lži bývají nezbytné.
"Jsem si jistý, že můj lord otec bude potěšen, bude-li moct pohovořit s lady Catelyn," řekl ser Stevron. "Abychom se zaručili za naše dobré úmysly, můj bratr, ser Perwyn, zůstane zde, dokud se k vám lady v pořádku nevrátí."
"Bude naším váženým hostem," řekl Robb. Ser Perwyn, nejmladší ze čtyř Freyů ve skupině, sesedl a podal otěže svého koně bratrovi. "Požaduji, aby se moje lady matka vrátila do večera, sere Stevrone," pokračoval Robb. "Nemám v úmyslu zdržet se zde déle."
Ser Stevron Frey zdvořile přikývl, "Jak si přejeá, můj pane." Catelyn popohnala svého koně kupředu a ani jednou se neohlédla. Synové lorda Waldera a jeho vyslanci se seskupili kolem ní.
Její otec jí jednou řekl, že Walder Frey je jediným lordem v Sedmi královstvích, který by dokázal sestavit armádu z toho, co vzešlo z jeho kalhot. Když lord Přechodu uvítal Catelyn ve Velké síni východního hradu, obklopen svými dvaceti žijícími syny (kromě sera Perwyna, se kterým by jich bylo dvacet jedna), třiceti šesti vnuky, devatenácti pravnuky a početnými dcerami, vnučkami, pravnučkami, bastardy a prabastardy, pochopila, co tím její otec myslel.
Lord Walder sám byl devadesátiletou scvrklou růžovou lasičkou s holou skvrnitou hlavou, příliš stíženou dnou, než aby dokázala stát bez pomoci. Vedle nosítek, ve kterých ho přinesli, důstojně kráčela jeho nejnovější manželka, bledá křehká dívenka ve věku šestnácti let. Byla již osmou lady Frey.
"Je mi velkým potěšením vidět tě znovu po tolika letech, můj pane," řekla Catelyn.
Starý muž na ni podezřívavě přimhouřil oči. "Opravdu? O tom pochybuji. Ušetři si svoje sladká slova, lady Catelyn, na to jsem moc stár. Proč jsi zde? To je tvůj chlapec tak hrdý, než aby přede mne předstoupil sám? Co tady mám dělat s tebou!"
Catelyn byla děvčetem, když naposledy navštívila Dvojčata, ale dokonce i tehdy už byl lord Walder popudlivým mužem s ostrým jazykem a neomaleným chováním. Zdálo se, že stáří jej učinilo horším, než byl kdy předtím. Bude svá slova muset volit s velkou péčí a snažit se ze všech sil, aby se nenechala urazit jeho vlastními,
"Otče," napomenul ho ser Stevron káravým hlasem, "zapomínáš na dobré vychování. Lady Catelyn je zde na tvoje pozvání."
"Ptal jsem se snad tebel Ještě nejsi lord Frey, ne do té doby, než zemřu. Vypadám už jako mrtvý? Ty mně nebudeš říkat, co mám dělat."
"Takhle se před naším vzácným hostem nemluví, otče," namítl jeden z jeho mladších synů.
"Tak moji bastardi mě chtějí učit slušnému chování." stěžoval si lord Walder. "Já budu mluvit tak, jak se mi chce, proklatci jedni. Hostil jsem v životě tři krále a taky královny a vy si myslíte, že potřebuju lekce od takových, jako jsi ty, Rygere? Tvoje matka dojila kozy, když jsem ji poprvé obdařil svým semenem." Lusknutím prstů mladíka se zrudlým obličejem propustil a pokynul dvěma svým dalším synům. "Danwelle, Whalene, pomozte mi do mého křesla."
Zvedli lorda Waldera z jeho nosítek a přenesli ho na trůn Freyů, do vysokého křesla ze dřeva černého dubu, na jehož opěradle byla vyřezána podoba dvou věží spojených k sobě mostem. Jeho mladá žena ostýchavě popošla kupředu a přikryla mu nohy plédem. Když byl pohodlně usazen, starý muž pokývl Catelyn, aby přistoupila blíž, a dotkl se svými papírovými vyschlými rty její ruky. "Tak," oznámil, "teď když jsem splnil, co mrav žádá, moje paní. snad mně moji synové prokáží tu čest a konečně zavřou ústa. Proč jsi zde?"
"Chci tě požádat, abys otevřel svoje brány, můj pane," odpověděla Catelyn zdvořile. "Můj syn a jeho lordi vazalové by rádi co nejrychleji překročili řeku a pokračovali v cestě."
"Do Řekotočí?" Zahihňal se. "Och, netřeba mi to říkat, netřeba. Zatím ještě nejsem slepý. I stařec ještě dokáže číst v mapě."
"Do Řekotočí." přitakala Catelyn. Neviděla žádný účel v tom, že by mu měla něco zapírat. "Kde jsem se podle očekávání měla setkat i s tebou, můj pane. Stále jsi vazalem mého otce, ne snad?"
"Pche," řekl lord Walder, což byl zvuk napolo mezi smíchem a zabručením. "Svolal jsem svoje meče, ano, to jsem udělal, jsou zde, můžeš je vidět na hradbách. Měl jsem v úmyslu vydat se na pochod ihned, jakmile shromáždím celé svoje vojsko. Nu, samozřejmě tam chci poslat svoje syny. Sám už na to zdaleka nestačím, lady Catelyn." Rozhlédl se kolem sebe po někom, kdo by jeho slova potvrdil, a nakonec ukázal na vysokého shrbeného muže, zhruba padesátiletého.
"Pověz jí to, Jarede. Řekni jí. že jsem to chtěl udělat."
"Mluví pravdu, moje paní." řekl ser Jared Frey, jeden ze synů, které' mu porodila jeho druhá žena. "Na mou čest."
"Je snad mou chybou, že tvůj pošetilý bratr prohrál bitvu ještě předtím, než jsme jim mohli přispěchat na pomoc?"
Opřel se v křesle o svoje polštáře a zaškaredil se na ni, jako by ji vyzýval, aby mu předložila svou vlastní verzi událostí.
"Dozvěděl jsem se, že Králokat se jeho armádou prohnal jako sekera skrze zralý sýr. Proč by moji hoši měli pospíchat na jih, aby tam zemřeli? Všichni, co odešli na jih, se úprkem vracejí zpátky na sever."
Catelyn by na toho reptavého starce nejraději plivla a upekla si ho nad ohněm, ale zbýval čas jenom do večera, aby pro ne otevřel most. Klidným hlasem řekla: "O to větší máme důvod dostat se do Řekotočí, a to co nejrychleji. Kam se spolu můžeme odebrat, abychom si promluvili, můj pane?"
"Mluvíme spolu teď," odsekl lord Frey. Jeho skvrnitá růžová hlava se otočila dokola. "Na co tady všichni zíráte?" vykřikl na svoje potomky. "Vypadnete odsud. Lady Stark se mnou chce mluvit o samotě. Určitě bude chtít zneužít moji věrnost, ha ha. Jděte, všichni, najděte si něco užitečného na práci. Ven, ven, ven!" Jakmile se všichni jeho synové, dcery, vnoučata, bastardi, pravnučky a pravnukové vyhrnuli ze siné, naklonil se blízko k lady Catelyn a svěřil se jí:
"Všichni čekají jen na to, až zemřu. Stevron na to čeká už čtyřicet let a já ho neustále zklamávám. Heh. Proč bych měl umírat jen proto, aby se on mohl stát lordem? Já si to nepřeji,"
"Já celým svým srdcem doufám, že budeš žít nejméně do sta let."

"To by je pěkně naštvalo, tím jsem si jistý. Och, tím jsem si jistý. A teď, co tak důležitého mi chceš říct?"
"Potřebujeme přejít na druhou stranu," řekla mu Catelyn.
"Och, skutečně! To je troufalé. Proč bych vám to měl dovolit?"
V jejím nitru se na okamžik rozhořel hněv. "Kdybys měl dost síly, abys dokázal vyšplhat na svoje vlastní cimbuří, lorde Freyi, viděl bys, že můj syn má před tvými hradbami dvacet tisíc mužů."
"Bude z nich dvacet tisíc čerstvých mrtvol, až sem dorazí lord Tywin," odsekl starý muž. "Nezkoušej to na mne a nestraš mě, moje lady. Tvůj manžel hnije v nějaké zrádcovské cele pod Rudou baštou, tvůj otec je nemocný, možná umírá, a Jaime Lannister drží tvého bratra v řetězech. Co máš, čeho bych se měl obávat? Toho tvého syna? Když dám mého syna za každého tvého, stále mi jich osmnáct zbude, zatímco ty nebudeš mít žádného."
"Odpřisáhl jsi věrnost mému otci," připomněla mu Catelyn.
S úsměvem naklonil hlavu na stranu. "Ach ano, odříkal jsem jakási slova, ale mám dojem, že jsem složil přísahu také koruně. Joffrey je nyní králem, což tebe, tvého chlapce a všechny ty blázny tam venku nečiní ničím jiným než rebely. Kdybych měl rozum, který bohové nadělili rybě, pomohl bych Lannisterům uvařit vás všechny zaživa." "Proč to neuděláš?" pobídla ho.
Lord Walder si znechuceně odfrkl, "Lord Tywin je hrdý a úžasný, strážce východu, pobočník krále, och, jaký to je velký muž, on a to jeho zlaté tohle a zlaté tamhleto a lvi tady a lvi tamhle. Vsadil bych se s tebou, že jí příliš mnoho fazolí a prdí stejné jako já, jenomžejeho nikdy neuslyšíš, že by to připustil, och, jeho ne. Co vůbec má, že musí být tak strašně nafoukaný? Jenom dva syny, přitom jeden z nich je pokrouceným malým netvorem. Kdybych s ním porovnával svoje syny, jednoho k jednomu, stále by mi jich zbylo devatenáct a půl, kdyby všichni jeho byli mrtví!"
Zachechtal se. "Pokud lord Tywin chce moji pomoc, mohl by o ni zatraceně alespoň požádat."
To bylo všechno, co Catelyn potřebovala slyšet. "Já o tvoji pomoc žádám, můj pane," řekla pokorné. "A můj otec a můj lord manžel a moji synové, my všichni tě žádáme mým hlasem."
Lord Walder namířil svůj kostnatý prst do jejího obličeje. "Ušetři si svoje sladká slova, moje paní. Sladkých slov se mi dostává od mojí ženy. Viděla jsi ji? Je jí teprve šestnáct, malá květinka, a její med je jenom pro mě. Vsadím se, že příští rok v tenhle čas od ní budu mít syna. Možná uáé\ÁmJeho dědicem. Nezalkli by se ti ostatní vzteky?"
"Jsem si jistá, že ti porodí mnoho synů."
Jeho hlava sebou cukala nahoru a dolů. "Tvůj lord otec nepřišel na svatbu. Urážka, alespoň v mých očích. Dokonce i kdyby měl umírat. A nepřišel ani na moji předchozí svatbu. Víš, on mi totiž řflcá Zpozdilý lord Frey. Myslí si snad, že už jsem mrtvý? Já nejsem mrtvý, o tom tě ujišťuji, přežiju i jeho, stejně jako jsem přežil jeho otce. Tvoje rodina na mě vždycky kašlala, nepopírej to, nelži mi do očí. dobře víš, že to je pravda. Před lety jsem šel za tvým otcem a navrhl jsem mu manželský svazek mezi jeho synem a mojí dcerou. Proč ne? Měl jsem na mysli dceru pohlednou, sladkou dívčinu, jen o pár let starší než Edmure, ale kdyby zrovna ta tvému bratrovi nepřirostla k srdci, mel jsem jiné, se kterými se mohl oženit, mladé, staré, panny, vdovy, po jakékoli by zatoužil. Ne, lord Hostero tom nechtěl ani slyšet. Ukolébával mne sladkými řečmi, výmluvami, ale já jsem se chtél\en zbavit dcery.
A ta tvoje sestra, ta je stejně špatná. Bylo to, och, před rokem, ne víc, Jon Arryn byl stále ještě pobočníkem krále a já jsem jel do města podívat se, jak si moji synové povedou na turnaji. Stevron a Jared jsou na klání už příliš staří, ale Danwell a Hos-teen jeli, Perwyn taky, a pár mých bastardů se zúčastnilo pranice. Kdybych byl věděl, jak mne zahanbí, nikdy bych se neobtěžoval tím, abych se jel na turnaj podívat. Proč jsem se jen musel trmácet celou tu cestu, abych viděl Hosteena sraženého z koně tím Tyrellovým frackem? ptám se tě. Ten chlapec je o polovinu mladší, ser Sedmikráska mu říkají, či tak nějak. A Danwella shodil z koně jakýsi pokoutný rytíř! Někdy si dokonce říkám, zda ti dva jsou opravdu moji. Moje třetí žena byla z Crakehallu, a všechny crakehallské ženské jsou děvky. Nu, na tom už nesejde, zemřela předtím, než ses narodila, proč by tě to mělo zajímat?
Mluvil jsem ale o tvé sestře. Navrhl jsem, aby si lord a lady Arrynovi vzali dva moje vnuky do pěstounské péče u dvora a nabídl jsem jim, že jejich vlastního syna budu vychovávat tady v Dvojčatech. Copak moji vnukové nestojí za to, aby mohli pobývat u dvora? Jsou to milí hoši, tiší a způsobní. Walder je Merrettův syn, pojmenovaný po mně, a ten druhý... he, nevzpomínám, si... možná je to taky Walder, vždycky je pojmenovávají Walder, aby mi zalichotili, ale jeho otec... Který z nich je jenom jeho otec?" Jeho obličej se svraštil, "Nu, ať je to kdokoli, lord Arryn si ho do péče vzít nechtěl, ani jeho, ani toho druhého a já to dávám za vinu tvojí lady sestře. Zhrozila se, jako bych toho jejího chlapce chtěl poslat k potulným kejklířům nebo z něho udělat eunucha, a když lord Arryn řekl, že dítě odchází do pěstounské péče Stannise Baratheona do Dračího kamene, utekla beze slova pryč a jediné, co mi pobočník mohl nabídnout, byly omluvy. K čemu jsou dobré omluvy? ptám se tě."
Catelyn se znepokojeně zamračila. "Domnívala jsem se, že Lysin chlapec měl být vychováván u lorda Tywina v Casterlyově skále."
"Ne, byl to lord Stannis," řekl Walder Frey podrážděně. "Nebo si snad myslíš, že nedokážu rozeznat lorda Stannise od lorda Tywina? Oba jsou to náfukové, kteří jsou příliš vznešení, než ahy se dokázali bez ostychu vypráét, ale na tom nezáleží, poznám rozdíl mezi nimi. Nebo si myslíš, že jsem tak starý, že už si nic nepamatuju? Je mi devadesát a paměí mi pořád slouží. Také si stále pamatuju, co mám dělat se ženou. Než se rok s rokem sejde, moje nová manželka mně porodí syna, to se vsaď. Nebo dceru, když nebude pomoci. Chlapec nebo děvče, bude to červené, scvrklé a uřvané, a moje žena to určitě bude chtít pojmenovat Walder nebo Walda."
Catelyn nezajímalo, jaké jméno by lady Frey mohla vybrat k pojmenování svého dítěte. "Jsi si zcela jistý tím, že Jon Arryn chtěl svého syna svěřit do pěstounské péče lorda Stannise?"
"Ano, ano, ano," čepýřil se stařec. "Jenomže zemřel, tak co na tom záleží? Říkáš, že chcete přejít řeku?"
"Chceme."
"Nu, jenomže nemůžete!" zvolal lord Walder rázně. "Ne, dokud to já nedovolím, a proč bych měl? Tullyove a Starkové

nikdy nebyli mými přáteli." Opřel se ve svém křesle, založil si ruce na hrudi a se škodolibým úsměvem čekal na její odpověď.
Zbytek byl jen handrkováním.
Když se brána hradu konečně otevřela, napuchlé rudé slunce viselo nízko nad západními kopci. S praskotem byl spuštěn padací most, rumpálem byla zvednuta mříž a lady Catelyn vyjela ven, aby se připojila ke svému synovi a jeho lordům vazalům. Za ní vyjel ser Jared Frey, ser Hosteen Frey, ser Danwell Frey a nemanželský syn lorda Waldera Ronel Rivers, vedoucí dlouhé procesí kopinfků, řadu za řadou pochodujících mužů v modré kroužkové zbroji a stříbřitě šedých pláštích.
Robb jí vyjel vstříc, s Šedým větrem běžícím vedle jeho hřebce. "Vseje zařízeno," řekla mu. "Lord Walder ti dovolí přejít po jeho mostě. Jeho vojáci jsou nyní našimi, kromě čtyř set, které si hodlá ponechat, aby střežili Dvojčata. Navrhuju ti, abys tu nechal čtyři sta svých vlastních mužů, smíšenou sílu lučištníků a šermírů. Sotva bude něco namítat proti nabídce posílit jeho posádku, ale ujistí se, že velení svěříš muži, kterému lze důvěřovat. Lord Walder možná bude potřebovat pomoc ohledně zachování své věrnosti."
"Jak si přeješ, matko," odpověděl Robb, který si prohlížel řady kopinfků. "Možná... ser Helman Tallhart, co myslíš?"
"Dobrá volba."
"Co... co za to od nás chce?" "Kdybys mohl postrádat pár svých mužů, kteří by doprovodili dva z vnuků lorda Freye na sever na Zimohrad," řekla mu. "Souhlasila jsem s tím, že si je vezmeme do pěstounské péče. Jsou to mladí chlapci, ve věku osmi a sedmi let. Zdá se, že se oba jmenují Walder. Myslím, že tvůj bratr Bran uvítá společnost chlapců takřka svého věku."
"A to je všechno? Dva chlapci svěření do opatrovnictví? To je poněkud malá cena za -!"
"Syn lorda Freye Olivar pojede s námi," pokračovala. "Bude ti sloužit jako tvůj osobní panoš. Jeho otec si přeje, aby byl pasován na rytíře, až nadejde vhodný čas."
"Panoš." Pokrčil rameny. "Dobrá, to je v pořádku, pokud je-!"
"Také jsme se dohodli, že pokud se k nám bezpečně vrátí tvoje sestra Arya, provdá se za Elmara, nejmladšího syna lorda Wal-dera, až oba dosáhnou patřičného věku."
Zdálo se, že Robb je na rozpacích. "Tohle se Arye líbit nebude."
"A ty se oženíš s jednou z jeho dcer, jakmile bude po válce," pokračovala. "Jeho lordstvo laskavě souhlasilo s tím, že si sám vybereš dívku podle svého vkusu. Má jich hodně, o kterých si myslí, že by mohly přicházet v úvahu."
Ke své cti se Robb nezačal vytáčet. "Chápu."
"Souhlasíš?"
"Mohu snad odmítnout?"
"Ne, pokud chceš přejít na druhou stranu."
"Souhlasím," řekl Robb vážně. Nikdy jí nepřipadal víc dospělý než právě v tom okamžiku. Chlapci si možná hrají s meči, ale vyžadovalo to opravdového muže, aby stvrdil dohodu o sňatku, s vědomím, co to znamená.
Přešli zvečera, když nad řekou plul srpek měsíce. Dvojitý zástup se jako velký ocelový had soukal dovnitř bránou východního hradu, klouzal přes nádvoří, do pevnosti a přes most, aby se vynořil z brány druhého hradu na západním břehu.
Catelyn jela v hlavě toho hada se svým synem, svým strýcem serem Bryndenem a serem Stevronem Freyem. Za nimi následovalo devět desetin jejich jízdní síly; rytířů, kopiníků, svobodných jezdců a lučištnfků. Trvalo celé hodiny, než všichni přešli. Poté Catelyn vzpomínala na klapot nesčetných kopyt na padacím mostě, na výraz lorda Waldera Freye v jeho nosítkách, když se díval, jak procházejí kolem, na lesk očí shlížejících na ně dolů skrze mříže vražedných děr ve stropech, když projížděli Vodní věží.
Větái část severanské armády, kopiníci, lučištníci a hojný počet péáích zbrojnošů, zůstala na východním břehu pod velením Roosea Boltona. Robb mu nařídil, aby pokračoval v pochodu na jih a utkal se s početnou lannisterskou armádou táhnoucí na sever pod velením lorda Tywina.
Mělo-li to přinést dobro či zlo, její syn si hodil kostky a neexistovala cesta zpét.
JON
"Jsi v pořádku, Sněhu?" zeptal se lord Mormont zamračené. "V pořádku," zakrákal jeho havran. "V pořádku." "Jsem, můj pane," zalhal Jon... hlasité, jako by to jeho slova mohlo proměnit v pravdu. "A ty?"
Mormont se zachmuřil ještě víc. "Snažila se mě zabít mrtvola. Jak bych mohl být v pořádku?" Zaškrábal se pod bradou. Jeho rozcuchaný šedý vous byl sežehnut ohněm a on si jej ostříhal. Světlé strniště jeho nového porostu jej činilo starým, neupraveným a mrzoutským. "Nevypadáš dobře. Co tvoje ruka?"
"Hojí se." Jon zahýbal obvázanými prsty, aby mu to dokázal, Popálil se hůř, než si myslel, když po mrtvole hodil hořící závěs, a nyní měl pravou ruku obvázanou hedvábím až do poloviny předloktí. Z popraskané rudé kůže mu prosakovala tekutina a mezi prsty mu naskákaly ošklivé krvavé puchýře velikosti plotice. "Mistr říká, že mi zůstanou jizvy, ale jinak by ruka měla být stejně dobrá jako předtím."
"Zjizvená ruka nic není. Na Zdi stejně budeš nosit rukavice."
"Jak pravíš, můj pane." Nebylo to pomyšlení na jizvy, které Jona trápilo; bylo to vše ostatní, co zranění provázelo. Mistr Aemon mu sice dal makové mléko, ale i přesto byla bolest strašlivá. Zpočátku měl pocit, jako by měl ruku stále v plameni, jako by hořela ve dne v noci. Jenom když ji vrazil do mísy plné sněhu a sekaného ledu, poskytlo mu to alespoň částečnou úlevu. Děkoval bohům, že nikdo kromě Ducha ho nevidí svíjet se na lůžku a sténat bolestí. A když konečné přišel spánek, zdál se mu sen, který byl dokonce ještě horší než skutečnost. Mrtvola, se kterou bojoval, měla ve snu modré oči, černé ruce a obličej jeho otce, ale to se Mormontovi říci neodvážil.
"Včera večer se vrátili Dywen a Hake," řekl Starý medvěd. "Po tvém strýci nenašli ani stopy, ani po nikom jiném z jeho

družiny."
"Já vím." Jon se předtím dovlekl do jídelny, aby se najedl společně s ostatními, a neúspěch průzkumné výpravy byl jediným, o čem muži u stolu hovořili.
"Takže víš?" zamumlal Mormont. "Jak je možné, že tady všichni kolem všechno vědí?" Nezdálo se, že by očekával odpověď. "Vypadá to, že byli jenom dva - ti tvorové. Ať byli čímkoli, rozhodně je nemohu zvát lidmi, A díky bohům za to. Být jich tu víc... Nu, i při pouhém pomyšlení se mi dělá zle. Jenomže jich bude víc. Cítím to ve svých starých kostech, a mistr Aemon se mnou souhlasí. Zvedají se studené vichry. Léto je u konce a zima se blíží, taková, jakou tento svět ještě nezažil,"
Zima se blíží. Slova Starků Jonovi nikdy předtím nezněla tak ponuře ani zlověstně. "Můj pane," zeptal se váhavě, "říkají, že v noci přiletěl pták..."
"Přiletěl,"
"Doufal jsem, že se dozvím něco o svém otci."
"Otci," ozval se starý havran, nakláněje hlavu na stranu, když se procházel po Mormontových ramenou. "Otci."
Lord velitel zvedl ruku, aby mu sevřel zobák a umlčel ho, ale havran mu vyskočil na hlavu, zatřepetal křídly a rozletěl se přes komnatu k oknu. "Žal a hluk," zabručel Mormont. "To je jediné, k čemu jsou havrani dobří. Proč já se tady babrám s tím otravným ptákem... Kdyby v dopise byly nějaké zprávy o lordu Ed-dardovi, nemyslíš, že bych pro tebe poslal? Bastard či ne, stále jsi jeho krev. Zvěst se týkala sera Barristana Selmyho. Vyhodili ho z Královské gardy, jeho místo dali tomu černému psovi elegánovi a Šelmy je teď hledán pro zradu. Ti blázni poslali strážné, aby se ho chopili, ale on dva z nich zabil a uprchl." Mormont si odfrkl, čímž beze slov vyjádřil svůj názor na lidi, kteří poslali zlaté pláště proti rytíři tak slavnému jako Barristan Chrabrý. "V lesích jsou bílé stíny, našimi komnatami se kradou mrtvoly, co nechtějí spát v hrobech, a na Železném trůně přitom sedí chlapec," řekl znechuceně.
Havran se ostrým hlasem zachechtal: "Chlapec, chlapec, chlapec. "
Jon si vzpomínal, že ser Barristan byl největší nadějí Starého medvěda; pokud ten vypadl ze hry, jaká je zde šance, že Mor-montovu dopisu bude někdo věnovat pozornost? Sevřel ruku v pěst a jeho popálenými prsty projela vlna bolesti. "Co moje sestry?"
"O lordu Eddardovi ani jeho dcerách v psaní nic nebylo." Podrážděně pokrčil rameny. "Možná můj dopis vůbec nedostali. Aemon poslal dvě kopie, se svými nejlepšími ptáky, ale kdo ví? Spíš se Pycelle vůbec nenamáhal s odpovídáním. Nebylo by to poprvé ani naposledy. Myslím, že z Králova přístaviště s žádnou pomocí počítat nemůžeme. Řeknou nám jen to, co chtějí, abychom věděli, a to je všechno."
/ ty říkáš mne jen to, co chceš, abych věděl, a to je všechno, pomyslel si Jon vzdorovitě. Jeho bratr Robb svolal vazaly a odjel na jih do války, ale jemu o tom nikdo neřekl ani slovo... Kromě Samwella Tarlyho, který četl dopis mistru Aemonovi a pošeptal mu pak v noci tajně jeho obsah do ucha, přičemž po celou dobu opakoval, že by to neměl dělat. Nepochybně si mysleli, že do války, kterou vede jeho bratr, mu nic není. Trápilo ho to víc, než byl schopen vypovědět. Robb táhl do boje s armádou a on ne. Bez ohledu na to, jak často sám sobě opakoval, že jeho místo je teď tady, s jeho novými bratry na Zdi, stále si připadal jako zbabělec.
"Zrní," zakrákoral havran. "Zrní, zrní."
"Och, buď zticha," okřikl ho Starý medvěd. "Sněhu, za jak dlouho budeš podle mistra Aemona zase moct používat svoji ruku?"
"Již brzy," odpověděl Jon.
"Dobrá," řekl lord Mormont a položil na stůl mezi ně velký meč v pochvě z černého kovu zdobeného stříbrem. "Tu máš. Již brzy na něj budeš zralý."
Havran slétl dolů, přistál na stole a pyšně si to namířil k meči, hlavu zvědavě nakloněnou na stranu. Jon váhal, neměl ponětí, co to znamená. "Můj pane?" "Oheň roztavil stříbro hrušky a sežehl dočerna ochrannou mřížku a jílec. Nu, stará kůže a staré dřevo, co bys mohl čekat? Ale čepel... potřeboval bys oheň stokrát tak horký, aby jí uškodil," Mormont posunul pochvu po hrubých dubových prknech stolu. "Zbytek jsem nechal nově udělat. Vezmi si ho."
"Vezmi si ho," zakrákal havran v ozvěně. Vezmi si ho, vezmi si ho."
Jon s rozpaky vzal meč do ruky. Do své levé ruky; jeho obvázaná pravá byla stále příliš bolavá a neobratná. Opatrně jej vytáhl z pochvy a zvedl si jej do úrovně očí.
Hruška byla z kusu bledého kamene zatíženého olovem, aby vyvážila tíhu dlouhé čepele. Byla opracovaná do tvaru vlčí hlavy s vycenénými zuby, s kousky granátů vsazených na místo očí. Jílec byl z panenské kůže, měkké a černé, dosud neposkvrněné potem nebo krví. Čepel samotná byla o dobré půl stopy delší než ty, na které byl Jon zvyklý, zužující se do špičky, aby jím mohl bodat i sekat, se třemi hlubokými žlábky vyrytými v kovu. Zatímco Led byl pravým dvouručním mečem, toto byl jedenapůl-ruční. někdy nazývaný "meč bastardů". Přesto mu vlčí meč ve skutečnosti připadal lehčí než čepele, které třímal v ruce doposud. Když jej Jon otočil na bok, viděl vlnky v tmavé oceli, tam, kde byl kov donekonečna znovu a znovu při kutí překládán přes sebe. "To je valyrijská ocel, můj pane," vydechl obdivně. Jeho otec mu občas dovolil vzít do ruky Led; znal jeho vzhled i ten pocit.
"Máš pravdu," přitakal Starý medvěd. "Byl to meč mého otce a jeho otce před ním. Mormontové jej u sebe nosili po pět set let. Já jej poprvé uchopil do ruky ve svůj den, a když jsem se dal k černým, předal jsem ho svému synovi."
On mi dává meč svého syna. Jon tomu stěží věřil. Čepel byla dokonale vyvážená. Její hrany se ve světle pronikajícím oknem slabě leskly. "Tvůj syn -"
"Můj syn pošpinil čest celého rodu Mormontů, ale budiž mu ke cti alespoň to, že meč nechal doma, když utíkal. Moje sestra jej vrátila do mého opatrování, ale pouhý pohled na něj mi připomínal Jorahovo jméno, tak jsem ho odložil stranou a vůbec na něj nemyslel, dokud jsme jej nenašli v popelu mé komnaty. Původní hruška měla tvar medvědí hlavy, stříbrné, ale už tak ohmatané, že rysy byly téměř nerozlišitelné. Napadlo mne, že pro tebe se víc hodí bílý vlk.

Jeden z našich stavebníků je vynikajícím kamenorytcem."
Když byl Jon chlapcem Branova věku, vždycky snil o tom, že bude konat velké činy, tak jako chlapci obvykle fantazírují. Detaily jeho činů se sen od snu různily, ale poměrně často si představoval, že svému otci zachrání život. Potom by lord Eddard prohlásil, že Jon se zachoval jako opravdový Stark, a vložil by mu do ruky Led. Dokonce i tehdy věděl, že to je dětský výmysl; žádný bastard nikdy nemohl doufat, že bude v ruce držet otcův meč. I při pouhé vzpomínce na to se nyní styděl. Co by to byl za člověka, kdyby o toto právo připravil svého bratra? Ani na tento meč nemám právo, pomyslel si nyní. o nic větší než na Led. Cukl svými spálenými prsty a hluboko pod kůží ucítil záškub bolesti. "Můj pane, je to pro mne velká čest, ale -"
"Ušetři mne těch svých ale, chlapče," přerušil ho lord Mormont. "Nebýt tebe a toho tvého zvířete, neseděl bych tady s tebou. Bojoval jsi statečně... A co bylo nejdůležitější, bojoval jsi rychle. Oheň! Ano, proklatě s ním. Měli jsme to vědět. Měli jsme si to pamatovat. Dlouhá noc tu byla už předtím... Jenomže pokud si na ni nepamatuje Noční hlídka, kdo bude?"
"Kdo bude," odříkal upovídaný havran. "Kdo bude."
Skutečně, bohové té noci Jonovy modlitby vyslyšeli; šaty mrtvoly začaly hořet a plameny strávily její maso, jako by to byl vosk svíce, a její kosti, jako by byly starou suchou vlnou. Jonovi stačilo zavřít oči a znovu před sebou viděl tu věc potácející se přes solár, narážející do nábytku a svíjející se v plamenech. Nejvíc ze všeho jej děsil obličej mrtvoly: obklopený svatozáří ohně, s vlasy plápolajícími jako sláma a mrtvým masem roztá-vajícím a sklouzávajícím z lebky, aby odkrylo lesk kosti pod ním.
Jakákoli démonická síla to byla, co hýbala Othorem, byla zničena plameny; pokroucené věc, kterou nalezli v popelu, už nebyla ničím víc než jen spečeným masem a ohořelými kostmi. Přesto se mu ve své noční můře musel postavit znovu... Tentokrát měla hořící mrtvola rysy lorda Eddarda. Byla to kůže jeho otce, která praskala a černala, oči jeho otce, které stékaly dolů po jeho tvářích jako želatinové slzy. Jon nechápal, proč se mu to zdálo nebo co by ten sen mohl znamenat, ale děsilo ho to víc, než byl schopen vypovědět.
"Ten meč je jen malou platbou za život," uzavřel celou záležitost Mormont. "Vezmi si ho a už o něm nechci slyšet, rozumíš?"
"Ano, můj pane." Měkká kůže se podala pod Jonovými prsty, jako by se meč již sám utvářel podle jeho stisku. Věděl, že by tím měl být poctěn a také byl, a přesto...
On není můj otec. Ta myšlenka nespoutaná vytanula Jonovi na mysli. Mým otcem je lord Eddard Stark. Nezapomenu na něho, bez ohledu na to, kolik mečů mi dají. Přesto nemohl lordu Mormontovi říci, že je to meč jiného muže, o kterém sní...
"Také nechci slyšet žádné zdvořilosti," řekl Mormont, "takže mi za něj neděkuj. Prokaž té oceli čest činy, ne slovy."
Jon přikývl, "Má nějaké jméno, můj pane?"
"Měl ho, kdysi. Dlouhý dráp mu říkali,"
"Dráp," vykřikl havran. "Dráp."
"Dlouhý dráp je vhodné jméno." Jon si meč potěžkal a zkusmo jím sekl do vzduchu. Levou rukou mu to moc nešlo, ale dokonce i přesto měl pocit, jako by se ocel vzduchem přímo vznášela, jako by měla svoji vlastní vůli. "Vlci také mají drápy, stejně jako medvědi,"
Zdálo se, že Starý medvěd je tím potěšen. "To bych řekl, že mají. Myslím, že bys ho měl nosit přes rameno. Je příliš dlouhý, než abys ho nosil na boku, alespoň dokud ještě o pár palců nevyrosteš. A taky se budeš muset procvičovat v obouručním šermu. Až se tvoje spáleniny zhojí, ser Endrew by ti mohl ukázat pár výpadů."
"Ser Endrew?" Jon to jméno neznal,
"Ser Endrew Tarth, dobrý člověk. Je nyní na cestě ze Stínové věže, aby se zhostil povinností zbrojmistra. Ser Alliser Thorne odjel včera ráno, do Východní hlídky u moře."
Jon spustil meč. "Proč?" otázal se hloupě.
Mormont se zamračil. "Protože jsem ho tamposlal, co myslíš? Nese s sebou ruku, kterou tvůj Duch urval ze zápěstí Jafera Flowerse. Nařídil jsem mu, aby se nalodil na loď plující do Králova přístaviště a položil ji před toho chlapeckého krále. To by snad konečně mohlo upoutat Joffreyho pozornost, řekl bych... Ser Alliser je pomazaným rytířem urozeného původu, se starými přáteli u dvora, takže bude mnohem obtížnější ignorovat ho než toho sebechytřejšího havrana."
"Havrana." Jonovi se zdálo, že pták zní mírně pobouřeně. "Kromě toho," pokračoval lord velitel bez ohledu na havranovy protesty, "mezi tebou a ním takto bude dvakrát tisíc lig, aniž by to vypadalo, že jde o trest." Namířil prst do Jonova obličeje. "Ovšem nemysli si, že to znamená, že ten tvůj výstup v jídelně schvaluji. Jsi nejenom odvážný, ale taky pěkně pošetilý, jenomže už nejsi chlapec, bez ohledu na to, kolik je ti let. Tohle je mužský meč, a je zapotřebí muže, aby jím mohl vládnout. Očekávám, že se podle toho budeš ode dneška chovat."
"Ano, můj pane." Jon zasunul meč zpátky do stříbrem vykládané pochvy. I když to nebyl meč, který by si sám vybral, přesto to byl vznešený dar, jeho osvobození od zlomyslností Allisera Thorna bylo ještě vznešenější.
Starý medvěd se poškrábal na bradě. "Už jsem zapomněl, jak to svědí, když člověku rostou nové vousy," řekl, "Nu, nedá se nic dělat. Už se tvoje ruka uzdravila natolik, aby ses opět mohl zhostit svých povinností?"
"Ano, můj pane."
"Dobrá. Noc bude studená, budu chtít horké kořeněné víno. Přines mi džbán červeného, nepříliš kyselého, a nešetři kořením. A Hobbovi vyřiď, že jestli mi zas pošle vařené skopové, uvařím sijeho. Ta kýta posledně byla úplně bez chuti. Dokonce ani ten pták to nechtěl žrát." Pohladil havranovu hlavu bříškem prstu a pták vydal spokojený krákavý zvuk. "A teď odejdi. Mám práci."
Když scházel dolů po točitém schodišti, s novým mečem v ruce, strážní, které míjel, se na něj ze svých výklenků usmívali. "Krásná ocel," poznamenal jeden. "Zasloužil sis ji. Sněhu," řekl mu druhý. Jon se nutil oplácet jim jejich

úsměvy, ale ve svém srdci se tak necítil. Věděl, že by měl být potěšen, avšak radost jaksi nepřicházela. Ruka ho bolela a v ústech měl chuť hněvu, třebaže nebyl schopen říci, proč nebo na koho má vztek.
Venku před Královou věží. kde nyní sídlil lord velitel Mormont, na něj čekalo půl tuctu jeho přátel. Zavěsili si terč na dveře sýpky, takže na první pohled se zdálo, že se zdokonalují ve svém lukostřeleckém umění, ale Jon poznal zaháleče, když je viděl. Ještě ani nestačil vyjít ze dveří a Pyp už volal: "No tak, pojď sem, ať se podíváme!"
"Na co?" zeptal se Jon.
Žába se k němu přitočil. "Na tu tvoji hezkou růžovou prdelku, na co jiného?"
"Na meč," zvolal Grenn. "Chci se podívat na ten meč!"
Jon si je změřil obviňujícím pohledem. "Vy jste to věděli."
Pyp se zakřenil, "Všichni nejsme tak tupí jako Grenn."
"Ty jsi určitě," odsekl Grenn. "Jsi ještě tupější."
Halder omluvně pokrčil rameny. "Pomáhal jsem Pateovi tesat kámen na hrušku," řekl stavitel, "a tvůj přítel Sam koupil v Mo-leově městečku granáty."
"Stejně jsme to věděli ještě předtím," řekl Grenn. "Rudge pomáhal Donalovi Noyemu v kovárně. Zrovna tam byl, když Starý medvěd přinesl ohořelou čepel,"
"Ten meči" naléhal Matt. Ostatní začali skandovat s ním. „JMeč! Meč! Meč!"
Jon vytáhl Dlouhý dráp z pochvy a ukázal jim ho, obraceje ho na jednu stranu a zas na druhou, aby ho mohli obdivovat. Meč bastardů se leskl v bledém slunečním svitu, temný a zlověstný. "Valyrijská ocel," prohlásil vážným hlasem, a snažil se přitom znít tak potěšené a hrdě, jak by měl,
"Slyšel jsem o muži, který měl z valyrijská oceli břitvu," poznamenal Žába. "Uřízl si hlavu, když se chtěl oholit."
Pyp se zasmál. "Noční hlídka je tisíc let stará," řekl, "ale já bych se vsadil, že lord Sníh je prvním bratrem poctěným za to, že spálil věž lorda velitele."
Ostatní se dali do smíchu, a dokonce i Jon se musel smát. Oheň, který založil, obrovskou kamennou věž ve skutečnosti nespálil, jen do značné míry zničil vnitřek horních dvou podlaží, kde Starý medvěd měl svoje pokoje. Zdálo se, že nikomu to příliš nevadí, protože zneškodnil také Othorovu vraždící mrtvolu.
Druhá mrtvola, jednoruká věc, která kdysi bývala průzkumníkem jménem Jafer Flowers, také byla zničena, rozsekána na kusy tuctem mečů, ale ne předtím, než zabila sera Jaremyho Rykkera a čtyři další muže. Ser Jaremy jí usekl hlavu, ale přesto zemřel, když bezhlavý trup vytáhl jeho vlastní dýku z pochvy a zabořil mu ji do břicha. Síla a odvaha nezmohly nic proti nepřátelům, kteří nemohli padnout, protože již byli mrtví; dokonce i zbraně a brnění proti nim poskytovaly bídnou ochranu.
Ta smutná vzpomínka jen ztrpčovala Jonovu již tak nestálou náladu. "Musím jít za Hobbem kvůli večeři Starého medvěda," oznámil jim příkře a zasunul Dlouhý dráp zpátky do pochvy. Jeho přátelé to mysleli dobře, ale nerozuměli tomu. Nebyla to jejich chyba; oni nemuseli stát proti Othorovi, neviděli bledý lesk těch mrtvých modrých očí, necítili chlad jeho černých prstů. Ani nevěděli nic o boji probíhajícím v říčních krajinách. Jak by mohl doufat, že to pochopí? Spěšně se od nich odvrátil a zasmušile odešel. Pyp za ním cosi volal, ale Jon mu nevěnoval pozornost.
Po požáru ho ubytovali zpátky v jeho staré cele v polozřícené Hardinově věži, a právě tam se teď vrátil. Duch spal stočený do klubíčka vedle dveří, ale při zvuku Jonových kroků zvedl hlavu. Zlovlkovy červené oči byly tmavší než granáty a moudřejší než lidské. Jon si klekl, poškrábal ho za uchem a ukázal mu hrušku svého nového meče. "Podívej se, to jsi ty."
Duch přičichl ke své kamenné podobě a pokusil se ji olíznout. Jon se usmál, "To ty bys zasluhoval poctu," řekl vlkovi... a najednou zjistil, že vzpomíná na to, jak ho tehdy našel v pozdně letním sněhu. Už s ostatními vlčaty odjížděli, ale Jon uslyšel jakýsi zvuk a otočil se a tam ho našel, s bílou kožešinkou téměř neviditelnou na pozadí sněhové závěje. Byl tak sám, pomyslel si, stranou od ostatních vlčat z vrhu. Byl odlišný, proto ho mezi sebe nechtěli.
"Jone?" Vzhlédl, Stál tam Samwell Tarly, nervózně se pohupující na patách. Tváře měl zrudlé a byl zahalený v těžkém kožešinovém plášti, ve kterém vypadal jako medvěd, co se připravuje k zimnímu spánku.
"Same." Jon vstal. "Co se děje? Taky chceš vidět meč?" Pokud to věděli ostatní, nepochybně to věděl i Sam.
Tlustý chlapec zavrtěl hlavou. "Kdysi jsem byl dědicem meče svého otce," řekl zkormouceně. "Srdcomoru. Lord Randyll mi Párkrát dovolil podržet si ho, ale ten meč mě vždycky děsil. Byla to valyrijská ocel, nádherná, ale tak ostrá, že jsem vždycky měl strach, že poraním některou ze svých sester. Teď jej bude mít Dickon." Otřel si upocené ruce o svůj plášť. "Já... aha... mistr Aemon tě chce vidět."
Ještě nebyl čas na výměnu jeho obvazů. Jon se podezřívavě zamračil, "Proč?" zeptal se. Sam se tvářil nešťastně. "Tys mu to řekl, viď?" zeptal se Jon nahněvaně. "Vyžvanil jsi mu, že jsi mi prozradil, co bylo v tom dopise."
"Já... on... Jone, já nechtěl... On se vyptával... Chci říct... Myslím, že to věděl, on vidí věci, které nikdo jiný nevidí..."
"Jeslepý" vyhrkl Jon nasupeně, znechucen. "Nemusíš jít se mnou, cestu znám." Nechal tam Sama stát, s otevřenými listy a třesoucího se chladem.
Našel mistra Aemona nahoře v ptačím hnízdišti, kde krmil havrany. Clydas tam byl s ním, držel vědro sekaného masa a společně se šourali od klece ke kleci, "Sam říkal, že se mnou chceš mluvit?"
Mistr přikývl, "Skutečně jsem chtěl, Clydasi, dej to vědro Jonovi, Snad bude tak laskav a pomůže mi," Hrbatý růžovooký bratr podal vědro Jonovi a za chvíli již pospíchal dolů po žebříku. "Stačí, když budeš maso házet do klecí." poučil ho Aemon. "Ptáci se postarají o zbytek."
Jon si vědro přendal do svojí pravé ruky a levou vrazil do krvavých zbytků. Havrani začali hlučně křičet, poletovat v klecích a bít proti kovu křídly černými jako noc. Maso bylo nasekáno na kousky ne větší než klouby prstů. Nabral jich plnou hrst a hodil syrová rudá sousta do klece. Křik a skuhrání zesílily a také začalo létat peří. když se dva z větších ptáků dali do rvačky o jedno vybrané sousto. Jon rychle popadl druhou hrst a hodil ji za první. "Havran lorda

Mormonta má rád ovoce a zrní."
"Je to výjimečný pták," řekl mistr. "Většina havranů žere zrní. ale vždycky dají přednost masu. Činí je to silnými a obávám se, že si libují v chuti krve. V tomto ohledu jsou jako lidé... a tak jako lidé, ani všichni havrani nejsou stejní."
Jon nevěděl, co by mu na to řekl. Házel havranům maso a v duchu se divil, proč si ho mistr zavolal. Starý muž mu to nepochybně řekne, až sám bude chtít. Mistr Aemon nebyl člověkem, na kterého bylo radno pospíchat.
"K nošení zpráv se dají vycvičit také hrdličky a holubi," pokračoval mistr, "třebaže havran je vytrvalejší letec, větší, odvážnější, chytřejší, schopnější bránit sám sebe proti útoku jestřábů... Jenomže havrani jsou černí a jedí maso mrtvol, a proto si je někteří zbožní lidé oškliví. Věděl jsi například, že i Baelor Požehnaný se pokoušel nahradit havrany hrdličkami?" Mistr na Jona s úsměvem obrátil svoje bílé oči, "Noční hlídka upřednostňuje havrany."
Jon měl prsty ponořené ve vědru s masem a krev měl až na zápěstí. "Dywen říká, že divocí nás nazývají vránami," řekl nejistě.
"Vrána je jen ubohým příbuzným havrana. Oba jsou to žebráci v černém, nenávidění a nepochopení."
Jon si přál, aby chápal, o čem to spolu hovoří a proč. Co je mu do nějakých havranů a hrdliček? Pokud starý muž má něco na srdci, proč mu to prostě neřekne?
"Jone, přemýšlel jsi někdy o tom, proč se muži Noční hlídky nezení a nemají děti?" zeptal se mistr Aemon.
Jon pokrčil rameny. "Ne." Rozhodil do klecí další maso. Prsty jeho levé ruky byly kluzké krví a v pravé ruce mu bolestně cukalo od tíhy vědra.
"Aby nemuseli mít nikoho rádi," odpověděl starý muž, "protože láska je jedem cti, zhoubou povinnosti."
Jonovi to neznělo příjemně, ale neřekl nic. Mistr byl sto let stár, a navíc vysoký důstojník Noční hlídky; jemu nepříslušelo odporovat mu.
Zdálo se, že starý muž vycítil jeho pochybnosti, "Pověz mi, Jone, kdyby někdy měl přijít den, kdy si tvůj otec bude muset vybrat mezi ctí na jedné straně a těmi, které miluje, na straně druhé, co by udělal?"
Jon zaváhal. Chtěl říci, že lord Eddard by nikdy neposkvrnil svou čest, dokonce ani pro lásku, ale malý prohnaný hlásek v jeho nitru zašeptal: Zplodil bastarda, kde bylajeho čest tehdy? A tvoje matka, co jeho povinnost vůči ní, nikdy dokonce ani neřekl její jméno. "Udělal by to, co by bylo správné," řekl... hlasitě, jako by tím chtěl napravit svoje váhání. "Bez ohledu na cokoli."
"V tom případě je lord Eddard jediným mužem mezi deseti tisíci. Většina z nás není tak silná. Co je čest ve srovnání s laskou ženy? Co je povinnost ve srovnání s pocitem novorozeného syna ve tvém náručí... nebo vzpomínkou na bratrův úsměv? Vítr a slova. Vítr a slova. Jsme jenom lidé a bohové nás stvořili k lásce. Je to naše velká radost a naše velká tragédie.
Muži, kteří založili Noční hlídku, věděli, že pouze jejich odvaha zaštiťuje říši lidí od temnoty na severu. Přišli ze stovky rozhádaných království a věděli, že časy se možná změní, ale lidé nikdy. A proto také přísahali, že Noční hlídka se nikdy nezúčastní bitev probíhajících v říších, které střežili.
Dodržovali svoji přísahu. Když Aegon zavraždil Černého Har-rena a prohlásil království za svoje, Harrenův bratr byl lordem velitelem na Zdi, s deseti tisíci mužů pod svým velením. Nevytáhl do boje. V době, kdy Sedm království bylo sedmi královstvími, neminula generace, kdy by mezi sebou tři nebo čtyři z nich neválčila. Hlídka se jejich válek nikdy nezúčastnila. Když Anda-lové přepluli úzké moře a smetli z povrchu světa království Prvních lidí. synové padlých králů dostáli svým přísahám a zůstali na svých místech. Tak tomu bylo vždycky, po celá nepočítaná léta zpátky ode dneška. Taková je cena cti.
Zbabělec dokáže být stejně statečný jako jakýkoli člověk, když neexistuje nic, čeho by se musel obávat. A všichni si plníme svoji povinnost, když za ni nemusíme platit žádnou cenu. Jak snadné nám to připadá, kráčet po cestě cti. Jenomže dříve nebo později v životě každého člověka přijde den, kdy to snadné není, den, kdy se musí rozhodnout."
Někteří z havranů stále žrali. Ze zobáků se jim houpaly dlouhé, vláknité kusy masa. Uchopil vědro do obou rukou a vychrstl zbytek břečky přes mříže. Kousky masa a krve se rozletěly a postříkaly havrany, kteří se s divokým krákáním vznesli do vzduchu. Rychlejší ptáci chytali sousta v letu a nenasytně je hltali, Jon nechal prázdné vědro dopadnout na podlahu.
Starý muž mu položil na rameno svou vysušenou, skvrnitou ruku. "Bolí to, chlapče," řekl tiše. "Ach ano. Rozhodnout se... vždycky to bolí. A vždycky bude. Já to vím."
‚JJevíš to," řekl Jon trpce. "Nikdo to neví. Dokonce i když jsem jen bastard, stále je to můj otec..."
Mistr Aemon si povzdechl. "Copak jsi neslyšel nic z toho, co jsem ti říkal, Jone? Myslíš si snad, že jsi první?" zavrtěl svojí prastarou hlavou, gestem znaveným nad všechna slova. "Třikrát bohové uznali, že je vhodné vyzkoušet moji přísahu. Poprvé když jsem byl mladík, podruhé ve zralém věku a potřetí, když jsem zestárl. Do té doby mne síly opustily a moje oči potáhl povlak slepoty, a přesto byla ta poslední volba stejně krutá jako ta první. Moji havrani přinesli zprávy z jihu, slova temnější než jejich křídla, o vyvraždění mého rodu a smrti mých příbuzných, o zneuctění a zpustošení. Co jsem mohl dělat, starý, slepý, slabý? Byl jsem bezmocný jako kojenec, a přesto mne rmoutilo sedět tu zapomenutý, když zabíjeli nebohého vnuka mého bratra ajeho syna, a dokonce i malé děti..."
Jon se šokován díval, jak se ve slepých očích starého muže zaleskly slzy. "Kdo jsi?" zeptal se tiše, téměř s bázní.
Na prastarých ústech se zachvěl bezzubý úsměv. "Jenom mistr z Citadely, zavázaný službou Černému hradu a Noční hlídce. Když složíme přísahu a navlékneme si řetěz, v mém řádu odkládáme naše rodová jména stranou." Starý muž se dotkl mistrovského náhrdelníku, který volně visel kolem jeho hubeného bezmasého krku. "Můj otec byl Maekar, první svého jména, a můj bratr Aegon vládl po něm namísto mne. Můj děd mne pojmenoval po princi Aemonovi Dračím rytíři, který byl jeho strýcem nebo jeho otcem, podle toho, kterému příběhu věříš. Říkal mi Aemo-ne..."
"Aemon... Targaryen?" Jon stěží věřil vlastním uším,
"Kdysi," přikývl starý muž. "Kdysi. Tak vidíš, Jone, já to vím... A protože to vím, neřeknu ti, zda zůstat, íijít. Tu volbu

musíš učinit sám, a žít s ní po zbytek svých dnů. Tak jako musím já." Jeho hlas odezněl v šepot. "Tak jako musím já..."
DAENERYS
Když bylo po bitvě, Dany projížděla na své stříbrné poli mrtvých. Její služebné a muži jejího khasu jeli za ní. usmívali se a žertovali jedni s druhými.
Dothracká kopyta rozedrala zemi a zadupala do země ječmen a čočku, zatímco arahky a šípy zasely strašlivou novou úrodu a zavlažili ji krví. Umírající koně zvedali hlavy a naříkali, když jela kolem nich. Zranění muži sténali a modlili se. Mezi nimi procházela jagga rhan, muži milosrdenství s těžkými sekerami, kteří stínali hlavy mrtvým a umírajícím. Za nimi pobíhala skupina malých děvčátek, která vytahovala šípy z mrtvých těl a plnila jimi svoje košíky. Jako poslední přijdou psi, čenichající, vyzáblí a hladoví, pohřební smečka, která nikdy nezůstávala daleko za khalasarem.
Ovce byly mrtvé nejdéle. Zdálo se, že jich tam jsou tisíce, černých mouchami, s šípy trčícími z každé mrtvoly. Dany věděla, že to udělali jezdci khala Oga; žádný muž Drogova khalasaru nebyl takový blázen, aby plýtval šípy na ovce, když ještě byli živí pastýři.
Město bylo v ohni a do tmavě modré oblohy stoupaly černé sloupce dýmu, které se svíjely a převalovaly nad ruinami. Mezi strhanými zdmi ze suchého bláta cválali sem a tam jezdci, práskali svými dlouhými biči a vyháněli z doutnajících ruin ty, co přežili. Ženy a děti Ogova khalasaru kráčeli v průvodu s ponurou pýchou, dokonce i poražení a v poutech. Byli nyní otroky, ale zdálo se, že z toho strach nemají. S obyvateli města to bylo jiné. Dany je litovala; pamatovala si, jak je cítit hrůza. Matky klopýtaly kupředu s prázdnými mrtvými obličeji a za sebou táhly vzlykající děti. Mužů mezi nimi bylo poskrovnu, byli to mrzáci, zbabělci a starci.
Ser Jorah říkal, že lidé této země pojmenovali sami sebe Lhazaréni, ale Dothrakové jim říkali haesh rakhi, Ovčí lidé. Kdysi by je Dany také považovala za Dothraky, protože měli stejnou měděnou kůži a mandlově tvarované oči. Nyní jí připadali jiní. Byli menšího vzrůstu, s plochými obličeji, a jejich černé vlasy byly stříhány nepřirozeně nakrátko. Byli to pastevci stád, kteří se živili zeleninou, a khal Drogo říkal, že patří na jih od ohybu řeky. Tráva Dothrackého moře nebyla určena pro ovce.
Dany viděla, jak jeden chlapec utekl od ostatních a rozběhl se k řece. Jezdec mu odřízl cestu a otočil ho, ostatní ho obklíčili, práskali mu svými biči po obličeji, hnali ho tím směrem a hned zas oním. Jeden cválal za ním a šlehal ho do hýždí, dokud mu po stehnech nestékala rudá krev. Další chytil jeho kotník do smyčky a chlapec se natáhl na zem. Nakonec, když už nebyl schopen ničeho jiného než se jen plazit, ta zábava je omrzela a prostřelili mu záda šípem.
Ser Jorah se s ní setkal před rozbořenou bránou. Měl na sobě tmavě zelený svrchní kabátec oblečený přes drátěnou košili. Jeho železné rukavice, holenní chrániče a velká přilbice byly vykovány z tmavě šedé oceli. Když si svoje brnění oblékl, Dothrakové ho začali urážet a nadávat mu do zbabělců, ale rytíř se nedal, stejným jim to oplácel, až se nakonec v záchvěvu temperamentu dlouhý meč zkřížil ve vzduchu s arakhem, a jezdec, jehož urážky byly nejhlasitější, zůstal ležet v prachu, ponechán tam, aby vykrvácel k smrti.
Ser Jorah si během jízdy po jejím boku zvedl hledí svojí velké přilbice s plochým vrcholem. "Tvůj pan manžel tě očekává ve městě."
"Je Drogo v pořádku?"
"Utržil jen pár šrámů," odpověděl ser Jorah, "nic, co by zanechalo trvalé následky. Dnešního dne zabil dva khaly. Nejdříve khala Oga a pak jeho syna Foga, který se stal khalem, když Ogo padl. Jeho pokrevní jezdci odřezali zvonečky z jejich vlasů a khal Drogo teď s každým krokem zvoní hlasitěji než kdy předtím."
Ogo a jeho syn seděli vedle jejího manžela na vysoké lavici při jmenovací hostině, kde byl korunován Viserys, jenomže to bylo ve Vaes Dothrak, pod Matkou hor, kde jsou všichni jezdci bratry a všechny spory jsou odkládány stranou.
Venku v travinách to bylo jiné. Ogův khalasar právě Utočil na město, když ho přepadl khal Drogo. Napadlo ji, co si asi Ovčí lidé museli myslet, když z vrcholů svých popraskaných hliněných stěn spatřili oblaka prachu zvedaná koňskými kopyty. Pár z nich, těch mladších a pošetilejších, co stále věřili, že bohové vyslyší prosby zoufalých lidí. to možná považovalo za vysvobození.
Na druhé straně cesty naříkala vysokým, kvílivým hlasem dívka ne starší než Dany, kterou jeden z jezdců smýkl na hromadu mrtvol, obličejem dolů, skočil na ni a hrubě se jí zmocnil. Ostatní jezdci sesedali z koní. aby se na ní také vystřídali. Takový druh vysvobození přinášeli Dothrakové Ovčím lidem.
Jsem krev draka, připomínala Daenerys Targaryen sama sobě, když odvracela obličej. Stiskla rty k sobě, zatvrdila svoje srdce a pokračovala v cestě směrem k bráně.
"Většina Ogových jezdců uprchla," řekl jí ser Jorah. "Přesto je tu možná až deset tisíc zajatců."
Otroků, pomyslela si Dany. Khal Drogo je bude hnát dolů po řece do jednoho z měst v Zálivu otroků. Nejraději by se z toho dala do pláče, ale říkala si, že musí být silná. Tohle je válka, právě tak to ve válce vypadá, taková je cena za Železný trůn.
"Radil jsem khalovi, že by měl zamířit do Mérénu," řekl ser Jorah. "Zaplatí tam za ně víc, než by dostal od otrokářské karavany. Illyrio psal, že minulý rok tam řádil mor, takže nevěstince platí dvojnásobnou cenu za zdravá mladá děvčata a trojnásobnou za chlapce mladší deseti let. Pokud cestu přežije dostatečné množství dětí. zlato za ně nám koupí všechny lodě, které potřebujeme, a najme nám muže, aby je kormidlovali,"
Znásilňovaná dívka za nimi vydala srdceryvný výkřik, táhlé vzlykavé zakvílení, které pokračovalo dál a dál a dál. Dany prudce sevřela otěže a obrátila hlavu své stříbrné. "Ať toho nechají," nařídila seru Jorahovi.
"Khaleesi?" Rytíř zněl zmateně. "Slyšel jsi moje slova," řekla. "Zastav je." Drsným dothrac-kým jazykem promluvila ke svému khasu. "Jhogo, Quaro, pomůžete seru Jorahovi, Nechci tu žádné znásilňování."
Válečníci si vyměnili zmatený pohled.
Jorah Mormont popohnal svého koně blíž. "Princezno," řekl, "máš laskavé srdce, jenomže tomuhle nerozumíš. Tak to v tomto národě chodí odjakživa. Tito muži přelévali krev za khala. Nyní si činí nárok na odměnu."

Dívka za cestou stále naříkala, zpěvavým jazykem, podivně znějícím Danyiným uším. První muž s ní byl hotov a na jeho místo nastoupil druhý.
"Je to ovčí dívka," řekl Quaro v dothračtině. "Neznamená vůbec nic, khaleesi. Ti jezdci jí prokazují čest. Je známo, že Ovčí lidé se páří s ovcemi,"
"Je to známo," řekla v ozvěně její služebná Irri.
"Je to známo," souhlasil Jhogo, sedící na vysokém šedém hřebci, kterého mu daroval Drogo. "Pokud její nářek uráží tvoje uši, khaleesi, Jhogo ti přinese její jazyk," dodal a tasil svůj arakh.
"Nechci, aby jí někdo ublížil," řekla Dany. "Zabírám si ji pro sebe. Udělejte, jak vám poroučím, nebo se khal Drogo dozví, že jste mne neposlechli,"
"Ai, khaleesi," odpověděl Jhogo a kopl svého koně do slabin. Quaro a ostatní se rozjeli za ním a zvonečky v jejich vlasech tiše cinkaly.
"Jeď s nimi," nařídila seru Jorahovi,
"Jak poroučíš." Rytíř se na ni podíval se zvláštním výrazem ve tváři, "Jsi pravou sestrou svého bratra."
"Viseryse?" Nechápala to.
"Ne," odpověděl. "Rhaegara." Odcválal pryč.
Dany slyšela Joraha vykřiknout. Násilníci se mu smáli. Jeden z mužů na něj cosi zavolal zpět. Vzduchem zasvištěl Jhogův arakh a mužova hlava se skutálela z jeho ramen. Smích se změnil v klení a páni koní sahali po zbraních, ale to už tam byli Quaro, Aggo a Rakharo. Viděla Agga ukazovat prstem přes cestu tam, kde seděla na své stříbrné. Jezdci se na ni dívali chladnýma černýma očima, jeden z nich si odplivl. Ostatní se rozešli ke svým koním, mumlajíce si cosi pod fousy. Po celou tu dobu muž ležící na dívce neustával v přirážení, dovnitř a ven, tak zabraný do své rozkoše, že si zřejmě vůbec nebyl vědom toho, co se děje kolem něj. Ser Jorah sesedl z koně a odtrhl ho od ní rukou v železné rukavici. Dothrak se natáhl do bláta, vyskočil s nožem v ruce a zemřel s Aggovým šípem v hrdle. Mormont dívku stáhl z hromady mrtvol a zahalil ji do svého krví potřísněného pláště. Pak ji odvedl přes cestu k Dany. "Co s ní hodláš udělat?"
Dívka se chvěla, oči měla rozšířené a zračila se v nich hrůza. Vlasy měla slepené krví. "Doreah, ošetři jí její zranění. Nevypadáš jako Dothrak, snad se tě nebude bát. Vy ostatní pojeďte se mnou." Popohnala svoji stříbrnou a projela s ní pod rozbořenou dřevěnou bránou.
Ve městě to bylo ještě horší. Mnohé z domů hořely, ajaqqa rhan tam vykonávala svoji děsivou práci. Křivolaké úzké uličky byly plné bezhlavých mrtvol. Projížděly kolem dalších znásilňovaných žen. Dany pokaždé zastavila, poslala svůj khas, aby tomu učinil přítrž, a prohlásila oběť za svou otrokyni. Jedna z nich, otylá žena s plochým nosem, zhruba čtyřicetiletá, žehnala Dany lámaným Společným jazykem, ale od ostatních se jí dostávalo jenom bezvýrazných temných pohledů. Smutně si uvědomila, že se k ní chovají podezřívavě, protože mají strach, že je rozkázala ušetřit kvůli nějakému ještě strašlivějšímu osudu.
"Nemůžeš si je pro sebe zabrat všechny, dítě," namítl ser Jorah, když takto zastavili počtvrté, zatímco válečníci jejího khasu hnali její nové otrokyně za nimi.
"]semkhaleesi, dědička Sedmi království, krev draka," připomněla mu Dany. "A tobě nepřísluší říkat mně, co mohu nebo nemohu." Na druhém konci města se ve velkém zášlehu ohně a mračnu kouře zřítila budova a Dany uslyšela vzdálené výkřiky a kvílení vystrašených dětí.
Khala Droga našli sedět před čtverhranným chrámem bez oken, se silnými hliněnými zdmi a baňatou kupolí připomínající obrovskou hnědou cibuli. Vedle něho byla hromada hlav vyšší. než byl sám. Z paže mu trčel jeden z krátkých šípů Ovčích lidí a krev pokrývala i levou stranu jeho nahého hrudníku, jako cákanec rudé barvy. Jeho tři pokrevní jezdci tam byli s ním. Jhiqui pomohla Dany sesednout; s tím, jak se její břicho zvětšovalo, byla stále neohrabanější. Poklekla před khalem. "Moje slunce a hvězdy je zraněné." Rána od arakhu na hrudi byla široká, ale mělká; levou bradavku měl useklou a na hrudníku se mu jako vlhký hadr houpal velký cár masa a kůže.
"Je to jen škrábnutí, měsíci mého života, od arakhu jednoho z pokrevních jezdců khala Oga," řekl khal Drogo Společným jazykem. "Zabil jsem ho za to a Oga taky." Zavrtěl hlavou a zvonečky v jeho copu tiše zacinkaly. "To je Ogo, co slyšíš, a Fogo, jeho khalakka, který byl khalem, když jsem ho zabil,"
"Žádný z mužů neobstojí před sluncem mého života," řekla Dany, "před otcem hřebce, který si osedlá svět."
Přijel k nim válečník na koni a seskočil ze sedla. Promluvil k Haggovi, proudem hněvivé dothračtiny, příliš rychle, než aby mu Dany stačila porozumět. Než se otočil ke svému khalovi, obrovitý jezdec se na ni ztěžka podíval, "To je Mago, který jezdí v khasu koa Jhaqa. Říká, že khaleesi mu vzala jeho kořist, dceru Ovčích lidí. která mu po právu náležela. Zakázala mu zmocnit sejí."
Obličej khala Droga byl pevný a tvrdý, ale jeho černé oči, které se stočily k Dany, byly plné zvědavosti. "Povez mi, jak to bylo, měsíci mého života," vybídl ji v dothračtině.
Dany mu řekla, co udělala, jeho vlastním jazykem, aby jí khal lépe rozuměl, a její řeč byla přímá a jednoduchá.
Když skončila, Drogo se mračil, "Tak to ve válce chodí. Ty ženy jsou nyní našimi otrokyněmi a my si s nimi můžeme dělat, co se nám zlíbí."
"Mně se líbí držet je v bezpečí." řekla Dany a v duchu přemýšlela, zda se neodvážila příliš. "Pokud tvoji válečníci chtějí s těmito ženami obcovat, ať si je vezmou nenásilně a ponechají si je jako svoje manželky. Dej jim místa v khalasaru a nech je porodit ti syny."
Qotho byl tím nejkrutějším z Drogových pokrevních jezdců. Byl to on, kdo se dal do smíchu. "Copak se kůň páří s ovcí?"
Khal Drogo se usmál, "Vidíte, jak divokou se stává?" řekl, "To můj syn v jejím břiše, hřebec, který si osedlá svět, ji plní svým ohněm. Dávej si pozor, Qotho... Když tě matka neupálí na místě, kde sedíš, syn tě polapí do bažiny. A ty, Mago,

drž jazyk za zuby a najdi si jiné jehňátko, na které skočíš. Tahle patří mojí khale-esi." Chtěl k Daenerys natáhnout ruku, ale když zvedl paží, zkřivil obličej v náhlém záchvěvu bolesti a odvrátil hlavu.
Dany téměř cítila jeho agónii. Zdaleka to nebyly jen šrámy, jak jí napovídal ser Jorah ve víře, že mu uvěří. "Kde jsou léčitelé?" začala se shánět. Khalasar měl dva druhy ranhojičů: neplodné ženy a vykastrované' otroky. Bylinkářky se zabývaly léčivými nápoji a kouzly, zatímco eunuchové léčili nožem, jehlou a ohněm. "Proč nepřišli ke khalovi?"
"Khal poslal bezvlasé muže pryč, khaleesi," ujistil ji starý Cohollo. Dany viděla, že pokrevní jezdec sám je také zraněn; hlubokou sečnou ránou na levé paži.
"Mnoho jezdců je zraněných," řekl khal Drogo umíněně. "Ať jsou oni ošetřeni první. Ten šíp není ničím víc než jen štípnutím mouchy a tahle malá ranka jen další z jizev, kterými se budu chlubit svému synovi."
Tam, kde měl odseknutou kůži, Dany viděla obnažené svaly na jeho hrudníku. Od šípu, který se zavrtal do jeho paže, stékal pramínek krve. "Khalu Drogoví nepřísluší čekat," prohlásila. "Jhogo, vyhledej enuchy a okamžitě je sem přiveď."
"Stříbrná paní." ozval se ženský hlas za ní. "Mohu velkému jezdci jeho zranění ošetřit."
Dany otočila hlavu. Hovořila jedna z otrokyň, které si pro sebe zabrala, žena s plochým nosem, co jí žehnala.
"Od otroků, co léhají s ovcemi, khal žádnou pomoc nepotřebuje," okřikl ji Qotho. "Aggo, vyřízni jí jazyk."
Aggo ji popadl za vlasy a přitiskl jí nůž na krk.
Dany zvedla ruku. "Ne. Patří mně. Nechtě ji mluvit."
Aggo pohlédl z ní na Qotha a sundal nůž z ženina krku.
"Nechtěla jsem vás urazit, ohniví jezdci." Žena mluvila slušnou dothračtinou. Šaty, které měla na sobě, kdysi byly tou nejlehčí a nejjemnější vlnou, bohatou výšivkami, ale nyní byly zacákané blátem, zakrvácené a rozervané. Tiskla si otrhanou látku živůtku ke svým objemným prsům. "Oplývám určitou dovedností v léčitelském umění."
"Kdo jsi?" zeptala se jí Dany.
"Jmenuji seMirri Maz Duur. Jsem boží ženou tohoto chrámu."
"Maegi," zabručel Haggo a pevně sevřel svůj arakh. Jeho pohled byl temný. Dany si na to slovo vzpomínala z děsivého příběhu, který jí jednou Jhiqui vypravovala u ohně. Maegi byla žena, která léhala s démony a praktikovala ta nejtemnější kouzla a čáry, ničemné stvoření, zlé a bez duše, co přicházelo k mužům uprostřed temných nocí a vysávalo život a sílu z jejich těl.
"Jsem léčitelka," řekla Mirri Maz Duur.
"Léčitelka ovcí," ušklíbl se Qotho. "Krvi mojí krve, já říkám, zabij tu maegi a vyčkej příchodu bezvlasých mužů."
Dany výbuch pokrevního jezdce ignorovala. Ta stará, prostá žena se zavalitým tělem jí vůbec nepřipadala jako čarodějka. "Kde ses naučila svému léčitelskému umění, Mirri Maz Duur?"
"Moje matka byla boží ženou přede mnou a naučila mne všechny písně a zaříkávání, co nejvíc těší Velkého pastýře, a také rozdmýchávat posvátné kouře a vyrábět masti z listů, kořenů a bobulí. Když jsem byla mladší a krásnější, vydala jsem se s karavanou do Ašaje u Stínu, abych se učila od jejich mágů. Do Ašaje připlouvají lodě z mnoha zemí. tak jsem se tam zdržela dlouho a učila se léčitelským praktikám jiných národů. Měsíční pěvkyně z Jogos Nhai mne obdarovala svými porodními písněmi, žena z tvého vlastního jezdícího lidu mne naučila magii trav, zrní a koní a mistr ze Zemí zapadajícího slunce pro mne otevřel tělo a ukázal mi všechna tajemství, která se nalézají pod kůží."
"Mistr?" ozval se ser Jorah Mormont.
"Marwyn říkal sám sobě," odpověděla žena ve Společném jazyce. "Z moře. Ze země za mořem. Ze Sedmi zemí, říkal. Ze Zemí zapadajícího slunce, kde lidé chodí v železe a vládnou tam draci. Naučil mne této řeči,"
"Mistr v Ašaji," řekl ser Jorah zadumaně. "Pověz mi, boží ženo, co ten Marwyn nosil kolem krku?"
"Řetěz tak těsný, že ho málem udusil, železný pane, s články z mnoha kovů."
Rytíř pohlédl na Dany. "Jenom muž vyučený v Citadele Starého města nosí takový řetěz," řekl, "a tito muži toho znají o uzdravování hodně."
"Proč chceš pomoct mému khalovil"
"Všichni lidé jsou z jednoho stáda, či alespoň taková je naše víra," odpověděla Mirri Maz Duur. "Velký pastýř mne poslal na zem, abych léčila jeho beránky, kdekoli je naleznu."
Qotho jí vyťal prudký políček. "My nejsme ovce, maegi."
"Nech toho," pokárala ho Dany rozezleně. "Je moje. Nikdo jí nebude ubližovat."
Khal zasténal. "Ten šíp musí ven, Qotho."
"Ano, velký jezdce," odpověděla Mirri Maz Duur, dotýkajíc se otoku na svém obličeji. "A tvoji hrud je nutno vymýt a zašít, aby se rána nezanítila."
"Udělej to tedy," poručil jí khal Drogo.
"Velký jezdce," řekla žena, "moje nástroje a lektvary jsou uvnitř božího domu, kde je léčivá moc největší."
"Odnesu tě tam, krvi mé krve," nabídl se Haggo.
Khal Drogo jeho nabídku mávnutím ruky odmítl, "Já pomoc žádného muže nepotřebuju," řekl hrdým, pevným hlasem. Vstal bez pomoci, tyčící se nad nimi všemi jako hora. Z místa, kde arakh odsekl jeho bradavku, se mu dolů po hrudi vyvalil čerstvý pramínek krve. Dany rychle přešla k němu. "Já nejsem muž," pošeptala, "takže o mne se opřít můžeš."
Drogo položil svoji velkou ruku kolem jejích ramen. Podepřela ho a spolu takto kráčeli k velkému hliněnému chrámu. Tři pokrevní jezdci šli za nimi. Dany nařídila seru Jorahovi a válečníkům svého khasu střežit vchod a postarat se o to, aby budovu nikdo nepodpálil, zatímco budou uvnitř.
Řadou malých místnůstek prošli do vysoké centrální síně pod cibulovitou kupolí. Skrytými okénky nad jejich hlavami dovnitř pronikalo slabé světlo a v držácích na stěnách hořelo pár čadících pochodní. Po hliněné podlaze byly rozprostřeny ovčí kožešiny. "Tam," řekla Mirri Maz Duur a ukázala k oltáři, masivnímu, modře žilkovanému kameni, na kterém byly vytesané tvary pastýřů a jejich stád. Khal Drogo si na něj lehl. Stará žena hodila do železného koše hrst

plnou suchého listí a místnost zaplnil vonný kouř. "Bude lépe, když zůstanete venku," pověděla ostatním.
"Jsme krev jeho krve," namítl Cohollo. "Počkáme tady."
Qotho přistoupil k Mirri Maz Duur. "Varuju tě, ženo Ovčího boha. Ubliž khalovi a budeš trpět stejně jako on." Vytáhl z pochvy u pasu svůj stahovací nůž a ukázal jí jeho čepel. "Ona mu neublíží." Dany cítila, že té staré ženě s plochým obličejem a rozpláclým nosem může důvěřovat; konec konců zachránila ji z krutých rukou jejích prznitelů.
"Pokud chcete zůstat, pomozte mi alespoň," řekla Mirri pokrevním jezdcům. "Velký jezdec je na mne příliš silný. Držte ho v klidu, zatímco budu tahat šíp z jeho masa." Nechala cáry svého oděvu spadnout ke svému pasu, otevřela vyřezávanou skříňku a chvíli měla plné ruce práce s lahvičkami, krabičkami, noži a jehlami. Když byla připravená, odlomila zubatý hrot šípu a vytáhla jeho dřevěné tělo, prozpěvujíc si melodickým jazykem Lhazarénů. Ohřála džbán vína a nalila je do jeho ran. Khal Drogo ji proklínal, ale nehýbal se. Přiložila na ránu po šípu obklad z vlhkých listů a obvázala ji a pak se obrátila k ráně na jeho hrudi. Pomazala ji světle zelenou pastou a pak volný kus kůže přilepila zpátky na místo. Khal stiskl zuby k sobě a spolkl výkřik. Boží žena vytáhla stříbrnou jehlu a cívku hedvábné niti a začala maso stahovat k sobě. Když byla hotová, natřela kůži rudou mastí, pokryla ji listy a obvázala hruď otrhaným kusem ovčí kůže. "Musíš říkat modlitby, které tě naučím, a nechat ovčí kůži na místě po deset dní a deset nocí," řekla. "Dostaneš horečku a bude to pálit, a až se rána zahojí, na místě zůstane velká rudá jizva."
Khal Drogo se za cinkotu svých zvonečků posadil, "O svých jizvách budu zpívat, ovčí ženo." Ohnul paži a zamračil se.
"Nepij víno ani makové mléko," upozornila ho. "Budeš mít bolesti, ale musíš své tělo udržovat silným, abys mohl bojovat proti jedovatým duchům."
"Jsem khal," odsekl Drogo. "Plivu na bolest a budu si pft, co chci, Cohollo, přines mi moji vestu." Starší muž pospíchal ven.
"Předtím," obrátila se Dany k ošklivé lhazarénské ženě, "jsem slyšela, jak jsi říkala něco o porodních písních..."
"Znám všechna tajemství krvavého lože, Stříbrná paní, a ani jednou jsem neporodila dítě mrtvé," odpověděla Mirri Maz Duur.
"Můj čas se blíží." řekla Dany. "Chtěla bych, abys byla u mne, až dítě bude přicházet na svět, pokud můžeš."
Khal Drogo se dal do smíchu. "Měsíci mého života, otrokyně se neptej, nařiď jí to. Udělá, co jí poručíš." Seskočil dolů z oltáře. "Pojďte, krvi mojí krve. Koně čekají, tohle místo je popelem. Je načase jet dál,"
Haggo následoval khala ven z chrámu, ale Qotho se zdržel dostatečně dlouho, aby Mirri Maz Duur ještě stačil obdařit kamenným pohledem. "Pamatuj, maegi, jak dopadne khal, tak skončíš ty."
"Jak pravíš, jezdce," odpověděla mu žena, sbírajíc svoje džbány a lahvičky. "Velký pastýř bdí nad všemi ze svého stáda."
TYRION
Pod jilmem na kopci přehlížejícím královskou cestu stál na kozách postavený dlouhý stůl z hrubě otesaných borových prken, pokrytý zlatou látkou. Tam, vedle svého pavilonu, lord Tywin večeřel se svými hlavními rytíři a lordy vazaly, a nad jejich hlavami se z vysoké žerdi třepetala jeho velká, purpurově zlatá zástava.
Tyrion přijel pozdě, celý rozbolavělý ze sedla a nevrlý, až příliš ostře si vědom toho, jak legračně musí vypadat, když se na svých zakrslých nohou kolébal vzhůru do svahu ke svému otci. Denní pochod byl dlouhý a vyčerpávající. Pomyslel si, že dnes večer se možná opije. Padl soumrak a vzduch ožil poletujícími světluškami.
Kuchaři servírovali masový chod: pět selat s dokřupava vypečenou kůžičkou a každé s jiným druhem ovoce v tlamě. Při té vůni se mu začaly sbíhat sliny v ústech. "Omlouvám se," řekl a posadil se na lavici vedle svého strýce.
"Asi bych tě měl pověřit pohřbíváním našich mrtvých, Tyrione," řekl lord Tywin. "Pokud chodíš do bitvy tak pozdě jako ke stolu, do té doby, než tam přijdeš, bude dávno po boji."
"Och, jistě tam pro mne necháš sedláka či dva, otče," odpověděl Tyrion. "Ne zas tolik, nechci být chamtivý," Naplnil si pohár vínem a díval se, jak sluha krájí sele. Křupavá kůžička zapraskala pod jeho nožem a z masa vytekla horká šťáva. Byl to ten nejkrásnější pohled, co Tyrion viděl za celé věky. "Průzkumníci sera Addama říkají, že Stárkova armáda se přesunula na jih od Dvojčat," oznámil mu jeho otec, zatímco sluha plnil jeho tác kousky masa. "Odvedenci lorda Freye se k nim připojili. Pravděpodobně nejsou dál než den pochodu na sever od nás."
"Prosím, otče," řekl Tyrion. "Chtěl bych se teď v klidu najíst."
"Zbavuje tě snad pomyšlení na to, že se budeš muset postavit tomu Stárkovu klukovi, chuti do jídla, Tyríone? Tvůj bratr Jaime by jen dychtil po tom, aby ho mohl sevřít do kleští."
"Já bych raději sevřel to sele. Robb Stark není ani zpoloviny tak křehký a nikdy tak krásně nevoněl,"
Lord Lefford, zatrpklý patron, který měl na starosti jejich skladiště a zásoby, se naklonil kupředu. "Doufám, že ti tvoji divoši nesdílejí tvoji neochotu k boji, jinak jsme na ně zbytečně vyplýtvali dobrou ocel,"
"Moji divoši tu ocel využijí vynikajícím způsobem, můj pane," odpověděl Tyrion. Když Leffordovi řekl, že potřebuje zbraně a brnění, aby mohl vybavit tři stovky mužů, které Ulf přivedl dolů z horských svahů, člověk by si byl myslel, že toho muže požádal, aby jim poskytl svoje panenské dcery k potěšení.
Lord Lefford se zamračil, "Viděl jsem dnes toho velkého, zarostlého, toho, co naléhal, že musí mít čivé bitevní sekery, takové ty těžké z černé oceli s dvojitým půlměsícovým ostřím."
"Šagga rád zabíjí oběma rukama zároveň," poznamenal Tyrion, když před něj byl konečně položen tác s kouřícím vepřovým masem.
"Stále má na zádech přivázanou tu svoji starou dřevěnou."
"Šagga je toho názoru, že tři sekery jsou lepší než dvě." Tyrion natáhl palec a ukazováček do misky se solí a posypal si svoje maso pořádnou špetkou.
Ser Kevan se naklonil kupředu. "Napadlo nás, že tebe a ty tvoje divochy pošleme do předvoje, až dojde k bitvě."
Sera Kevana zřídkakdy "napadlo" něco, co nejdřív nevymyslel lord Tywin. Tyrion si předtím nabodl kus masa na hrot

dýky a zvedl si jej k ústům. Nyní jej spustil dolů. "Do předvoje?" opakoval pochybovačně. Buď si jeho otec začal nebývalé vážit jeho bojových schopností, nebo se rozhodl, že se svého syna, co mu dělal jen ostudu, zbaví jednou provždy. Tyrion měl nepříjemný pocit, že ví. jak tomu je.
"Řekl bych, že jsou pěkně divocí." poznamenal ser Kevan.
"Pěkně divocí?" Tyrion si uvědomil, že po svém strýci opakuje jako cvičený pták. Jeho otec ho pozoroval, posuzoval, zvažoval každé jeho slovo. "Dovol mi povědět ti, jak divocí jsou. Včera večer jeden Měsíční bratr ubodal Kamennou vránu kvůli klobáse. A tak dnes, když jsme rozbili tábor, přišli tři další z Kamenných vran, popadli toho muže a podřízli mu za něj krk. Možná doufali, že tu klobásu dostanou zpátky, tím si nejsem jistý. Bronnovi se naštěstí podařilo zabránit Šaggovi, aby mrtvole uřízl ptáka, ale dokonce i přesto Ulf požaduje krvavé peníze, které mu Conn a Šagga odmítají zaplatit."
"Když vojáci postrádají disciplínu, chyba je v jejich veliteli," poznamenal jeho otec.
Jeho bratr Jaime byl vždycky schopný přimět své muže, aby ho zaníceně následovali a umírali pro něho, když to bylo zapotřebí. Tyrion ten dar postrádal. Kupoval si věrnost zlatem a poslušnost si vynucoval svým jménem. "Chceš tím říct, že větší muž by byl schopen zaset v nich šéme strachu, můj pane?"
Lord Tywin Lannister se otočil ke svému bratrovi. "Pokud muži mého syna nebudou poslouchat jeho rozkazy, možná pro něj předvoj není vhodným místem. Nepochybně by mu bylo lépe v týle, kde bude hlídat naše povozy se zavazadly."
"Prokaž mi laskavost, otče," řekl nahněvaně. "Pokud nemáš žádné jiné velení, které bys mi svěřil, povedu váš předvoj."
Lord Tywin si svého zakrslého syna změřil zlatým pohledem. "O velení nebyla řeč. Budeš bojovat pod sérem Gregorem."
Tyrion si ukousl sousto vepřového, chvíli přežvykoval a pak je nahněvaně vyplivl. "Zjistil jsem, že nakonec vůbec nemám hlad," řekl a svým groteskním způsobem slezl z lavice. "Omluvte mne, prosím, pánové."
Lord Tywin pokývl hlavou na znamení, že ho propouští. Tyrion se obrátil a odkráčel pryč, vědom si jejich očí na svých zádech, když kolébavě scházel dolů z kopce. Za ním se ozval hlasitý výbuch smíchu, ale on se neotočil. Přál jim, aby se těmi selaty všichni zadusili.
Snášel se soumrak, který všechny praporce barvil načerno. Lannisterský tábor se táhl na míle daleko mezi řekou a královskou cestou. Mezi muži, koňmi a stromy bylo snadné ztratit se a Tyrion to udělal. Prošel kolem tuctu velkých pavilonů a stovky ohniší. Mezi stany jako zbloudilé hvězdy poletovaly světlušky. Ucítil vůni česnekové klobásy, kořeněné a šťavnaté, tak lákavou, že mu v prázdném žaludku zakručelo. Odkudsi z dálky slyšel hlasy zvednuté v oplzlé písni. Kolem něj proběhla hihňa-jící se žena, pod tmavým pláštěm nahá, a její opilý pronásledovatel za ní zakopával o kořeny. O kus dál, za malým potůčkem, stáli dva muži s oštěpy a procvičovali se spolu ve výpadech a odrážení. Jejich holé hrudníky se leskly potem.
Nikdo se na něj nepodíval. Nikdo s ním nepromluvil. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Byl obklopen muži, co přísahali věrnost rodu Lannisterů, obrovité armádě čítající dvacet tisíc mužů, a přesto uprostřed ní byl sám.
Když uslyšel hluboké dunění Šaggova smíchu rozléhajícího se tmou, vydal se po zvuku ke Kamenným vránám v jejich malém tábořišti. Conn, syn Corattův, mával korbelem piva. "Ty-rione Polomuži! Pojď sem, posaď se k našemu ohni, vezmi si z masa Kamenných vran. Máme vola."
"To vidím, Conne, synu Corattův." Nad plápolajícím ohněm se opékal velký rudý trup, nabodnutý na rožni velikosti malého stromu. Nepochybně to byl malý strom. Krev a tuk odkapávaly dolů do plamenů a dva muži z Kamenných vran masem otáčeli, "Děkuji vám. Pošlete pro mě, až vůl bude hotový." Z pohledu na něj usuzoval, že to možná bude až někdy těsně před bitvou. Kráčel dál.
Každý klan měl svoje vlastní ohniště; ti od Černých uší nejedli s Kamennými vranami; Kamenné vrány nejedly s Měsíčními bratry, a nikdo nejedl se Spálenými lidmi. Uprostřed mezi čtyřmi ohni byl vztyčen skromný stan, který vyškemral ze skladiší lorda Lefforda. Tyrion u něj našel Bronna dělícího se o měch vína s novým služebnictvem. Lord Tywin mu poslal štolbu a osobního sluhu, aby se starali o jeho potřeby, a dokonce trval na tom, aby si vzal panoše.
Všichni spolu seděli kolem doutnajících uhlíků malého ohniště. Byla tam s nimi dívka; štíhlá, tmavovlasá, podle vzhledu ne starší než osmnáctiletá. Tyrion si chvíli prohlížel její obličej, načež v ohništi spatřil rybí kosti. "Co jste to jedli?" "Pstruhy, můj pane," odpověděl jeho pacholek. "To Brorm je nachytal."
Pstruhy, pomyslel si. Selata. Proklatě s mým otcem. Žalostně hleděl na kosti a v žaludku mu přitom kručelo.
Jeho panoš, chlapec s nešťastným jménem Podrick Payne, spolkl cokoli měl na jazyku. Chlapec byl vzdáleným příbuzným sera Ilyna Payna, královského kata, a byl téměř stejně tichý, třebaže ne kvůli tomu, že by neměl jazyk. Tyrion ho jednou přiměl vypláznout ho na něj, jen aby si byl jistý. "Rozhodně je to jazyk," prohlásil tehdy. "Někdy se musíš naučit používat ho."
V tomto okamžiku ale neměl náladu páčit cokoli z mladíka, který, jak se domníval, mu byl vnucen coby krutý žert. Tyrion obrátil pozornost k děvčeti, "To je ona?" zeptal se Bronna.
Půvabně vstala a pohlédla na něj z výšky svých pěti stop či víc. "To je ona, pane, a dokáže mluvit sama za sebe, nechť se ti zlíbí."
Naklonil hlavu na stranu. "Jsem Tyrion, z rodu Lannisterů. Muži mi říkají Skřet."
"Moje matka mne pojmenovala Šae. Muži mi říkají... všelijak."
Bronn se dal do smíchu a Tyrion se musel usmát. "Jdi do stanu, Šae, budeš-li tak laskavá." Zvedl plentu vchodu a podržel ji pro ni. Uvnitř poklekl, aby zapálil svíci.
Život vojáka nebyl bez určitých odškodnění. Kdekoli jste rozbili tábor, mohli jste si být jistí, že má mnoho následovníků. Na konci denního pochodu Tyrion poslal Bronna dozadu, aby pro něj našel vhodnou nevěstku. "Dal bych přednost takové, která je poměrně mladá, s tak pěkným obličejem, jaký jen dokážeš najít," řekl mu. "Pokud se

tento rok někdy dokonce myla, budu velmi rád. Pokud ne, umyj ji sám. Nezapomeň jí říci, kdo jsem, a upozorni ji na to, co jsem." Jyck na to často zapomínal, V očích dívek, které poprvé spatřily lorda, jemuž měly poskytnout rozkoš, někdy býval pohled... pohled, který Tyrion Lannister už nikdy znovu nechtěl vidět.
Zvedl svíci a prohlédl si ji, Bronn odvedl docela slušnou práci. Měla oči laně a byla štíhlá, s malými pevnými ňadry a úsměvem, který byl střídavě ostýchavý, nestoudný a zkažený. Líbilo se mu to. "Mám si sundat šaty, můj pane?" zeptala se. "Na to je zatím čas. Jsi panna, Šae?"
"Nechí se ti zlíbí, můj pane," odpověděla klidným hlasem.
"Líbilo by se mi, kdybych od tebe slyšel pravdu, děvče."
"Ano, jenomže to tě bude stát dvakrát tolik."
Tyrion si pomyslel, že spolu budou vycházet báječně. "Jsem Lannister. Zlata mám požehnaně a zjistíš, že dovedu být štědrý... Ale budu od tebe chtít víc než jen to, co máš mezi nohama, třebaže to budu chtít taky. Budeš se se mnou dělit o můj stan, nalévat mi víno, smát se mým vtipům, masírovat mi bolavé nohy po celodenní jízdě... a zda si tě ponechám den či rok, po celou tu dobu, co budeme spolu, nevezmeš do své postele jiného muže."
"To je spravedlivý obchod." Sklonila se, uchopila lem svých šatů z tenkého hrubého plátna a jediným plynulým pohybem si je vytáhla nad hlavu a odhodila je stranou. Pod nimi nebylo nic než Šae. "Pokud nepoloží na zem tu svíci, můj pán si popálí prsty."
Tyrion svíci položil na zem, vzal její ruku do své a něžně ji přitáhl k sobě. Sklonila se k němu a začala ho líbat. Její ústa voněla medem a hřebíčkem a její prsty pátrající po sponách a přezkách jeho oděvu byly hbité a zkušené.
Když do ní vnikl, uvítala ho šeptanými něžnostmi a tichými, rozechvělými steny rozkoše. Tyrion předpokládal, že její rozkoš je jen hraná, ale dělala to dobře, takže na tom nezáleželo. Tolik po pravdě zas netoužil.
Když pak tiše ležela v jeho náručí, Tyrion si uvědomil, jak naléhavě ji potřeboval. Ji nebo někoho jako ona. Uplynul již téměř rok od té doby, co byl naposledy se ženou, předtím, než se vydal na Zimohrad ve společnosti svého bratra a krále Roberta. Může se stát, že zítra nebo následujícího dne zemře, a pokud by k tomu došlo, raději by šel do hrobu se vzpomínkou na Šae než na svého lorda otce, Lysu Arryn nebo lady Catelyn Stark.
Ležela vedle něho a on cítil hebkost jejích ňader přitisknutých k jeho paži. Byl to dobrý pocit. Jeho hlavu plnila píseň. Něžně, tiše si začal pískat.
"Co je to, můj pane?" zamumlala Šae proti jeho hrudi.
"Nic," řekl jí. "Píseň, kterou jsem se naučil jako chlapec, to je všechno. Jen spi, moje drahá." Když zavřela oči a její dech se prohloubil a ustálil, Tyrion zpod ní vyklouzl, opatrně, aby ji nevyrůsti ze spánku. Nahý se vyplížil ven ze stanu, překročil svého panoše a obešel stan, aby se vymočil.
Bronn seděl s nohama zkříženýma pod kaštanem, blízko místa, kde uvázali koně. Obtahoval čepel svého meče, úplně bdělý; zdálo se, že žoldnéři nemají takovou potřebu spánku jako ostatní lidé. "Kdes ji našel?" zeptal se ho Tyrion, když močil.
"Vzal jsem ji jejímu rytíři. Ten muž se jí vzdát nechtěl, ale tvoje jméno jeho názor pozměnilo... To a moje dýka na jeho krku."
"Skvělé," řekl Tyrion suše, vytřásaje si z údu poslední kapky moče. "Mám takový dojem, že jsem ti říkal najdi mi nevěstku, ne udělej mi z někoho nepřítele."
"Ty hezké byly všechny zabrané," opáčil Bronn. "S radostí ji odvedu zpátky, pokud dáváš přednost bezzubé čuch tě."
Tyrion se odkommal blíž k místu, kde seděl, "Můj lord otec by to nazval nestoudností a poslal by tě za takovou drzost do dolů."
"Dobře pro mne, že nejsi tvůj otec," odpověděl Bronn. "Viděl jsem jednu s nežity po celém nose. Taková by se ti snad líbila?"
"Abych ti zlomil srdce?" oplatil mu to Tyrion. "Nechám si Šae. Nezapamatoval sis náhodouj/ttíÝzo toho rytíře, kterému jsi ji ukradl? Nerad bych se vedle něho ocitl v bitvě."
Bronn vstal, svižně a graciézně jako kočka, obraceje svůj meč v ruce. "V bitvě vedle sebe budeš mít mne, trpaslíku."
Tyrion přikývl. Noční vzduch byl na jeho holé pokožce příjemně teplý. "Postarej se o to, abych tuhle bitvu přežil, a sám si můžeš říct, jakou chceš odměnu."
Bronn si přehodil meč z pravé ruky do levé a zkusmo jím sekl do vzduchu. "Kdo by chtěl zabíjet takové jako ty?"
"Například můj lord otec. Posílá mne do předvoje."
"Já bych udělal totéž. Malý muž s velkým štítem. Ty dáš lučištníkům zabrat."
"Je to zvláštní, ale shledávám tvoje řeči zábavnými," řekl Tyrion. "Asi jsem blázen."
Bronn zastrčil svůj meč do pochvy. "To nepochybně."
Když se Tyrion vrátil do stanu, Šae se otočila na loži a ospale zamumlala: "Probudila jsem se a můj pán byl pryč." "Tvůj pán už je zase zpátky." Vklouzl k ní.
Její ruka zajela mezi jeho zakrslé nohy a Šae zjistila, že jeho mužství je tvrdé. "Ano, to je," zašeptala, hladíc ho.
Zeptal se jí na muže, kterému ji Bronn vzal, a ona jmenovala menšího vazala nevýznamného malého lorda. "Takových jako on se obávat nemusíš, můj pane," řekla dívka, s prsty zaneprázdněnými jeho údem. "Je to malý muž."
"A co jsem potom já?" zeptal se jí Tyrion. "Obr snad?"
"Och, ano," zavrněla, "můj lannisterský obr." Pak na něj nasedla a pro tentokrát ho téměř přinutila věřit tomu. Tyrion se odebral do spánku s úsměvem na rtech...
... a probudil se za tmy do vřeštění trumpet. Šae ho držela za rameno a třásla jím. "Můj pane," šeptala. "Probuď se, můj pane, mám strach."
Rozespale se posadil a strhl ze sebe pokrývku. Nocí se ozývalo volání rohů, divoké a naléhavé, volání, které říkalo honem honem honem. Slyšel výkřiky, řinčení oštěpů, rzáni koní. třebaže nic, co by zatím vypovídalo o boji, "Trumpety

mého lorda otce," řekl, "Svolává vojsko do bitvy. Já myslel, že Stark je ještě den pochodu odsud."
Šae zavrtěla hlavou, vyděšená. Její oči byly ve tmě široké a bílé jako vaječné skořápky.
Tyrion se se sténáním vyškrábal na nohy, vyhlédl ven ze stanu a zavolal na svého panoše. Nocí pluly cáry bledé mlhy, dlouhé bílé prsty natahující se k nim od řeky. Chladem předcházejícím úsvitu pobíhali muži a koně; byly nakládány povozy, uhášeny ohně, sedláni koně. Trumpety znovu zaburácely: honem honem honem. Rytíři nasedali na frkající oře, zatímco zbrojnoši si v běhu připínali opasky s meči. Když našel Podá, chlapec tiše chrápal, Tyrion ho ostře rýpl do žeber svojí botou. "Moje brnění." poručil mu, "a pospěš si s ním." Bronn vycválal z mlhy proti němu, již ve zbroji a na koni, se svojí otřískanou polopříl-bou na hlavě. "Co se děje?" zeptal se ho Tyrion.
"Ten Stárkův kluk proti nám vytáhl," odpověděl Bronn. "V noci se připlížil po královské cestě a jeho armáda je teď necelou míli na sever odsud, řadí se do bitevní formace."
Honem, svolávaly trumpety, honem honem honem.
"Dohlédni na to, aby se muži klanů připravili vyrazit," nařídil mu Tyrion a vcouval zpátky do stanu. "Kde jsou moje šaty?" křikl na Šae. "Tamhle. Ne, tu kůži, proklatě. Ano, Přines mi boty."
Do té doby, než se oblékl, panoš před ním rozložil jeho brnění. Tyrion vlastnil pěkný kousek těžké plátové zbroje, mistrovsky opracované tak, aby dokonale padla jeho znetvořenému tělu. Bohužel spočívala uložená v bezpečí Casterlyovy skály, zatímco Tyrion byl zde. Musel si vystačit se zbytky posbíranými v povozech lorda Lefforda: drátěnou košilí s kapuci, ohrdlím jednoho mrtvého rytíře, holenními chrániči, železnými rukavicemi a zašpičatělými ocelovými botami. Něco z toho bylo zdobené, něco holé; žádné dva kusy se k sobě nehodily a nezapadaly do sebe tak, jak by měly. Jeho pancíř byl vykován pro muže většího než on; na jeho přerostlou hlavu našli velkou kbelcovou přilbici s trojúhelníkovitým, stopu dlouhým bodcem na vrcholu.
Šae Podovi pomáhala s přezkami a sponami. "Jestli zemřu, plač pro mě," řekl Tyrion nevěstce.
"Jak to budeš vědět? Budeš přece mrtvý."
"Budu to vědět."
"Věřím, že budeš." Šae mu nasadila velkou přilbici na hlavu a Pod ji připjal k jeho kabátci. Tyrion si zapnul pás, těžký vahou jeho krátkého meče a dýky. Do té doby pacholek přivedl jeho koně, statného hnědého oře ve zbroji stejně těžké, jakou měl jeho jezdec. Potřeboval pomoc, aby na něj mohl vysednout; měl pocit, jako by vážil tisíc kamenů. Pod mu podal jeho štít, masivní desku z těžkého dřeva železostromu, pobitou ocelovými obručemi. Nakonec mu podali jeho bitevní sekeru. Šae ustoupila dozadu a prohlédla si ho. "Můj pán vypadá hrozivě."
"Tvůj pán vypadá jako trpaslík v nepadnoucím brnění." odpověděl Tyrion kysele, "ale přesto ti děkuji za laskavost. Podricku, kdyby se bitva měla zvrhnout proti nám, dohlédni na to, aby se lady bezpečně dostala domů." Zasalutoval jí sekerou, otočil svého koně dokola a odklusal pryč. Jeho žaludek byl těžkým uzlem, tak těsným, že ho to bolelo. Nad obzorem vysvitly první sluneční paprsky a na východní obloze se začaly rozevírat růžové prsty. Západní obloha byla temným purpurem tečkovaným hvězdami. Tyriona napadlo, zda je to poslední úsvit, který v životě vidí... a zda jsou takové myšlenky známkou zbabělosti. Uvažuje jeho bratr Jaime před bitvou vůbec někdy o smrti?
V dálce zazněl válečný roh, hlubokým truchlivým tónem, který mrazil v duši. Příslušníci klanů nasedli na svoje vychrtlé horské koně, řvali kletby a vulgární vtipy. Zdálo se, že někteří z nich jsou opilí. Když je Tyrion odváděl do boje, vycházející slunce rozpouštělo vznášející se chapadla mlhy. Tráva, kterou koně nespásli, byla těžká rosou, jako by nějaký procházející bůh rozhodil po zemi pytel démantů. Horští muži jeli za ním, každý klan seřazený za svého vlastního vůdce.
Ve světle úsvitu se armáda lorda Tywina rozevřela jako ocelová růže, s mořem třpytících se ostnů.
Jeho strýc povede střed. Ser Kevan zvedl svoje praporce nad královskou cestou. S toulci visícími na jejich opascích se pěší lučištníci rozestavěli ve třech dlouhých řadách na východ a na západ od cesty a tiše tam stáli, s luky napjatými. Mezi nimi se do čtverců seřadili kopiníci; za nimi byla řada za řadou zbrojnošů s oštěpy, meči a sekerami. Sera Kevana a lordy Lefforda, Lyddena a Serretta se všemi jejich vazaly obklopovalo na tři sta těžkooděnců na koních.
Pravé křídlo tvořila jízdní kavalerie, zhruba čtyři tisíce mužů, těžkých váhou své zbroje. Bylo v ní víc než tři čtvrtiny rytířů, stěsnaných dohromady jako velká železná pěst. Velením pravého křídla byl pověřen ser Addam Marbrand. Tyrion viděl, jak se ve vzduchu rozvinul jeho praporec, když jej jeho vlajkonoš roztřásl; hořící strom, oranžový na kouřově šedém poli. Za ním vlál purpurový jednorožec sera Flementa, pruhovaný kanec Crake-hallů, bojovný kohout Swyftů a další.
Jeho lord otec zaujal místo na kopci, kde nocoval. Kolem něho se shromáždily zálohy; početná síla, napolo na koních, napolo pěší. čítající pět tisíc mužů. Lord Tywin si téměř vždycky vybíral velení záloze; z vyvýšené pozice bude sledovat, jak se rozvíjí bitva pod ním, a posílat svoje síly tam či onde, podle toho, jak to bude zapotřebí.
Dokonce i z dálky se jeho otec zářivě leskl. Vedle bojového brnění Tywina Lannistera se pozlacená zbroj jeho syna Jaimeho musela stydět. Jeho velký plást byl ušitý z nesčetných vrstev brokátu a byl tak těžký, že se stěží pohnul, když vyrazil kupředu, a tak velký, že jeho záhyby pokrývaly většinu zadku jeho oře, když vysedl do sedla. Žádná obyčejná spona by neunesla takovou tíhu, a tak byl velký plášť držen na místě párem miniaturních lvic dřepících na jeho ramenou, jakoby připravených ke skoku. Jejich druh, lev se skvostnou hřívou, zdobil vrchol velké přilbice lorda Tywina, kde řval a hrabal tlapou ve vzduchu, všichni tři lvi byli ze zlata, s rubínovýma očima. Jeho brnění tvořila těžká plátová zbroj potažená tmavě červeným emailem. Holení chrániče a rukavice byly zdobené vyumělkovanými zlatými rytinami, jeho okrouhlé ramenní pláty byly zlatými východy slunce, všechny jeho spony a přezky byly pozlacené a rudá ocel byla vycíděna do tak vysokého lesku, že zbroj ve světle vycházejícího slunce zářila jako oheň.
Tyrion již slyšel dunění nepřátelských bubnů. Pamatoval si Robba Starka, tak jak ho viděl naposledy ve vysokém křesle jeho otce ve Velké síni na Zimohradu, s mečem obnaženým a lesknoucím se mu v rukou. Vzpomínal si, jak se k němu ze stínů připlížili zlovlci a najednou si s nepříjemným pocitem uvědomil, že by je mohl vidět znovu, jak cení zuby,

vrčí a ňafají po něm. Přivedl s sebou ten chlapec svoje vlky do války? Nebyla to milá představa.
Seveřané budou po dlouhém pochodu bez spánku vyčerpaní. Tyriona napadlo, jaké si ten chlapec asi dělá naděje. Měl v úmyslu napadnout je bez varování, zatímco spali? V to mohl stěží doufat; cokoli jiného se o něm možná říkalo, Tyriona Lannistera bylo nemožné považovat za hlupáka.
Předvoj se šikoval po levici. Nejdříve uviděl korouhev, tři černé psy na žlutém poli. Pod ní byl ser Gregor, sedící na tom největším koni, jakého kdy Tyrion viděl, Bronn se na něj jednou podíval a ušklíbl se. "Vždycky následuj velkého muže do bitvy."
Tyrion si ho změřil tvrdým pohledem. "A proč tomu tak je?"
"Bývají z nich skvělé terče. Tenhle přitáhne oči každého luko-střelce na poli."
Clegane nikdy nesázel na nádheru; jeho brnění tvořila ocelová plátová zbroj, matně šedivá, zjizvená častým používáním, bez erbu a jakýchkoli ornamentů. Ukazoval svým mužům, jak mají zaujmout pozice, svým velkým dvouručním mečem, jímž mával kolem sebe jednou rukou tak lehce, jako by se menší muž ohánět dýkou. "Kterýkoli z vás uteče, vlastnoručně ho rozseknu vpůli," řval, když spatřil Tyriona. "Skřete! Vezmi si na starost levou stranu. Drž se při řece, bude-li to možné."
Na levou stranu levice. Aby jejich křídlo otočili, Stárkové by potřebovali koně, kteří by uměli běhat po vodě. Tyrion vedl svoje muže ke břehu řeky. "Podívejte se," řekl a ukázal svojí sekerou. "Řeka." Nad hladinou vody, temně zeleného proudu vířícího pod nimi, stále lpěla vrstva bledé mlhy. Mělčiny tam byly bahnité a dusily se rákosím. "Ta řeka je naše. Cokoli se stane, držte se blízko vody. Nikdy ji nesmíte ztratit z očí. Nedovolte nepříteli dostat se mezi nás a řeku. Pokud se odváží do našich vod, usekněte jim ptáky a nakrmte jimi ryby."
Šagga třímal v každé ruce sekeru. Zvedl je nad hlavu a zazvonil jimi o sebe. "Polomuž!" vykřikl. Další muž z Kamenných vran mu začal přizvukovat a pak taky Černé uši a Měsíční bratři. Spálení lidé neprovolávali nic, jen třeskali o sebe svými meči a oštěpy. "Polomuž! Polomuž! Polomuž!"
Tyrion otočil svého oře dokola, aby získal přehled o bitevním poli. Země se tam vlnila a byla nerovná; měkká a blátivá blízko řeky, mírně se zvedající směrem ke královské cestě, kamenitá a narušená za ní směrem na východ. Úbočí kopce tečkovalo pár stromů, ale většina území byla holá a vymýcená. Srdce mu bušilo v hrudi do rytmu s bubny a pod vrstvami kůže a oceli měl čelo studené potem. Díval se, jak ser Gregor, Hora, která jede, cválá nahoru a dolů podél linie vojáků, křičí a gestikuluje. Toto křídlo také tvořila jen jízdní kavalerie, ale tam, kde napravo byla železná pěst z těžkooděnců a kopinfků ve zbroji, předvoj byl tvořen odpadem naverbovaným na západě: lučištníky na koních v kožených kabátcích, hemžící se masou nedisciplinovaných svobodných jezdců a žoldnéřů, zemědělských dělníků na koních přivyklých jen orat, ozbrojených kosami a zrezivělými meči svých otců, napolo vycvičenými chlapci od lannisterských kovářských výhní... a Tyrionem s jeho příslušníky horských klanů.
"Žrádlo pro vrány," zamumlal Bronn vedle něho, dávaje zaznít tomu, co Tyrion ponechal nevyřčené. Nezbývalo mu než souhlasně přikývnout. Copak jeho otec pozbyl rozumu? Žádná kopí. pár lukostřelců, skrovná hrstka rytířů, špatně vyzbrojených a bez brnění, pod velením nemyslícího surovce, jenž se nechal unášet zuřivostí... Jak mohl jeho otec očekávat, že tato parodie armády bude schopná ubránit jeho levé křídlo?
Neměl čas přemýšlet o tom. Bubny již zněly tak blízko, že ten rytmus se vkradl pod jeho kůži a začaly mu z něho cukat ruce. Bronn tasil svůj dlouhý meč a najednou byl nepřítel přímo před nimi, valil se přes vrcholky kopců, postupoval kupředu odměřeným krokem za hradbou štítů a kopí.
Bohové, buďte prokláti, podívejte se, kolik jich je, pomyslel si Tyrion, přestože věděl, že jeho otec má na poli víc mužů. Jejich kapitáni je vedli na koních ve zbroji, vlajkonoši jeli kupředu se svými praporci. Zahlédl losa Hornwoodů, východ slunce Karstarků, bitevní sekeru lorda Cerwyna, železnou pěst Gloverů... a dvojitou věž Freyů, modrou na šedém pozadí. Tolik jen k ujišťování jeho otce, že lord Walder do boje nevytáhne. Bílá rodu Starků byla vidět všude, šedí zlovlci jako by běželi a poskakovali, jak se praporce na dlouhých žerdích svíjely a narovnávaly ve větru. Kde je ten chlapec? pomyslel si Tyrion.
Rozezněl se válečný roh. Harúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú, volal, tónem táhlým, hlubokým a mrazivým jako chladný vichr ze severu. Lannisterské trumpety odpověděly, ta-DA ta-DA ta-DÁÁÁÁÁÁÁÁ, vřeštivě a vzdorovitě, a přesto měl Tyrion pocit, že zněly tišeji, obezřetněji. Cítil třepetání ve svých útrobách, choulostivý tekutý pocit; a doufal, že nezemře, když mu bude nevolno.
Když troubení odeznělo, vzduch naplnilo syčení; od jeho pravé strany, tam, kde stáli lučištníci lemující cestu, vyletělo do oblohy obrovité mračno šípů. Seveřané se dali do běhu, blížili se teď mnohem rychleji a pokřikovali, ale lannisterské šípy je zasypaly jako krupobití, stovky šípů, tisíce. Válečný pokřik se měnil ve výkřiky bolesti, muži zakopávali a padali na zem. Do té doby byla ve vzduchu druhá vlna šípů a lučištníci ke svým tětivám přikládali třetí šíp.
Trumpety znovu zatroubily, ta-DÁÁÁ ta-DÁÁÁ ta-DA ta-Da ta -DÁÁÁÁÁÁÁ. Ser Gregor zamával svým obrovitým mečem a zařval příkaz a tisíc ostatních hlasů vykřiklo v ozvěně. Tyrion zabodl ostruhy do slabin svého koně, přidal ke kakofonii hlasů svůj vlastní a předvoj vyrazil kupředu. "Řeka!" vykřikl na příslušníky klanů, když vyjeli, "Pamatujte si, držte se u řeky." Stále je usměrňoval, i když vyrazili do klusu, dokud Chella nevydala krev zmrazující výkřik a nevycválala kupředu, daleko před něho. Šagga zavyl a následoval jl. Ostatní příslušníci klanů vyrazili za nimi, ponechávajíce Tyriona v prachu za sebou.
Vpředu se zformoval půlměsíc nepřátelských bojovníků s oštěpy, dvojitý ježek s houštinou ocelových bodlin, čekající za vysokými dubovými štíty označenými východem slunce Karstarků. Gregor elegáne byl prvním, kdo se k nim přiřítil, v čele klínu obrněných veteránů. Polovina koní se v posledním okamžiku splašila, narušila jejich postup před řadou oštěpů. Ostatní zemřeli, když ostré ocelové hroty projely jejich hrudníky. Tyrion viděl tucet mužů klesat k zemi, Horův oř se vzpínal na zadních, hrabal ve vzduchu svými železem okutými kopyty, když tu jeho krkem projela ostnatá hlavice oštěpu. Šílené hrůzou, zvíře se vrhlo do nepřátelských řad. Ze všech stran se do něj zabodávaly oštěpy, ale stěna štítů

se pod vahou koně prolomila. Seveřané klopýtali pryč od smrtelného zápasu umírajícího koně. Když zvíře konečně padlo, vyfrkujíc krev a marně se snažíc naposledy nadechnout, Hora vstal nedotčený a zamával kolem sebe svým nestvůrným dvouručním mečem.
Šagga projel mezerou mezi štíty ještě předtím, než se stěna stačila znovu uzavřít, s ostatními Kamennými vránami následujícími těsně za ním. Tyrion vykřikl: "Spálení lidé! Měsíční bratři! Za mnou!" ale většina z nich už byla před ním. Zahlédl Timetta, syna Timettova, vyletět do vzduchu, když pod ním jeho kůň zemřel v plném cvalu, viděl Měsíčního bratra nabodnutého na karstarkský oštěp, díval se, jak Connův kůň komusi kopnutím prorazil žebra. Zasypával je příval šípů; odkud přicházely, to nebyl schopen říci, ale padaly na Starky i na Lannistery, odrážely se od brnění nebo se zabodávaly do masa. Tyrion zvedl svůj štít a schoval se za něj.
Ježek se začínal drolit, seveřané couvali pod náporem jízdního útoku. Tyrion viděl Šaggu zasáhnout naplno do hrudi muže s oštěpem, když se ten blázen dal na útěk, viděl Šaggovu sekeru proseknout jeho zbroj, kůži, sval a plíce. Muž již mrtvý stále byl na nohou, hlavici sekery zaseknutou v hrudi, ale Šagga jel dál, rozsekávaje čísi štít vedví svou bitevní sekerou, kterou třímal v levé ruce, zatímco mrtvola bezvládně nadskakovala a klopytála po jeho pravici. Konečně mrtvý muž sklouzl z ostří zbraně na zem. Šagga třeskl sekerami o sebe a zařval.
Do té doby již byl nepřítel u něj a pro Tyriona se bitva scvrkla do pár stop země kolem jeho koně. Na jeho hrudník zaútočil jakýsi zbrojnoš, ale Tyrion mávl sekerou a odrazil jeho oštěp stranou. Muž odtančil dozadu, aby se připravil na další výpad, ale Tyrion popohnal svého koně a přejel přímo přes něho. Bronn byl obklopen třemi nepřáteli. Odrazil hlavici prvního oštěpu vrženého na něj a mocným, zezadu vedeným sekem ťal svým mečem po obličeji druhého muže, který na něj zaútočil.
Zleva na Tyriona přiletěl vržený oštěp, který s dřevěným ťuknutím přistál na jeho štítu. Otočil se a vyrazil za tím, co jej vrhl, ale muž si nad hlavu zvedl svůj vlastní štít. Tyrion kroužil kolem něho, údery sekerou zasypával dřevo jeho štítu, až z něj létaly třísky. Seveřan nakonec ztratil půdu pod nohama a uklouzl, naplocho se natáhl na záda se svým štítem na sobě. Byl mimo dosah Tyrionovy sekery a za to, aby sesedl z koně, mu nestál, tak ho tam nechal a zamířil k dalšímu muži, kterého zasáhl zezadu, rozmáchlým sekem vedeným seshora dolů, tak prudkým, že mu škublo v paži. V tu chvíli se na okamžik zastavil a pohlédl k řece. Byla daleko po jeho pravici. Nějak se v zápalu boje stočil stranou.
Kolem projel Spálený muž, ležící napříč přes hřbet svého koně. Oštěp mu vjel do těla břichem a vyjel ven jeho zády. Nebylo mu pomoci, ale když Tyrion uviděl jednoho ze seveřanů, jak se rozběhl a natáhl se po uzdě jeho koně, zaútočil. Jeho nepřítel ho čekal s mečem v ruce. Byl vysoký a hubený, na sobě měl dlouhou drátěnou košili a rukavice z překládané oceli, ale ztratil svoji přilbici a do očí mu stékala krev z rány na čele. Tyrion prudce sekl po jeho obličeji, ale vysoký muž výpad odrazil, "Skřete," zaječel, "Zemři!" Otáčel se dokola, zatímco Tyrion jezdil kolem něho a sekal po jeho hlavě a ramenou. Ocel zvonila o ocel a Tyrion si brzy uvědomil, že vysoký muž je rychlejší a silnější než on. U sedmi pekel, kde je Bronn? "Zemři," zavrčel muž, který po něm divoce sekal svým mečem. Tyrion byl stěží schopen zvedat včas svůj štít, a dřevo jako by pod silou úderů přímo explodovalo dovnitř. "Zemři!" zaburácel znovu muž, který se protlačil blízko k němu a udeřil Tyriona přes spánek tak prudce, že mu v hlavě zazvonilo. Čepel, kterou stahoval dolů přes ocel, vydala příšerný skřípavý zvuk. Vysoký muž se zachechtal, dokud ho Tyrionův kůň nekousl, rychle jako had, a neobnažil jeho tvář až na kost. Muž vykřikl a Tyrion zabořil sekeru do jeho hlavy. "Ty zemřeš!" řekl mu, a muž padl k zemi.
Když kroucením uvolňoval ostří své sekery z jeho lebky, uslyšel výkřik. "Eddard!" zazvonil čísi hlas. "Za Eddarda ze Zimo-hradu!" Přiřítil se k němu rytíř mávající nad hlavou železnou koulí s ostny. Jejich koně se srazili ještě předtím, než Tyrion stačil otevřít ústa, aby křikl na Bronna. Ostny bodce projely tenkým kovem kolem kloubu a jeho pravý loket explodoval bolestí. Jeho sekera byla v tu ránu pryč. Zašmátral po svém meči, ale železná koule již opět kroužila ve vzduchu, blížila se k jeho obličeji. Uslyšel ošklivé křachnutí a už padal k zemi. Nevzpomínal si, jak dopadl, ale když pohlédl vzhůru, byla nad ním jen obloha. Překulil se na bok a snažil se najít své chodidlo, ale projížděla jím strašlivá bolest a celý svět jí pulzoval. Rytíř, který ho srazil z koně, se tyčil nad ním. "Tyrione Skřete," hulákal na něj z výšky. "Jsi můj. Vzdáváš se, Lannistere?"
Ano, pomyslel si Tyrion, ale to slovo mu uvízlo v hrdle. Vydal krákoravý zvuk a snažil se zvednout na kolena, šmátraje po zbrani. Svém meči, dýce, čemkoli...
"Vzdáváš se?" Rytíř se tyčil nad ním na svém ozbrojeném koni. Jak muž, tak kůň mu připadali obrovití. Koule s ostny se otáčela v líném rytmu. Tyrionovy ruce byly necitlivé, viděl rozmazaně, pochva jeho meče byla prázdná. "Vzdej se, nebo zemřeš," křikl na něj rytíř, a jeho železná koule se otáčela stále rychleji a rychleji.
Tyrion se vyškrábal na nohy a rozehnal se hlavou proti břichu koně. Zvíře strašlivě zaryčelo a vzepjalo se na zadních. Padajíc k zemi, pokoušelo se stočit pryč od agónie, a přes Tyrionův obličej se jako vodopád vyvalila vlna krve a vnitřností. Další věcí. kterou vnímal, bylo jeho hledí zanesené bahnem a něco tlačící na jeho chodidlo. Vykroutil se zpod toho, s hrdlem tak staženým, že stěží dokázal mluvit vzdáváš..." podařilo se mu slabě zachroptět.
"Ano," zasténal hlas, zastřený bolestí. Tyrion si seškrábl bláto z přilbice, takže opět viděl. Kůň padl stranou od něho, na svého jezdce. Rytířova noha byla polapená pod ním, ruka, kterou použil, aby jí zbrzdil pád, byla zkroucená v groteskním úhlu. "Vzdávám se," zasténal znovu. Svojí dobrou rukou zašmátral u svého pasu, vytáhl meč z pochvy a hodil jej Tyrionovi k nohám. "Vzdávám se, můj pane."
Omráčen, trpaslík poklekl a zvedl meč. Když pohnul paží, loktem mu projela strašlivá bolest. Zdálo se, že bitva se přesunula kamsi za něho. V této části pole již nezůstal nikdo, kromě velkého počtu mrtvých. Již nad nimi kroužili havrani a přistávali, aby se nakrmili. Viděl, že ser Kevan přivedl kupředu svůj střed, aby posílil předvoj; jeho obrovitá masa kopinfků zatlačila seveřany zpátky do kopců. Bojovali spolu na úbočích, kopí narážela do další stěny štítů, tentokrát oválných a vyztužených železnými bodci. Zatímco se díval, vzduch se opět zaplnil šípy a muži za dubovou hradbou padali k zemi pod jejich vražednou palbou. "Mám takový dojem, že prohráváte, sere," řekl rytíři pod koněm. Muž

neodpověděl.
Zvuk kopyt ozývající se za ním ho přiměl otočit se, třebaže kvůli bolesti stěží dokázal zvednout meč, který držel v ruce. Bronn zastavil a pohlédl na něj ze svého koně.
"Byl jsi mi pramálo k užitku," řekl mu Tyrion.
"Zdá se, že sis vedl dobře i beze mě," odpověděl Bronn. "I když jsi ztratil bodec ze své přilbice."
Tyrion zašmátral rukou na vrcholu své přilbice. Roh se z ní ulomil, "Neztratil jsem ho. Dobře vím, kde je. Neviděl jsi mého koně?"
Než ho našli, znovu zazněly trumpety a vzhůru podél řeky se začala valit záloha lorda Tywina. Tyrion se díval, jak jeho otec letí kolem, řítí se přes pole, s purpurově zlatým praporcem Lan-nisterů vlnícím se nad jeho hlavou. Obklopovalo ho pět set rytířů a slunce pozlacovalo hroty jejich oštěpů. Zbytky Stárkových řad se pod kladivem jejich útoku rozsypaly jako sklo.
S loktem oteklým a pulzujícím pod brněním, Tyrion se ani nesnažil připojit ke krveprolévání. Společně s Bronnem se vydali hledat své muže. Mnozí z těch, co našli, byli mrtví. Ulf, syn Umara, ležel roztažený v jezírku srážející se krve, s rukou usek-lou v lokti, a na zemi kolem něho ležel tucet jeho Měsíčních bratří. Šagga byl svalený pod stromem, ježatý zabodanými šípy, s Connovou hlavou v klíně. Tyrion si myslel, že jsou oba mrtví, ale když sesedl, Šagga otevřel oči a řekl: "Zabili Conna, syna Coratta." Krásný Conn neměl žádná zranění kromě rudé skvrny na hrudi, kde ho probodl oštěp. Když Bronn zvedl Šaggu na nohy, zdálo se, že velký muž si vůbec poprvé všiml šípů trčících mu z těla. Jeden po druhém si je začal vytahovat, proklínal přitom díry, které mu udělaly ve vrstvách kroužkové zbroje a kůži a ječel jako děcko nad těmi, co se mu zaryly do masa. Zatímco tahali ven šípy, přijela k nim Chella, dcera Cheykova, a ukázala jim čtyři uši, které uřízla. Timetta s jeho Spálenými lidmi našli drancovat těla poražených nepřátel. Ze tří stovek příslušníků klanů, kteří za Tyrionem Lannisterem vyjeli do bitvy, jich přežila snad jen polovina.
Nechal živé pátrat po mrtvých, Bronna poslal, aby se postaral o jím zajatého rytíře a sám se vydal hledat svého otce. Lord Tywin sedel u řeky a popíjel víno z drahokamy zdobeného poháru, zatímco jeho panoš mu rozepínal přezky hrudního plátu. "Pěkné vítězství." řekl, když uviděl Tyriona. "Tvoji divocí muži bojovali dobře."
Oči jeho otce si ho měřily, světle zelené se zlatými skvrnkami, tak chladné, že Tyriona při pohledu do nich zamrazilo. "Překvapilo tě to, otče?" zeptal se. "Překazilo to tvoje plány? Předpokládal jsi, že nás všechny pobijí, ne snad?"
Lord Tywin vyprázdnil svůj pohár. Jeho obličej byl bezvýraz-ný. "Ano, poslal jsem na levou stranu ty nejméně disciplinované muže. Očekával jsem, že obranu neudrží. Robb Stark je zelenáč, spíš statečný než moudrý. Doufal jsem, že když uvidí, že naše levé křídlo se zhroutilo, vrhne se do té mezery, dychtivý zahnat je na útěk. Jakmile by byl plně zabraný do boje, kopiníci sera Kevana by se otočili, zaútočili by na jeho křídlo a zahnali by ho do řeky, zatímco já bych přivedl zálohu."
"A myslel sis, že bude nejlépe poslat mě do středu těch jatek, a přesto mi o svých plánech neříct."
"Fingovaný útěk není tak přesvědčivý," namítl jeho otec, "a já se nerad svěřuji se svými plány muži, který se bratříčkuje se žoldáky a divochy."
"Mrzí mne, že moji divoši ti překazili tvůj tanec." Tyrion ze sebe stáhl svůj ocelový pancíř a nechal jej spadnout na zem, mhouře oči bolestí, která bodala v jeho paži,
"Ukázalo se, že ten Starkovic kluk je opatrnější, než jsem na jeho léta očekával," připustil lord Tywin, "ale vítězství je vítězství. Zdá se, že jsi raněn."
Tyrionova pravá paže byla zbrocená krví. "Jak je to od tebe laskavé, že sis všiml, otče," procedil mezi zaťatými zuby. "Mohl bych tě obtěžovat prosbou, abys poslal pro svoje mistry? Pokud si ovšem nelibuješ v představě, že bys měl za synajednorukého trpaslíka..."
Než mu jeho otec stačil odpovědět, ozval se naléhavý výkřik: "Lorde Tywine!" Jeho otec otočil hlavu a vstal, zatímco ser Ad-dam Marbrand seskočil dolů ze svého oře. Kůň byl zpěněný a krvácel z tlamy. Ser Addam poklekl na koleno, statný muž s temně měděnými vlasy, které mu spadaly na ramena, oděný v naleštěné, bronzem potažené oceli s ohnivým stromem jeho rodu černě vyrytým na jeho hrudním plátu. "Můj pane, zajali jsme některé z jejich velitelů. Lorda Cerwyna, sera Wylise Man-derlyho, Harrisona Karstarka, čtyři Freye. Lord Hornwood je mrtvý, ale obávám se, že Roose Bolton nám uprchl,"
"A chlapec?" zeptal se lord Tywin.
Ser Addam zaváhal, "Ten Stárkův kluk mezi nimi nebyl, můj pane. Říkají, že u Dvojčat přešel řeku s velkou částí své jízdní síly a zamířil do Řekotočí."
Zelenáč, vzpomněl si Tyrion na slova svého otce, spíš statečný než moudrý. Dal by se do smíchu, kdyby ho to tolik nebolelo.
CATELYN
Les byl plný šepotů.
Měsíční světlo mrkalo dolů na valící se vody potoka, který si razil klikatou cestu po kamenech na dně údolí. Váleční oři pod stromy tiše rzali a našlapovali do vlhké, listy pokryté půdy, zatímco muži mezi sebou nervózně vtipkovali tichými hlasy. Tu a tam uslyšela zacinkání oštěpů nebo tiché kovové zašoupání kroužkové zbroje, ale i tyto zvuky byly tlumené.
"Už by to nemělo trvat dlouho, moje paní." řekl Hallis Mollen. Požádal o čest smět ji chránit v nastávající bitvě; bylo to jeho právo jako zimohradského kapitána stráží a Robb mu je neodmítl. Obklopovalo ji třicet mužů pověřených úkolem ochraňovat ji a dovést ji do bezpečí zpátky na Zimohrad, kdyby se boj měl obrátit proti nim. Robb jí jich původně chtěl dát padesát, ale Catelyn trvala na tom, že jich bude stačit deset, že každý muž bude potřebný v bitvě. Nakonec se dohodli na třiceti, ale žádný z nich s tím nebyl spokojen.
"Pokud je nám to souzeno, neujdeme tomu," řekla mu Catelyn. Věděla, že pokud dojde k nejhoršímu, bude to znamenat

smrt. Možná Halovu... nebo její či Robbovu. Nikdo nebyl v bezpečí a nikdo si nemohl být jistý životem. Catelyn byla smířená s tím, že musí čekat, naslouchat šepotům v lese a uklidňující hudbě potoka a cítit teplý vítr ve vlasech. Čekání pro ni konec konců neznamenalo nic nového. Muži, které milovala, ji vždycky nutili čekat. "Vyhlížej mě, koťátko moje," říkával jí její otec vždycky, když odjížděl ke dvoru nebo na trh či do bitvy. A ona čekávala, trpělivě stála na cimbuří v Řekotočí. zatímco kolem se valily vody Červeného bodce a Rej-divého proudu. Ne vždycky přišel tehdy, kdy slíbil, že přijde, a často uplynuly celé dny, zatímco Catelyn dál držela svoji stráž a vyhlížela mezizubím a otvory střílen pro lučištníky, dokud nezahlédla lorda Hostera na jeho hnědém hřebci, cválajícího podél břehu řeky směrem k přístavišti, "Vyhlížela jsi mne?" ptával se, když se sklonil, aby ji objal, "Vyhlížela, koťátko moje?"
Brandon Stark ji také nechal čekat. "Nebudu pryč dlouho, moje paní." sliboval jí. "Až se vrátím, vezmeme se." Avšak když ten den přece jen nakonec přišel, byl to Eddard, kdo vedle ní stanul v septu.
Ned se u své nové nevěsty zdržel sotva čtrnáct dní a pak se sliby na rtech odjel do války. Alespoň že jí zanechal víc než jen slova; dal jí také syna. Devětkrát měsíc narostl a ubyl a v Řekotočí se narodil Robb, zatímco jeho otec stále válčil na jihu. Porodila ho v krvi a bolestech, nevědouc, zda ho Ned vůbec kdy spatří. Jejího syna. Byl tehdy tak maličký...
A teď je to Robb, na koho čeká... Na Robba a na Jaimeho Lannistera, zlatého rytíře, který, jak říkali muži, se nikdy nenaučil na nikoho čekat. "Králokat je nepokojný a vždycky se rychle rozčilí." tvrdil její strýc Brynden Robbovi. Právě na to Robb nyní vsadil jejich životy a naději na vítězství.
Pokud Robb měl strach, nedal na sobě nic znát. Catelyn pozorovala svého syna, když procházel mezi muži, tu se jednoho dotkl na rameni, podělil se o vtip s druhým, třetímu pomohl uklidnit jeho vystrašeného koně. Jeho zbroj při pohybu jemně zvonila. Jenom hlavu měl bez přilbice a Catelyn se dívala, jak větřík čuchá jeho světlé vlasy, tolik připomínající její vlastní a divila se, kdy ten chlapec tak vyrostl. Patnáct, a byl téměř stejně vysoký jako ona.
Nechtě ho vyrůst ještě víc, prosila bohy. Dejte mu poznat šestnáct let á sedmnáct a dvacet. Nechtě ho vyrůst tak velkého, jako Je jeho otec, a držet v náručí jeho vlastního syna. Prosím, prosím, prosím. Když se na něj dívala, na toho vysokého mladého muže s novým vousem a zlovlkem plížícím se mu v patách, jediné, co viděla, bylo děťátko, které jí přiložili k prsu v Řekotočí před tolika lety.
Noc byla teplá, ale pomyšlení na Řekotočí stačilo, aby se celá rozechvěla. Kde jsou? divila se. Je možné, že by se její strýc mohl mýlit? Tolik záleželo na pravdě toho, co jim řekl, Robb dal Černé rybě tři sta vybraných kopiníků a poslal je napřed, aby prověřili trasu jejich pochodu. "Jaime o tom neví." řekl ser Brynden, když se vrátil zpět. "Vsadil bych na to svůj život. Žádný pták k němu nedoletěl, moji lučištníci se o to postarali. Potkali jsme pár jeho průzkumníků, ale ti, co nás spatřili, už nežijí, aby mu to pověděli. Měl jich poslat víc. Neví to."
"Jak velká je jeho armáda?" zeptal se její syn.
"Dvanáct tisíc pěšáků rozptýlených kolem hradu ve třech oddělených táborech, s řekami mezi nimi," odpověděl jeho strýc s drsným úsměvem, který si tak dobře pamatovala. "Žádný jiný způsob, jak obléhat Řekotočí. neexistuje, ale přesto to bude jejich zkáza. Dva nebo tři tisíce koní."
"Králokat je proti nám v převaze tři ku jedné," poznamenal Galbart Glover.
"To je pravda," přikývl ser Brynden, "jenomže je tu jedna věc, kterou ser Jaime postrádá."
"Ano?" zeptal se Robb.
"Trpělivost."
Jejich armáda byla větší, než když opouštěli Dvojčata. Když se hnali na jih podél horního toku Modrého bodce, připojil se k nim lord Jason Mallister z Mořské stráže se svým vojskem a cestou se k nim přidávali další, méně významní rytíři, malí lordi a zbrojnoši bez pánů, kteří utekli na sever, když byla armáda jejího bratra Edmura rozprášena pod hradbami Řekotočí. Hnali svoje koně tak rychle, jak se jen odvažovali, aby na toto místo přijeli předtím, než se Jaime Lannister doslechne o jejich příchodu. Nyní ta hodina nastala.
Catelyn se dívala, jak její syn vysedá na koně. Jeho ohlávku držel Olyvar Frey, syn lorda Waldera, o dva roky starší než Robb, ale ve skutečnosti jakoby o deset let mladší a bojácnější. Připevnil na místo Robbův štít a podal mu jeho přilbici. Když si přes obličej, který tolik milovala, stáhl hledí, tam, kde ještě před chvíli byl její syn, nyní seděl na svém oři vysoký mladý rytíř. Mezi stromy, kam měsíc svými prsty nedosáhl, panovala tma. Když Robb otočil hlavu, aby se na ni podíval, viděla v otvoru jeho hledí jenom černě. "Musím jet na obhlídku svých vojáků, matko," řekl jí. "Otec vždycky říkával, že velitel by se měl před bitvou svým mužům ukázat."
"Jeď tedy," pobídla ho. "Ať tě vidí."
"Dodám jim odvahy," řekl Robb.
A kdo dodá odvahy mne? napadlo ji, ale raději byla zticha a přinutila se usmát se na něho. Robb otočil velkého šedého oře a pomalu se rozjel pryč, s Šedým větrem v patách. Za ním se formovala jeho osobní garda. Když přiměl Catelyn smířit se s ochránci, které jí přidělil, trvala na tom, že jeho budou střežit taky a jeho lordi vazalové s tím souhlasili. Mnozí z jejich synů se dožadovali cti jet s Mladým vlkem, jak mu začali říkat. Mezi jeho třiceti muži byli Torrhen Karstark a jeho bratr Eddard, Patrek Mallister, Malý Jon Umber, Daryn Hornwood, Theon Grey-joy, nejméně pět mladíků z četného potomstva Waldera Freye, společně se staršími muži jako ser Wendel Manderly a Robin Flint. Jedním z jeho společníků byla dokonce žena: Dacey Mor-mont, nejstarší dcera lady Maege a dědička Medvědího ostrova, vyzáblá žena šest stop vysoká, která ve věku, kdy si většina děvčat hraje s panenkami, dostala železnou kouli s ostny. Někteří z ostatních lordů kvůli tomu reptali, ale Catelyn jejich stížnosti neposlouchala. "Tady nejde o čest vašich rodů," řekla jim, "ale o to, abyste mého syna udrželi naživu a v pořádku."
A pokud jde o tohle, přemýšlela v duchu, bude jich třicet stačit? Bude jich stačit šest tisíc?
V dálce slabě zavolal pták, vysokým ostrým trylkem, při kterém Catelyn měla pocit, jako by jí na hrdlo sáhla ledová ruka. Jiný pták odpověděl, pak třetí a čtvrtý. Dobře znala jejich volání, z let strávených na Zimohradu. Sněžní iuhýci.

Někdy je člověk vídal uprostřed zimy, když byl boží háj tichý a nehybný. Byli to ptáci severu.
Přicházejí, pomyslela si Catelyn.
"Přicházejí, moje paní." pošeptal jí Hal Mollen. Vždycky konstatoval to, co již bylo zřejmé. "Bohové stůjte při nás."
Catelyn přikývla. Les kolem nich oněměl. V nastalém tichu je slyšela, zatím ještě daleko, ale blížící se k nim; dusot kopyt mnoha koní. řinčení mečů, oštěpů a brnění, mumlání lidských hlasů, tu smích, tam zaklení.
Měla pocit, jako by uplynuly celé věky. Zvuky zesílily. Slyšela další smích, hlasitý povel, šplouchání, když přejížděli a znovu se vraceli přes úzký potok. Zaržál kůň. Zaklel muž. A pak ho konečně uviděla... Jen na okamžik, kdy se podívala na dno údolí zarámovaného mezi větvemi stromu, a přesto věděla, že to je on. Dokonce ani z dálky nebylo možné s někým si sera Jaimeho splést. Měsíční světlo postříbřilo jeho zbroj a zlato jeho vlasů a jeho purpurový plášť změnilo v Černě. Byl bez přilbice.
V jednom okamžiku ho viděla a v dalším byl pryč, jeho zářivá zbroj zmizela mezi stromy. Ostatní jeli za ním, byly jich dlouhé zástupy, rytířů, lordů a svobodných jezdců, celé tři čtvrtiny lan-nisterské jízdní síly.
"Není to muž, který by vydržel sedět ve stanu, zatímco jeho tesaři stavějí obléhací věže," ujišťoval ji ser Brynden. "Už třikrát vyjel se svými rytíři honit naše průzkumníky nebo zaútočit na nějakou odolávající pevnost."
Robb přikývl a dál studoval mapu, kterou pro něj jeho strýc nakreslil. Ned ho naučil, jak číst v mapách. "Napadněte ho tady," řekl a ukázal, "Pár stovek mužů, ne víc. Praporce Tullyů. Když na vás zaútočí, my budeme čekat" - posunul prst o palec doleva - "tady".
Tady bylo tichem noci, měsíčním svitem a stíny, hustým kobercem mrtvého listí pod kopyty koní. hustě zalesněnými pahorky jemně se svažujícími ke dnu údolí, kde tekl potok, stále méně zarostlými vegetací, s tím, jak terén klesal,
Tady byl její syn na jeho oři, naposledy se na ni ohlížející a zvedající svůj meč na pozdrav.
Tady bylo volání rohu Maege Mormont, táhlé hluboké zatroubení, které se valilo dolů do údolí z východu, aby jim oznámilo, že poslední z Jaimeho jezdců vjeli do pasti.
Šedý vlk zvedl hlavu a zavyl.
Ten zvuk jako by proběhl rovnou skrze Catelyn. Zjistila, že se celá chvěje. Byl to strašlivý zvuk, děsivý, a přesto v něm zaznívala také hudba. Na vteřinu cítila něco jako lítost za Lannistery tam dole. Takže takhle zní smrt, pomyslela si.
HAArúúúúúúúúúúúúúúúúúúúú ozvala se odpověď ze vzdáleného pahorku, kde Velký Jon zatroubil na svůj roh. Na východě a na západě zatroubily v odpověď trumpety Mallisterů a Freyů. Na severu, kde se údolí zužovalo a ohýbalo jako stočený loket, se k temnému chóru přidaly svými hlubokými, žalostnými hlasy válečné rohy lorda Karstarka. V potoce dole pod nimi křičeli muži a koně se vzpínali na zadních.
Šeptající les jako by vydechl z plných plic, když lukostřelci, které Robb ukryl ve větvích stromů, vypustili svoje šípy a noc explodovala výkřiky mužů a koní. Všude kolem ní jezdci zvedali svá kopí a hlína a listí, které maskovaly kruté hroty, odpadly, aby odkryly lesk nabroušené oceli, "ZaZimohrad!" slyšela Rob-ba vykřiknout, když šípy vzdychly znovu. Klusem od ní odjel, v čele mužů, s nimiž zamířil dolů po svahu.
Catelyn seděla na svém koni, s Halem Mollenem a svou stráží kolem sebe. Čekala, tak jako předtím čekávala na Brandona a Nedá a svého otce. Byla vysoko na pahorku a stromy zakrývaly většinu toho, co se odehrávalo dole pod ní. Okamžik úderu srdce, dva, tři a najednou měla pocit, jako by ona a její strážní byli v lese sami. Zbytek mužů se rozpustil v zeleni pod nimi.
Když však pohlédla přes údolí ke vzdálenému hřebeni, viděla, jak se ze tmy pod stromy vynořili jezdci Velkého Jona. Byli zformováni v řadě, v nekonečně dlouhé řadě, a když vyrazili z lesa, jediné, co Catelyn na kratičký okamžik viděla, bylo měsíční světlo odrážející se od hrotů jejich oštěpů, jako by se dolů ze svahu hrnulo tisíc bludných světýlek ověnčených stříbrnými plamínky.
Pak zamrkala a byli to jen lidé, řítící se dolů zabíjet, nebo zemřít.
Když pak bylo po všem, nemohla říci, že by bitvu viděla. Přesto ji slyšela a údolí se rozléhalo ozvěnami. Praskot zlomeného kopí. třeskot mečů zkřížených přes sebe, výkřiky "Za Lan-nistery!" a "Za Zimohrad!" a "Za Tullye! a "Za Řekotočí a za Tullye!" Když si uvědomila, že víc už toho neuvidí, zavřela oči a naslouchala. Bitva kolem ní ožila svým vlastním životem. Slyšela dusot kopyt, podkovy šplouchající v mělké vodě, dutý zvuk mečů dopadajících na dubové štíty a skřípění oceli o oceli, svištění šípů, dunění bubnů, zděšené rzání tisíce koní. Muži nadávali, kleli, prosili o milost a dostávali ji (nebo ne) a žili (nebo umírali). Pahorky jako by si hrály na podivnou hru se zvuky. Jednou slyšela Robbův hlas, tak jasně, jako by stál po jejím boku, volající: "Ke mně! Ke mně!" A slyšela jeho zlovlka, cenícího zuby a vrčícího, a scvaknutí jeho dlouhých zubů a trhání masa a výkřiky hrůzy a bolesti od muže i jeho koně. Byl tam jenom jeden vlk? Bylo to těžké říci.
Postupně zvuků ubývalo a slábly, dokud nakonec nebyl slyšet jenom vlk. Když se na východě začalo rozednívat, Šedý vlk začal znovu výt.
Robb se k ní vrátil na jiném koni, na grošovaném valachovi místo na áedém oři, na kterém odjel do údolí. Vlčí hlava na jeho štítu byla napolo rozseknutá vpůli a v dubu byly vidět vysekané jizvy surového dřeva, ale zdálo se, že Robb sám je nezraněn. Když však přijel blíž, Catelyn viděla, že jeho železná rukavice a rukáv jeho kabátce jsou tmavé krví. "Ty jsi zraněn," hlesla.
Robb zvedl ruku, rozevřel a sevřel prsty. "Ne," řekl, "To je... možná Torrhenova krev nebo..." Zavrtěl hlavou. "Já nevím."
Vzhůru po svahu jej následoval dav mužů, špinavých, s pro-mačkanou zbrojí, ale s úsměvy na tvářích, s Theonem a Velkým Jonem v čele. Mezi sebou táhli sera Jaimeho Lannistera. Smýkli jím na zem před jejího koně. "Králokat," oznámil Hal zcela zbytečně.
Lannister zvedl hlavu. "Lady Stark," řekl, klečící na zemi. Po tváři mu stékala krev z rány na lebce, ale bledé světlo svítání vrátilo lesk zlata do jeho vlasů. "Nabídl bych ti svůj meč, ale zdá se, že jsem si ho někam založil,"

"Já nechci tvůj meč, sere," řekla mu. "Dej mi mého otce a bratra Edmura. Dej mi moje dcery. Dej mi mého manžela."
"Obávám se, že ty jsem také někam založil,"
"Skoda," řekla Catelyn chladně.
"Zabij ho, Robbe," naléhal na něj Theon Greyjoy. "Setni mu hlavu."
"Ne," odpověděl její syn, sundávaje si zakrvácenou železnou rukavici. "Je nám užitečnější živý než mrtvý. A můj lord otec nikdy neschvaloval zabíjení zajatců po bitvě."
"Moudrý muž," řekl Jaime Lannister, "a čestný." "Odveďte ho pryč a dejte ho do želez," řekla Catelyn.
"Udělejte, jak říká moje matka," nařídil Robb, "a postarejte se, aby kolem něho byla početná stráž. Lord Karstark určitě bude chtít vidět jeho hlavu nabodnutou na kůlu."
"To tedy bude," souhlasil Velký Jon ponuře. Lannister byl odveden pryč, aby byl svázán a připoután k řetězu.
"Proč by ho lord Karstark měl chtít mrtvého?" zeptala se Catelyn.
Robb pohlédl stranou do lesa, stejným zádumčivým pohledem, jaký často míval Ned. "On je... on je zabil..."
"Syny lorda Karstarka," vysvětloval Galbart Glover.
"Zabil je oba," řekl Robb. "Torrhena i Eddarda. A taky Daryna Hornwooda."
"Nikdo nemůže Lannistera vinit za jeho udatnost," řekl Glover. "Když viděl, že je ztracen, shromáždil svoje vojáky a probo-jával si cestu vzhůru po svahu, v naději, že se dostane k Rob-bovi a zabije ho. Téměř se mu to podařilo."
"Ten svůj meč si založil do krku Eddarda Karstarka, poté, co Torrhenovi usekl ruku a Darynu Hornwoodovi rozsekl lebku," řekl Robb. "Po celou tu dobu řval moje jméno. Kdyby se nepokusili zastavit ho -"
"- měla bych nyní žal místo lorda Karstarka," řekla Catelyn. "Tvoji muži udělali to, k čemu se zapřísáhli, Robbe. Zemřeli, když chránili život svého lenního pána. Smutni za ne. Važ si jich za jejich chrabrost. Ale ne teď. Nyní nemáš na zármutek čas. Možná jsi odsekl hlavu hada, ale tři čtvrtiny jeho těla jsou stále omotané kolem hradu mého otce. Vyhráli jsme bitvu, ne válku."
"Mejakou bitvu!" zvolal Theon Greyjoy nadšeně. "Moje paní. takové vítězství říše neviděla od Ohnivého pole. Přísahám, že Lannisterové ztratili deset mužů za každého našeho, který padl. Vzali jsme do zajetí téměř sto rytířů a tucet lordů. Lorda Wes-terlinga, lorda Baneforta, sera Gartha Greenfielda, lorda Estre-na, sera Tytose Braxe, Mallora Dornského... a tři další Lannis-tery kromě Jaimeho, vlastní synovce lorda Tywina, dva ze synů jeho sestry a jednoho syna jeho mrtvého bratra..."
"A lord Tywin?" přerušila ho Catelyn. "Nezajali jste náhodou také lorda Tywina, Theone?" "Ne," odpověděl Greyjoy, vyvedený z míry.
"Dokud se vám to nepodaří, tahle válka ani zdaleka neskončila."
Robb zvedl hlavu a odhrnul si vlasy z očí. "Moje matka má pravdu. Stále před sebou máme Řekotočí."
DAENERYS
Mouchy pomalu kroužily kolem khala Droga, s neúnavným bzučením, hlubokým tónem na hranici slyšitelnosti, který Dany plnil strachem.
Slunce stálo vysoko na obloze a nemilosrdně pražilo dolů. Žár se chvěl ve vlnách nad kamenitými úbočími nízkých kopců. Mezi Danyinými naběhlými prsy pomalu stékal tenký prst potu. Jedinými zvuky bylo neúnavné klapotání kopyt jejich koní, rytmické cinkání zvonečků v Drogových vlasech a vzdálené hlasy za nimi.
Dany pozorovala mouchy.
Byly velké jako včely, tlusté, načervenalé, odporně lesklé. Dothrakové jim říkali krvavé mouchy. Žily v bažinách a stojatých vodách, vysávaly krev z lidí i koní a kladly svá vajíčka do mrtvých a umírajících těl. Drogo je nenáviděl. Kdykoli se k němu nějaká přiblížila, jeho ruka vystřelila rychle jako útočící had a sevřela se kolem ní. Nikdy neviděla, že by chybil. Nechal mouchu sevřenou ve své velké pěsti dostatečně dlouho, aby slyšel její zběsilé bzučení. Pak se jeho prsty sevřely, a když ruku znovu rozevřel, moucha byla jen krvavou šmouhou na jeho dlani,
Ted jedna lezla po zadku jeho koně a zvíře rozezleně mávlo ocasem, aby ji odehnalo. Ostatní poletovaly kolem Droga, blíž a blíž. Khal nereagoval. Jeho oči byly upřené na vzdálené hnědé kopce, otěže mu volně visely v ruce. Ránu na jeho hrudi pod malovanou vestou pokrýval obklad z fíkových listů a uplácané-ho modrého bláta, který pro něj udělala jedna z léčitelek. Původní obklad, co mu dala Mirri Maz Duur, ho tolik pálil a svědil, že si jej před šesti dny strhl, nadávaje jí do maegi. Blátivý obklad víc mírnil bolest a léčitelka mu udělala také makové víno. Uplynulé tři dny je pil vskutku hojně, a když to nebylo makové víno, pil kvašené kobylí mléko nebo pepřové pivo.
Jídla se ale stěží dotkl a v noci sebou házel na loži a sténal, Dany si nemohla nevšimnout, jak ztrhaným se jeho obličej stal. Rhaego v jejím břiše byl nepokojný, kopal jako hřebec, ale dokonce ani to nevzbudilo Drogův zájem tak, jak by mělo. Každého rána, když se probudil z nepokojného spánku, její oči našly na jeho obličeji čerstvou rýhu bolesti. A teď to ticho. Plnilo ji obavami. Od té doby, co ráno vysedli na koně, neřekl ani slovo. Když na něj sama promluvila, nedostalo se jí jiné odpovědi než zabručení a odpoledne dokonce už ani toho.
Jedna z krvavých much přistála na holé pokožce khalova ramene. Další se snesla v pomalých kroužcích, usedla na jeho krk a lezla po něm vzhůru k jeho ústům. Khal Drogo se houpal v sedle a jeho zvonečky tiše cinkaly, zatímco jeho hřebec neúnavným tempem pokračoval dál,
Dany pobídla svoji stříbrnou patami a popojela blíž. "Můj pane," řekla tiše. "Drogo. Moje slunce a hvězdy."
Zdálo se, že ji neslyší. Krvavá moucha vylezla vzhůru pod jeho převislým knírem a usadila se na jeho tváři, v prohlubenince vedle nosu. Dany zasténala.- "Drogo!" Neohrabaně natáhla ruku a dotkla se jeho paže.
Khal Drogo se otočil v sedle, pomalu se naklonil na stranu a ztěžka se svezl ze svého koně. Mouchy se v okamžiku rozletěly, zakroužily ve vzduchu a snesly se zpátky, aby se usadily na jeho těle, tam, kde zůstalo ležet.
"Ne," zakvílela Dany a zastavila svoji stříbrnou. Nedbajíc pro tentokrát o svoje břicho, seskočila z klisny a rozběhla se k němu.

Tráva pod Drogem byla hnědá a suchá. Když Dany poklekla vedle něho, vykřikl bolestí. Dech mu pronikavě skřípal v hrdle. Díval se na ni, aniž by ji poznával, "Mého koně," zalapal po dechu. Dany smetla mouchy z jeho hrudi, rozmáčkla jednu tak, jak to dělával on. Jeho pokožka pod jejími prsty pálila jako oheň. Khalovi pokrevní jezdci jeli blízko za nimi. Když nyní přicvá-lali k nim, slyšela Hagga vykřiknout. Cohollo seskočil ze svého koně. "Krvi mojí krve," řekl, když klesl na kolena. Ostatní dva se drželi u jejich koní.
"Ne," zasténal khal Drogo, svíjející se Dany v náručí. "Musím jet dál. Musím jet! Ne!"
"Spadl ze svého koně," řekl Haggo s očima upřenýma do země. Jeho široký obličej byl bezvýrazný, ale jeho hlas byl zastřený obavami.
"To nesmíš říkat," poručila mu Dany. "Dnes už jsme ujeli dost velkou vzdálenost. Utábořím se tady."
"Tady?" Haggo se rozhlédl kolem nich. Země tam byla hnědá, vyprahlá a nehostinná. "Tohle není území vhodné k táboření."
"A taky se nesluší, aby nám žena přikazovala zastavovat," dodal Qotho. "Dokonce ani khaleesi."
"Utábořím se tady," opakovala Dany. "Haggo, řekni jim, že khal Drogo přikázal zastavit. Pokud se někdo zeptá proč, řekni jim, že můj čas se blíží a nemohu pokračovat. Cohollo, přiveď sem otroky, musí okamžitě postavit khalův stan. Qotho -"
"Mně poroučet nebudeš, khaleesi," odsekl Qotho.
"Najdi Mirri Maz Duur," řekla mu. Boží žena nepochybně jde s ostatními Ovčími lidmi v zástupu otroků. "Přived ji ke mně, i s její truhlicí."
Qotho na ni zamračeně shlížel ze svého koně, očima tvrdýma jako křemen. ‚Maegi nepřivedu," odplivl si. "To neudělám,"
"Uděláš," řekla Dany, "jinak až se Drogo probudí, povím mu, že jsi mne odmítl poslechnout."
Rozezlen, Qotho otočil svého oře a v hněvu odcválal, ale Dany věděla, že se vrátí s Mirri Maz Duur, jakkoli málo se mu to možná zamlouvalo. Otroci vztyčili stan khala Droga pod rozeklaným výběžkem černé skály, jejíž stín poskytoval určitou úlevu od žáru odpoledního slunce. Přesto bylo pod hedvábím strašlivé dusno. Irri a Doreah pomohly Dany odvést Droga dovnitř. Na zem byly položeny silné vzorované koberce a do rohů byly rozloženy spací rohože a polštáře. Eroeh, plachá dívka, kterou Dany zachránila před znásilněním u hliněných zdí Ovčích lidí. přichystala železný koš. Položily Droga na rohož utkanou z travy. "Ne," mumlal ve Společném jazyce. "Ne, ne." To bylo všechno, co řekl a co, jak se zdálo, byl schopen říci.
Doreah mu rozepjala opasek z medailonů a svlékla mu vestu a kamaše, zatímco Jhiqui poklekla k jeho chodidlům, aby rozvázala tkanice jeho jezdeckých sandálů. Irri chtěla nechat plentu stanu otevřenou, aby dovnitř mohl čerstvý vzduch, ale Dany jí to zakázala. Nechtěla, aby někdo viděl Droga v takovém stavu, blouznícího a zesláblého. Když přišel její khas, rozestavila je venku před stanem na stráži. "Nikoho sem nepouštějte bez mého svolení." nařídila Jhogovi.
"Nikoho."
Eroeh vyděšeně hleděla na Droga ležícího na zemi. "On zemře," zašeptala.
Dany jí vyťala políček. "Khal zemřít nemůže. Je otcem hřebce, který si osedlá svět. Jeho vlasy nikdy nebyly stříhané. Stále nosí zvonečky, které mu dal jeho otec."
"Khaleesi," řekla Jhiqui, "spadl ze svého koně."
Rozechvělá, s očima náhle plnýma slz, Dany se od nich odvrátila. Spadl ze svého koně! Byla to pravda, viděla to na vlastní oči a pokrevní jezdci také a nepochybně i její služebné a muži jejího khasu. A kolik ještě dalších? Nedokáží to udržet v tajnosti, a Dany věděla, co to znamená. Khal, který není schopen jet na koni, nemůže vládnout, a Drogo ze svého koně spadl,
"Musíme ho vykoupat," řekla tvrdohlavě. Nesmí sama sobě dovolit podlehnout zoufalství. "Irri, nech sem ihned přinést vanu. Doreah, Eroeh, najděte vodu, studenou vodu, je strašně horký." Byl ohněm v lidské kůži.
Otroci do rohu stanu postavili těžkou měděnou vanu. Když Doreah přinesla první džbán vody, Dany do ní namočila kus hedvábí a položila jej Drogoví na čelo, přes rozpálenou pokožku. Jeho oči se na ni dívaly, ale zdálo se, že ji nevidí. Když se jeho rty otevřely, nevycházela z nich žádná slova, jenom sténání. "Kde je Mirri Maz Duur?" vyptávala se, s trpělivostí odřenou na nitky strachem a obavami.
"Qotho ji najde," ujišťovala ji Irri.
Její služebné naplnily vanu vlažnou vodou, která páchla sírou, zjemnily ji džbánky hořkého oleje a hrstěmi drceného mátového listí. Zatímco připravovaly lázeň, Dany se svým velkým břichem neohrabaně poklekla vedle svého manžela a nervózními prsty mu začala rozplétat cop, tak jak to dělala v noci, kdy si ji poprvé vzal. Jeho zvonečky opatrně odkládala stranou, jeden po druhém. Bude je chtít zpátky, říkala si, až mu zas bude dobře.
Když otvorem v hedvábí vstrčil do stanu svou velkou hlavu Aggo, dovnitř zavanul nápor čerstvého vzduchu.
"Khaleesi," řekl, "přišel Andal a prosí, aby mohl vstoupit."
"Andal" Dothrakové říkali seru Jorahovi. "Ano," řekla, neohrabané vstávajíc, "pošli ho dovnitř." Důvěřovala rytíři. Pokud vůbec někdo bude vědět, co dělat, bude to on.
Ser Jorah Mormont vešel s hlavou sehnutou pod plentou vchodu a chvíli čekal, než se jeho oči přizpůsobily šeru. Ve žhavém žáru jihu nosil volné kalhoty, pestrobarevné písečné hedvábí a jezdecké sandály bez prstů, které si zašněrovával vzhůru ke kolenům. Na opasku spleteném z koňských žíní se mu volně houpala jeho dýka. Pod odbarvenou bílou vestou měl holý hrudník, jehož pokožka byla zčervenalá sluncem. "Ta zvěst jde od úst k ústům, po celém khalasaru," řekl jí. "Povídá se, že khal Drogo spadl ze svého koně."
"Pomoz mu," zaprosila Dany. "Pro lásku, kterou ke mně chováš, pomoz mu."
Rytíř poklekl vedle ní. Dlouze a tvrdě pohlédl na Droga a pak na Dany. "Pošli svoje služebné pryč."
Beze slova, s hrdlem staženým strachy, jim Dany pokynula, aby odešly. Irri odvedla ostatní děvčata ze stanu.

Když byli o samotě, ser Jorah vytáhl svoji dýku. Hbitě, s jemností na tak velkého muže překvapivou, začal seškrabávat černé listy a suché bláto z Drogová hrudníku. Obklad byl spečený dotvrda jako hliněné chatrče Ovčích lidí a stejně jako jejich stěny se snadno drolil. Ser Jorah rozlomil zaschlé bláto svým nožem a jeden po druhém sloupal listy. Z rány se zvedl odporný nasládlý puch, tak pronikavý, že ji málem zadusil. Listy byly pokryté krví a hnisem, Drogová hruď černá a lesknoucí se rozkladem.
"Ne," zašeptala Dany, které stékaly slzy po tvářích. "Ne, prosím, bohové vyslyšte mne, ne."
Khal Drogo sebou začal házet, bojoval proti nějakému neviděnému nepříteli. Z otevřené rány na jeho hrudi vytékala pomalým, hustým pramínkem černá krev. "Tvůj khal je již téměř mrtvý, princezno."
"Ne, on nemůže zemřít, nesmí, bylo to jen říznutí." Dany vzala jeho velkou mozolnatou ruku do svých malých dlaní a držela ji těsně sevřenou mezi nimi. "Já mu nedovolím umřít..."
Ser Jorah se trpce zasmál, "Khaleesi nebo královno, ten příkaz je mimo tvoji moc. Šetři si svoje slzy, dítě. Plač za něho zítra nebo za rok ode dneška. Teď nemáme na zármutek čas. Musíme jít, a to rvchle, než zemře."
Dany jeho slova nechápala. "Jít? Kam bychom měli jít?"
"Řekl bych, že do Ašaje. Leží daleko na jihu, na konci známého světa, ale lidé říkají, že to je velký přístav. Najdeme loď, která nás odveze zpátky do Pentosu. Bude to namáhavá cesta, nedělej si iluze. Věříš svému khasul Pojedou s námi?"
"Khal Drogo jim nařídil, aby se starali o moje bezpečí." odpověděla Dany nejistě, "ale pokud zemře..." Dotkla se svého vypouklého břicha. "Proč bychom měli utíkat? Jsem přece kha-leesi. Nosím v sobě Drogová dědice. Stane sekhalem po Drogoví..."
Ser Jorah se zamračil, "Princezno, poslouchej mne. Dothrako-vé se nenechají ve'st kojencem. Oni se skláněli před Drogovou silou a jenom před ní. Když bude pryč, Jhaqo a Pono a ostatní koové budou bojovat o jeho místo a tento khalasar stráví sám sebe. Vítěz nebude stát o žádné další rivaly. Chlapec bude odňat od tvého prsu v okamžiku, kdy se narodí. Hodí ho psům..."
Dany objala svoje břicho. "Ale proč?" zanařfkala plačtivě. "Proč by měli chtít zabíjet nevinné dítě?"
"Je to Drogův syn a stařeny říkají, že bude hřebcem, který si osedlá svět. Tak bylo prorokováno. Lépe dítě zabít než riskovat jeho hněv, až dospěje a stane se mužem."
Dítě v jejím břiše ji koplo, jako by to slyšelo. Dany si vzpomněla na příběh, který jí vypravoval Viserys, o tom, co Uchvatitelovi psi udělali s Rhaegarovými dětmi. Jeho syn byl také ještě miminko, a přesto ho odtrhli od matčina prsu a rozbili mu hlavu o zeď. Takový byl způsob mužů. "Mému synovi nikdo ublížit nesmí!" vykřikla. "Nařídím svému khasu, aby ho ochraňovali, a Drogoví pokrevní jezdci -"
Ser Jorah ji uchopil za ramena. "Pokrevní jezdec umírá se svým khalem, to přece víš, dítě. Odvedou tě do Vaes Dothrak, ke stařenám, to je jejich poslední povinnost, kterou svému khalovi jako živí dluží... Až to bude hotovo, připojí se k Drogoví v nočních krajinách."
Dany se nechtěla vrátit do Vaes Dothrak a žít po zbytek života mezi těmi strašlivými starými ženami, a přesto věděla, že rytíř mluví pravdu. Drogo pro ni byl víc než jejím sluncem a hvězdami, byl štítem, který ji udržoval v bezpečí. "Já ho neopustím," řekla umíněně, plná žalu. Znovu ho vzala za ruku. "Neopustím."
Pohyb stanového plátna přiměl Dany otočit hlavu. Dovnitř vstoupila Mirri Maz Duur a hluboce se uklonila. Dlouhé dny pochodu, kdy se v zástupu otroků vláčela za khalasarem, si na ní vybraly svou daň. Kulhala, tváře měla přepadlé, s temnými kruhy pod očima, a chodidla plná puchýřů a krvavých oděrek. Za ní vešli dovnitř Qotho a Haggo, nesoucí mezi sebou truhlici boží ženy. Když pokrevní jezdci spatřili Drogovu ránu, truhlice vyklouzla z Haggových prstů a spadla na podlahu a Qotho zaklel při zápachu, který byl tak strašlivý, že jím byl zamořen vzduch v celém stanu.
Mirri Maz Duur na Droga hleděla s obličejem klidným a bez-výrazným. "Rána se zanítila."
"To je tvoje práce, maegi" osočil ji Qotho. Haggo ji uhodil pěstí do tváře, s masitým mlask, které ji srazilo k zemi. Pak do ležící ženy začal kopat.
"Nechtě toho!" vykřikla Dany.
Qotho Hagga odtáhl pryč, se slovy: "Kopance jsou pro maegi příliš milosrdné. Vezmi ji ven. Přivážeme ji ke kůlu zasazenému do země, aby si ji mohl vzít každý muž, co pojede kolem. Až s ní budou hotovi, použijí ji také psi, Lasice jí vyrvou vnitřnosti z těla a černé vrány mrchožroutky budou hodovat na jejích očích. Říční mouchy nakladou vejce do jejího lůna a budou žrát hnis ze zbytků jejích prsů..." Zaryl své kovově tvrdé prsty do měkkého masa pod paží boží ženy a zvedl ji na nohy.
"Ne," řekla Dany, "nechci, abyste jí ublížili."
Qothovy rty se odhrnuly z jeho křivých hnědých zubů ve strašlivé napodobenině úsměvu. "Ne? Ty mi říkáš ne? Raději se modli, abychom tě nepřivázali ke kůlu vedle té tvo)ímaegi. Tohle je i tvoje vina, stejné jako její."
Ser Jorah vstoupil mezi ně a vytáhl svůj dlouhý meč z pochvy. "Dávej si pozor na jazyk, pokrevní jezdce. Princezna je stále tvojí khaleesi."
"Jenom dbkud bude žít krev mé krve," odsekl Qotho rytíři. "Až zemře, nebude ničím."
Dany cítila napětí ve svém nitru. "Než jsem se stala khaleesi, byla jsem krví draka. Sere Jorahu, svolej můjkhas."
"Ne," řekl Qotho. "Půjdeme my. Máš pravdu, zatím ještě jsi khaleesi." Haggo ho zamračeně následoval ven ze stanu.
"Ten ti nepřeje nic dobrého, princezno," řekl Mormont. "Do-thrakové říkají, že muž a jeho pokrevní jezdec se spolu dělí o jeden život a Qotho vidí. že ten život končí. Mrtvý muž nemá z ničeho a z nikoho strach."
"Zatím nikdo nezemřel," namítla Dany. "Sere Jorahu, možná budu potřebovat tvůj meč. Nejlépe bude, když si oblékneš svoji zbroj." Byla vystrašená víc, než se odvažovala připustit, dokonce i sama sobě.
Rytíř se uklonil, "Jak si přeješ," řekl a vyšel ze stanu.
Dany se otočila zpátky k Mirri Maz Duur. Ženiny oči byly ostražité. "Takže jsi mne znovu zachránila."
"A ty teď musíš zachránit jeho," řekla Dany. "Prosím..."

"Otrokyně se neprosí." odpověděla Mirri ostře, "otrokyní nařizuješ." Přešla k Drogoví hořícímu na rohoži a dlouze si prohlížela jeho ránu. "Popros nebo poruč, na tom nesejde. Je mimo schopnosti jakéhokoli léčitele." Khal měl zavřené oči. Otevřela jedno svými prsty. "Otupoval bolest makovým mlékem."
"Ano," připustila Dany.
"Udělala jsem mu obklad z palivce a žahatky a přivázala mu jej k hrudi ovčí kůží."
"Říkal, že to pálí. Strhl si ho ze sebe. Jedna bylinkářka mu udělala jiný, vlhký a zmírňující bolest."
"Ano, pálil. V ohni je nesmírná hojivá síla, dokonce i tvoji bezvlasí muži to vědí."
"Udělej mu nový obklad," prosila ji Dany. "Tentokrát se postarám o to, aby ho nosil,"
"Tentokrát už je pozdě, moje paní." řekla Mirri. "Jediné, co pro něho teď mohu udělat, je zmírnit mu temnou cestu, kterou má před sebou, aby mohl bezbolestně odjet do nočních krajin. Do rána zemře." Její slova projela jako nůž Danyiným srdcem. Co kdy tak špatného spáchala, že jsou k ní bohové tak krutí? Konečně našla bezpečné místo, konečně poznala lásku a naději. Konečně se vracela domů. A teď má všechno ztratit... "Ne," prosila. "Zachraň ho a daruju ti svobodu, přísahám. Musíš znát způsob... nějaké kouzlo, nějaké..."
Mirri Maz Duur seděla na patách a prohlížela si Daenerys očima černýma jako noc. "Znám jedno kouzlo." Její hlas byl tichý, stěží víc než pouhý šepot. "Ale je obtížné, moje paní. a temné. Někteří by řekli, že smrt je očišťující. Naučila jsem se tomuto způsobu v Ašaji a draze jsem za tu lekci zaplatila. Můj učitel byl krvavým mágem ze Stínozemí."
Dany polil chlad. "V tom případě jsi skutečně maegi..."
"Opravdu?" Mirri Maz Duur se usmála. "A jenom maegi teď může zachránit tvého jezdce, Stříbrná paní."
"Jiný způsob neexistuje?"
"Neexistuje."
Khal Drogo rozechvěle zalapal po dechu.
"Udělej to," vyhrkla Dany. Nesmí mít strach; je krví draka. "Zachraň ho."
"To kouzlo není zadarmo," varovala ji boží žena.
"Dostaneš zlato, koně, cokoli si budeš přát."
"Tady nejde o zlato nebo koně. Tohle je krvavá magie, paní. Za život lze zaplatit jedině smrtí."
"Smrtí?" Dany v ochranném gestu objala své tělo, houpajíc se dozadu a dopředu na patách. "Mojí smrtí?" Říkala si, že pro něho zemře, když bude muset. Je krví draka, nikdy se nebude ničeho bát. Její bratr Rhaegar také zemřel pro ženu, kterou miloval.
"Ne," ujistila ji Mirri Maz Duur. "Ne tvojí smrtí, khaleesi."
Dany se zachvěla úlevou. "Udělej to."
Maegi vážně přikývla. "Jak si přeješ, tak se stane. Zavolej svoje služebnictvo."
Když ho Rakharo a Quaro vkládali do lázně, khal Drogo sebou mírně škubal, "Ne," mumlal, "ne. Musím jet dál," Jakmile byl ve vodě, všechna síla jako by z něj vyprchala.
"Přiveďte jeho koně," nařídila Mirri Maz Duur a tak bylo vykonáno. Jhogo přivedl do stanu velkého rudého hřebce. Když zvíře ucítilo zápach smrti, začalo rzát, vzpínat se na zadních a koulet očima. Bylo zapotřebí tří mužů, aby je udrželi.
"Co máš v úmyslu udělat?" zeptala se jí Dany.
"Potřebujeme krev," odpověděla Mirri. "Takový je ten způsob."
Jhogo udělal krok dozadu a jeho ruka vystřelila k jeho arak-hu. Byl to šestnáctiletý mladík, štíhlý jako bič, veselé povahy, se slabým chmýřím prvního kníru na horním rtu. Padl před ni na kolena. "Khaleesi," prosil, "nesmíš dovolit udělat tak strašnou věc. Dovol mi zabít raději maegi."
"Zabij ji a zabiješ svého khala," řekla mu Dany.
"Tohle je krvavá magie," mumlal, "je to zakázáno."
"Jsem khaleesi a říkám, že to zakázáno není. Ve Vaes Do-thrak khal Drogo zabil koně a já jsem snědla jeho srdce, abych dala našemu synovi sílu a odvahu. Tohle je to samé. To samé."
Hřebec kopal a vzpínal se na zadních. Rakharo, Quaro a Aggo ho přitáhli blízko k vaně, kde se khal vznášel ve vodě, jako by již byl mrtvý. Z jeho rány prosakovala krev a hnis, které znečišťovaly vodu. Mirri Maz Duur začala odříkávat slova v jazyce, který Dany neznala, a v její ruce se objevil nůž. Dany netušila, odkud se vzal. Vypadal staře, ukovaný z rudé bronzi, tvarovaný do podoby listu, pokrytý rytinami prastarých run. Maegi jím projela zvířeti přes hrdlo, pod jeho nádhernou, vznešenou hlavou. Kůň bolestně zaryčel, zachvěl se a z rány se vyřinul proud rudé krve. Padl by na podlahu, ale muži jejího khasu jej podepírali. "Sílo koně, přejdi do jezdce," prozpěvovala Mirri, zatímco koňská krev vířila ve vodě Drogový lázně. "Sílo zvířete, přejdi do člověka."
Jhogo potýkající se s tíhou mrtvého hřebce vypadal vyděšeně, bál se dotýkat mrtvého těla, ale ještě větší strach měl pustit ho. Je to jenom kůň, říkala si Dany. Pokud může Drogoví zachránit život smrtí koně, zaplatila by tisíckrát po sobě.
Když konečné nechali koně padnout na podlahu, lázeň byla temně rudá a z Droga nebylo vidět nic než jeho obličej.
Mirri Maz Duur neměla pro mrtvolu žádné použití. "Spalte ho," nařídila jim Dany. Věděla, že tak se to u Dothraků dělá. Když zemřel člověk, byl zabit i jeho kůň a byl položen pod jeho tělo na pohřební hranici, aby ho odnesl do nočních krajin. Muži jejího khasu odtáhli mrtvolu ze stanu. Krev byla všude. Dokonce i stěny z písečného hedvábí byly rudě potřísněné a rohože pod jejich nohama byly černé a vlhké.
Když byly zapáleny železné koše, Mirri Maz Duur na uhlíky hodila červený prášek. Dal kouři kořenitý pach, docela příjemný, a přesto Eroeh se vzlykáním utekla a Dany byla najednou plná strachu. Ale zašla již příliš daleko, než aby se mohla vrátit zpět. Poslala svoje služebné pryč. "Jdi s nimi, Stříbrná paní," radila jí Mirri Maz Duur.
"Zůstanu tady," řekla Dany. "Ten muž mne odvedl pod hvězdy a dal život dítěti ve mně. Neopustím ho."
"Musíš. Jakmile začnu prozpěvovat, nikdo nesmí vstoupit do tohoto stanu. Moje píseň probudí staré temné síly. Této noci zde budou tančit mrtví. Žádný živý člověk na ně nesmí pohlédnout."

Dany bezmocně sklopila hlavu. "Nikdo sem nevstoupí." Sklonila se nad vanou, nad Drogem v jeho krvavé lázni a lehce ho políbila na čelo. "Přivedmi ho zpátky," pošeptala k Mirri Maz Duur, než odešla.
Venku slunce již stálo nízko nad obzorem a obloha byla zhmožděná dokrvava. Khalasar rozbil tábor. Stany a spací rohože byly rozptýleny do takové dáli, kam až byla schopná dohlédnout. Vál horký vítr. Jhogo a Aggo kopali jámu na oheň, aby v ní mohli spálit mrtvého hřebce. Nedaleko od khalova stanu se shromáždil dav. Hleděli na Dany tvrdýma černýma očima a jejich obličeje byly jako masky z tepané mědi. Uviděla sera Joraha Mormonta, který na sobě mel kůži a kroužkovou zbroj, na jeho širokém čele stál v kapičkách pot. Spatřil Dany a protlačil si k ní cestu mezi Dothraky. Když uviděl šarlatové otisky, které její sandály zanechaly na zemi, barva z jeho tváří vyprchala. "Co jsi to udělala, ty blázínku?" zeptal se ochraptěle.
"Musela jsem ho zachránit."
"Mohli jsme uprchnout," řekl, "Dovedl bych tě bezpečně až do Ašaje, princezno. Nemusela jsi..."
"Jsem skutečně tvoje princezna?" zeptala se ho.
"Dobře víš, že jsi, bohové chraňte nás oba."
"V tom případě mi teď pomoz." Ser Jorah se zamračil. "Kdybych jen věděl jak."
Prozpěvování Mirri Maz Duur se změnilo ve vysoké, houkavé kvílení, při kterém Dany začaly šplhat po zádech ledové prsty. Někteří z Dothraků začali mumlat a odvracet se. Stan žhnul světlem linoucím se z železných košů zapálených uvnitř. Skrze krví potřísněné stěny z písečného hedvábí viděla pohybující se stíny.
Mirri Maz Duur tančila a nebyla přitom sama.
Dany na obličejích Dothraků viděla neskrývaný strach. "Tohle se dělat nesmí," zaburácel Qotho.
Neviděla, že by se pokrevní jezdec vrátil. Haggo a Cohollo byli s ním. Přivedli s sebou bezvlasé muže, eunuchy, kteří léčili nožem, jehlou a ohněm.
"Já říkám, že smí." okřikla ho Dany.
"Maegi," zavrčel na ni Haggo. A starý Cohollo - Cohollo, který svěřil svůj život Drogovi v den jeho narození. Cohollo, který k ní vždycky byl laskavý - Cohollo jí naplno plivl do obličeje.
"Zemřeš, maegi" ujišťoval ji Qotho, "ale nejdřív sprovodím ze světa tu druhou." Vytáhl svůj arakh a zamířil ke stanu.
"Ne," vykřikla, "tam nesmíš" Chytila ho za rameno, ale Qotho jí smýkl stranou. Dany dopadla na kolena, s rukama zkříženýma přes břicho, aby ochránila dítě uvnitř. "Zastavte ho," nařídila svému khasu, "zabijte ho."
Rakharo a Quaro stáli před vchodem do stanu. Quaro udělal krok kupředu, sáhl po rukojeti svého biče, ale Qotho se otočil graciézně jako tanečník a plynulým pohybem zvedl do výše svůj arakh. Zasáhl Quara nízko pod rameno. Lesklá ocel zbraně prokousla kožený odév, pokožku a sval a zajela do kosti. Vytryskla krev a mladý jezdec se zvrátil dozadu, lapaje po dechu.
Qotho vykroutil čepel arakhu z jeho rány. "Pane koní," zvolal ser Jorah Mormont. "Zkus si změřit síly se mnou." Jeho meč vyklouzl ven z pochvy.
Qotho se s klením otočil a mávl přitom svým arakhem tak rychle, že Quarova krev z něj sletěla v podobě jemné spršky, jako rudý déšť v horkém větru. Dlouhá čepel se zastavila stopu od obličeje sera Joraha, kde ji chvějící se Qotho podržel na okamžik, kdy zuřivě zavyl. Rytíř byl oblečený v kroužkové zbroji, s ocelovými chrániči ramen a nohou a těžkým ohrdlím kolem krku, ale nestačil si nasadit přilbici.
Qotho tančil dozadu a arakh vířil nad jeho hlavou v lesklé změti, jiskřící jako blesk, zatímco rytíř pospíchal za ním. Ser Jorah odrážel jeho rány, jak nejlépe mohl, ale přicházely tak rychle, až se Dany zdálo, jako by Qotho měl čtyři arakhy namísto jednoho a stejně tolik rukou. Slyšela třeskot meče o brnění, viděla odletět jiskry, když dlouhá zaoblená čepel odskočila od límce. Najednou to byl Mormont, kdo se potácel dozadu, a Qotho na něj útočil. Levá strana rytířova obličeje byla rudá krví a zásah do boku rozevřel štěrbinu v jeho zbroji a zranil ho tak, že Mormont kulhal, Qotho na něj křičel urážky, nadával mu do zbabělců, mléčných mužů, eunuchů v železném oděvu. "Teď zemřeš!" slíbil mu a divoce sekl svým arakhem v rudém soumraku. Dany cítila, jak ji její syn v břiše prudce kope. Zaoblená čepel arakhu se svezla po rovné čepeli meče a zakousla se hluboko do rytířova boku, tam, kde jeho zbroj byla otevřená.
Mormont zasténal, zavrávoral. Dany pocítila ostrou bolest v břiše a vlhko na stehnech. Qotho vítězoslavně vykřikl, ale jeho arakh narazil do kosti a na kratičký okamžik uvízl.
To stačilo. Ser Jorah vší silou, co mu ještě zbývala, máchl dolů svým mečem, který zajel do masa a svalu a projel kostí a Qot-hovo předloktí zůstalo volně viset na tenkém cáru kůže a šlach. Rytířův další výpad byl vedený po Dothrakové uchu, tak divoce, že se Qothův obličej málem rozletěl na kusy.
Dothrakové křičeli, Mirri Maz Duur kvílela uvnitř stanu hlasem nepodobným lidskému a umírající Quaro prosil o vodu. Dany vykřikla o pomoc, ale nikdo ji neslyšel, Rakharo bojoval s Haggem, arakh tančil s arakhem, dokud nezapraskal Jhogův bič, hlasitě jako zahřmění, a smyčka se nezaklesla kolem Hag-gova krku. Jedno trhnutí a pokrevní jezdec se zvrátil dozadu a ztratil půdu pod nohama i svůj meč. Rakharo s vytím skočil kupředu a svíraje arakh oběma rukama, máchl jím po Haggově hlavě. Hrot ho zasáhl mezi oči a z lebky vystříkla červená sprška. Někdo hodil kámen, a když Dany vzhlédla, zjistila, že má rameno rozedřené do krve. "Ne," plakala, "ne, prosím, zastavte to, je příliš vysoká, cena je příliš vysoká." Vzduchem začaly létat další kameny. Snažila se odplazit směrem ke stanu, ale Cohollo ji chytil. Prsty v jejích vlasech jí trhly hlavou dozadu a Dany ucítila chladný dotek nože na svém hrdle. "Moje dítě," křičela a možná ji bohové vyslyšeli, protože v tu chvíli Cohollo vydechl naposledy. Aggův šíp ho zasáhl do podpaždí a probodl jeho plíce a srdce.
Když Daenerys konečně nalezla sílu zvednout hlavu, uviděla, že dav se rozchází. Dothrakové se tiše kradli zpátky do svých stanů a na spací rohože a někteří sedlali svoje koně a odjížděli. Slunce zapadlo. Po celém khalasaru hořely ohně, velké oranžové výhně, které zuřivě praskaly a plivaly jiskry do oblohy. Pokoušela se vstát, ale jejím tělem projela vlna bolesti, která ji sevřela jako obrova pěst. Nemohla dýchat a jediné, co jí zbývalo, bylo bezmocně lapat po dechu. Hlas

Mirri Maz Duur zněl jako pohřební žalozpěv a uvnitř stanu se svíjely stíny.
Pod její pas zajela paže a pak už ji ser Jorah zvedal na nohy. Jeho obličej byl lepkavý krví a Dany viděla, že polovina jeho ucha je pryč. Když se jí opět zmocnila bolest, začala se v jeho náručí prudce zmítat. Slyšela rytíře volat na její služebné, aby mu pomohly. To se všichni tak bojí? Znala odpověď. Zachvátila ji další vlna bolesti a Dany zaíala zuby a spolkla výkřik. Měla pocit, jako by její syn měl v každé ruce nůž, jako by si prosekával cestu ven z jejího těla. "Doreah, proklínám tě," řval ser Jorah. "Pojď sem. Dojdi pro porodní báby."
"Nepřijdou. Říkají, že je prokletá."
"Přijdou, nebojím useknu hlavy."
Doreah plakala. "Jsou pryč*, můj pane."
‚Maegi," řekl někdo jiný. Byl to Aggo? "Odveďte ji k maegi."
Ne, chtéla Dany říci, ne, to ne, to nesmíte, ale když otevřela ústa, vyšlo z nich jen dlouhé bolestné zasténání a na kůži jí vyrazil pot. Co to s nimi jen je, copak to nevidí? Uvnitř stanu tančily stíny, kroužily kolem železného koše a krvavé lázně, temné proti hedvábí, a některé nevypadaly lidsky. Zahlédla stín velkého vlka a další, který se podobal muži svíjejícímu se v plamenech.
"Ovčí žena zná tajemství porodního lože," řekla Irri. "Říkala to, slyšela jsem ji."
Ne, vykřikla, nebo si to možná jen myslela, protože z jejich rtů neunikl ani šepot. Nesli ji. Otevřela oči a spatřila prázdnou mrtvou oblohu, černou, pustou a bezhvězdnou. Prosím, ne. Zvuk hlasu Mirri Maz Duur byl stále hlasitější, dokud nevyplnil celý svět. Ty stíny! Vykřikla. Tanečníci! Ser Jorah ji vnesl do stanu.
ARYA
Vůně horkého chleba zavánějící z krámků, které lemovaly Moučnou ulici, byla sladší než jakýkoli parfém, co Arya kdy cítila. Zhluboka se nadechla a popošla blíž k holubovi. Byl pěkně vypasený, hnědě kropenatý a zaneprázdněně klofal do kůrky, která spadla mezi dva dlažební kameny, ale když na něj padl Aryin stín, vzlétl do vzduchu.
Její ruka s klackem, co měla místo meče, vyletěla a zasáhla ho dvě stopy nad zemí. Holub ve sprše hnědého peří padl k zemi. Bleskurychle se po něm vrhla a popadla ho za peruť, zatímco holub sebou plácal a třepetal křídly. Klofl ji do ruky. Popadla ho za krk a kroutila jím tak dlouho, dokud neucítila prasknutí.
Ve srovnání s chytáním koček to s holuby bylo snadné.
Procházející septon se na ni úkosem podíval. "Tohle je to nejlepší místo k lovení holubů," řekla mu Arya, když se oprášila a zvedla ze země svůj dřevěný meč. "Přicházejí si pro drobečky." Muž beze slova pospíchal pryč.
Uvázala si holuba k pasu a zamířila dolů ulicí. Nějaký muž směrem k ní strkal dvoukolák s nákladem koláčů; jejich vůně zpívala o borůvkách, citronu a meruňkách. Aryin žaludek vydal dutý kručivý zvuk. "Mohla bych si jeden vzít?" slyšela sama sebe ptát se. "Citrónový nebo... nebo jakýkoli."
Muž s dvoukolákem si ji změřil od hlavy k patě. Stvoření, které viděl před sebou, se mu očividné nelíbilo. "Tři měďáky."
Arya poklepávala dřevěným mečem do své boty. "Vyměním ho s tebou za vypaseného holuba," začala smlouvat.
"Tvého holuba a(si vezmou Jiní." zaklel muž.
Koláče byly ještě teplé z trouby. Z té vůně se jí začaly sbíhat sliny v ústech, ale tři měďáky neměla... ani jeden.
Prohlížela si muže s vozíkem a připomínala si, co ji Syrio učil o vidént. Byl nevysokého vzrůstu, s malým kulatým břichem, a když se pohnul, zdálo se, že maličko napadá na levou nohu. Právě myslela na to, že kdyby koláč popadla a dala se na útěk, nikdy by nebyl schopný dohonit ji, když vtom muž řekl: "Jen ty svoje špinavé pracky hezky drž dál. Zlaté pláště vědí. jak s takovými malými kanálovými krysami zacházet, to si piš."
Arya se opatrně podívala za sebe. V ústí uličky stáli dva příslušníci Městské hlídky. Pláště z těžké vlny obarvené dozlatova jim splývaly téměř k zemi, kroužkovou zbroj, vysoké boty a rukavice měli černé. Jeden měl na boku dlouhý meč, druhý železnou hůl, S posledním lítostivým pohledem na koláče Arya od vozíku ustoupila a pospíchala pryč. Zlaté pláště jí nevěnovaly žádnou zvláštní pozornost, ale stačil pouhý pohled na ně a její žaludek jako by se zauzlil, Arya se zdržovala tak daleko od hradu, jak jen mohla, ale dokonce i z dálky viděla hlavy hnijící na vrcholech vysokých rudých zdí. Nad každou hlavou se hlasitě hádala hejna vran, bylo jich tam jako much. Na Bleším zadku se povídalo, že zlaté pláště se spolčily s Lannistery a jejich velitel prý byl povýšen na lorda, dostal pozemky na Trojzubci a křeslo v králově radě.
Slyšela povídat také jiné věci, děsivé věci, věci, které jí nedávaly smysl. Někteří říkali, že její otec zavraždil krále Roberta a byl za to zabit lordem Renlym. Jiní trvali na tom, že krále zabil Renly v opilecké rvačce mezi oběma bratry. Proč by jinak utíkal uprostřed noci jako prachsprostý zloděj? Podle jedné verze byl král usmrcen kancem, podle jiné zemřel, když toho kancejeďl, tak se prý přecpal, že uprostřed hostiny pukl. Ne, král zemřel u stolu, říkali jiní. ale bylo to proto, že ho otrávil Varys Pavouk. Ne, to královna ho otrávila. Ne, zemřel na neštovice. Ne, zadusil se rybí kostí.
Jednu věc měly všechny příběhy společnou: král Robert byl ftirtvý. Zvony v sedmi věžích Velkého Baelorova septa zvonily ve dne v noci, hřmot jejich zármutku se valil přes město bronzovým přílivem. Takto zvony vyzvánějí, jenom když zemře král, řekl Arye jeden koželužský tovaryš.
Jediné, po čem toužila, bylo vrátit se domů, ale odejít z Králova přístaviště nebylo tak snadné, jak se domnívala. Každý vedl řeči o válce a zlatými plášti se to na cimbuřích hradu hemžilo tak hustě jako blechami na... nu, například na ní.
Spala v Bleším zadku, na střechách a ve stájích, kdekoli našla místečko, aby si mohla lehnout, a netrvalo jí dlouho, než zjistila, že tahle část města byla pojmenována vskutku příhodně.
Každý den od svého útěku z Rudé bašty Arya chodívala střídavě k jedné ze sedmi městských bran, Dračí brána, Lví brána a Stará brána byly zavřené a zamčené na závory. Blátivá brána a Brána bohů byly otevřené, ale jenom pro ty, kdo chtěli vstoupit do města; stráže nepustily nikoho ven. Ti, kterým bylo dovoleno odejít, opouštěli město Královskou bránou nebo Železnou bránou, ale lannisterští zbrojnoši v purpurových pláštích a přilbicích se lvem u nich rozestavili svoje hlídky. Špehujíc dění pod sebou ze střechy hostince u Královské brány, Arya je viděla, jak prohledávají povozy

a kočáry, nutí jezdce otevírat kapsy u sedel a vyptávají se každého, kdo se pokoušel odejít pěšky.
Někdy ji napadlo, že by mohla odplavat po řece, ale Černovodý proud byl široký a hluboký a všichni se shodovali v tom, že jeho vody jsou prudké a zrádné. Neměla ani minci, aby zaplatila převozníkovi nebo se svezla na lodi.
Její otec jí vždycky zdůrazňoval, že nikdy nesmí krást, jenomže pro Aryu bylo stále obtížnější pamatovat si proč. Pokud se jí brzy nepodaří dostat se pryč, bude muset vsadit na štěstí a doufat, že zlaté pláště ji při krádeži nepostihnou. Od té doby, co se svou dřevěnou holí naučila srážet ptáky, příliš nehladověla, ale měla strach, že z holubího masa onemocní. Než našla Bleší zadek, pár jich snědla dokonce syrových.
V uličkách Blešího zadku byly varné krámky, kde se bez ustání dusilo v obrovitých kádích maso a člověk tam mohl vyměnit půlku svého ptáka za patku včerejšího chleba a "misku hnědého", a tu druhou půlku vám dokonce strčili do ohně a upekli ji pro vás, pokud jste si sami oškubali peří. Arya by dala cokoli za hrnek mléka a citrónový koláč, ale hnědé nebylo zas tak špatné. Obvykle v tom byly kroupy a kousky mrkve, cibule a turínu a někdy dokonce jablko a nahoře plaval hustý škraloup tuku. Většinou raději moc nepřemýšlela o mase, které do toho dávali. Jednou dostala kus ryby.
Jediné, co jí na tom vadilo, byla skutečnost, že varné krámky nikdy nebyly prázdné, a dokonce i když hltala svoje jídlo, Arya na sobě cítila jejich oči. Někteří hleděli na její boty nebo na její plášť a ona věděla, co si myslí. U druhých téměř cítila, jak se jejich oči zavrtávají pod její kožený oděv; nevěděla, co si myslí, a to ji děsilo ještě víc. Párkrát ji sledovali do uliček a honili ji, ale nikdy ji nikdo nedokázal chytit.
Stříbrný náramek, o kterém doufala, že ho prodá, jí ukradli hned první noci strávené mimo hrad, společně s rancem jejích dobrých šatů. Uloupili jí ho, zatímco spala ve vyhořelém domě v Prasečí ulici. Jediné, co jí nechali, byl plášť, do kterého byla zahalená, kožený oděv, co měla na sobě, její dřevěný cvičební meč... a Jehlu. Léhala na Jehle, jinak by zmizela taky; měla pro ni větší cenu než všechno ostatní dohromady. Od té doby Arya začala chodit s pláštěm nařaseným přes pravé rameno, aby zakryla čepel na svém boku. Dřevěný meč nosila v levé ruce, aby ho každý viděl, aby odstrašila zloděje, ale ve varných krámcích byli lidé, kteří by se odstrašit nedali, ani kdyby měla místo klacku válečnou sekeru. Stačilo to, aby ztratila chuť na holuba a okoralý chléb. Často šla do postele raději hladová, než aby riskovala jejich pohledy.
Jakmile se dostane ven z města, najde si jedlé bobule nebo sady, kde si tajně bude moci natrhat jablka a třešně. Arya si pamatovala, že nějaké viděla z královské cesty, když jeli na jih. A mohla by si vyhrabat kořínky v lese nebo dokonce chytit králíka. Jediným, co se dalo chytit ve městě, byly krysy, kočky a vychrtlí psi. Slyšela, že ve varném krámku by za pěkný vrh štěňat dali hrst plnou měďáků, ale dokonce i při tom pomyšlení se jí dělalo zle.
Dole pod Moučnou ulicí byla změť křivolakých uliček a křižujících se ulic. Tam se Arya prodírala davy, snažila se udržovat stále stejnou vzdálenost mezi sebou a zlatými plášti. Naučila se držet se středu ulice. Někdy musela uhýbat povozům a koním, ale alespoň je viděla přijíždět. Když člověk šel blízko budov, lidé po něm sahali, třebaže v některých uličkách nešlo jit jinak, než že se o zdi přímo otírala; budovy se tam nakláněly tak blízko k sobě, že se téměř dotýkaly. Proběhl kolem ní výskající hlouček malých dětí honících kutálející se obruč. Arya na ně hleděla rozmrzele, s trpkostí vzpomínala na časy, kdy si i ona hrávala s obručemi, s Braném, Jonem a jejich malým bratříčkem Rickonem. Napadlo ji, jak asi Rickon vyrostl a zda Bran je smutný. Dala by cokoli za to, kdyby tam s ní byl Jon, říkal jí "sestřičko" a láskyplné jí čuchal vlasy. Ne že by čuchat potřebovaly. Viděla svůj odraz v loužích a říkala si, že žádné vlasy by nemohly být rozcuchanější než její.
Pokoušela se hovořit s dětmi, které viděla na ulici, v naději, že si mezi nimi nalezne kamaráda, který by jí mohl nabídnout místo ke spaní, ale zřejmě mluvila špatně nebo se v jiném ohledu nechovala správně. Ty malé se na ni jen dívaly rychlýma, ostražitýma očima a utíkaly před ní. když přišla blíž. Jejich starší bratři a sestry jí kladli otázky, na které Arya nedokázala odpovědět, nadávali jí a pokoušeli se jí néco ukrást. Včera ji srazila k zemi vychrtlá bosá dívka dvakrát starší než ona a snažila se jí stáhnout boty, ale Arya ji praštila do ucha svým dřevěným mečem. Dívce začala téci z hlavy krev a s pláčem utekla pryč.
Když scházela dolů z kopce směrem k Blešímu zadku, nad hlavou jí zakroužil racek. Arya na něj s nadějí pohlédla, ale byl příliš vysoko, mimo dosah její hole. Při pohledu na racka si vzpomněla na moře. Možná že to je cestou ven. Stará chůva jí vypravovala příběhy o chlapcích, kteří odpluli na kupeckých galérách a plavili se vstříc všemožným dobrodružstvím. Snad by to mohla udělat i ona. Rozhodla se sejít dolů k řece. Stejně to bylo při cestě k Blátivé bráně a tu dnes ještě nezkontrolovala.
Když Arya přišla k vodě, mola byla podivně tichá. Viděla pár zlatých plášťů kráčejících vedle sebe přes rybí trh, ale muži jí žádnou zvláštní pozornost nevěnovali. Polovina stánků byla prázdná a Arya měla pocit, že v doku je také méně lodí. než si pamatovala. Na hladině Černovodého proudu pluly ve formaci tři z královských válečných galér. Jejich zlatě pomalované trupy rozrážely vodu a jejich vesla se rytmicky zvedala a klesala. Arya se na ně chvíli dívala, pak se vydala dál podél břehu řeky. Když u třetího mola uviděla strážné v šedých vlněných pláštích lemovaných bílým saténem, srdce se jí málem zastavilo v hrudi. Pohled na zimohradské barvy jí vehnal slzy do očí. Za nimi se na svém kotvišti houpala štíhlá třístěžňová obchodní galéra. Arya nebyla schopná přečíst jméno napsané na trupu; ta slova byla podivná, myrská nebo braavoská, nebo možná dokonce ve vznešené valyrijštině. Popadla za rukáv kolemjdoucího námořníka. "Prosím," zeptala se, "co je tamhleto za loď?"
"To je Větrná čarodějnice, z Myru," odpověděl muž. "Ona je stále tady!" vyhrkla Arya. Námořník se na ni divně podíval, pokrčil rameny a odešel, Arya se rozběhla k molu. Větrná čarodějnice byla lodí. kterou najal její otec, aby je odvezla domů... Stále čekala. Arya si myslela, že vyplula už před celými věky.
Dva ze strážných spolu hráli kostky, zatímco třetí chodil po obchůzce, ruku na hrušce svého meče. Arya nechtěla, aby ji viděli v slzách jako malé dítě, proto se zastavila, aby si otřela oči. Svoje oči, oči, oči, proč...
Dívej se svýma očima, slyšela šeptat Syria.

Arya se podívala. Znala všechny otcovy muže do jednoho. Ti tři v šedých pláštích pro ni byli cizinci, "Ty," zvolal jeden, co chodil po obchůzce, "co tady pohledáváš, chlapče?"
Druzí dva vzhlédli od svých kostek.
V tu ránu by se Arya nejraději otočila a rozběhla se pryč, ale věděla, že kdyby to udělala, okamžitě by se pustili za ní. Donutila sama sebe přijít k nim blíž. Hledali děvče, jenomže ji ten muž považoval za chlapce. Bude tedy chlapcem.
"Nechceš koupit holuba?" Ukázala mu mrtvého ptáka.
"Vypadni odsud," zamračil se na ni strážný.
Arya udělala, jak jí řekl. Ani nemusela předstírat, jak je vyděšená. Muži za ní se vrátili ke svým kostkám.
Nebyla schopná říci, jak se dostala do Blešího zadku, ale než přišla zpátky do úzkých křivolakých nedlážděných uliček mezi kopci, namáhavě oddychovala. Zadek vydával svůj typický zápach, pach prasečích chlívků, stájí a koželužských dílen, smíšený s nakyslým pachem putyk a laciných nevěstinců. Arya se otupěle proplétala jejich změtí. Teprve tehdy, když ucítila závan vůně bublajícího hnědého linoucí se ze dveří varného krámku, uvědomila si, že její holub je pryč. Musel jí sklouznout od pasu, když běžela, nebo jí ho někdo ukradl a ona si toho vůbec nevšimla. Musela by jít celou cestu zpátky až k Moučné ulici, aby našla dalšího tak tučného.
Zdálky přes město začaly zvonit zvony.
"Už zase zvony, bohové, smilujte se," zakvflela jakási stařena.
Ve druhém patře otevřela okno rudovlasá dévka v hadýrcích z barevného hedvábí. "Že by tentokrát zemřel chlapecký král?" křikla dolů, vykloněná z okna do ulice. "Cha, co s takovým klukem, ti nikdy dlouho nevydrží." Zatímco se smála, zezadu ji pažemi objal nahý muž, kousal ji do krku a mačkal její těžké bílé prsy, které se jí volné houpaly pod oděvem.
"Ty hloupá děvko," okřikl ji tlustý muž. "Král není mrtvý, to jsou svolávací zvony. Vyzvání jen jedna věž. Když zemře král, zvoní všechny zvony ve městě."
"Hej ty, přestaň mě kousat, nebo začnu zvonit tím tvým zvonečkem," řekla žena v okně muži za sebou, odstrkujíc ho loktem. "Kdo tedy zemřel, když ne král?"
"Je to svolávání." odpověděl tlustý muž.
Kolem proběhli dva chlapci téměř Aryina věku, rovnou středem louže. Stařena jim začala nadávat, ale oni utíkali dál. Ostatní lidé se také dali do pohybu, mířili na kopec, aby se podívali, kvůli čemu je všechen ten hluk a shon. Arya se rozběhla za pomalejším chlapcem. "Kam běžíš?" vykřikla na něho, když byla až za ním. "Co se děje?"
Aniž zpomalil, ohlédl se přes rameno. "Zlaté pláště ho vedou do septa."
"Koho?" vykřikla, popadajíc dech.
"Pobočníka! Buu říká, že mu setnou hlavu."
Projíždějící povoz zanechal na ulici hlubokou vyjetou kolej. Chlapec ji přeskočil, ale Arya ji vůbec neviděla. Klopýtla a spadla, obličejem napřed..Když její ruce dopadly na tvrdě udusanou hlínu, přimáčkla si prsty a rozedrala si koleno do krve o kámen. Jehla se jí zapletla mezi nohy. Škrábala se zpátky na kolena a vzlykala. Palec levé ruky měla celý zakrvácený. Když si jej začala sát, uviděla, že polovina nehtu je pryč, stržená při pádu. Palcem jí projížděla ostrá bolest a koleno také měla samou krev. "Vykliďte cestu!" vykřikl někdo z příčné ulice. "Vykliďte cestu pro lordy z Redwynu!"
Arya jen tak tak stačila uhnout stranou, aby ji nepřejeli: čtyři strážní na obrovitých koních, klusem projíždějící kolem. Měli na sobě kostkované pláště, modré a vínově červené. Za nimi seděla vedle sebe na páru kaštanově zbarvených klisen dvě lorďátka, jako lusky v hrášku. Arya je viděla na nádvoří snad stokrát; Redwynovic dvojčata, ser Horas a ser Hobber, přátelští mladíci s rusými vlasy a čtvercovitými, pihatými obličeji. Sansa a Jeyne Poole jim říkávaly ser Hrůzák a ser Slinták, a chichotaly se pokaždé, když je viděly. Ted jí legrační nepřipadali.
Všichni se pohybovali stejným směrem a spěchali, aby se podívali, co to vyzvánění znamená. Zdálo se, že nyní zvony znějí tišeji, zvou, svolávají. Arya se připojila k proudu lidí. Palec, na kterém si strhla nehet, ji bolel tak strašlivě, že se jen s největším sebezapřením nedala do pláče. Kulhala dál, kousala se přitom do rtu a naslouchala vzrušeným hlasům kolem sebe.
"- králův pobočník, lord Stark. Vezou ho do Baelorova septa."
"Slyšel jsem, že je mrtvý."
"Brzy bude, brzy bude. Vsadím se o stříbrňák, že mu setnou hlavu."
"Nejvyšší čas, je to zrádce." Muž si odplivl,
Arya se snažila najít hlas. "On není-" začala, ale byla jen dítětem a hlasy dospělých kolem ní ji přehlušily.
"Blázne! Toho o hlavu nezkrátí. Odkdy zrádce popravují na schodech velkého septa?"
"Nu, určité nemají v úmyslu pomazat ho na rytíře. Slyšel jsem, že to byl Stark, kdo zabil starého krále Roberta. Podřízl mu krk v lesích, a když ho našli, stál tam, jako by se nic nedělo, a tvrdil, že to Jeho Výsosti udělal nějaký kanec."
"Ech, to není pravda, zabil ho jeho vlastní bratr Renly, ten se zlatým paroží."
"Zavři tu svoji nevymáchanou hubu, ženská. Vůbec nevíš, co říkáš, lord Renly je přece dobrý člověk."
Do té doby, než přišli k Ulici sester, byli natěsnaní rameno na rameni, Arya nechala lidský proud unášet ji s sebou, až na vrchol Visenyina kopce. Bílé mramorové náměstí bylo neproniknutelnou masou lidí. všech vzrušeně pokřikujících jeden přes druhého a tlačících se, aby se dostali co nejblíž Velkému Baelo-rovu septu. Zvony tam zněly velmi hlasité.
Arya se tlačila mezi tísnícím se davem, podlézala pod nohama koní a pevně v ruce svírala svůj dřevený meč. Jediné, co ze středu davu viděla, byly ruce, nohy, břicha a sedm štíhlých věží septa tyčících se jí nad hlavou. Spatřila dřevěný povoz a napadlo ji, že si vyleze na jeho zadek, odkud možná bude vidět lépe, ale ostatní zřejmě dostali stejný nápad. Vozka jim nadával a odhá-nél je práskáním svého biče.
Arya byla zoufalá. Když si protlačovala cestu do přední části davu, lidé ji dostrkali až ke kamennému podstavci. Pohlédla vzhůru na Baelora Požehnaného, krále septa, a dostala nápad. Zasunula si svůj dřevěný meč za pas a začala šplhat. Její zraněný palec zanechával na mramoru krvavé šmouhy, ale Arya šplhala stále výš, dokud se bezpečně

neusadila mezi královými chodidly.
Tehdy uviděla svého otce.
Lord Eddard stál na kazatelně nejvyššího septona, přede dveřmi do chrámu, mezi dvěma muži ve zlatých pláštích. Byl oblečený v honosném sametovém kabátci šedé barvy, s bílým vlkem vyšitým na jeho přední části drobnými perličkami a v šedém vlněném plášti lemovaném kožešinou, ale byl hubenější, než ho Arya viděla kdy předtím, a jeho obličej byl ztrhaný bolestí. Ani tak nestál, jako byl spíš podepírán a obvaz na jeho noze byl shnilý a plný šedivých skvrn.
Za ním stál nejvyšší septon sám, shrbený mužík, šedý stářím, tlustý a neohrabaný, oblečený v dlouhé bílé róbě a s obrovitou korunou ze zlata a křišťálu, jejíž záře zalévala jeho hlavu duhou, kdykoli se pohnul.
Tísnící se přede dveřmi septa, na vyvýšené mramorové tribuně, byl shluk rytířů a urozených pánů. Nejnápadnější mezi nimi byl Joffrey, celý oblečený v purpurovém hedvábí a saténu, vzorovaný jeleny ve skoku a řvoucími lvy, se zlatou korunou na hlavě. Jeho královna matka stála vedle něho v černých smutečních šatech vzorovaných šarlatem a závoji s černými diamanty ve vlasech. Arya poznala Ohaře, oděného v sněhobílém plášti přes tmavě šedou zbroj, se čtyřmi muži Královské gardy kolem něho. Viděla eunucha Varyse ve vzorované damaškové róbě, klouzajícího kolem urozených pánů ve svých měkkých trepkách a říkala si, že ten malý muž se stříbrným pláštíkem a špičatou bradkou by mohl být ten, který kdysi prohrál v souboji o její matku.
Náhle v jejich středu uviděla Sansu, oděnou v nebesky modrém hedvábí, s dlouhými zlatohnědými vlasy umytými a nakadeřenými a se stříbrnými náramky na zápěstích. Arya se zamračila a v duchu se divila, co tam její sestra dělá a proč se tváří tak spokojeně.
Kolem davu byla rozestavěná dlouhá řada strážných s kopími a ve zlatých pláštích, kterým velel statný muž v důmyslně propracované zbroji, samý černý lak a zlaté ozdoby. Jeho plášť měl kovový lesk pravého brokátu.
Když zvon přestal vyzvánět, na velkém náměstí se pomalu rozhostilo ticho a její otec zvedl hlavu a začal mluvit, hlasem tak slabým a nezřetelným, že stěží rozlišila, co říká. Lidé za ní začali vykřikovat: "Cože?" a "Hlasitěji!"
Muž v černozlatém brnění vkročil za jejího otce a ostře ho rýpl do žeber. Nech ho na pokoji! chtěla Arya vykřiknout, ale věděla, že by ji nikdo neposlouchal. Bezmocně se hryzala do rtu.
Její otec o něco hlasitěji začal znovu. "Jsem Eddard Stark, lord Zimohradu a pobočník krále," řekl hlasem nesoucím se přes náměstí, "a přišel jsem před vás, abych se před zraky bohů a lidí přiznal ke zradě."
"Ne," zakvflela Arya. Dav pod ní začal ječet a vykřikovat posměšky a obscénnosti. Sansa si schovala obličej do dlaní.
Její otec zvedl hlas ještě výš, ze všech sil se snažil, aby ho bylo slyšet. "Zradil jsem víru svého krále a důvěru svého přítele Roberta," vykřikl, "Přísahal jsem, že ho budu bránit a ochraňovat, a přesto ještě předtím, než jeho krev vychladla, zesnoval jsem plán, jak zbavit trůnu jeho syna a zabít ho a zmocnit se koruny pro sebe. Ať jsou nejvyšší septon a Baelor Milovaný a Sedm svědky pravdy, kterou zde nyní říkám: Joffrey Baratheon je jediným pravoplatným dědicem Železného trůnu a z milosti všech bohů pánem Sedmi království a ochráncem říše."
Z davu vyletěl kámen. Když Arya viděla, že její otec byl zasažen, vykřikla. Zlaté pláště ho podržely, aby nespadl, Z hluboké rány na čele mu dolů po obličeji začala stékat krev. Následovaly další kameny. Jeden trefil strážného po otcově levici. Další se odrazil od hradního plátu rytíře v černozlaté zbroji. Dva z mužů Královské gardy se postavili před Joffreyho a královnu, aby je chránili svými štíty.
Arya zajela rukou pod svůj plaší a nahmatala Jehlu v její pochvě. Stiskla prsty kolem jílce, tak pevně, jak nic nesevřela nikdy předtím. Prosím, bohové, uchraňte ho od všeho zlého, modlila se. Nenechteje ublížit ménu otci.
Nejvyšší septon poklekl před Joffreym a jeho matkou. "Podle toho, jak hřešíme, tak také trpíme," prozpěvoval hlubokým sílícím hlasem, mnohem hlasitěji než její otec. "Tento muž se zde na tomto svatém mfstě, před tváří bohů i lidí. přiznal ke svým zločinům." Když zvedl ruce v naléhavé prosbě, kolem jeho hlavy se roztančily barevné duhy. "Bohové jsou spravedliví, a přesto nás Baelor Požehnaný také učil, abychom byli milosrdní. Co se stane s tímto zrádcem, Tvoje Výsosti?"
Kolem Aryi začalo křičet tisíc hlasů, ale ona je neslyšela. Princ Joffrey... ne, král Joffrey... vystoupil zpoza štítů svých tělesných strážců. "Moje matka si přeje, abych lordu Eddardovi dovolil dát se k černým, a lady Sansa prosí o milost pro svého otce." Pak se podíval přímo na Sansu a usmál se a Arya si na okamžik pomyslela, že bohové její modlitbu vyslyšeli, dokud se Joffrey neobrátil zpátky k davu a neřekl: "Jenomže ty máj/ mékká srdce žen. Dokud budu vaším králem já, zrada nikdy nezůstane bez trestu. Sere Ilyne, přines mi jeho hlavu!"
Dav zaburácel a Arya cítila, jak se Baelorova socha zhoupla, když se proti ní na tlačili lidé. Nejvyšší septon sevřel králův plášť a přispěchal k nim Varys divoce mávající rukama a dokonce i královna něco říkala, ale Joffrey jen vrtěl hlavou. Lordi a rytíři ustupovali stranou a on procházel mezi nimi, vysoký a bez masa, kostra v železné zbroji, vykonavatel královy spravedlnosti. Nejasně, jakoby z velké dálky, Arya slyšela svojí sestru vykřiknout. Sansa padla na kolena, hystericky naříkala. Ser Ilyn Payne vyšel po schodech tribuny.
Arya se vykroutila z místečka mezi Baelorovými chodidly, vrhla se do davu a vytáhla Jehlu. Přistála na muži v řeznické zástěře a srazila ho k zemí. Vzápětí ji někdo uhodil do zad a ona málem taky spadla. Těla se sevřela těsně kolem ní, zakopávající a strkající do sebe, zašlapávající nebohého řezníka pod sebou. Arya do nich začala sekat Jehlou.
Vysoko na tribune ser Ilyn Payne vážně pokývl hlavou a rytíř v černozlaté zbroji vydal příkaz. Zlaté pláště smýkly lordem Eddardem na mramor, tak, že mu hlava a hrud čněly přes okraj tribuny.
"Hej ty!" vykřikl na Aryu hněvivý hlas, ale ona se tlačila dál, surově lidi odstrkovala stranou, proplétala se mezi nimi, vrážela do každého, kdo jí stál v cestě. Po její noze zašmátrala ruka a ona po ní sekla, a někoho druhého kopla do holeně. Jakási žena vedle ní zakopla a Arya jí přeběhla po zádech, sekajíc Jehlou na obě strany, ale nestačilo to, nestačilo, bylo tam tolik lidí, že jakmile mezi nimi udělala mezeru, hned se zase zavřela. Někdo jí uštědřil prudký štulec. Stále slyšela Sansu hlasitě naříkat.
Ser Ilyn tasil z pochvy na svých zádech dvouruční meč. Když čepel zvedl nad hlavu, sluneční paprsky jako by se

zavlnily a roztančily po tmavém kovu, zajiskřily na hraně ostřejší než jakákoli břitva. Led, pomyslela si, on má Led\ Po tvářích jí stékaly slzy, oslepovaly ji.
A pak z davu vystřelila ruka a sevřela se kolem její paže jako vlčí železa, tak prudce, že jí Jehla vylétla z ruky. Někdo ji zvedl a vytahoval ji do výše. Spadla by, kdyby ji nedržel, bezmocně, jako by byla panenka. K její tváří se přitiskl cizí obličej, dlouhé černé vlasy, rozcuchaný vous a uhnilé zuby. "Nedívej se!" vyštěkl na ni drsný hlas.
"Já... já... já..." vzlykala Arya.
Starý muž ji držel tak pevně, že jí zuby cvakaly o sebe. "Zavři ústa a zavři oči, chlapče." Nejasně, jakoby z velké dálky, uslyšela... zvuk... tichý svištivý zvuk, jako by milion lidí vydechlo najednou. Prsty starého muže se zaryly do její paže, tvrdé jako železo. "Podívej se na mě. Ano, tak je to správné, na mě." Jeho dech páchl kyselým vínem. "Vzpomínáš si, chlapče?"
Byl to jeho pach, který ji přiměl upamatovat se. Arya viděla rozcuchané umaštěné vlasy, záplatovaný upražený černý plaší, který pokrýval jeho shrbená ramena, tvrdé černé oči, které na ni mžouraly. A vzpomněla si na černého bratra, který přišel navštívit jejího otce. "Ty mě znáš, viď? Chytrý chlapec." Odplivl si. "Tady už skončili. Půjdeš se mnou a budeš hezky držet pusu zavřenou." Když začala odpovídat, znovu jí zatřásl, ještě prudčeji, ‚Łmlkni, řekl jsem."
Náměstí se začínalo vyprazdňovat. Tlak kolem nich se uvolňoval a lidé se vraceli zpátky do všedního života. Aryin život ale byl pryč. Otupěle se loudala za... Yorenem, ano, Jmenuje se Yoren. Nevzpomínala si, že by hledal Jehlu, dokud jí meč nevtiskl zpátky do dlaně. "Doufám, že ho budeá moct použít, chlapče."
"Já nejsem -" začala.
Strčil ji mezi jakési dveře, vrazil jf špinavé prsty do vlasů, zakroutil jimi a prudce jí trhl hlavou dozadu. "- nejsi chytrý, chlapče. To jsi chtěl říct?"
Ve své druhé ruce držel nůž.
Když se ostří zablesklo před jejím obličejem, Arya sebou cukla dozadu, divoce kopala, vrtéla hlavou ze strany na stranu, ale on ji držel za vlasy, takpevně, že měla pocit, jako by se jí trhala kůže. Na rtech cítila slanou chuť slz.
BRAN
Ti nejstarší byli již dospělí muži, sedmnáct či osmnáct let uplynulo ode dne, kdy dostali jméno. Jednomu bylo po dvacítce. Většina jich byla mladších, šestnáct a ještě méně.
Bran je pozoroval z balkonu vížky mistra Luwina, naslouchal jim, jak mumlají, pobrukují si a nadávají, když mávali svými holemi a dřevěnými meči. Nádvoří bylo živé klapotem dřeva o dřevo, přerušovaným až příliš často sténáním a výkřiky bolesti, když dřevo zasáhlo kůži nebo sval. Ser Rodrik stál mezi chlapci, s obličejem rudnoucím pod jeho bílými licousy, hovořil ke každému zvlášť a ke všem dohromady. Branovi se zdálo, že starý rytíř nikdy nevypadal tak rozohněně.
"Takhle ne," opakoval stále dokola. "Ne. Ne. Ne."
"Moc dobře nebojují," řekl Bran pochybovačně. Poškrábal Léto líně za ušima, zatímco zlovlk trhal kýtu masa. Pod jeho zuby hlasitě praskaly kosti,
"Máš pravdu, to tedy nebojují." souhlasil mistr Luwin s hlubokým povzdechnutím. Mistr se díval z balkonu svou velkou trubicí s myrskou čočkou, měřil stíny a zaznamenával si pozice komety, která visela nízko na ranní obloze. "Ale když jim dáš čas... Ser Rodrik má pravdu, nutně potřebujeme muže, kteří budou hlídkovat na hradbách. Tvůj otec si ty nejlepší ze své stráže vzal s sebou do Králova přístaviště a tvůj bratr si odvedl ostatní, společně se všemi nadějnými chlapci na lígy kolem. Mnozí z nich se k nám už nevrátí, a tak nám nezbývá než najít muže, kteří zaujmou jejich místa."
Bran vzdorovitě hleděl na potící se chlapce dole. "Kdybych mel zdravé nohy, porazil bych je všechny do jednoho."
Vzpomněl si na poslední příležitost, kdy v ruce držel meč, když na Zimohrad přijel král. Byl to jen dřevěný meč, a přesto jím prince Tommena srazil k zemi nejméně padesátkrát. "Ser Rodrik by mě mohl naučit používat halapartnu. Kdybych měl halapartnu s dlouhou žerdí. Hodor by mohl být mýma nohama. Dohromady bychom byli celým rytířem."
"Myslím, že to je... nepravděpodobné," namítl mistr Luwin. "Brané, když člověk bojuje, jeho ruce, nohy a myšlenky musí být jedním."
Dole na nádvoří ser Rodrik hulákal: "Bojujete jako husy. On té štípne a ty ho štípneš tím víc. Odrážej rány! Blokuj je. Husí boj nestačí. Kdyby tohle byly opravdové meče, první štípnutí by ti useklo ruku!" Jeden z chlapců se hlasité zasmál a starý rytíř se jako na obrtlíku otočil k němu. "Ty se směješ? Že se nestydíš. Ty bojuješ jako ježek..."
"Kdysi žil rytíř, který byl slepý," namítl Bran tvrdohlavě, zatímco ser Rodrik dole na nádvoří pokračoval ve svých výtkách. "Stará chůva mi o něm povídala. Měl dlouhou žerď s čepelemi na obou stranách a otáčel jí v rukou a zabíjel tak muže po dvou."
"Symeon Hvězdooký," řekl Luwin, když si do své knihy zapsal čísla. "Poté, co přišel o oči, nechal si do prázdných důlků vsadit safíry, či tak alespoň tvrdí' zpěváci. Brané, to je jenom příběh, stejně jako pověstí o Florianu Bláznovi. Báchorka z Věku hrdinů." Mistr zavrtěl hlavou. "Takové sny musíš odložit stranou, jen ti lámou srdce."
Zmínka o snech mu připomněla jeho vlastní. "V noci se mi zase zdálo o vráně. O té se tréma očima. Vletěla do mojí ložnice a řekla mi, ať jdu s ní. tak jsem šel. Sešel jsem dolů do krypt. Byl tam otec a mluvili jsme spolu. Byl smutný."
"A co říkal?" Luwin se dívaJ svoji' trubicí.
"Myslím, že to melo néco společného s Jonem." Ten sen ho hluboce znepokojil, mnohem víc než jeho ostatní sny s vránou. "Hodor by se mnou dolů do krypt nešel," Bran poznal, že mistr ho poslouchá jen na půl ucha. Zvedl oči od trubice, zamrkal, "Hodor by...?"
"Nešel dolů do krypt. Když jsem se probudil, řekl jsem mu, aby mě odnesl dolů, že se chci podívat, jestli tam otec opravdu je. Zpočátku vůbec nevěděl, co mu říkám, ale když jsem ho přivedl na schody tím, že jsem mu říkal, jdi tam a jdi tamhle, dolů jít nechtěl, jen tam stál na horním schodu a říkal: "Hodor", jako by měl strach ze tmy, jenomže já mel pochodeň. Tak mě to rozzuřilo, že jsem ho málem plácl po hlavě, tak jak to vždycky dělá stará chůva." Viděl, že mistr se mračí a spěšně dodal: "Ale neudělal jsem to."

"To je dobře. Hodor je člověk, ne osel, aby ho někdo otloukal,"
"Ve snu jsem letěl dolů s vránou, ale když jsem vzhůru, tak to nejde," vysvětloval Bran.
"Proč chceš jít dolů do krypt?"
"Už jsem ti to přece říkal. Abych se podíval na otce."
Mistr se zatahal za řetěz kolem krku, což dělával často, když se cítil nepohodlně. "Brané, milé dítě, jednoho dne lord Eddard bude sedět dole v kameni, vedle svého otce a otce jeho otce a všech Starků zpátky až k dobrým králům severu, ale to bude až za mnoho let, dají-li bohové. Tvůj otec je vězněm královny v Králově přístavišti. Dole v kryptách ho nenajdeš."
"V noci tam byl. Mluvil jsem s ním."
"Umíněný chlapče," povzdechl si mistr a odložil svoji knihu stranou. "Chtěl by seš tam jít podívat?"
"Nemůžu. Hodor tam nepůjde a pro Tanečnici jsou schody příliš úzké a točité."
"Myslím, že bych ten problém mohl vyřešit."
Namísto Hodora mistr Luwin nechal zavolat divokou ženu Osu. Byla vysoká a pevně stavěná a nikdy si na nic nestěžovala, ochotně šla všude, kam jí poručili, "Celý život jsem prožila za Zdí a jedna díra v zemi mě nemůže vyděsit, moji páni," řekla.
"Léto, pojď," zavolal Bran, když ho vzala do svých šlachovitých silných paží. Zlovlk nechal svoji kost a následoval Osu, která Braná nesla přes nádvoří a dolů po spirálovitých schodech do studených krypt pod zemí. Mistr Luwin šel před nimi s pochodní v ruce. Branovi dokonce ani nevadilo - což bylo zle-, že ho nese v náručí a ne na zádech. Ser Rodrik nařídil, aby Oše její řetěz sundali, protože od té doby, co byla na Zimohradu, sloužila věrně a dobře. Stále nosila těžká železná pouta kolem kotníků - na znamení toho, že jí ještě není plně důvěřováno -, ale ta jí v jejích jistých krocích dolů po schodech nepřekážela. Bran nebyl schopen vzpomenout si, kdy byl v kryptách naposledy. Určitě to bylo předtím. Když byl malý, hrával si tady s Robbem, Jonem a svými sestrami.
Přál si, aby tady teď byli s ním; sklepem' by mu možná nepřipadalo tak tmavé a strašidelné. Léto se kradl před ním v houstnoucím šeru, pak se zastavil, zvedl hlavu a zavětřil v mrazivém mrtvém vzduchu. Vycenil zuby a začal couvat, s očima zlaté žhnoucíma ve světle mistrovy pochodně. Zdálo se, že dokonce i Oša, tvrdá jako staré železo, se tam necítí dobře. "Pochmurní lidé, ti králové zimy, když se na ně člověk tak dívá," řekla s očima upřenýma na dlouhé řady granitových Starků na jejich kamenných trůnech.
"Byli to králové zimy," zašeptal Bran. Nějak mu nepřipadalo vhodné mluvit na tom miste příliš hlasité.
Oša se usmála. "Zima žádné krále nemá. Kdybys ji viděl, věděl bys to, chlapče léta."
"Na severu králové vládli po tisíce let," řekl mistr Luwin, který zvedl pochodeň do výše, aby světlo dopadalo na kamenné tváře dávno mrtvých vladařů. Některé byly zarostlé a s vousy, rozcuchané a divoké, stejné jako vlci, kteří leželi u jejich nohou. Jiní byli hladce oholení, jejich tváře byly pohublé a rysy stejně ostré jako železné meče, které ležely přes jejich klíny. "Tvrdí muži pro tvrdé časy. Pojďme." Rázným krokem kráčel sklepením, kolem nekonečného procesí kamenných pilířů a vytesaných postav. Šel a z jeho zvednuté pochodně se táhl jazyk plamene.
Krypta byla rozlehlým prostorem, delším než Zimohrad sám, Jon mu kdysi říkal, že pod ní jsou další sklepem' ještě hlubší a temnější. kde jsou pohřbeni ještě starší králové. Kdyby ztratili světlo, mohli by tam bloudit navéky. Léto se nechtěl hnout ze schodů, dokonce i když se Oša s Braném v náručí vydala za Luwinovou pochodní.
"Vzpomínáš si na historii svého rodu, Brané?" zeptal se ho mistr, zatímco šli sklepením. "Pověz Oše, kdo byli a co dělali, jestli to dokážeš."
Pohlédl do obličejů, které míjeli, a v mysli se mu začaly vybavovat příběhy. Vypravoval mu je mistr Luwin a stará chůva je oživovala. "Toto je Jon Stark. Když se na východě vylodili mořští nájezdníci, zahnal je a postavil hrad v Bílém přístavu. Jeho syn byl Rickard Stark, ne otec mého otce, ale jiný Rickard, sebral Šíji králi Mokřad a oženil se s jeho dcerou. Theon Stark je ten velice hubený s dlouhými vlasy a kostnatou bradou. Přezdívali mu ‚Hladový vlk', protože neustále s někým válčil. To je Brandon, ten vysoký se zasněným obličejem, říkali mu Brandon Loďař, protože miloval moře. Jeho hrob je prázdný. Pokoušel se plavit na západ přes Moře zapadajícího slunce a od té doby ho nikdo nikdy nespatřil. Jeho syn byl Brandon Spalovač, protože v žalu přiložil pochodeň ke všem lodím svého otce. Tamhle je Rodrik Stark, který v zápase získal Medvědí ostrov a daroval jej Mormontům. A tohle je Torrhen Stark, Král, který poklekl. Byl to poslední král severu a první lord Zimohradu, poté, co se vzdal Aegonovi Dobyvateli. Och, tamhle je Cregan Stark. Jednou bojoval s princem Aemonem a Dračí rytíř o něm řekl, že se nikdy neutkal s lepším šermířem." Byli již téměř na konci a Bran cítil, jak se k němu přikrádá smutek. "A tamhle je můj děd, lord Rickard, kterému sťal hlavu Šílený král Aerys. V hrobech vedle něho jsou jeho dcera Lyanna a syn Brandon. Ne já, jiný Brandon, bratr mého otce. Ti by správně sochy mít neměli, protože ty náležejí jen lordům a králům, ale můj otec je tolik miloval, že jim je nechal udělat."
"Ta dívka byla krásná," poznamenala Oša.
"Byl s ní zasnouben král Robert, který si ji měl vzít za manželku, ale princ Rhaegar ji unesl a znásilnil," vysvětloval Bran. "Robert vedl válku, aby ji získal nazpět. Zabil Rhaegara na Trojzubci svým kladivem, ale Lyanna zemřela a on už ji nikdy zpátky nedostal,"
"Smutný příběh," řekla Osa, "ale ty prázdné jámy jsou ještě smutnější."
"Hrob lorda Eddarda, až přijde jeho čas," řekl mistr Luwin. "Tady jsi v tom snu viděl svého otce, Brané?"
"Ano." Bran se při té vzpomínce zachvěl, S nepříjemným pocitem se rozhlédl kolem sebe po kryptě a cítil, jak se mu vzadu na krku ježí vlasy. Slyše! nějaký zvuk? Je tam někdo?
Mistr Luwin přistoupil s pochodní v ruce k otevřené hrobce. "Jak vidíš, není tady. Ani nebude, ještě mnoho let. Sny jsou jenom sny, dítě." Strčil ruku do temnoty hrobu, jako do chřtánu nějakého velkého zvířete. "Vidíš, je docela prázd -"
Temnota se na něj vrhla s vyceněnými zuby.

Bran uviděl oči zelené jako oheň, záblesk tesáků, kožešinu černou jako temnota kolem nich. Mistr Luwin vykřikl a zvedl si ruce k obličeji. Pochodeň vyletěla z jeho prstů, odrazila se od kamenné tváře Brandona Starka a skutálela se k chodidlům sochy, kde plameny začaly olizovat její nohy. V opilecky se posouvajícím světle pochodně viděli Luwina zápasícího se zlovlkem, bijícího do jeho čenichu rukou, zatímco čelisti zvířete se sevřely kolem jeho druhé ruky.
"Léto!" vykřikl Bran.
A Léto přiběhl, vystřelil z temnoty zpoza něho jako skákající stín. Vletěl na Chundeláče a srazil ho k zemi a pak už se dva vlci kutáleli kolem dokola ve změti šedivé a černé kožešiny, štěkali na sebe a kousali jeden druhého, zatímco mistr Luwin se škrábal na kolena, s rukou dorvanou a zakrvácenou. Oša opřela Braná o kamenného vlka lorda Rickarda a pospíchala na pomoc mistrovi. Ve světle na zemi ležící pochodně spolu na stěně a stropě bojovali stínoví vlci dvacet stop vysocí.
"Chundeláči," zavolal tichý hlas. Když Bran vzhlédl, uviděl ve vchodu do otcovy hrobky stát svého malého sourozence. S posledním chňapnutím po Letově čenichu Chundeláč svého bratra pustil a zamířil k Rickonovi. "Nech mého otce být," varoval Rickon Luwina. "Nech ho být."
"Rickone," řekl Bran tiše. "Otec tady není."
"Ano, je. Viděl jsem ho." Na Rickonově obličeji se leskly slzy. "Viděl jsem ho v noci."
"Vesnu...?"
Rickon přikývl, "Nechte ho být. Nechte ho být. Už se vrací domů, jak slíbil,"
Bran nikdy předtím neviděl mistra Luwina vyhlížet tak nejistě. Tam, kde Chundeláč prokousl vlnu jeho rukávu a maso pod ní. mu z ruky kapala krev. "Oso, pochodeň," řekl, zatínaje zuby bolestí, a ona ji popadla, než stačila zhasnout. Obě nohy jeho strýce byly dočerna očazené. "To... to zvíře," pokračoval Luwin, "by mělo být uvázané v psinci!"
Rickon pohladil Chundeláčův krví vlhký čenich. "Pustil jsem ho. Na řetězu se mu nelíbí." zlovlk mu olízl prsty.
"Rickone," řekl Bran, "půjdeš se mnou?"
"Ne, mně se líbí tady."
"Tady je tma. A zima."
"Já se nebojím. Musím tu čekat na otce."
"Můžeš čekat se mnou," řekl Bran. "Budeme čekat spolu, ty a já a naši vlci." Oba zlovlci si teď olizovali rány, drželi se blízko nich a ostražitě pozorovali všechny kolem sebe.
"Brané," řekl mistr pevným hlasem, "vím, že to myslíš dobře, ale Chundeláč je příliš divoký, než aby tu mohl volně pobíhat. Jsem už třetí člověk, kterého napadl. Dovol mu svobodně se pohybovat po hradě a je jen otázkou času, kdy někoho zabije. Pravda je krutá, ale toho vlka je třeba uvázat nebo..." Zaváhal,
... nebo zabít, pomyslel si Bran, ale nahlas řekl jen: "On nebyl stvořený pro řetězy. Počkáme ve tvé věži, všichni."
"To je zhola nemožné," namítl mistr Luwin.
Oša se zasmála. "Pokud si vzpomínám, malým lordem je tady chlapec, ne snad?" Podala Luwinovi jeho pochodeň a znovu vzala Braná do náruče. "Takže do mistrovy věže."
"Půjdeš s námi, Rickone?"
Jeho bratr přikývl. "Pokud Chundeláč půjde taky," řekl a rozběhl se za Osou a Braném a neexistovalo nic, co by mistr Luwin mohl udělat, než je následovat a ostražitým okem si přitom měřit vlky.
V Luwinově věži panoval takový nepořádek, až to Branovi připadalo jako zázrak, že mistr v ní vůbec kdy byl schopen něco najít. Stoly a židle byly zastavěny kymácejícími se stohy knih, police byly olemované řadami sklenic se zátkami, nábytek byl potečkovaný oharky svíček a loužičkami zaschlého vosku, na trojnožce u dveří na balkon spočívala trubice s myrskou čočkou, na zdech visely mapy hvězdné oblohy a další mapy ležely poházené mezi rohožemi, všude se povalovaly papíry, psací brky a nádobky s inkoustem, a to všechno bylo potřísněné výkaly od havranů sídlících v krovech. Jejich pronikavé kra kra se k nim neslo dolů z výšky, zatímco Oša, vedena Luwinovými strohými radami, vymývala, čistila a obvazovala mistrovo zranění. "Tohle je šílenství." řekl malý šedivý muž, když na vlčí kousnutí jemně nanášela pálivou mast. "Souhlasím s tím, že to je podivné, že se vám oběma zdál stejný sen, ale když se zastavíte, abyste o tom pouvažovali, je to docela přirozené. Otec vám chybí a víte, že je v zajetí. Strach dokáže otrávit lidskou mysl a zahltit ji podivnými představami. Rickon je ještě příliš malý, než aby to pochopil -"
"Už jsou mi čtyři," durdil se Rickon. Prohlížel si trubicí s čočkou chrliče První věže. Zlovlci seděli každý na opačné straně velké kruhové místnosti, olizovali si rány a ohlodávali kosti,
"- příliš malý a - aútiii - u sedmi pekel, to pálí. ne, nech toho, to stačí. Příliš malý, jak říkám, a ty Brané, jsi zas dost velký na to, abys věděl, že sny jsou jenom sny."
"Některé jsou, některé nejsou." Oša do dlouhé rány nalévala bledě červené ohnivé mléko. Luwin zalapal po dechu. "Děti lesa by vám o snech mohly leccos povědět."
Po mistrově obličeji stékaly slzy, ale přesto umíněně zavrtěl hlavou. "Ty děti... teď už žijí jenom v pověstech. Jsou mrtvé a dávno pryč. Už dost, to stačí. Teď obvazy. Přilož na ránu polštářek a pak ji těsně obvaz, aby nekrvácela."
"Stará chůva říká, že děti znaly písně stromů, že uměly létat jako ptáci a plavat jako ryby a rozmlouvat se zvířaty," řekl Bran. "Tvrdí, že hrály hudbu tak překrásnou, že člověka nutila plakat jako dítě, když ji uslyšel,"
"A to všechno dělaly za pomoci svých kouzel," řekl mistr Luwin rozrušeně. "Kéž by tady tak byly teď. Jejich kouzlo by bezbolestně zhojilo moji ruku a také by mohly promluvit k Chun-deláčovi a říct mu, aby už nikoho nekousal," Zlostně se na velkého černého vlka podíval koutkem oka. "Vezmi si ponaučení z toho, co ti teď řeknu, Brané. Člověk, který věří v kouzla, bojuje se skleněným mečem. Stejně jako to dělaly děti. Dovol mi ukázat ti něco." Rázně vstal, přešel místnost a vrátil se se zeleným džbánem, který držel ve své nezraněné ruce. "Podívejte se na tohle," řekl, když vyndal zátku a vysypal z nádoby plnou hrst lesklých černých hlavic šípů. Bran jednu zvedl, "Je to vyrobené ze skla." Rickon zvědavě popošel blíž, aby se mohl podívat na stůl,

"Dračí sklo," řekla Oša, když se posadila vedle Luwina, aby mu obvázala ruku.
"Obsidian," opravil ji mistr Luwin, který držel svou zraněnou ruku zvednutou. "Tavený v boží výhni hluboko pod zemí. Děti lesa s ním lovily před tisíci let. Neopracovávaly žádný kov. Místo zbroje nosily dlouhé košile spletené z listí a nohy si obvazovaly kůrou, takže dokonale splývaly s lesem. Namísto mečů nosily čepele z obsidiánu,"
"A stále nosí." Oša položila přes ránu na mistrově předloktí měkké polštářky a těsně je obvázala dlouhými pruhy lnu.
Bran si zvedl hrot šípu blízko k očím. Černé sklo bylo kluzké a lesklé. Říkal si, jak je krásné. "Mohu si jeden nechat?"
"Jak si přeješ," přikývl mistr.
"Já chci taky jeden," ozval se Rickon. "Chci čtyři. Mne jsou čtyři,"
Luwin ho přinutil odpočítat si je. "Opatrně, jsou stále ostré. Ají se neříznete."
"Povídej mi ještě o dětech," řekl Bran. Bylo to pro něj důležité.
"Co bys o nich chtěl vědět?"
"Všechno."
Mistr Luwin se zatahal za svůj řetěz, tam, kde ho dřel do krku. "Byli to lidé Věku úsvitu, úplně první, ještě před rytíři a královstvími," začal, "V těch dnech nebyly žádné hrady ani pevnosti, žádná města, ani nic takového jako tržní městečko byste nenašli mezi tímto místem a Dornským mořem. Tehdy nežili vůbec žádní lidé. Jenom děti lesa prodlévaly v zemích, kterým nyní říkáme Sedm království.
Byly to bytosti snědé a krásné, malé postavy, ne větší než děti, dokonce i v dospělosti. Žily v hlubinách lesů. V jeskyních, je-zerních sídlištích a tajných stromových městech. Třebaže byly drobné postavy, děti byly souměrné a půvabné. Muži a ženy lovili společně, luky ze dřeva čarostromů a létajícími oky. Jejich bohové byli bohy lesa, potok a kámen a staří bohové, jejichž jména byla zahalena tajemstvím. Svým moudrým mužům říkali zelenověštci, a právě ti vyřezávali podivné obličeje do čarostromů, aby drželi stráž nad lesem. Jak dlouho zde děti vládly nebo odkud se vzaly, to žádný z lidí neví. Ale před zhruba dvanácti tisíci lety z východu přišli První lidé, kteří překročili Zlomené rameno Dorne předtím, než se rozlomilo. Přišli s bronzovými meči a velkými koženými štíty, usazení na koních. Žádného koně na této straně úzkého moře nikdy předtím neviděli. Není pochyb o tom, že děti lesa byly pohledem na koně vyděšeny, stejně jako byli První lidé obličeji na stromech. Když si První lidé začali stavět ze dřeva tvrze a farmy, káceli stromy s obličeji a házeli je do ohně. Vyburcované hrůzou, děti lesa šly do války. Staré písně praví, že zelenověštci používali temnou magii, kterou přinutili moře vzedmout se, zaplavit zemi a rozlomit Rameno, ale na zavření dveří již bylo příliš pozdě. Války pokračovaly, dokud země nebyla rudá krví lidí i dětí, ale víc dětí než lidí. protože lidé byli větší a silnější a dřevo, kámen a obsidian se bronzu nevyrovnaly. Nakonec na obou stranách převážili moudří, a náčelníci a hrdinové Prvních lidí se setkali se zelenověštci a vodními tanečníky uprostřed čarostromových hájů na malém ostrově ve velkém jezeře, zvaném Boží oko.
Tam stvrdili mírovou smlouvu. První lidé dostali pobřežní země, vysoké planiny a pestrobarevné louky, hory a bažiny, ale hluboké lesy měly navždy zůstat dětem. Také se spolu dohodli, že po celé říši už nebudou sekerami káceny žádné čarostromy. Aby bohové mohli být svědky podpisu smlouvy, každý strom na ostrově dostal obličej a poté tam byl založen řád svatých mužů, aby nad Ostrovem tváří držel stráž.
Smlouva znamenala začátek čtyři tisíce let dlouhého přátelství mezi lidmi a dětmi. Na čas První lidé dokonce odložili stranou bohy, které si přinesli s sebou, a začali uctívat tajemné bohy lesa. Podepsáním Smlouvy skončil Věk úsvitu a začal Věk hrdinů."
Branova pěst se sevřela kolem lesklého černého hrotu šípu. "Ale říkal jsi, že děti lesa už jsou všechny pryč."
"Ne, jsou tady," namítla Oša, když ukousla konec posledního obvazu zuby. "Severně od Zdi je všechno jinak. Právě tam děti odešly a také obři a další staré rasy."
Mistr Luwin si povzdechl, "Ženo, podle práva bys měla být mrtvá nebo v řetězech. Starkové se k tobě chovají milostivěji, než si zasluhuješ. Je nepěkné oplácet jim jejich laskavost tím, že plníš hlavy chlapců takovými nesmysly."
"Řekni mi, kam tedy šly," pobídl jej Bran. "Chci to vědět."
"Já taky," ozval se Rickon.
"Och, jak chcete," zamumlal Luwin. "Tak dlouho, dokud trvala království Prvních lidí. trvala i Smlouva, během celého Věku hrdinů a Dlouhé noci a zrození Sedmi království, ale nakonec před mnoha staletími přece jen nastal čas, kdy úzké moře překročili jiní lidé.
Nejdříve to byli Andalové, rasa vysokých, světlovlasých válečníků, kteří přišli se železem a ohněm a sedmicípou hvězdou nových bohů namalovanou na hrudích. Války trvaly stovky let, až nakonec Andalové porazili všech šest jižanských království. Jenom tady, kde králové severu odrazili každou armádu, která se pokusila překročit Šíji, vláda Prvních lidí přetrvávala. Andalové vypálili čarostromové háje, odsekali obličeje ze stromů, vraždili děti lesa, kdykoli na ně narazili, a všude hlásali triumf Sedmi nad starými bohy. A tak děti lesa uprchlý na sever -"
Jeden z vlků začal výt.
Mistr Luwin se zaraženě odmlčel. Když Chundeláč vstal a připojil svůj hlas k bratrovu, Branovo srdce sevřel strach.
"Přichází to," zašeptal se zoufalou jistotou. Uvědomil si, že to ví od minulé noci, protože vrána ho zavedla dolů do krypt, aby se tam rozloučil. Věděl to, ale nevěřil tomu. Chtěl, aby mistr Luwin měl pravdu. Ta vrána, pomyslel si, třioká vrána...
Vytí ustalo tak náhle, jako začalo. Léto přeťapkal po podlaze k Chundeláčovi a začal olizovat chumáče rudé srsti vzadu na bratrově krku. Od okna se ozvalo třepetání křídel.
Na širokém kamenném parapetu přistál havran, otevřel zobák a vydal drsný krákavý zvuk.
Rickon začal plakat. Hroty šípů, které svíral v dlani, mu jeden po druhém z ruky vypadly a zarachotily o podlahu. Bran ho přitáhl k sobě a objal ho.
Mistr Luwin hleděl na černého ptáka, jako by to byl škorpion v peří. Pomalu jako náměsíčník vstal a přešel k oknu.

Když zapískal, havran přeskočil na jeho obvázané předloktí. Na křídlech měl zaschlou krev. "Jestřáb," zamumlal Luwin, "možná sova. Ubožák, divím se, že vůbec vyvázl," Vzal z jeho nohy dopis.
Když mistr papír rozmotával. Bran zjistil, že se celý chvěje. "Co je to?" zeptal se, svíraje svého bratra stále pevněji. "Ty víš, co to je, chlapče," řekla Oša. Položila mu ruku na hlavu.
Mistr Luwin na ně otupěle pohlédl, malý šedý muž s krví na rukávě svého šedivého vlněného hávu a se slzami ve svých jasných zelených očích. "Moji lordi," řekl Eddardovým synům, hlasem zastřeným a ztichlým, "budeme... Budeme muset najít kameníka, který dobře znal jeho podobu..."
SANSA
Ve věžní místnosti v srdci Maegorovy pevnosti se Sansa zahalila do temnoty. Zatáhla závěsy kolem své postele, spala, probouzela se s pláčem a znovu spala. Když spát nemohla, ležela pod pokrývkami a chvěla se žalem. Služebnictvo přicházelo a odcházelo, přinášelo pokrmy, ale pohled na jídlo byl víc, než dokázala snést. Jídlo na mísách se hromadilo na stolku pod oknem, nedotčené a kazící se, dokud je služebnictvo opět neodneslo.
Někdy byl její spánek tvrdý a bezesný, ale probouzela se z něj unavenější než předtím. Přesto to byly ty nejlepší chvíle, protože když se jí zdál sen, byl o otci. Bdící či spící, viděla ho, viděla zlaté pláště srážející ho k zemi, viděla sera Ilyna kráčejícího k němu, vytahujícího Led z pochvy na svých zádech, viděla okamžik... okamžik, kdy... kdy chtěla odvrátit pohled, chtěla to, nohy pod ní podklesly a ona padla na kolena, ale jaksi nebyla schopná odvrátit zrak, a všichni lidé křičeli a volali a její princ se na ni usmál, usmál se na ni a ona se cítila v bezpečí, ale jen na kratičký okamžik, dokud neřekl ta slova a otcovy nohy... Právě to jí utkvělo v paměti nejvíc, jeho nohy, způsob, jakým sebou škubly, když ser Ilyn... když meč...
Možná taky zemřu, říkala si, a ta myšlenka jí vůbec nepřipadala strašná. Kdyby se vrhla z okna, mohla by učinit konec svému trápení a v letech, co přijdou, by zpěváci psali písně o jejím žalu. Její tělo by leželo na kamenech nádvoří, rozbité a nevinné, a všichni, co ji zradili, by se při pohledu na ně zastyděli. Sansa zašla až tak daleko, že přešla komnatu a otevřela okenice, ale pak ji odvaha opustila a ona se se vzlykáním vrátila zpátky do postele.
Služebné, které jí přinášely jídlo, se s ní pokoušely mluvit, ale ona jim neodpovídala. Jednou přišel velmistr Pycelle s krabicí lahviček a flakonů, aby se zeptal, jak se cítí. Sáhl jí na čelo, přiměl ji svléknout se a všude možné se jí dotýkal, zatímco komorná ji držela. Na odchodu jí ještě dal nápoj z medové vody a bylin a řekl jí. aby pila doušek každý večer. Vypila ho všechen najednou a znovu šla spát.
Zdál se jí sen o tom, že slyší kroky na schodišti věže, zlověstný skřípot kůže o kámen, když nějaký člověk pomalu vystupoval k jejímu pokoji, krok za krokem. Jediné, co mohla udělat, bylo schoulit se za dveřmi a naslouchat, třesoucí se strachy, zatímco on přicházel blíž a blíž. Věděla, že to je ser Ilyn Payne, šel si pro ni s Ledem v ruce, přicházel jí setnout hlavu. Neexistovalo místo, kam by mohla utéci, žádný úkryt, kam by se mohla schovat, žádný způsob, jak by mohla zabarikádovat dveře. Konečně se kroky zastavily a Sansa věděla, že je hned za dveřmi, tiše tam stojí se svýma mrtvýma očima a dlouhým obličejem podobaným od neštovic. Tehdy si uvědomila, že nemá nic na sobě. Skrčila se k zemi, snažila se zakrýt svoji nahotu, když tu se dveře se skřípotem začaly otevírat a dovnitř se vsunula špička velkého meče...
Probudila se s mumláním: "Prosím, prosím, já budu hodná, budu hodná, prosím ne," ale nebyl tam nikdo, kdo by ji slyšel.
Když pro ni konečně opravdu přišli, Sansa jejich kroky vůbec neslyšela. Byl to Joffrey, kdo otevřel její dveře, ne ser Ilyn, ale chlapec, který býval princem. Ležela v posteli, schoulená do klubíčka, se závěsy zataženými, a nebyla schopná říci, zda je poledne či půlnoc. První věcí, kterou uslyšela, bylo hlasité bouchnutí dveřmi. Pak byly rozhrnuty závěsy její postele, a když Sansa zvedla ruku proti náhlému náporu světla, uviděla ho stát nad sebou.
"Chci, abys dnes odpoledne byla přítomna na mé audienci," řekl Joffrey. "Umyj se a oblékni se tak, jak se sluší a patří na moji snoubenku." Po jeho boku stál Sandor Clegane v prostém hnědém kabátci a zeleném plášti a jeho spálený obličej byl v ranním světle strašlivý. Za nimi byli dva rytíři Královské gardy v dlouhých pláštích z bílého saténu.
Sansa si přitáhla pokrývku k bradě, aby se zakryla. "Ne," zasténala, "prosím... Nechte mě být."
"Když nevstaneš a neoblékneš se, můj pes to udělá za tebe," varoval ji Joffrey.
"Prosím tě, můj princi..."
"Teď jsem král, Ohařl, vytáhni ji z postele."
Sandor Clegane ji popadl kolem pasu a zvedl ji z péřové postele, zatímco ona se chabě bránila. Její pokrývka spadla na podlahu. Pod ní měla jen tenkou noční košili, která zakrývala její nahotu. "Udělej, co ti nařídil, dítě," řekl Clegane. "Oblékni se." Postrčil ji směrem k šatníku, téměř něžně.
Sansa před nimi couvala. "Udělala jsem, co po mně žádala královna, napsala jsem dopisy, napsala jsem, co mi řekla. Slíbil jsi mi, že budeš milosrdný. Prosím, nech mě jít domů. Nedopustím se žádné zrady. Budu hodná, přísahám, nemám v sobě zrádcovskou krev. Nemám. Jenom chci jet domů." Nezapomínajíc na slušné chování, sklopila hlavu. "Nechť se ti zlíbí." dořekla slabým hlasem.
"Nelíbí se mi to," odsekl Joffrey. "Matka říká, že i navzdory tomu, co se stalo, se s tebou mám oženit, takže zůstaneš tady a budeš poslouchat."
"Já si tě vzít nechci," zakvílela Sansa. "Nechal jsi mému otci useknout hlavu!"
"Byl to zrádce. Nikdy jsem neslíbil, že ho ušetřím, jenom že budu milosrdný, a to jsem byl. Kdyby to nebyl tvůj otec, nechal bych ho roztrhat na kusy nebo upálil, ale chtěl jsem, aby měl lehkou smrt."
Sansa na něj hleděla, jako by ho teprve nyní uviděla. Měl na sobě prošívaný šarlatový kabátec vzorovaný lvy a plášť ze zlatého brokátu s vysokým límcem, který rámoval jeho obličej. Říkala sl, jak ho kdy mohla považovat za krásného. Jeho rty byly měkké a rudé jako červi, co lezou v hlíně po dešti, a oči měl pyšné a kruté. "Nenávidím tě," zašeptala.
Obličej krále Joffreyho ztvrdl, "Moje matka tvrdí, že se nesluší, aby král bil svoji ženu. Sere Meryne," Než si stačila

uvědomit, co se děje, rytíř skočil před ni a škubl jí hlavou dozadu. Když se snažila bránit, vyťal jí rukou v bílé rukavici políček přes ucho. Sansa si nepamatovala, že by spadla, ale příští věcí. co věděla, bylo to, že leží na koleni, natažená mezi rohožemi. V hlavě jí zvonilo. Ser Meryn Trant stál nad ní a na kotnících jeho bělostné hedvábné rukavice se červenala krev.
"Budeš už poslouchat, nebo tě mám napomenout znovu?"
Sansino ucho bylo necitlivé. Dotkla se ho, a když ruku odtáhla, konečky prstů měla vlhké a rudé. "Já... jak... jak poroučíš, můj pane."
"Tvoje Výsosti," opravil ji Joffrey. "Budu tě očekávat při audienci," Otočil se a odešel.
Ser Meryn a ser Arys vyšli hned za ním, ale Sandor Clegane se zdržel dost dlouho, aby jí stačil hrubě vytáhnout na nohy. "Ušetři si bolest, děvče, a dej mu, co chce."
"Co... co po mně chce? Prosím, řekni mi to."
"Chce, aby seš usmívala a sladce voněla a byla jeho milovanou lady," zaskřípal Ohař. "Chce tě slyšet recitovat mu ta tvoje hezká milá slovíčka, tak jak tě to učila septa. Chce, abys ho milovala... a mela z něho strach."
Jakmile odešel, Sansa klesla zpátky na rohože a dlouho hleděla do zdi, dokud se do komnaty ostýchavě nevplížily dvé z jejích komorných. "Budu potřebovat horkou vodu ke koupeli, prosím," řekla jim, "a parfém a nějaký pudr, abych zakryla tuhle modřinu." Pravá strana jejího obličeje byla napuchlá a začínala pálit, ale Sansa věděla, že Joffrey bude chtít, aby byla krásná.
Horká voda ji přiměla myslet na Zimohrad, a ona z toho načerpala sílu. Nemyla se od té doby, co otec zemřel, a byla ohromena tím, jak kalnou se voda při mytí stává. Její služebné smyly krev z jejího obličeje, odrhly jí špínu ze zad, umyly jí vlasy a kartáčovaly jí je, dokud se nenatáhly zpátky v husté zlatohně-dé vlny. Kromě občasného příkazu s nimi nemluvila; byly to lannisterské služebné, ne její vlastní, a ona jim nedůvěřovala. Když přišel čas obléknout se, vybrala si zelené hedvábné šaty, které na sobě měla na turnaji. Vzpomněla si, jak galantní k ní Joff byl té noci při hostině. Možná si na to vzpomene taky a bude se k ní chovat laskavěji. Zatímco čekala, vypila sklenici podmáslí a uždibla si pár soust ze sladkých zákusků, aby si uklidnila žaludek. Bylo poledne, když se pro ni ser Meryn vrátil. Oblékl si svoje bílé brnění; košili z emailem potažených šupin lemovaných zlatem, vysokou přilbici se zlatým chocholem, nohavice, kyrys a boty, které byly z lesklé plátové oceli, a těžký vlněný plášť připevněný sponou ve tvaru lva. Hledí měl z přilbice zvednuté, takže byl vidět jeho zamračený obličej; váčky pod očima, široká mrzoutská ústa, rezavé vlasy potřísněné šedí. "Moje pani," řekl a uklonil se jí. jako by ji před pouhými třemi hodinami nezbil do krve, "Jeho Výsost mi nařídila, abych tě doprovodil do trůnní síně."
"Nařídil ti také, abys mne uhodil, když s tebou jít odmítnu?"
"Odmítáš snad jít se mnou, moje paní?" Pohled, kterým ji obdařil, byl bez výrazu. Ani se příliš nedíval na modřinu, kterou jí udělal na tváři.
On ke mně necítí nenávist, uvědomila si Sansa; ani mě nemá rád. Necítí ke mně vůbec nic. Jsem pro něj jenom... věcí.
"Ne," řekla a poslušně vstala. Nejraději by začala zuřit, chtěla mu ublížit, tak jako on ublížil jí. varovat ho, že až bude královnou, pošle ho do exilu, jestli se ještě jednou odváží uhodit ji... Ale vzpomněla si na to, co jí pověděl Ohař, a tak řekla jen: "Udělám, cokoli Jeho Výsost poroučí."
"Stejně jako já," odpověděl,
"Ano, jenomže ty nejsi opravdový rytíř, sere Meryne."
Věděla, že Sandor Clegane by se tomu smál. Jiní muži by ji možná prokleli, varovali by ji, aby byla zticha, nebo by ji prosili o odpuštění. Ser Meryn Trant neudělal nic. Ser Meryn Trant se o to jednoduše nestaral,
Na balkoně trůnní síně nebyl nikdo kromě Sansy samotné. Stála tam s hlavou skloněnou a bojovala se slzami, které se jí draly do očí. zatímco dole pod ní Joffrey seděl na svém Železném trůnu a vykonával to, co v jeho pojetí bylo spravedlností. Při devíti případech z deseti, kterým dovolil předstoupit před něj při audienci, se očividně nudil, nepokojně se ošíval na trůnu, zatímco lord Baeliš, velmistr Pycelle nebo královna Cersei řešili jednotlivé záležitosti. Když se však rozhodl, že bude vládnout on, dokonce ani jeho matka ho nedovedla usměrnit.
Přivedli před něj zloděje a on poručil seru llynovi setnout mu hlavu, přímo v trůnní síni. Pak k němu přišli dva rytíři se sporem o jakousi půdu a on rozhodl, že se kvůli tomu nazítří utkají v souboji. "Na smrt," dodal. Na kolena před ním padla žena a prosila o hlavu muže popraveného jako zrádce. Říkala, že ho milovala a že by ho chtěla patřičně pohřbít.
"Když jsi milovala zrádce, určitě jsi zrádce taky," usoudil Joffrey. Dva zlaté pláště ji odvlekly dolů do podzemní kobky.
Na konci sněmovního stolu seděl lord Slynt s žabím obličejem, na sobě měl černý sametový kabátec a lesklý plaší ze zlatého brokátu a souhlasně přikyvoval hlavou pokaždé, když král vynesl rozsudek. Sansa zamračeně hleděla na jeho ošklivý obličej a vzpomínala přitom na to, jak jejího otce srazil k zemi, aby mu ser Ilyn mohl useknout hlavu. Tolik si přála ublížitjemu, říkala si, kéž by tak přijel nějaký hrdina, srazil ho k zemi a uťal mu hlavu. Jenomže slabý hlásek v jejím nitru šeptal: Žádní hrdinové nejsou, a také si vzpomněla na to, co jí pověděl lord Petyr, přímo v této síni, "Život není píseň, drahá," řekl jí. "Jednoho dne se to ke svému zármutku možná dozvíš." Ve skutečném životě vyhrávají zrůdy, říkala si a pak v duchu uslyšela Ohařův hlas, chladný skřípot kovu o kámen. "Ušetři si bolest, děvče, a dej mu, co chce."
Posledním případem byl otylý hospodský zpěvák obviněný z toho, že složil píseň, která se vysmívala králi Robertovi. Joff jim nařídil, aby přinesli jeho dřevěnou harfu a poručil mu, aby píseň zazpíval pro dvůr. Zpěvák plakal a sliboval, že tu píseň už nikdy v životě nezazpívá, ale král trval na svém. Byla to žertovná píseň pojednávající o Robertově boji s prasetem. Sansa věděla, že prase znamená divokého kance, který krále zabil, ale v některých slokách to znělo téměř jako by zpíval o královně. Když muž dozpíval, Joffrey oznámil, že se rozhodl být velkoduš-ný. Zpěvák si může nechat buď prsty, nebo jazyk. Bude mít celý den na rozmyšlenou. Janoš Slynt pokývl hlavou.
To byla poslední záležitost toho odpoledne. Sansa si úlevně vydechla, ale její těžká zkouška dosud neskončila. Když

heroldův hlas audienci rozpustil, pospíchala z balkonu, jen aby našla Joffreyho čekajícího na ni u úpatí točitého schodiště. Ohař tam byl s ním a ser Meryn taky. Mladý král si ji kriticky prohlédl od hlavy k patě. "Vypadáš mnohem lépe než předtím." "Děkuji ti. Tvoje Výsosti," řekla Sansa. Prázdná slova, ale král přikývl a usmál se na ni,
"Pojď se mnou," nařídil jí Joffrey a nabídl jí rámě. Neměla jinou možnost než se do něj zavěsit. Dotek jeho ruky by ji kdysi vzrušil; nyní jí při něm po těle naskakovala husí kůže. "Brzy budu mít den jména," řekl Joffrey, když vyklouzli zadními dveřmi trůnní místnosti. "Bude se konat velká hostina a dostanu dary. Co mi dáš ty?"
"Já... nepřemýšlela jsem o tom, můj pane."
"Tvoje Výsosti," opravil jí ostře. "Ty jsi opravdu hloupá holka, viď? Moje matka to taky říká."
"Skutečně?" Po všem, co se stalo, měla jeho slova ztratit moc ubližovat jí, ale kupodivu tomu tak nebylo. Královna k ní vždycky byla laskavá.
"Och ano. Má starosti ohledně našich dětí, aby nebyly hloupé po tobě, ale já jsem jí řekl, aby se tím netrápila." Král pokynul a ser Meryn jim otevřel dveře.
"Děkuji ti, Tvoje Výsosti," zamumlala. Ohař měl pravdu, pomyslela sijsemjenom maty ptáček, co opakuje slova, která ho naučili. Slunce zapadalo za západní hradby a kamenné zdi Rudé bašty zářily temně jako krev.
"Obtěžkám tě dítětem ihned, jakmile budeš moct rodit," řekl Joffrey, když ji provázel přes cvičební nádvoří. "Pokud to první bude hloupé, dám ti useknout hlavu a najdu si chytřejší ženu. Kdy myslíš, že budeš schopná rodit děti?"
Sansa se na něj nedokázala podívat, tolik se styděla. "Septa Mordane říká, že většina... většina urozených dívek má první měsíčky ve dvanácti nebo třinácti letech."
Joffrey přikývl, "Tudy." Vedl ji směrem ke strážnici, k úpatí schodiště, které vedlo vzhůru na cimbuří.
Sansa se mu celá rozechvělá vyškubla. Najednou věděla, kam jdou. "Ne," řekla hlasem, který byl vyděšeným zalapáním po dechu. "Prosím, ne, nenuť mě, prosím..."
Joffrey stiskl rty k sobě. "Chci ti ukázat, co se stává se zrádci."
Sansa prudce vrtěla hlavou. "Nepůjdu tam. Nepůjdu."
"Když nepůjdeš sama, zavolám sera Meryna, aby tě tam odtáhl," řekl. "Nelíbilo by se ti to. Raději udělej, co ti říkám."
Joffrey k ní natáhl ruku, ale Sansa před ním couvala, až narazila do Ohaře. "Udělej to, děvče," řekl jí Sandor Clegane a postrčil ji zpátky ke králi. Jeho ústa na spálené straně obličeje se zkroutila a Sansa téměř slyšela to, co zůstalo nevyřčeno. On tě přinutí jít tam nahoru tak či tak, tak mu dej, co chce.
Přiměla sama sebe podat králi Jorfreymu ruku. Výstup byl něčím na způsob noční můry, každý schod byl zápasem, jako by vytahovala nohy z po kotníky hlubokého vazkého bahna, a bylo tam víc schodů, než by věřila, tisíc tisíců schodů, a nakonec hrůza nejhrůznější čekající na hradbách.
Z vysokého cimbuří strážnice byl vidět celý svět jako na dlani. Sansa viděla Velké Baelorovo septum na Visenyiné kopci, kde její otec zemřel. Na druhém konci Ulice sester stály ohněm zčernalé ruiny Dračího doupěte. Na západě, napolo ukryté za Boží bránou, klesalo za obzor napuchlé rudé slunce. Slané moře měla v zádech a na jihu byl rybí trh, doky a vířící tok Černovod-ného proudu. A na severu...
Otočila se tím směrem a viděla jenom město, ulice, uličky, kopce a ťidolí a další ulice a uličky a kámen vzdálených městských hradeb. Věděla, že za nimi je otevřená krajina, farmy, pole a lesy a za nimi, na sever a na sever a ještě dál na sever, stál Zimohrad.
"Na co se díváš?" zeptal se Joffrey. "Tohle je to, co jsem chtěl, abys viděla, hned tady."
Vnější okraj hradeb byl lemovaný silnou kamennou zídkou, tak vysokou, že Sanse sahala až po bradu, s otvory pro luko-střelce vytesanými ve vzdálenosti pěti stop od sebe. V prolukách podél zídky byly na železných kopích nabodány hlavy, tak aby hleděly tvářemi dolů do města. Sansa si jich na okamžik všimla, když vystupovala na ochoz, ale řeka, rušné ulice a zapadající slunce byly o tolik hezčí. Může mě donutit dívat se na fy hlavy, říkala si v duchu, ale nemůže mě přimět, abych je viděla.
"Tamhleta patřila tvému otci," řekl, "Tamhle, vidíš. Pse, jdi a otoč ji dokola, aby se na něj mohla podívat."
Sandor Clegane uchopil hlavu za vlasy a otočil ji dokola. Useknutá hlava byla namočena do kolomazi, aby déle vydržela. Sansa se na ni chladně podívala, ale ve skutečnosti ji neviděla. Vůbec to nevypadá jako lord Eddard, pomyslela si; nevypadá to dokonce ani skutečné. "Jak dlouho se musím dívat?" Joffrey vypadal zklamaně. "Chceš vidět i ostatní?" Byla jich tam dlouhá řada.
"Když to potěší Tvoji Výsost."
Joffrey kráčel po ochozu, kolem tuctu dalších hlav a dvou prázdných kopí. "Tahle nechávám pro své strýce Stannise a Renlyho," vysvětloval. Další hlavy byly mrtvé a napíchnuté mnohem déle než otcova. Navzdory kolomazi byly mnohé z nich již k nepoznání. Král na jednu ukázal a řekl: "Tamhleto je tvoje septa," ale Sansa by dokonce ani nepoznala, zda to byla žena. Z jejího obličeje uhnila čelist a ptáci sežrali jedno ucho a většinu tváře.
Sansa se již předtím divila, co se se septou Mordane stalo, třebaže předpokládala, že to ví po celou tu dobu. "Proč jsi zabil Jíl" zeptala se. "Odpřisáhla svůj život bohům..."
"Byla to zrádkyně," Joffrey se tvářil vzdorovitě; zdálo se, že Sansino chování ho rozčiluje. "Neřekla jsi, co máš v úmyslu dát mi k mému dni jména. Možná bych ti místo toho měl něco dát já, líbilo by se ti to?"
"Jestli tě to potěší, můj pane," odpověděla Sansa.
Když se usmál, věděla, že ji uráží. "Víš, tvůj bratr je taky zrádce." Otočil hlavu septy Mordane dokola. "Vzpomínám si na tvého bratra ze Zimohradu. Můj pes ho nazval lordem dřevěného meče. Není tomu tak, pse7"
"Opravdu?" podivil se Ohař. "Nevzpomínám si."
Joffrey zlostně pokrčil rameny. "Tvůj bratr porazil v bitvě mého strýce Jaimeho. Moje matka říká, že to je zrada a zákeřnost. Plakala, když se to dozvěděla. Všechny ženy jsou slabé, dokonce i ona, třebaže předstírá, že není. Říká, že musíme zůstat v Králově přístavišti, pro případ, že by na nás moji další strýcové zaútočili, ale mě to nezajímá. Po

hostině v můj den jména sám posbírám armádu a vlastní rukou tvého bratra zabiju. To je to, co ti dám, lady Sanso. Hlavu tvého bratra."
V tu chvíli se jí zmocnil jakýsi druh šílenství a Sansa slyšela sama sebe říci: "Možná mi můj bratr dá tvoji hlavu."
Joffrey se zamračil, "Takto mě urážet nesmíš. Opravdová manželka svého pána neuráží. Sere Meryne, pouč ji."
Tentokrát ji rytíř popadl pod čelistí, podržel jí hlavu zvednutou a dvakrát ji udeřil, zleva doprava a ještě prudčeji zprava doleva. Její ret se roztrhl a po bradě jí začala stékat krev, která se mísila se solí jejích slz.
"Neměla bys pořád jen plakat," vyčítal jí Joffrey. "Mnohem hezčí jsi, když se tváříš mile a usmíváš se."
Sansa se přinutila usmát, plna strachu, že ser Meryn by ji mohl uhodit znovu, kdyby to neudělala, ale nebylo to k ničemu, král stále vrtěl hlavou. "Utři si tu krev, jsi celá špinavá."
Vnější parapet jí sahal k bradě, ale podél vnitřního okraje ochozu nebylo nic než dlouhá kolmá stěna končící na nádvoří sedmdesát či osmdesát stop pod nimi. Říkala si, že by stačilo jen do něho strčit. Stál přímo tam, přímo tam a ušklíbal se na ni těmi svými tlustými červími rty. Mohla bys to udělat, říkala si. Mohla bys. Udělej to hned teď. Nezáleželo by na tom, jestli by sletěla přes okraj s ním. Vůbec by na tom nezáleželo.
"Počkej, děvče." Sandor Clegane před ni poklekl, mezi ni a Joffreyho. S něžností na tak velkého muže překvapivou jemně otřel kapesníkem krev valící se jí z rozseknutého rtu.
Ten okamžik byl pryč. Sansa sklopila oči. "Děkuji ti," řekla, když s tím byl hotov. Byla hodná dívka a vždycky pamatovala na slušné vychování.
DAENERYS
Její horečnaté sny zastiňovala křídla. "Přece nechceš probudit draka, viď že ne?" Kráčela dlouhou síní pod vysokými kamennými klenbami. Nemohla se podívat za sebe, nesměla se podívat za sebe. Před ní byly dveře, zmenšené vzdálenosti, ale dokonce i z dálky viděla, že jsou natřené červeně. Kráčela stále rychleji a její bosá chodidla zanechávala krvavé otisky na kameni.
"Přece nechceš probudit draka, vid že ne?"
Viděla sluneční svit nad Dothrackým mořem, živoucí planinou, bohatou vůní země a smrti. Traviny čechral vítr a ty se vlnily jako voda. Drogo ji držel ve svých silných pažích a jeho ruka hladila její pohlaví a otevřela je a probudila tu sladkou vlhkost, která byla jeho vlastni, a hvězdy se na ně usmály, hvězdy na denním nebi. "Domů," zašeptala, když do ní vstoupil a naplnil ji svým semenem, ale najednou hvězdy zmizely a přes modrou oblohu mávala velká křídla a svět chytil plamenem.
"... nechceš probudit draka, viď že ne?"
Obličej sera Joraha byl ztrhaný a plný žalu. "Rhagear byl posledním drakem," říkal jí. když si ohříval svoje průsvitné ruce nad rozpáleným železným košem, ve kterém rudě jako uhlíky žhnula dračí vejce. V jednom okamžiku tam byl a v dalším začal blednout, jeho tělo se ztrácelo, hmotné méně než vítr. "Posledním drakem," zašeptal, tenký jako pápěří, a byl pryč. Za sebou cítila temnotu a zdálo se jí. že červené dveře jsou dál, než byly kdy předtím.
"... nechceš probudit draka, viď že ne? "
Viserys stál před ní. křičel. "Drak nikdy neprosí, ty couro. Drakovi poroučet nebudeš. Já jsem drak a budu korunován."
Roztavené zlato stékalo po jeho obličeji jako vosk, vypalovalo hluboké díry do jeho masa. "Jsem drak a budu korunován!" vřeštěl a jeho prsty po ní chňapaly jako hadi, štípaly ji do bradavek a kroutily jimi, dokonce i ve chvíli, kdy jeho oči praskly a jako želatina začaly stékat dolů po jeho sežehnutých zčernalých tvářích.
"... nechceš probudit draka..."
Červené dveře byly tak daleko před ní. za sebou cítila ledový dech, dohánějící ji. Kdyby ji chytil, zemřela by smrtí, která byla víc než smrtí, a na věčnost by kvílela samotná v temnotě. Dala se do běhu.
"... nechceš probudit draka..."
Cítila horko ve svém těle, strašlivý žár spalující jí útroby. Její syn byl vysoký a hrdý, s Drogovou měděnou pokožkou, jejími stříbrozlatými vlasy a fialovýma očima ve tvaru mandlí. Usmál se na ni a začal k ní zvedat ruku, ale když otevřel ústa, vyvalil se mu z nich oheň. Viděla jeho srdce hořící mu v hrudi a v okamžiku byl pryč, stráven jako můra plamenem svíce, proměněn v popel. Plakala pro svoje dítě, pro nenaplněný příslib sladkých úst na svém prsu, ale když se slzy dotkly její kůže, měnily se v páru.
"... probudit draka..."
Síň lemovali duchové oblečení ve vybledlých oděvech starých králů. V rukou třímali meče z bledého ohně. Měli stříbrné vlasy a vlasy ze zlata a vlasy platinové a jejich oči byly opálové a ametystové, turmalínové a nefritové.
"Rychleji," volali na ni, "rychleji, rychleji." Utíkala, seč jí síly stačily, a pod jejími chodidly se tavil kámen, kdekoli se ho dotkla. "Rychleji!" křičeli všichni duchové dohromady jako jeden a ona také křičela. Z posledních sil se vrhla kupředu. Do jejích zad se zabodl velký nůž bolesti a ona cítila, jak se její kůže trhá a cítila zápach hořící krve a viděla stín křídel, Daenerys Targaryen letěla.
"... probudit draka..." Před ní se tyčily dveře, tak blízko, síň byla nejasnou změtí kolem ní a chlad ustupoval dozadu. Pak kámen zmizel a ona letěla nad Dothrackým mořem, vysoko a výš, nad zelení vlnící se pod ní a všechno, co žilo a dýchalo, v hrůze prchalo před stínem jejích křídel. Cítila domov, tam, hned za těmi dveřmi, viděla zelená pole a velké kamenné domy a ruce, které by ji držely v teple, tam. Otevřela dveře.
"... draka..."
A uviděla svého bratra Rhaegara, sedícího na oři stejně černém jako jeho zbroj. Skrze úzkou štěrbinu jeho hledí rudě probleskoval oheň. "Poslední drak," šeptal tichý hlas sera Joraha. "Poslední, poslední." Dany zvedla jeho černé hledí. Obličej uvnitř byl jejím vlastním.
Potom, po dlouhý čas, byla jenom bolest, oheň v jejím těle a šeptání hvězd.
Probudila se do zápachu popela.

"Ne," zasténala, "ne, prosím."
"Khaleesi?" Skláněla se nad ní Jhiqui, vystrašená laň.
Stan se koupal ve stínu, tichý a zavřený. Z koše vyletovaly jemné vločky popela a Dany je sledovala očima, dokud nevylétly kouřovým otvorem ve stropě. Létala jsem, pomyslela si. Měla jsem křídla. Létala jsem. Ale byl to Jen sen.
"Pomoz mi..." Její hlas byl rezavý jako nezhojená rána, a Dany nebyla schopná přijít na to, co vlastně chtěla. Proč ji to tolik bolí? Měla pocit, jako by její tělo bylo rozervané na kusy a pak slepené dohromady. "Chtěla bych..."
"Ano, khaleesi." V tom okamžiku byla Jhiqui pryč, vykláněla se ze stanu, na někoho volala. Dany potřebovala... něco... někoho... co? Věděla, že to je důležité. Byla to jediná věc na světě, na které záleželo. Překulila se na bok a vztyčila se na lokti, zápolíc s pokrývkou, kterou měla zamotanou mezi nohama. Svět se houpavě vznášel kolem ní.Musím...
Našli ji na rohožích, plazící se k jejím dračím vejcím. Ser Jorah Mormont ji zvedl do náruče a odnesl ji zpátky na její spací hedvábí, zatímco ona se mu chabě vzpírala. Přes jeho rameno viděla tři svoje služebné, Jhoga s malým chmýřím jeho vousu a široký plochý obličej Mirri Maz Duur. "Musím," snažila se jim říci, "musím..." "... spát, princezno," řekl ser Jorah.
"Ne," řekla Dany. "Prosím. Prosím."
"Ano." Třebaže hořela, přikryl jí jejím hedvábím. "Spi a znovu naber sil, khaleesi. Vrať se zpátky k nám." A pak u ní byla Mirri Maz Duur, maegi, a zvedala k jejím rtům pohár. Ucítila chuť kvašeného kobylího mléka a něčeho jiného, něčeho hustého a hořkého. Teplá tekutina jí stékala po bradě. Nějak se jí podařilo polknout doušek. Stan potemněl a ona se znovu odebrala do spánku. Tentokrát se jí sny nezdály. Vznášela se, poklidná a v míru, na černém moři, které neznalo žádný břeh.
Po čase - po noci, dni, roce, nedokázala to říci - se znovu probudila. Stan byl temný, jeho hedvábné stěny se třepetaly jako křídla, když se do nich zvenčí opřel nápor větru. Tentokrát se Dany nesnažila vstát. "Irri," zavolala slabým hlasem, "Jhiqui, Doreah." Okamžitě byly u ní. "Mám vyschlé hrdlo," řekla, "tak vyschlé," a ony jí přinesly vodu. Byla teplá a bez chuti, ale Dany ji přesto hltavě vypila a poslala Jhiqui pro další. Irri namočila hebkou látku a otírala jí čelo. "Jsem nemocná," řekla Dany. Dothracká dívka přikývla. "Jak dlouho?" Látka příjemné chladila, ale Irri jí připadala tak smutná, že ji to vyděsilo. "Dlouho," zašeptala v odpověď. Když se Jhiqui vrátila s další vodou, přišla s ní Mirri Maz Duur, s očima těžkýma spánkem. "Pij," řekla, znovu Danyinu hlavu zvedajíc k poháru, ale tentokrát to bylo jen víno. Sladké, tak sladké. Dany se napila a lehla si zpátky na polštáře, naslouchajíc tichému zvuku svého vlastního dechu. V údech cítila tíži, ale to už se k ní kradl spánek, aby se jí znovu zmocnil, "Přineste mi..." zamumlala, hlasem nezřetelným a mátožným. "Přineste mi... chci držet..."
"Ano?" zeptala se maegi. "Co si přeješ, khaleesi!"
"Přineste mi... vejce, dračí vejce... Prosím." Její oči se začaly otevírat, ale byla příliš slabá, než aby je tak udržela.
Když se probudila potřetí, kouřovým otvorem stanu procházel pás zlatavého světla a Dany objímala pažemi dračí vejce. Bylo to to světlé, s šupinami v barvě máslového krému, protkávané nitkami zlata a bronzu, a Dany cítila jeho teplo. Její nahá pokožka pod spacím úborem z hedvábí byla zbrocená potem. Dračí rosa, pomyslela si. Lehce prsty přejížděla po povrchu vejce, sledovala jimi zlatavé spirálky a najednou měla pocit, že hluboko v kameni se něco pohnulo a napjalo v odpověď. Neděsilo ji to. Všechen její strach byl pryč, spálen na popel,
Dany se dotkla svého čela. Pod kapičkami potu byla její pokožka chladná na dotek, horečka přešla. Namáhavě se posadila. Následoval okamžik slabosti a hluboká bolest mezi jejími stehny. Přesto se cítila silná. Její služebné na její zavolání okamžitě přispěchaly. "Vodu," řekla jim, "džbán vody tak chladné, jakou dokážete najít. A taky ovoce, nejradějl datle."
"Jak poroučíš, khaleesi."
"Chci sera Joraha," řekla, vstávajíc. Jhiqui jí přinesla róbu z písečného hedvábí a nařasila ji přes její ramena. "A horkou lázeň a Mirri Maz Duur a..." ta vzpomínka ji zasáhla vší silou a Dany se zachvěla. "Khala Droga," přinutila sama sebe říci, s obavami sledujíc jejich obličeje. "Je -"
"Khal žije," odpověděla Irri tiše, a přesto Dany viděla v jejích očích temnotu, když ta slova říkala, a hned jak domluvila, dívka vyběhla ze stanu, aby jí přinesla vodu.
Otočila se k Dpreah. "Pověz mi to."
"Já... přivedu sera Joraha," řekla dívka z Lysu, sklonila hlavu a utekla.
Jhiqui by utekla taky, ale Dany ji chytila za zápěstí a držela ji u sebe. "Co se děje? Musím to vědět. Drogo... a moje dítě." Proč si na dítě vzpomněla teprve teď? "Můj syn... Rhaego. Kde je? Chci ho vidět."
Služebná sklopila oči, "Chlapec... nežil, khaleesi." Její hlas byl vyděšeným šepotem.
Dany pustila její zápěstí. Můj syn je mrtvý, pomyslela si, když Jhiqui vyšla ze stanu. Jaksi to věděla. Věděla to od té doby, co se poprvé probudila do zvuku Jhiquiných slz. Její sen se k ní vrátil, náhle živý, a ona si vzpomněla na vysokého muže s měděnou pokožkou a stříbrozlatým copem, který vyšlehl plamenem.
Věděla, že by měla plakat, ale její oči byly suché jako troud. Plakala ve svých snech a slzy se na jejích tvářích měnily v páru. Všechen žal ze mne vyhořel Cítila se smutná, a přesto... měla pocit, jako by se od ní Rhaego vzdaloval, jako by vůbec nikdy neexistoval.
Ser Jorah a Mirri Maz Duur vstoupili o pár okamžiků později a nalezli Dany stojící nad ostatními dračími vejci, zbylými dvěma, co stále ležela v jejich truhlici. Měla pocit, že jsou stejně teplá jako to, se kterým spala, což bylo podivné. "Sere Jorahu, pojď sem," pobídla ho. Vzala ho za ruku a položila ji na černé vejce s rudými spirálkami. "Co cítíš?"
"Skořápku, tvrdou jako kámen." Rytíř byl ostražitý. "Šupiny."
"Teplo?"
"Ne. Studený kámen." Sundal ruku z vejce. "Princezno, je ti dobře? Měla bys v takovém stavu vůbec být na nohou? Jsi velmi slabá."

"Slabá? Jsem silná, sere Jorahu." Aby ho potěšila, klesla na hromadu polštářů. "Pověz mi, jak dítě zemřelo."
"Vůbec nežilo, moje princezno. Ženy říkají..." odmlčel se a Dany viděla, jak mu na těle volně visí kůže a také si všimla, že při chůzi kulhá.
"Pověz mi to. Pověz mi, co ženy říkají."
Odvrátil obličej stranou. Jeho oči byly vyděšené. "Říkají, že dítě bylo..."
Čekala, ale ser Jorah nebyl schopen dopovědět to. Jeho obličej potemněl studem. Sám vypadal napolo jako mrtvola.
"Zrůdné," dokončila to Mirri Maz Duur za něho. Rytíř byl mocným mužem, a přesto Dany v tom okamžiku pochopila, že maegi je mnohem silnější a krutější a nekonečně nebezpečnější. "Znetvořené. Sama jsem ho vytáhla. Bylo šupinaté jako ještěrka, slepé, s výčnělkem ocasu a malými koženými křídly jako netopýr. Když jsem se ho dotkla, maso se slouplo až na kosi, uvnitř byly útroby plné hnilobných červů a zápachu rozkladu. Bylo mrtvé celá léta."
Temnota, pomyslela si Dany. Ta strašlivá temnota, která se k ní natahovala a chtěla ji pohltit. Kdyby se byla ohlédla za sebe, byla by ztracená. "Když mne ser Jorah odnášel do stanu, můj syn byl živý a silný," řekla. "Cítila jsem ho v sobě, jak kope, dere se na svět."
"To je docela možné," odpověděla Mirri Maz Duur, "jenomže tvor, který vyšel z tvého lůna, byl takový, jak jsem řekla. V tom stanu byla smrt, khaleesi."
"Jenom stíny," zachroptěl ser Jorah, ale Dany v jeho hlase slyšela pochybnosti. "Viděl jsem to, maegi. Viděl jsem tebe, samotnou, tančící se stíny." "Hrob vrhá dlouhé stíny, železný pane," řekla Mirri. "Dlouhé a temné a na konci je nedokáže zadržet žádné světlo."
Dany věděla, že ser Jorah jejího syna zabil. Udělal to pro lásku a z věrnosti, ale odnesl ji na místo, kam nesměl vkročit žádný živý tvor a nakrmil jejím dítětem temnotu. On to věděl taky, svědčil o tom jeho ztrhaný šedivý obličej, propadlé oči a kulhavá chůze. "Ty stíny se dotkly i tebe, sere Jorahu," řekla mu. Rytíř neodpověděl, Dany se otočila k boží ženě. "Varovala jsi mne, že jenom smrt může zaplatit za život. Domnívala jsem se, že máš na mysli toho koně."
"Ne," řekla Mirri Maz Duur. "To byla lež, o které jsi přesvědčila sama sebe. Znala jsi cenu."
Opravdu? Znala? Když se ohlednu zpět, jsem ztracená. "Cena byla zaplacena," řekla Dany. "Kůň, moje dítě, Quaro a Qotho, Haggo a Cohollo. Cena byla zaplacena, zaplacena a zaplacena." Vstala ze svých polštářů. "Kde je khal Drogo? Ukaž mi ho, boží ženo, maegi, krvavá kouzelnice, cokoli jsi. Ukaž mně khala Droga. Ukaž mi, co jsem si koupila za život svého syna."
"Jak poroučíš, khaleesi" řekla stará žena. "Pojď, odvedu tě k němu."
Dany byla slabší, než se domnívala. Ser Jorah položil paži kolem jejího pasu a pomohl jí stát. "Na tohle je čas později, moje princezno," řekl tiše.
"Půjdu se na něho podívat teď, sere Jorahu."
Po šeru stanu byl svět venku oslepujícím jasem. Slunce hořelo na obloze jako roztavené zlato a země byla vyprahlá a pustá. Její služebné čekaly venku s ovocem, vínem a vodou a Jhogo popošel k seru Jorahovi, aby mu pomohl podepírat ji. Aggo a Rakharo stáli vzadu. V záři slunce odrážejícího se od zrníček písku bylo těžké vidět víc, dokud Dany nezvedla ruku a nezastí-nila si oči. Viděla popel ohňů, pár koní lhostejně chodících dokola a hledajících sousto trávy, roztroušené stany a spací rohože. Opodál se shromáždil malý hlouček dětí a díval se na ni a za nimi zahlédla ženy dělající si svou práci a zkroucené staré muže hledící do oblohy znavenýma očima, chabě odhánějící krvavé mouchy. Odhadem by napočítala zhruba stovku lidí. ne víc. Tam, kde jich čtyřicet tisíc rozbilo tábor, nyní žil jen vítr a prach.
"Drogův khalasar je pryč," hlesla nevěřícně.
"Khal, který nemůže jet na koni, není khal," řekl Jhogo.
"Dothrakové následují jenom silného," dodal ser Jorah. "Moc mě to mrzí. moje princezno. Neexistoval způsob, jak jim v tom zabránit. Ko Pono odešel první, jmenoval sám sebe khalem Ponem a mnozí ho následovali. Netrvalo to dlouho a Jhaqo udělal to samé. Ostatní utíkali pryč noc za nocí. ve velkých skupinách i malých. Na Dothrackém moři teď existuje tucet nových khalasaru, tam kde předtím byl jen Drogův."
"Staří zůstávají," řekl Aggo. "Vystrašení, slabí a nemocní. A ti, kteří přísahali. My zůstáváme."
"Odvedli si stáda khala Droga, khaleesi" řekl Rakharo. "Bylo nás velice málo, než abychom je zastavili. Je právem silného brát si od slabého. Také si vzali mnoho otroků, khalových i tvých, ale pár jich tu ponechali."
"Eroeh?" zeptala se Dany, vzpomínajíc na vystrašené dítě, které zachránila před městem Ovčích lidí.
"Uchvátil ji Mago, který je teď pokrevním jezdcem khala Jha-qa," řekl Jhogo. "Zmocnil se jí z vysoká i z nízká a dal ji svému khalovi a Jhaqo ji dal svým dalším pokrevním jezdcům. Bylo jich šest. Když s ní skončili, podřízli jí hrdlo."
"Byl to její osud, khaleesi," řekl Aggo.
Když se ohlédnu zpět, jsem ztracená. "Byl to krutý osud," řekla Dany, "ale nebyl ani zdaleka tak krutý, jako bude Mágův. Slibuji vám to, při bozích starých i nových, při ovčím bohu a koňském bohu a každém bohu, který žije. Přísahám to na Matku hor a na Lůno světa. Než s nimi skoncuju, Mago a ko Jhaqo budou prosit o slitování, které odepřeli Eroeh."
Dothrakové si vyměnili nejisté pohledy. "Khaleesi," vysvětlovala jí její služebná Irri jako dítěti, "Jhaqo je teď khalem, který velí dvaceti tisícům mužů."
Zvedla hlavu. "A já jsem Daenerys za bouře zrozená, Daenerys z rodu Targaryenů, krev Aegona Dobyvatele a Maegora Krutého a staré Valyrie před nimi. Jsem dcera draků a přísahám před vámi, ti muži zemřou s nářkem. Nyní mne odveďte ke khalu Drogovi."
Ležel na holé rudé zemi, hleděl vzhůru do slunce.
Na jeho těle se usadil tucet krvavých much, ale zdálo se, že khal je nevnímá. Dany je odehnala a poklekla vedle něho. Jeho oči byly doširoka otevřené, ale neviděly ji, a ona ihned poznala, že je slepý. Když zašeptala jeho jméno, zdálo se, že ji neslyší. Rána na jeho hrudi se zhojila a na jejím místě byla obrovská jizva, šedorudá a strašlivá.

"Proč je tady venku sám, na slunci?" zeptala se jich.
"Zdá se, že má rád teplo, princezno," odpověděl ser Jorah. "Jeho oči sledují slunce, i když ho nevidí. Může si chodit, kam chce. Půjde, kam ho odvedeš, ale ne dál. Bude jíst, když mu vložíš jídlo do úst, pít, když nakapeš vodu na jeho rty."
Dany políbila svoje slunce a hvězdy lehce na čelo a postavila se obličejem k Mirri Maz Duur. "Tvoje kouzla jsou drahá, maegi."
"Žije," odpověděla Mirri Maz Duur. "Žádala jsi o život. Zaplatila jsi za život."
"Toto není život, ne pro toho, kdo byl takový jako Drogo. Jeho život to byl smích a maso opékající se nad ohništěm a kůň mezi jeho nohama. Jeho život byl arakh v jeho ruce a zvonečky cinkající mu ve vlasech, když se jel utkat s nepřítelem. Jeho život byli jeho pokrevní jezdci a já a syn, kterého jsem mu měla porodit."
Mirri Maz Duur neodpověděla.
"Kdy bude takový, jaký byl předtím?" zeptala se Dany.
"Až slunce bude vycházet na západě a zapadat na východě," odpověděla Mirri Maz Duur. "Až moře vyschnou a hory budou létat ve větru jako listí. Až tvoje lůno znovu ožije a porodíš živé dítě. Tehdy se vrátí, ale ne dřív."
Dany pokynula seru Jorahovi a ostatním. "Nechte nás. Chci si s maegi promluvit o samotě." Mormont a Dothrakové se vzdálili. "Ty jsi to věděla" řekla Dany, když byli pryč. Bolelo ji celé tělo, zvenčí i zevnitř, ale hněv jí dával silu. "Věděla jsi, co si kupuji, znala jsi cenu, a přesto jsi mne nechala zaplatit ji."
"Bylo od nich špatné, že spálili můj chrám," řekla podsaditá žena s plochým nosem klidným hlasem. "Rozčilili Velkého pastýře."
"To nebylo boží dílo," řekla Dany chladně. Když se ohlédnu zpět, jsem ztracená. "Podvedla jsi mne. Zavraždila jsi ve mně moje dítě." "Hřebec, který si osedlá svět, teď už nebude pálit žádná města. Jeho khalasar nezašlape žádné národy do prachu."
"Přimluvila jsem se za tebe," řekla Dany rozezleně. "Zachránila jsem té."
Zachránila jsi mne?" Lhazarénská žena si odplivla. "Tři jezdci se mne zmocnili, ne tak jako si muž bere ženu, ale zezadu, jako si pes bere fenu. Čtvrtý byl ve mně, když jsi jela kolem. Jak jsi mě v tom případě zachránila? Viděla jsem hořet dům mého boha, ve kterém jsem uzdravila bezpočet dobrých lidí. Můj dům také shořel a na ulici jsem viděla hromadu hlav. Viděla jsem hlavu pekaře, co mi pekl chléb. Viděla jsem hlavu chlapce, kterého jsem před pouhými třemi měsíci zachránila před smrtí na horečku barvíře. Slyšela jsem děti plakat, když je jezdci hnali pryč svými biči. Pověz mi znovu, co jsi to vlastně zachránila."
"Tvůj život."
Mirri Maz Duur se krutě rozchechtala. "Podívej se na svého khala a řekni mi, zač stojí život, když je všechno ostatní pryč."
Dany zavolala muže svého khasu a poručila jim, aby Mirri Maz Duur odvedli a spoutali na rukou i na nohou, ale maegi se usmívala, když ji odváděli, jako by znala nějaké tajemství. Stačilo by slovo a Dany jí mohla nechat useknout hlavu... Jenomže co by pak měla? Hlavu? Pokud je život bez ceny, k čemu je smrt?
Odvedli khala Droga zpátky do jejího stanu a Dany jim poručila, aby naplnili vanu. Tentokrát ve vodě nebyla žádná krev. Sama ho vykoupala, smyla špínu a prach z jeho paží a hrudi, očistila mu obličej měkkou látkou, mýdlem umyla jeho dlouhé černé vlasy a vykartáčovala z nich uzlíky a spletence, dokud se zas neleskly tak, jak si je pamatovala. Byla již dávno tma, když skončila, a Dany byla vyčerpaná. Přestala, aby se najedla a napila, ale nedokázala pozřít víc než kousek fíku a doušek vody. Spánek by jí byl úlevou, jenomže spala dost dlouho... Ve skutečnosti až příliš dlouho. Tuto noc dluží Drogovi, ze všech nocí. které byly a ještě mohou být.
Se vzpomínkou na jejich první milování ho vedla ven do temnoty, protože Dothrakové věřili, že všechny věci pro člověka důležité se musí odehrávat pod širým nebem. Říkala si, že existují síly mocnější než nenávist a kouzla starší a čistější než jakákoli, kterým se maegi naučila v Ašaji, Noc byla černá a bez měsíce, ale nad hlavou jí hořel milion jasných hvězd. Považovala je za dobré znamení.
Žádná hebká deka z trávy je tam nevítala, jenom tvrdá upražená země, holá, s roztroušenými kameny. Žádné stromy se tam nehoupaly ve větru a nebyl tam potok, který by tišil její obavy něžnou hudbou vody. Dany si říkala, že hvězdy budou stačit. "Vzpomeň si, Drogo," šeptala. "Vzpomeň si na naše první milování, v den, kdy jsme se vzali. Vzpomeň si na noc, kdy jsme udělali Rhaega, s khalasarem všude kolem nás a tvýma očima na mém obličeji. Vzpomeň si, jak chladná a čistá byla voda v Lůně světa. Vzpomeň si, moje slunce a hvězdy. Vzpomeň si a vrať se ke mně."
Porod ji zanechal příliš rozbolavělou a otevřenou, než aby ho mohla přijmout do sebe, tak jak by to chtěla, ale Doreah ji naučila jiným způsobům. Dany používala svoje ruce, ústa, ňadra. Drápala jej nehty a zasypávala jej polibky a šeptala a modlila se a vypravovala mu příběhy, a nakonec ho zalévala svými slzami. Drogo však necítil nic, neřekl jediné slovo, ani se nevzrušil.
A když se nad prázdným obzorem objevil bezútěšný úsvit, Dany věděla, že je pro ni skutečně ztracen. "Až slunce začne vycházet na západě a zapadat na východě," řekla smutně. "Až moře vyschnou a hory budou létat ve větru jako listí. Až moje lůno znovu ožije a porodím živé dítě. Tehdy se vrátíš, moje slunce a hvězdy, ale ne dřív."
Nikdy, křičela temnota, nikdy, nikdy, nikdy.
Uvnitř stanu Dany našla polštář, měkké hedvábí vycpané peřím. Přitiskla si jej k hrudi a znovu vyšla ven za khalem Drogem, jejím sluncem a hvězdami. Když se ohlédnu zpět, jsem ztracená. Dokonce i pouhá chůze ji tolik bolela a chtělo se jí spát, spát a nemít přitom žádné sny.
Poklekla, políbila Droga na rty a přitiskla polštář na jeho obličej.
TYRION
"Mají mého syna," řekl Tywin Lannister. "Ano, mají. můj pane." Poslův hlas byl ochraptělý vyčerpáním. Pruhovaný

kanec Crakehallu na hrudi jeho otrhaného kabátce byl napolo skrytý pod vrstvou zaschlé krve.
Jednoho z tvých synů, pomyslel si Tyrion. Napil se vína a neřekl ani slovo. Myslel na Jaimeho. Když zvedl ruku, jeho loktem projela bolest připomínající mu jeho vlastní krátký zážitek z bitvy. Měl svého bratra rád, ale tam v Šeptajícím lese by s ním nechtěl být ani za všechno zlato Casterlyovy skály.
Když jim kurýr zvěstoval svoji novinu, jeho otcem povolaní kapitáni a lordi vazalové ztichli. Jediným zvukem bylo praskání a sykot polena hořícího v krbu na konci dlouhé jídelny hostince.
Po útrapách dlouhé únavné cesty na jih vyhlídka dokonce jen na jednu noc strávenou v hostinci Tyriona nesmírně povzbuzovala, třebaže si přál, aby to nebyl zas tento hostinec, se všemi vzpomínkami, které mu přivolával na mysl.
Jeho otec nastolil vražedné tempo, a to si nyní vybíralo svoji daň. Muži zranění v bitvě se drželi, jak nejlépe mohli, nebo byli ponecháváni vzadu, aby se o sebe postarali sami. Každého rána zanechali pár dalších u kraje cesty, muže, kteří chtěli spát, aby se již nikdy neprobudili. Každého odpoledne se jich pár dalších zhroutilo do prachu. A každý večer se jich pár dalších vykradlo do noci, aby dezertovali. Tyrion byl napolo v pokušení odejít s nimi.
Byl nahoře, těšil se z pohodlí péřové postele a tepla Šaeina těla vedle sebe, když ho jeho panoš probudil, aby mu oznámil, že přijel jezdec se špatnými zprávami z Řekotočí. Takže to všechno bylo k ničemu. Zběsilý úprk na jih, nekonečné nucené pochody, těla zanechaná vedle cesty... Všechno bylo zbytečné. Robb Stark dosáhl Řekotočí před celými dny.
"Jak se tohle mohlo stát?" bědoval ser Harys Swyft. "Jak? Dokonce i po Šeptajícím lese jste měli Řekotočí obklíčené železem, obklopené velkou armádou... Jaké šílenství přimělo sera Jaimeho rozdělit svoje muže do tří oddělených táborů? Zajisté věděl, jak zranitelné je tím ponechá!"
Lépe než ty, ty bezbradý zbabělce, pomyslel si Tyrion. Jaime možná ztratil Řekotočí, ale jeho rozčilovalo, když jeho bratra pomlouvali takoví jako Swyft, nestydatý patolízal, jehož nejudatnějším činem byl sňatek se stejně.bezbradou dcerou sera Kevana, čímž se stal příbuzným Lannisterů.
"Já bych učinil to samé," odpověděl jeho strýc, mnohem klidněji, než by to možná udělal Tyrion. "Nikdy jsi Řekotočí neviděl, sere Harysi, jinak bys věděl, že Jaime mnoho jiných možností na výběr neměl. Hrad je situován na výběžku země, kde se Rejdivý proud vlévá do Rudého bodec Trojzubce. Řeky tvoří dvě strany trojúhelníku, a když hrozí nebezpečí. Tullyové otevírají stavidla nahoře na řekách, aby vytvořili hluboký příkop na třetí straně, čímž se Řekotočí mění v ostrov. Hradby se kolmo zvedají přímo z vody a z věží hradu mají obránci výhled na protilehlé břehy na celé lígy daleko. Aby odřízl všechny přístupové cesty k hradu, obléhatel musí umístit jeden tábor severně od Rejdivé-ho proudu, druhý jižně od Rudého bodec a třetí mezi řekami, západně od příkopu. Žádný jiný způsob obléhání neexistuje."
"Ser Kevan mluví pravdu, pánové," řekl kurýr. "Postavili jsme kolem táborů palisády z naostřených kůlů, jenomže to nestačilo, protože nás od sebe vzájemně oddělovaly řeky a nemohli jsme jedni druhé varovat. Nejdřív zaútočili na severní tábor. Nikdo ten útok neočekával, Marq Piper předtím napadl naše zásobovací povozy, ale neměl víc než padesát mužů. Ser Jaime předchozí noci vyjel ven, aby se s nimi vypořádal,.., nu s tím, co jsme si mysleli, že jsou oni. Jenomže to byla Stárkova armáda, o které jsme se domnívali, že se nachází na východ od Zeleného bodec a pochoduje na jih..." "A vaši průzkumníci?" Obličej sera Gregora Clegana by mohl být vytesán z kamene. Oheň v krbu dodával jeho kůži ponuré oranžové zabarvení a vkládal hluboké stíny do důlků jeho očí. "Nic neviděli? Nevarovali vás?"
Krví zbrocený posel zavrtěl hlavou, "Naši průzkumníci jeden po druhém mizeli. Mysleli jsme si, že to je práce Marqa Pipera. Ti, co se k nám vrátili, neviděli nic."
"Muž, který nic nevidí, má oči k ničemu," prohlásil Hora. "Vydloubněte mu je a dejte je jinému vašemu průzkumníkovi. Řeknete mu, že se čtyřma očima možná bude vidět lépe než se dvěma, pokud ne, muž po něm jich bude mít šest."
Lord Tywin se otočil a pohlédl seru Gregorovi do tváře. Tyrion uviděl zlatavý lesk, když se světlo odrazilo od panenek jeho otce, ale nebyl schopen říci, zda to byl pohled nesouhlasný, či schvalující. Lord Tywin často býval při poradách zticha, raději naslouchal, než mluvil, což byl zvyk, který se Tyrion pokoušel osvojit si od něho. Přesto bylo takové ticho nezvyklé dokonce i pro něj a jeho víno stálo v poháru nedotčené.
"Řekl jsi, že přišli v noci," poznamenal ser Kevan.
Muž znaveně přikývl. "Černá ryba vedl předvoj, odřízl naše hlídky a tajně rozebral palisády z kůlů, aby mohli zaútočit. Než si naši muži uvědomili, co se déje, jezdci se hrnuli přes břeh příkopu a cválali přes tábor s meči a pochodněmi v rukou. Já jsem spal v západním táboře, mezi řekami. Když jsme slyšeli zvuky bitvy a uviděli, že jsou podpalovány jejich stany, lord Brax nás odvedl k vorům a pokoušeli jsme se přeplout na druhou stranu, ale voda nás strhla dolů po proudu a Tullyové na nás začali vrhat kameny z balist na svých hradbách. Viděl jsem jeden vor rozštípány na třísky a tři další. jak se převrátily, muže smetené do řeky a tonoucí... A ti, co to přežili, se dostali na druhou stranu, jen aby tam našli Starky, kteří na ně již čekali na břehu."
Ser Flement Brax na sobě měl střfbročervený krátký plášť a výraz člověka, který nebyl schopen pochopit, co právě slyšel. "Můj lord otec -"
"Je mi líto, můj pane," řekl posel, "Lord Brax byl odén v plátové zbroji, když se vor převrhl. Byl velmi statečný."
Byl to blázen, pomyslel si Tyrion, který točil svým pohárem a hleděl do vinných hlubin. Snažit se překročit řeku za noci na hrubém voru, v brnění, s nepřítelem čekajícím na obou stranách - pokud to byla statečnost, raději by pokaždé dal přednost zbabělosti. Napadlo ho, jak statečný si lord Brax asi připadal, když ho váha jeho oceli stahovala pod černou vodu.
"Na tábor mezi řekami zaútočili taky," pokračoval posel, "Zatímco jsme se snažili překročit řeku, další Starkové se přivalili ze západu, dva zástupy na ozbrojených koních. Viděl jsem obra v řetězech lorda Umbera a mallisterského orla, ale byl to chlapec, kdo je vedl, s obrovským vlkem běžícím po jeho boku. Nebyl jsem tam, abych to viděl, ale říká se, že to zvíře zabilo čtyři muže a roztrhalo na tucet koní. Naši kopiníci vytvořili stěnu ze štítů a jejich první útok odrazili, ale když to viděli Tullyové, otevřeli brány Řekotočí, z hradu vyjel padacím mostem Tytos Blackwood a napadl je zezadu."

"Bohové, spaste nás," zaklel lord Lefford.
"Velký Jon Umber podpálil obléhací věže, které jsme stavěli, a lord Blackwood našel sera Edmura Tullyho v řetězech mezi ostatními zajatci a všechny je osvobodil. Našemu jižnímu táboru velel ser Forley Prester. Když uviděl, že dva sousední tábory byly zničeny, začal se dvěma tisíci kopiníků a stejným množstvím lučištníků spořádaně ustupovat, ale ten tyrošský žoldák, co vedl jeho svobodné jezdce, zahodil Jeho zástavy a přeběhl se svými muži k nepříteli,"
"Budiž proklat ten muž." Jeho strýc Kevan zněl spíš rozezleně než překvapeně. "Varoval jsem Jaimeho, aby mu nedůvěřoval. Muž, který bojuje pro peníze, je věrný jen svému měšci,"
Lord Tywin si proplétal prsty pod bradou. Jeho tvář lemovaly zářivě zlaté kotlety, a když naslouchal, pohybovaly se jen jeho oči, takže vypadal spíš jako maska, ale Tyrion si všiml drobných kapiček potu stojících na otcově vyholené hlavě.
"Jak se to mohlo státi" zakvílel ser Harys Swyft znovu. "Ser Jaime je zajat, obléhací tábory zničeny... To je katastrofa^
"Jsem si jistý, že všichni zde přítomní jsou ti vděční za konstatování zřejmého faktu, sere Harysi," řekl ser Addam Mar-brand. "Otázkou je, co s tím uděláme?"
"Co můžeme dělat? Jaimeho armáda je pobitá, zajatá nebo rozprášená a Starkové a Tullyové sedí přímo na naší zásobovací linii. Jsme odříznutí od západu! Mohou vytáhnout na Casterly-ovu skálu, když budou chtít, a co je zastaví? Moji lordi, jsme poraženi. Musíme požádat o mír."
"Mír?" Tyrion zamyšleně zakroužil svým vínem, zhluboka se napil a mrštil prázdným pohárem o podlahu, kde se rozbil na tisíc kousků. "Tohle je tvůj mír, sere Harysi. Můj sladký synovec jej odepsal nadobro, když se rozhodl ozdobit zdi Rudé bašty hlavou lorda Eddarda. Snáz bys pil víno z toho poháru, než bys přesvědčil Robba Starka, aby přijal nabídku k míru. On vyhrává... Nebo sis toho nevšiml?"
"Dvě bitvy válku nedělají." namítl ser Addam. "Ještě zdaleka jsme neprohráli. Rád bych uvítal šanci vyzkoušet proti tomu Stárkovu chlapci svoji vlastní ocel,"
"Snad bychom se mohli dohodnout alespoň na příměří a na výměně našich zajatců za jejich," navrhl lord Lefford.
"Pokud nám nenabídnou tři za jednoho, stále jim hodně našich mužů zůstane," řekl Tyrion kysele. "A co jim nabídneme za mého bratra? Hnijící hlavu lorda Eddarda?"
"Slyšel jsem, že královna Cersei má pobočníkovy dcery," řekl Lefford s nadějí v hlase. "Kdybychom mu dali zpátky jeho sestry..."
Ser Addam si pohrdavě odfrkl, "Byl by blázen, kdyby vyměnil Jaimeho Lannistera za dvě malé holky."
"V tom případě musíme za sera Jaimeho zaplatit výkupné, ať to stoji, co to stojí," řekl lord Lefford.
Tyrion převrátil oči v sloup. "Kdyby Starkové potřebovali zlato, mohou si roztavit Jaimeho brnění."
"Pokud požádáme o příměří, budou nás považovat za slabochy," namítl ser Addam. "Musíme proti nim okamžitě vytáhnout."
"Naši přátelé u dvora by se zajisté dali přesvědčit, aby nám přispěchali na pomoc s čerstvými oddíly," řekl ser Harys. "A někteří z nás by se mohli vrátit do Casterlyovy skály, aby tam posbírali novou armádu."
Lord Tywin Lannister vstal, "Mají mého syna," řekl znovu, hlasem, který prořízl jejich žvanění jako meč. "Odejděte. Všichni."
Vždycky ztělesnění poslušnosti, Tyrion vstal, aby odešel s ostatnimi, ale jeho otec na něj pohlédl, "Ty ne, Tyrione. Zůstaň. A ty taky, Kevane. Vy ostatní jděte ven."
Tyrion se posadil zpátky na lavici, ohromen tak, že ztratil řeč. Ser Kevan přešel místností k vinným soudkům. "Strýce," zavolal Tyrion, "kdybys byl tak laskav -"
"Tu máš." Jeho otec mu nabídl svůj vlastní pohár, s vínem nedotčeným.
Nyní byl Tyrion opravdu vyveden z míry. Napil se.
Lord Tywin se posadil, "Máš pravdu v tom, co jsi říkal o Stárkovi. Živého bychom lorda Eddarda mohli využít k tomu, abychom uzavřeli mír se Zimohradem a Řekotočím, mír, který by nám poskytl čas, jenž bychom potřebovali k tomu, abychom se vypořádali s Robertovými bratry. Mrtvý..." Jeho ruka se sevřela v pěst. "Šílenství. Čiré šílenství."
"Joff je ještě chlapec," poznamenal Tyrion. "V jeho věku jsem také spáchal pár bláznovství."
Jeho otec se na něj ostře podíval, "Předpokládám, že bychom měli být vděční, že se zatím neoženil s děvkou."
Tyrion se napil vína, přemýšleje o tom, jak by se lord Tywin tvářil, kdyby mu pohár vychrstl do obličeje.
"Naše postavení je nyní horší, než si myslíte," pokračoval jeho otec. "Dalo by se říci, že máme nového krále."
Ser Kevan se tvářil šokované. "Nového - koho! Co udělali Joffreymu?"
Přes úzké rty lorda Tywina přelétla sotva znatelná jiskřička znechucení. "Nic... zatím. Můj synovec stále sedí na Železném trůně, ale eunuch slyšel šepoty z jihu. Renly Baratheon se před čtrnácti dny oženil s Margaery Tyrell z Vysoké zahrady a nyní si dělá nárok na trůn. Nevěstin otec a bratři před ním poklekli a odpřisáhli mu poslušnost."
"To jsou chmurné zprávy." Když se ser Kevan zamračil, brázdy na jeho čele se prohloubily jako kaňony.
"Moje dcera nám nařizuje, abychom se okamžitě vydali do Králova přístaviště, kde budeme bránit Rudou baštu proti králi Renlymu a Rytíři květin." Jeho ústa se stáhla. "Opakuji, nařizuje nám to. Ve jménu krále a rady."
"Jak ty zprávy bere král Joffrey?" zeptal se Tyrion s ponurým Pobavením. "Cersei za ním dosud nebyla, aby mu to řekla," odpověděl lord Tywin. "Obává se, že by mohl trvat na tom, že proti Renlymu vytáhne sám."
"S jakou armádou?" zeptal se Tyrion. "Doufám, že nemáš v úmyslu dát mu tuhle!"
"Mluví o tom, že povede Městskou hlídku," řekl ser Tywin.
"Když si vezme hlídku, ponechá město nechráněné," namítl ser Kevan. "A s lordem Stannisem v Dračím kameni..."
"Ano." Lord Tywin pohlédl na svého syna. "Myslel jsem, že ty jsi jediný, kdo byl zrozen do šaškovského hávu, Tyrione, ale zdá se, že jsem se mýlil,"
"Nu, otče," řekl Tyrion, "to zní téměř jako pochvala." Pozorně se naklonil kupředu. "Co Stannis? On je přece starší, ne

Renly. Co říká tomu, že jeho bratr si činí nárok na trůn?"
Jeho otec se zamračil, "Od samého začátku jsem měl pocit, že Stannis představuje daleko větší nebezpečí než všichni ostatní dohromady. Jenomže on nedělá nic, vůbec nic. Och jistě, Varys slyšel šeptat, že Stannis staví lodě, že najímá žoldnéře, že povolal zaklínače z Ašaje. Co to všechno znamená? Je něco z toho pravda?" Podrážděně pokrčil rameny. "Kevane, přines nám mapu."
Ser Kevan udělal, jak mu nařídil. Lord Tywin rozvinul kůži, uhladil ji naplocho. "Jaime nás opustil v nevhodný čas. Roose Bolton a zbytek jeho armády jsou severně od nás. Naši nepřátelé drží Dvojčata a Cailinskou držbu. Robb Stark sedí na západě, takže nemůžeme ustoupit do Lannisportu ani do Skály, pokud se ovšem nerozhodneme bojovat. Jaime je v zajetí a jeho armáda prakticky přestala existovat. Thoros z Myru a Beric Dondarrion pokračují v ničení našich průzkumnických oddílů. Na východě máme Arryny, Stannis Baratheon sedí v Dračím kameni a Vysoká zahrada a Bouřlivý konec na jihu svolávají vazaly."
Tyrion se pokřiveně usmál, "Nebuď smutný, otče. Alespoň že je stále mrtvý Rhaegar Targaryen."
"Doufal jsem, že bys mi mohl nabídnout víc než ty svoje vtipy, Tyrione," napomenul ho lord Tywin Lannister.
Ser Kevan se mračil nad mapou a brázdy na jeho čele se prohlubovaly. "Robb Stark s sebou teď bude mít Edmura Tullyho a lordy Trojzubce. Jejich kombinovaná síla by mohla převýšit naši vlastní. A s Roosem Boltonem v našich zádech... Tywine, když tady zůstaneme, obávám se, že bychom mohli uvíznout mezi třemi armádami."
"Nemám v úmyslu zůstat tady. Musíme tu naši záležitost s lordem Starkem vyřídit ještě předtím, než sem Renly Baratheon stačí přitáhnout z Vysoké zahrady. Bolton mi starosti nedělá. Je to opatrný muž a po Zeleném bodci bude ještě opatrnější. Je příliš pomalý, než aby byl schopen pronásledovat nás. Takže... zítra za svítání zamíříme k Harrenovu. Kevane, chci, aby průzkumníci sera Addama prověřovali náš pohyb. Dej mu tolik mužů, o kolik požádá, a ať je posílá ve skupinách po čtyřech. Nechci, aby nám znovu začali mizet."
"Jak pravíš, můj pane, ale... proč do Harrenova? Je to ponuré, nešťastné místo. Někteří říkají, že je prokleté."
"Atsi říkají," mávl rukou lord Tywin. "Uvolni sera Gregora a pošli ho před nás s jeho drancíři. Pošli napřed také Varga Hoata s jeho svobodnými jezdci a sera Amoryho Lorche. Každý ať si vezme tři sta koní. Řekni jim, že chci, aby podpálili říční krajiny od Božího oka až po Rudý bodec."
"Vypálí je, můj pane," přikývl lord Kevan a vstal, "Vydám příkazy." Uklonil se a zamířil ke dveřím.
Když se ocitli o samotě, lord Tywin pohlédl na Tyriona. "Tvoji divoši si mohou užít trochu plundrování. Řekni jim, že mohou jet s Vargem Hoatem a drancovat, jak chtějí - zboží, zásoby, ženy, mohou si vzít, co budou chtít, a zbytek spálit."
"Vysvětlovat Šaggovi a Timettovi, jak drancovat, je jako říkat havranovi, jak krákat," poznamenal Tyrion, "ale raději bych si je nechal tady." Přestože byli neotesaní a těžko zvladatelní. divocí bytijeho a on jim důvěřoval víc než některým z otcových mužů. Nechtěl se jich jen tak vzdát.
"V tom případě bys je měl naučit poslouchat. Nechci, aby vydrancovali město."
"Město?" Tyrion byl zmaten. "Jaké město máš na mysli?"
"Královo přístaviště. Posílám tě ke dvoru."
To byla ta poslední věc, kterou Tyrion Lannister očekával. Sáhl po svém víně a na okamžik o tom uvažoval, když pil, "A co tam budu dělat?"
"Vládnout," odpověděl jeho otec stroze. Tyrion vybuchl smíchy. "Předpokládám, že moje líbezná sestra k tomu bude mít co říct."
"Ať si říká, co chce. Jejího syna je třeba zkrotit, než nás všechny pošle do záhuby. Je to vina také těch nafoukanců z rady - našeho přítele Petyra, ctihodného velmistra a toho vykastrovaného zázraku, lorda Varyse. Jaké to Jorfreymu dávají rady, když dělá jedno bláznovství za druhým? Čí nápad to byl jmenovat toho Janose Slynta lordem? Otec toho muže byl řezníkem a oni mu dají Harrenov. Harrenov, to je přece sídlo králů! Ne že tam někdy vkročí, pokud do toho budu mít co mluvit já. Dozvěděl jsem se, že si do erbu dal krvavý oštěp. Já bych mu tam dal spíš krvavého drancíře."
Jeho otec nezvedl hlas, ale Tyrion viděl v zlatém lesku jeho očí hněv. "A propustit Selmyho, jaký to mělo smysl? Ano, ten muž je starý, ale jméno Barristan Chrabrý v říši stále něco znamenalo. Dělal čest každému muži, kterému sloužil. Může snad někdo totéž říct o Ohařovi? Psa krmíš kostmi pod stolem, ale neposadíš ho vedle sebe na lavici." Namířil prst do Tyrionova obličeje. "Pokud chlapce nedokáže zkrotit Cersei, musíš to být ty. A jestli si s námi ti rádcové falešně zahrávají..."
Tyrion věděl, co chce říci. "Kopí." povzdechl si. "Hlavy. Hradby."
"Vidím, že seš ode mne přece jen něco naučil,"
"Víc než tušíš, otče," odpověděl Tyrion tiše. Dopil svoje víno a zamyšleně pohár odložil stranou. Část v něm byla potěšena víc, než se namáhal připustit. Jiná část si ale vzpomínala na bitvu u řeky a přemýšlela, zda není ke dvoru posílán jen proto, aby znovu bránil levobok. "Proč já?" zeptal se, nakláněje hlavu na stranu. "Proč ne můj strýc? Proč ne ser Addam nebo ser Flement či lord Serrett? Proč ne... větší muž?"
Lord Tywin prudce vstal, "Jsi můj syn."
Tehdy to Tyrion pochopil. Ty ho již považuješ za ztraceného, pomyslel si. Ty proklatý bastarde, ty si myslíš, že Jaime je už tak či tak mrtvý, takže já jsem jediné, co ti ještě zbylo. Tyrion by mu nejraději vyťal políček, plivl mu do obličeje, vytáhl svoji dýku a zabodl ji do jeho srdce, aby se přesvědčil, zda je ze zlata, jak říkal obyčejný lid. Přesto tam jen seděl, mlčky a bez hnutí.
Pod chodidly jeho otce, který chodil sem a tam po místnosti, praskaly střepiny rozbitého poháru. "Ještě jedna věc," řekl ode dveří. "Neodvedeš s sebou ke dvoru tu couru."
Tyrion seděl sám v jídelně ještě dlouho poté, co jeho otec odešel. Nakonec vyšel po schodech do své útulné podkrovní místnosti vedle zvonice. Strop tam byl nízký, ale to trpaslíkovi sotva mohlo vadit. Z okna viděl na šibenici,

kterou dal jeho otec postavit na dvoře. Tělo hostinské se pomalu otáčelo na provaze, kdykoli zadul poryv večerního větru. Její mrtvola vyhubla a byla stejně otrhaná jako lannisterské naděje.
Když se posadil na okraj péřové postele, Šae ospale zamumlala a překulila se k němu. Vklouzl rukou pod pokrývku, vzal do dlaně její měkké ňadro a Šae otevřela oči, "Můj pane," řekla s ospalým úsměvem.
Když ucítil, že její bradavka tvrdne, Tyrion ji políbil, "Mám v úmyslu vzít tě s sebou do Králova přístaviště, drahoušku," zašeptal.
JON
Když Jon Sníh pevněji utáhl sedlový řemen, klisna tiše zaržála. "Klid, sladká lady," řekl jí tichým hlasem a uklidnil ji dotekem. Stájí šeptal vítr, který mu svým chladným dechem vanul do obličeje, ale Jon mu nevěnoval pozornost. Zjizvenými, neohrabanými prsty přivázal k sedlu svoje do ruličky svinuté věci. "Duchu," zavolal tiše, "ke mně." Vlk k němu přiběhl, s očima jako žhavé uhlíky.
"Jone, prosím. Tohle nesmíš."
Nasedl na koně, vzal do rukou otěže a otočil svého koně dokola, aby čelil noci. Samwell Tarly stál ve vratech do stáje a přes jeho rameno nakukoval dovnitř měsíc v úplňku. Vrhal obří stín, nezměrný a černý. "Ustup mi z cesty, Same."
"Jone, to nemůžeš" přemlouval ho Sam. "Já tě odjet nenechám."
"Nechci ti ublížit," řekl mu Jon. "Ustup stranou, Same, nebo té přejedu."
"Nepřejedeš. Musíš mě poslechnout. Prosím..."
Jon zabodl ostruhy koni do slabin a klisna vyrazila k vratům. Sam chvíli stál na místě, s obličejem kulatým a bledým jako měsíc za ním a s otevřenými ústy rozšiřujícími se překvapením. V posledním okamžiku, když už kůň byl téměř u něho, uskočil stranou, tak jak Jon předpokládal, a skulil se na zem. Klisna ho přeskočila ven do temné noci.
Jon si zvedl na hlavu kápi svého těžkého plašte a pobídl koně do klusu. Když s Duchem po boku vyjel ven, Černý hrad byl tichý a nehybný. Věděl, že na Zdi za ním hlídkují muži, ale jejich oči byly upřené na sever, ne na jih. Nikdo ho neviděl odjet, nikdo kromě Sama Tarlyho, škrábajícího se zpátky na nohy v prachu starých stájí. Doufal, že Sam si při pádu neublížil. Byl tak těžký a neohrabaný, bylo by mu to podobné, kdyby si zlomil zápěstí nebo vykloubil kotník, když mu uskakoval z cesty. "Varoval jsem ho," přesvědčoval Jon sám sebe nahlas. "S ním to stejně nemělo nic společného."
Ohnul svoji spálenou ruku, zavřel a otevřel zjizvené prsty. Stále ho bolely, ale byl to dobrý pocit mít z nich konečně sundané obvazy.
Měsíční světlo zalévalo stříbrem kopce, zatímco Jon sledoval klikatící se stuhu královské cesty. Potřeboval se dostat tak daleko od Zdi, jak jen to půjde, než si ostatní bratři uvědomí, že je pryč. Nazítří z královské cesty sjede a zamíří napříč po krajině, přes pole, lesy a potoky, aby setřásl pronásledovatele, ale nyní pro něj rychlost byla důležitější než zametání stop. Jako by nebyli schopní dovtípit se, kam má namířeno.
Starý medvěd byl zvyklý vstávat za prvního světla a Jon musel do svítání urazit tolik lig daleko od Zdi, kolik jen mohl, pokud ho Sam Tarly nezradí. Tlustý chlapec oplýval smyslem pro povinnost a snadno se dal vystrašit, ale měl Jona rád jako bratra. Když se ho budou ptát, Sam jim nepochybně řekne pravdu, ale Jon si nedokázal představit, že by se odvážil jít za strážnými v Králově věži, aby Mormonta probudili ze spánku.
Když se Jon ráno neobjeví, aby Starému medvědovi přinesl snídani z kuchyně, budou hledat v jeho cele a najdou v jeho posteli Dlouhý dráp. Bylo těžké nechat ho tam, ale Jon neztratil tolik cti, aby se odvážil vzít si ho s sebou. Dokonce ani Jorah Mormont to neudělal, když v nemilost! prchal z domova. Lord Mormont si určitě najde někoho jiného, kdo toho meče bude víc hoden. Jon se při pomyšlení na starého muže cítil velmi nepříjemně. Věděl, že jeho dezerce bude solí ve stále citlivé ráně pošpiněné cti rodu jeho synem. Říkal si, že to je ubohý způsob odplaty za jeho důvěru, ale nemohl si pomoci. Bez ohledu na to, co dělal, Jon-měl pocit, jako by někoho zrazoval.
Dokonce ani teď nevěděl, zda dělá čestnou věc. Jižané to měli snadnější. Ti měli svoje septony, se kterými mohli hovořit, někoho, kdo k nim promlouval o vůli bohů a pomáhal jim dobrat se toho, co je dobré a co zlé. Starkové však uctívali staré bohy, bezejmenné bohy, a pokud je i stromy srdce slyšely, nikdy jim neodpovídaly.
Když za ním zmizela poslední světla Černého hradu, Jon zpomalil tempo svojí klisny v chůzi. Měl před sebou dlouhou cestu a jenom jednoho koně, který ho na ní ponese. Podél cesty na jih se nacházely tvrze a rolnické usedlosti, kde by svoji klisnu mohl vyměnit za čerstvého koně, kdyby ho potřeboval, ale jenom tehdy, pokud klisna nebude zraněná nebo uštvaná.
Brzy bude potřebovat také nové šaty; se vší pravděpodobností je bude muset ukrást. Byl oděn v černém od hlavy k patě; ve vysokých jezdeckých kožených botách, kalhotách z hrubé látky a tunice, koženém kabátci bez rukávů, a těžkém vlněném plášti. Svůj meč a dýku měl zasunuté v pochvách z černé krtčí kůže a jeho drátěná košile s kapuci v brašně u sedla byla z černého kroužkového pletiva. Jakýkoli kousek toho oblečení pro něj mohl znamenat smrt, kdyby ho chytili. Na cizince oděného v černém pohlíželi s podezřením v každé vesnici a tvrzi severně od Šíje a lidé by si jej brzy začali divně prohlížet. Jon věděl, že jakmile vzlétnou havrani mistra Aemona, nikde nenajde bezpečné útočiště. Dokonce ani na Zimohradu. Bran by ho možná chtěl pustit dovnitř, ale mistr Luwin má víc rozumu. Zavřel by brány na závoru a poslal by Jona pryč a on by odjel. Raději se tím směrem vůbec nevydávat.
Přesto hrad jasně viděl ve své představivosti, jako by z něho odjel teprve včera; vysoké granitové zdi, Velkou síň s jejími vůněmi kouře, psů a opékajícího se masa, solár jeho otce, místnost ve věži, kde spával. Část v něm netoužila po ničem jiném než slyšet Braná znovu se smát, pojídat jeden z Gageových hovězích nebo slaninových koláčů, naslouchat staré chůvě, jak vypráví svoje příběhy o dětech lesa a Florianovi Bláznovi,
Kvůli tomu ale ze Zdi neutekl, odjel proto, že byl konec konců přece jen synem svého otce a Robbovým bratrem. Darovaný meč, dokonce i meč tak nádherný jako Dlouhý dráp, z něj Mormonta neudělá. Ani nebyl Aemonem Targaryenem. Třikrát se ten starý muž rozhodoval a třikrát volil čest, jenomže to byl on. Dokonce ani teď Jon nebyl schopný rozhodnout, zda mistr zůstal, protože byl slabý a zbabělý, nebo proto, že byl silný a čestný. Přesto chápal, co

starý muž myslel tím, když hovořil o bolesti z rozhodování; chápal to až moc dobře.
Tyrion Lannister tvrdil, že většina lidí by pravdu raději popřela, než by se s ní smířili, ale Jon s popíráním navždy skoncoval. Byl tím, kým byl; Jonem Sněhem, bastardem a křivopřísežníkem, bez matky, bez přátel a proklatý. Po zbytek svého života -ať bude jakkoli dlouhý - bude odsouzen k tomu, aby byl vyvrhelem, tichým mužem stojícím v ústraní, který se nikdy neodváží vyslovit svoje pravé jméno. Kamkoli v Sedmi královstvích zavítá, všude bude muset žít ve lži, jinak proti němu pozvedne ruku každý člověk. Na tom ale nezáleželo, pokud bude žít tak dlouho, aby mohl zaujmout místo po boku svého bratra a pomstít smrt svého otce.
Vzpomněl si na Robba, takového, jakého ho viděl naposledy, stojícího na nádvoří s vločkami sněhu roztávajícími v jeho zla-tohnědých vlasech. Jon by k němu přišel tajně, v přestrojení. Pokoušel se představit si výraz Robbova obličeje, když by se mu odhalil. Jeho bratr zavrtí hlavou, usměje se a řekne... řekne...
Nedokázal si ten úsměv představit. Jakkoli usilovně se snažil, neviděl ho. Zjistil, že myslí na zběha, kterému jeho otec sťal hlavu v den, kdy našli zlovlky. "Pronesl jsi slova," řekl mu tehdy lord Eddard. "Odříkal jsi přísahu, před svými bratry, před starými bohy i novými." Desmond a Tlustý Tom toho muže odtáhli k pařezu železostromů. Bran měl oči široké jako talíře a Jon mu musel připomenout, aby pevně svíral otěže svého poníka. Vzpomněl si na výraz na otcově obličeji, když mu Theon Greyjoy přinesl Led, na sprškru krve na sněhu, na způsob, jakým Theon kopl do hlavy, když se přikutálela k jeho nohám.
Napadlo ho, co by lord Eddard udělal, kdyby tím dezertérem byl jeho bratr Benjen namísto otrhaného cizince. Znamenalo by to pro něj nějaký rozdíl? Muselo by, určité, určitě... a Robb ho uvítá, zajisté.Musí, jinak...
Pouhé pomyšlení na to se stávalo téměř nesnesitelným. Hluboko v prstech, kterými svíral otěže, mu pulzovala bolest. Jon zabořil paty do slabin svého koně a zrychlil v cval, uháněje po královské cestě, jako by chtěl ujet svým pochybnostem. Smrti se nebál, ale takto zemřít nechtěl, svázán a smýkán a sťal jako obyčejný lapka. Pokud musí zemřít, ať je to s mečem v ruce, v boji proti otcovým vrahům. Nebyl opravdovým Starkem, nikdy jím nebyl, ale mohl by jako jeden z nich zemřít. Ať říkají, že Eddard Stark měl čtyři syny, ne tři.
Duch s ním udržoval tempo téměř půl míle, červený jazyk se mu houpal z tlamy. Jon přiměl klisnu zrychlit a muž a jeho kůň sklonili hlavy, zatímco vlk zpomalil, zastavil se, podíval se na ně očima rudě žhnoucíma v měsíčním svitu. Zmizel vzadu, ale Jon věděl, že ho bude následovat, svým vlastním tempem.
Mezi stromy před ním blikala po obou stranách cesty rozptýlená světýlka: Moleovo městečko. Když jím projížděl, zaštěkal pes a uslyšel hlasité zahýkání muly ze stáje, ale jinak bylo městečko tiché. Tu a tam skrze okenice na oknech pronikala záře ohňů, prosvítala dřevěnými laťkami, ale bylo jich jen pár.
Moleovo městečko bylo větší, než se zdálo, ale celé jeho tři čtvrtiny se nacházely pod zemí. v hlubokých tmavých sklepeních pospojovaných změtí tunelů. Byl tam dokonce i nevěstinec, z něhož na povrchu nebylo vidět nic než dřevěná kůlna ne větší než záchodek, s červenou lucernou visící nade dveřmi. Na Zdi muži děvkám říkali "zakopaný poklad". Napadlo ho, zda některý z jeho černých bratří je tam dole dnes v noci, zda doluje poklady. I to bylo porušením přísahy, ale zdálo se, že na to nikdo nedbá.
Teprve když byl hodný kus cesty za městečkem, Jon znovu zpomalil. Do té doby byli jak on, tak jeho klisna vlhcí potem. Sesedl, celý rozechvělý, s bolestí projíždějící mu spálenou rukou. Pod stromy ležely naváté závěje tajícího sněhu, jasné v měsíčním svitu, s odtékajícími potůčky vody, které vytvářely malá mělká jezírka. Jon si dřepl na bobek, dal ruce k sobě do tvaru misky a nastavil je proti tekoucí vodě. Roztátý sníh byl ledově studený. Napil se a pak si cákal vodu na obličej, dokud ho tváře nepálily. Prsty ho bolely víc než celé dny předtím a také mu pulzovala hlava. Dělám správnou věc, přesvědčoval sám sebe, tak proč se cítím tak zle?
Klisna byla zpěněná, a tak Jon vzal uzdu a chvíli ji jen vedl. Cesta tam byla stěží dost široká, aby po ní mohli jet dva jezdci vedle sebe, a její povrch byl narušený drobouckými potůčky a roztroušenými kameny. Ten úprk byl pěkně hloupý, jistá pozvánka ke zlomenému vazu. Jon se divil, co to do něho vjelo. To tolik pospíchá zemřít?
O kus dál mezi stromy jej přinutil vzhlédnout vzdálený výkřik jakéhosi vyděšeného zvířete. Klisna nervózně zaržála. Ulovil jeho vlk nějakou kořist? Přiložil si ruce k ústům. "Duchu!" zavolal, "Duchu, ke mně." Jedinou odpovědí mu bylo zamávání křídel za ním, když vzlétla sova.
Jon zamračeně pokračoval v cestě. Vedl svou klisnu půl hodiny, dokud neoschla. Po Duchovi nikde nebylo ani vidu, ani slechu. Jon by nejraději nasedl na koně a jel dál, ale ztracený vlk mu dělal starosti. "Duchu," zavolal znovu. "Kde jsi? Ke mně! Duchu!" V těch lesích nebylo nic, co by pro zlovlka, dokonce i jen napolo vzrostlého, mohlo představovat nebezpečí, snad jen kromě... Ne, Duch byl příliš chytrý, než aby zaútočil na medvěda, a pokud by někde nablízku byla vlčí smečka, Jon by je určitě slyšel výt.
Pomyslel si, že by se mohl najíst. Jídlo uklidní jeho žaludek a poskytne Duchovi šanci dostihnout ho. Zatím mu nic nehrozilo; Černý hrad dosud spal, Z brašny u sedla vylovil suchar, kus sýra a malé seschlé hnědé jablko. Vzal si také nasolené hovězí a plát slaniny, který ukradl v kuchyni, ale maso si nechá na ráno. Až bude dál, bude muset lovit, což ho zpomalí.
Jon seděl pod stromy a žvýkal svůj suchar a sýr, zatímco jeho klisna se pásla vedle královské cesty. Jablko si nechal nakonec. Už trochu změklo, ale jeho dužina byla stále kyselá a šťavnatá. Měl je sněžené až po ohryzek, když uslyšel zvuky: koně, ze severu. Jon rychle vyskočil a rozběhl se ke své klisně. Bude schopný ujet jim? Ne, byli příliš blízko, určitě by ho uslyšeli, a pokud přijíždějí z Černého hradu...
Odvedl svou klisnu dál od cesty, za hustý porost šedozelených strážních stromů. "Teď buď zticha," řekl jí šeptem a přikrčil se nízko k zemi, aby se podíval skrze větve. Pokud bohové budou laskaví, jezdci projedou kolem. Zřejmě to budou jen obyčejnílidé z Moleova městečka, farmáři na cestě na pole, třebaže jezdit na pole uprostřed noci...
Naslouchal zvuku kopyt, neúnavně zesilujícímu, když jezdci rychle cválali po královské cestě. Podle zvuku jich muselo být přinejmenším pét či šest. Jejich hlasy k němu doléhaly skrze stromy.

jistí, že jel tudy?"
Nemůžeme si být jistí."
"Mohl se vydat na východ, to přece víte. Nebo nalevo z cesty, aby jel přes les. To bych na jeho místě udělal já."
"Potmě? To je pěkně hloupé. Kdybys nespadl z koně a nezlomil si vaz, ztratil by seš, a než by vyšlo slunce, stočil by seš zpátky ke Zdi."
"Já rozhodně ne," opáčil Grenn nevrle. "Já bych jel rovnou na jih, jih poznáte podle hvězd."
"A co kdyby obloha byla zatažená?" zeptal se Pyp.
"Tak bych tam nejel,"
Ozval se další hlas. "Víte, kde byl bych/rf, kdybych byl na jeho místě? Byl bych v Moleově městečku a doloval tam zakopaný poklad." Žábův ostrý smích se odrážel ozvěnou mezi stromy. Jonova klisna tiše zaržála.
"Ztichněte, všichni," okřikl je Haider. "Zdálo se mi, že jsem něco slyšel,"
"Kde? Já neslyšel nic." Koně zastavili.
"Ty neslyšíš ani sám sebe, když prdíš."
"To tedy slyším," namítl Grenn.
"Ticho!"
Všichni ztichli a naslouchali. Jon zjistil, že zadržuje dech. Sam, pomyslel si. Neodvážil se jít za Starým medvědem, ale nešel ani do postele. Probudil ostatní chlapce. Budiž všichni prokláti. Pokud do svítání nebudou zpátky ve svých postelích, budou je taky považovat za zběhy. Co si vlastně myslí, že dělají?
Jejich mlčení se táhlo dál a dál, snad donekonečna. Z místa, kde se Jon krčil, viděl mezi větvemi nohy jejich koní.
Konečně promluvil Pyp. "Co jsi slyšel?"
"Já nevím," připustil, "Nějaký zvuk, myslel jsem, že by to mohl být kůň, ale..."
"Nic tam není."
Koutkem oka Jon zahlédl bledý tvar klouzající mezi stromy. Listy zaševelily a Duch vyskočil z šera tak náhle, že se Jonova klisna polekala a znovu zařehtala. "Tamhle!" vykřikl Haider.
"Já to slyšel taky!" "Zrádče," řekl Jon zlovlkovi, když se vyhoupl do sedla. Nasměroval klisnu mezi stromy a vyrazil, jenomže oni ho dostihli, než stačil ujet deset stop.
Jone!" volal za ním Pyp.
"Zastav!" křičel Grenn. "Nedokážeš nám všem ujet."
Jon se otočil, aby k nim stanul tváří, a tasil svůj meč. "Jeďte pryč. Nechci vám ublížit, ale udělám to, když budu muset."
"Jeden proti sedmi?" Haider jim pokynul. Hoši se rozptýlili, obklopili ho.
"Co ode mě chcete?" ptal se Jon.
"Chceme tě odvést zpátky tam, kam patříš," řekl Pyp.
"Patřím ke svému bratrovi."
"My jsme teď tvoji bratři," řekl Grenn.
"Sám víš, že když tě chytí, useknou ti hlavu," vložil se do rozhovoru Žába a nervózně se zasmál, "To, co děláš, je tak hloupé, jako by si to vymyslel Pra tur."
"Já bych nic takového nikdy neudělal," hájil se Grenn. "Já nejsem křivopřísežník. Odříkal jsem slova a myslel jsem je vážně."
"Já taky," řekl jim Jon. "Copak to nechápete? Oni zavraždili mého otce. Je válka, můj bratr Robb bojuje v říčních krajinách -"
"My to víme," řekl Pyp vážně. "Sam nám všechno řekl,"
"To s tvým otcem je nám velice líto," řekl Grenn, "ale na tom nezáleží. Jakmile jsi jednou odříkal slova, nemůžeš odejít, ať se děje cokoli,"
"Já musím" řekl Jon prudce.
"Řekl jsi slova," připomněl mu Pyp. "Moje stráž začíná, řekl jsi. "Neskončí až do mé smrti."
"Budu žít a zemřu na svém stanovišti," dodal Grenn s přikývnutím.
"Nemusíte mi to říkat, znám ta slova stejně dobře jako vy." Byl nyní rozezlen. Proč ho nenechají v klidu odjet? Jenom to dělají o to těžší.
"Jsem meč v temnotě," zaintonoval Haider.
"Jsem strážce na zdech," pípl Žába.
Jon je proklel všechny do jednoho. Nevšímali si toho. Pyp Popohnal svého koně blíž a zarecitoval: "Jsem oheň, který hoří větrně, světlo, které přináší úsvit, roh, který probouzí spící, stít, co střeží říše lidí."
"Nepřibližujte se ke mně," varoval je Jon, oháněje se svým mečem. "Myslím to vážně, Pype." Dokonce na sobe ani neměli zbroj, mohl by je rozsekat na kusy, kdyby musel,
Matthar, který ho objel, se připojil k chdru ostatních. "Svěřuji svůj život a čest Noční hlídce."
Jon kopl svoji klisnu do slabin a otočil se s ní dokola. Chlapci teď byli všude kolem něho, obklíčili ho ze všech stran.
"Pro tuto noc..." Haider k nim přicválal zleva.
"... a pro všechny noci, které přijdou," dořekl Pyp. Natáhl se k otěžím Jonovy klisny. "A teď se rozhodni: buď mě zabij, nebo se vraí se mnou."
Jon zvedl svůj meč... a bezmocně ho spustil. "Buďte prokláti," řekl, "Buďte všichni prokláti."
"Máme ti svázat ruce, nebo nám dáš svůj meč a pojedeš s námi dobrovolně?" zeptal se Haider.
"Neuteču, pokud máte strach z toho." Duch mezi ně vyběhl zpoza stromů a Jon se na něho zamračil. "Pramálo jsi mi pomohl," řekl mu. Hluboké rudé oči se na něho vědoucně podívaly.
"Měli bychom si pospíšit," řekl Pyp. "Pokud nebudeme zpátky do svítání. Starý medvěd nám všem nechá useknout

hlavy."
Z cesty zpátky si toho Jon Sníh pamatoval málo. Připadala mu kratáinež cesta na jih, možná proto, že myslí prodléval jinde. Pyp udával tempo, cval, chůzi, klus a pak znovu cval. Projeli Moleovým městečkem, kde rudá lucerna nade dveřmi nevěstince již dávno nesvítila. Měli dobrý čas. Úsvit byl stále ještě hodinu vzdálený, když před nimi Jon zahlédl věže Černého hradu, temné proti bledé nezměrnosti Zdi. Tentokrát mu nepřipadal jako domov.
Jon si říkal, že ho mohou odvést zpátky, ale nemohou ho přinutit zůstat. Válka neskončí zítra, ani dalšího dne, a jeho přátelé ho nemohou hlídat ve dne v noci. Vyčká příležitosti, a pak, až přestanou být tak ostražití, uteče znovu. Příště se královské cestě vyhne. Může jet podél Zdi na východ, možná celou cestu až k moři, delší trasou, ale bezpečnější. Nebo dokonce na západ, do hor, a pak na jih přes průsmyky. Byla to cesta divokých, namáhavá a nebezpečná, ale alespoň by ho nikdo nesledoval. Ani omylem by nesjel blíž než do stovky lig od Zimohradu nebo královské cesty.
Samwell Tarly ho očekával ve starých stájích, schoulený na zemi na kupce sena, příliš vystrašený, než aby mohl spát. Vstal a oprášil se. "Já... jsem rád, že tě našli, Jone."
"Já nejsem," řekl Jon, když sesedal.
Pyp seskočil ze svého koně a znechuceně pohlédl na rozední-vající se oblohu. "Pomoz nám postarat se o koně, Same," poprosil ho malý chlapec. "Díky tady lordu Sněhoví před sebou máme dlouhý den a za sebou žádný spánek."
Když se rozednilo, Jon odešel do kuchyně, tak jak to dělal každého rána. Tříprstý Hobb neřekl nic, když mu dával snídani pro Starého medvěda. Dnes to byla tři vejce vařená natvrdo, s opečeným chlebem a plátkem šunky a miska scvrklých švestek. Jon jídlo odnesl do Královy věže. Mormonta našel na okenním sedátku v jeho komnatě, kde cosi psal. Jeho havran chodil sem a tam po jeho ramenou a skřehotal: "Zrní, zrní, zrní." Jakmile Jon vstoupil, pták zakrákal, "Polož jídlo na stůl," řekl Starý medvěd, když vzhlédl, "Dal bych si pivo."
Jon otevřel okenici, vzal z venkovní římsy džbán vychlazeného piva a naplnil jím roh. Hobb mu dal citron, stále ještě chladný ze Zdi. Jon jej zmáčkl v dlani a šťáva mu začala prýštit mezi prsty. Mormont pil citron v pivě každý den, a tvrdil, že jen diky tomu má ještě všechny zuby.
"Určitě jsi svého otce měl rád," řekl Mormont, když mu Jon přinesl roh s pivem. "Věci, které máme rádi, nás Často ničí. chlapče. Pamatuješ si, kdy jsem ti tohle řekl?"
"Pamatuju," odpověděl Jon zachmuřeně. Nechtělo se mu mluvit o otcově smrti, dokonce ani s Mormontem.
"Snaž se nikdy na to nezapomenout. Je to obtížná pravda, ale drž se jí pevně. Přines mi můj talíř. To je zase šunka? Ať si je. Vypadáš unaveně. To byl tvůj noční výlet tak vyčerpávající?"
Jon polkl. Uvědomil si, jak má vyschlé hrdlo. "Ty to víš, pane?"
"Víš," řekl havran v ozvěně z Mormontova ramene. "Víš."
Starý medvěd si odfrkl, "Myslíš, že mě vybrali za lorda velitele Noční hlídky proto, že jsem tupý jako pařez, Sněhu? Aemon mi řekl, že utečeš. Já mu na to řekl, že se vrátíš. Znám svoje muže... a svoje chlapce taky. Čest tě vyhnala na královskou cestu... a čest tě přivedla zpátky."
"To moji přátelé mě přivedli zpátky," namítl Jon.
"Řekl jsem snad, že to byla tvoje čest?" Mormont si prohlížel svůj talíř.
"Oni zabili mého otce. Očekával jsi snad ode mne, že nic neudělám?"
"Mám-li být upřímný, očekával jsem, že uděláš přesně to, co jsi udělal," Mormont si dal do úst švestku, vyplivl pecku. "Nařídil jsem, aby tě hlídali. Viděli tě odjíždět. Kdyby tě tvoji bratři nepřivedli zpátky, chytili by tě po cestě a nebyli by to tvoji přátelé. Pokud bys ovšem neměl koně s křídly jako havran. Máš ho snad?"
"Ne." Jon si připadal jako blázen.
"Škoda, takový kůň by se nám mohl hodit."
Jon se napřímil. Říkal si, že zemře dobře; alespoň to dokáže. "Znám trest za dezerci, můj pane. Nebojím se zemřít."
"Zemřít!" zakrákal havran.
"Ani žít, jak doufám," řekl Mormont, který dýkou ukrojil kousek šunky a nabídl ji havranovi. "Nedezertoval jsi - zatím. Stojíš tady. Kdybychom měli stít hlavu každému chlapci, co si v noci vyjede do Moleova městečka, Zeď by už střežili jen duchové. Ale možná máš v úmyslu pláchnout znovu za svítání, nebo za čtrnáct dní ode dneška. Je to tak? Děláš si takové naděje, chlapče?"
Jon mlčel,
"Myslel jsem si to." Mormont loupal skořápku vařeného vejce. "Tvůj otec je mrtvý, chlapče. Myslíš si snad, že ho dokážeš oživit?"
"Ne," odpověděl zamračené.
"Tak vidíš," řekl Mormont. "Viděli jsme, jak mrtví přicházejí zpátky, ty i já, a není to nic, co bychom chtěli vidět znovu." Zhltl vejce na dvě kousnutí a vyplivl mezi zuby zapomenutý kousek skořápky. "Tvůj bratr je v poli s celou armádou severu stojící za ním. Kterýkoli z jeho lordů vazalů velí více mečům, než najdeš v celé Noční hlídce. Proč si myslíš, že potřebují zrovna tvoji pomoc? To jsi tak mocný válečník nebo máš v kapse měchohub-ce, aby začaroval tvůj meč?" Jon na to neměl odpověď. Havran klofal do vejce, rozbíjel skořápku. Prostrčil zobák skrze otvor a začal vytahovat kousky bilku a žloutku.
Starý medvěd si povzdechl, "Nejsi jediný, koho se tahle válka dotkla. Ať se mi to líbí. či ne, moje sestra táhne v armádě tvého bratra, ona a její dcery, oděné v mužské zbroji. Maege je šedovlasá stará dračice, umíněná, prchlivá a svéhlavá. Abych pravdu řekl, stěží tu neřádnou ženštinu dokážu vystát, což ovšem neznamená, že moje mrzká láska vůči ní je o něco menší než láska, kterou ty chováš ke svým nevlastním sestrám." Zamračený Mormont si vzal poslední vejce a stiskl je v dlani, dokud skořápka nepraskla. "Nebo možná je. Ať je jakákoli, byl bych plný žalu, kdyby byly zabity, a přesto mne nevidíš, že bych jim pospíchal na pomoc. Odříkal jsem slova, stejně jako ty. Moje místo je tady... Kde je tvoje, chlapče?"

Já žádné místo nemám, chtěl Jon ncijdjsem bastard. Nemám žádná práva, žádné jméno, žádnou matku a teď už dokonce ani otce. Ta slova ale nepřicházela. "Já nevím."
"Já ale vím," řekl lord velitel Mormont. "Zvedají se studené vichry, Sněhu. Stíny za Zdí se prodlužují. Cotter Pyke píše o rozsáhlých stádech sobů směřujících na jih a na východ k moři, a také o mamutech. Říká, že jeho muži objevili obrovské, ne-stvůrné otisky chodidel ani ne tři lígy od Východní hlídky. Průzkumníci ze Stínové věže našli celé vesnice vylidněné, a za nocí. říká ser Denys, vídají ohně v horách, obrovské hranice, které hoří od soumraku do svítání. Quorin Půlruký zajal v hlubinách Rokle muže a ten přisahá, že Mance Nájezdník shromažďuje lidi v nějaké nové, tajné pevnosti, kterou si vybudoval. Proč, to vědí jen bohové. Myslíš, že tvůj strýc Benjen byl jediným průzkumníkem, kterého jsme během uplynulého roku ztratili?"
"Ben Jen," zakrákal havran, nakláněje hlavu. Ze zobáku mu visely kousky vejce. "Ben Jen. Ben Jen."
"Ne," řekl Jon. Byli i další. Příliš mnoho dalších.
"Myslíš si, že válka tvého bratra je důležitější než naše?" obořil se na něj starý muž.
Jon se kousl do rtu. Havran na něj zamával křídly. "Válka, válka, válka, válka," zazpíval,
"Není." řekl mu Mormont. "Bohové, spaste nás, chlapče, nejsi přece slepý a nejsi hloupý. Když mrtví přicházejí lovit za nocí. myslíš, že záleží na tom, kdo sedí na Železném trůně?"
"Ne." Takto o tom Jon nepřemýšlel.
"Tvůj lord otec tě poslal k nám, Jone. Proč to udělal, kdo to ví?"
"Proč? Proč? Proč?" volal havran.
"Jediné, co vím, je to, že v žilách Starků proudí krev Prvních lidí. První lidé postavili Zeď a říká se, že si pamatovali věci dávno zapomenuté. A to tvoje zvíře... Zavedlo nás k mrtvolám, varovalo tě před tím mrtvým mužem na schodech. Ser Jaremy by to nepochybně nazval shodou okolností, jenomže ser Jaremy je mrtvý a já nejsem." Lord Mormont si hrotem své dýky nabodl kousek šunky. "Já si myslím, že ti bylo předurčeno být tady, a chci, abys ty a ten tvůj vlk byli s námi, až vyrazíme za Zeď."
Jonovi při jeho slovech přejel po zádech mráz vzrušení. "Za Zeď?"
"Slyšel jsi mne. Mám v úmyslu najít Bena Starka, živého či mrtvého." Žvýkal a polykal. "Nebudu tady nečinně sedět a čekat na sněhy a ledové vichry. Musíme vědět, co se děje. Tentokrát pojede Noční hlídka v celé armádě, proti králi za Zdí. proti Jiným a čemukoli dalšímu, co tam venku možná čeká. Mám v úmyslu sám se ujmout veleni." Namířil svou dýku na Jonův hrudnfk. "Podle zvyku je majordomus lorda velitele také jeho panošem, ale nechci se každého rána probouzet s obavami, zda jsi opět neutekl. Takže od tebe dostanu odpověď, lorde Sněhu, a chci ji slyšet hned. Jsi bratr Noční hlídky, nebo jen bastard, co si chce hrát na válku?"
Jon Sníh se napřímil a zhluboka se nadechl. Odpusite mi, otče, Robbe, Arya, Brané... odpusťte mi, nemohu vám pomoci. On má pravdu. Moje místoje tady. "Jsem... tvůj, můj pane, tvůj člověk. Přísahám, že už nikdy neuteču."
Starý medvěd si odfrkl, "Dobrá. Teď si jdi připnout svůj meč."
CATELYN
Zdálo se, jako by to bylo už před tisíci lety, kdy Catelyn Stark vezla svého maličkého synka z Řekotočí, kdy v malém člunu přeplula Rejdivý proud, aby započala jejich cestu na sever na Zimohrad. A byl to Rejdivý proud, přes který putovali domů i nyní. třebaže ten chlapec na sobě měl drátěnou košili a plátovou zbroj místo plenek.
Robb seděl na přídi s Šedým větrem, ruku položenou na zlovlkově hlavě, zatímco muži se opírali do vesel, Theon Greyjoy byl s ním. Její strýc Brynden přijede za nimi druhým člunem, s Velkým Jonem a lordem Karstarkem.
Catelyn si vybrala místo na zádi. Uháněli dolů po Rejdivém proudu, přívalem vod se nechali unášet kolem mocné Kolové věže. Šplouchání a dunění velkého vodního kola uvnitř věže bylo zvukem jejího dětství, který na Catelynině tváři vykouzlil smutný úsměv. Z pískovcových stěn hradu se vykláněli sloužící a vojáci a volali její jméno i Robbovo a také provolávali: "Zimohrad!" Z každého cimbuří se ve větru třepetaly praporce rodu Tullyů: vymrštěný pstruh, stříbrný na zvlněném modrorudém poli. Byl to dojímavý pohled, a přesto nepozvedl její srdce. Napadlo ji, zda její srdce ještě vůbec někdy něco pozvedne. Och, Nede...
Pod Kolovou věží prudce zatočili a prodírali se vířící vodou. Muži se opírali do vesel. Před nimi se objevil široký oblouk Vodní brány a Catelyn uslyšela řinčení těžkých řetězů, když byla zvedána nahoru velká železná padací mříž. Stoupala pomalu, zatímco se přibližovali, a Catelyn viděla, že její dolní polovina je rudá rzí. Když pod ní projížděli, ze spodní hrany na ně odkapávalo hnědé bláto a ostnaté hroty byly pouhé palce nad jejich hlavami, Catelyn hleděla vzhůru na mříže, divila se, jak hluboko se zažrala rez, a přemýšlela o tom, zdy by padací mříž vydržela náraz beranidla a zda by neměla být vyměněna. Podobné myšlenky jí v uplynulých dnech nedávaly pokoj ani na chvíli.
Projížděli pod obloukem brány a kolem zdí. vplouvali ze slunečního svitu do stínu a zase zpět. Všude kolem nich byly uvázány čluny velké i malé, připevněné k železným kruhům zasazeným v kameni. Na vodním schodišti čekali strážní jejího otce s jejím bratrem. Ser Edmure Tully byl urostlý mladý muž s rozcuchanou hlavou plnou zlatohnědých vlasů a s ohnivě rudým vousem. Hrudní plát jeho zbroje byl poškrábaný a pomačkaný z bitvy, jeho modrorudý plášť na sobě měl skvrny od krve a kouře. Po jeho boku stál lord Tytos Blackwood, tvrdý chlapík s nakrátko zastřiženým knírem v barvě soli a pepře a skobou místo nosu. Jeho jasně žluté brnění bylo vykládáno černým jantarem v důmyslně propracovaných vzorech hroznů a listů a z ramen mu splýval plášť ušitý z havraních per. Byl to právě ser Tytos, který velel skupině, jež osvobodila jejího bratra z lannisterského zajetí.
"Přitáhněte je ke břehu," poručil ser Edmure. Tři muži seběhli dolů po schodech a stojíce po kolena hluboko ve vodě, přitáhli člun dlouhými háky. Když Šedý vítr vyskočil ven, jeden z nich hák upustil, zvrátil se dozadu, zakopl a přistál v řece, kde zůstal sedět ve vodě. Ostatní se dali do smíchu, ale muž dál měl na obličeji bázlivý výraz. Theon Greyjoy přeskočil přes bok člunu, uchopil Catelyn kolem pasu, zvedl ji a postavil ji na suchý schod nad ním. Kolem jeho vysokých jezdeckých bot vířila černá voda.

Edmure sešel dolů po schodech, aby ji objal, "Drahá sestro," spustil drsným hlasem. Měl hluboké modré oči a ústa stvořená k úsměvům, ale nyní se neusmíval. Vypadal znaveně a vyčerpaně, poznamenaný válkou a přepadlý vypětím. Kolem krku, kde byl zraněn v bitvě, měl obvaz. Catelyn ho prudce stiskla do náruče.
"Tvůj zármutek je mým, Cat," řekl, když se od sebe oddělili. "Když jsme se doslechli o lordu Eddardovi... Lannisterové za to zaplatí, to ti přísahám, dočkáš se své pomsty."
"Vrátí mi to Neda zpátky7" iekla ostře. Rána byla stále příliš hluboká, než aby dokázala reagovat mírněji. Na Neda teď myslet nemůže. Nebude. Nepomohlo by to. Musí být silná. "To všechno počká. Nyní musím navštívit otce."
"Očekává tě ve svém soláru," řekl Edmure.
"Lord Hoster je upoutaný na lůžko, moje paní," vysvětloval majordomus jejího otce. Kdy ten dobrý muž tak zestárl a zeše-divěl? "Nařídil mi, abych tě k němu neprodleně přivedl,"
"Odvedu ji tam." Edmure ji doprovodil po vodním schodišti a přes dolní nádvoří, kde Petyr Baeliš a Brandon Stark kdysi zkížili meče v souboji o její přízeft. Nad nimi se tyčily masivní pískovcové zdi věže. Když procházeli dveřmi mezi dvěma strážnými v přílbách se znakem ryby, zeptala se-. "Jak zle na tom je?" l ve chvíli, kdy mu svou otázku kladla, byla plna obav z odpovědi,
Edmurův výraz byl vážný. "Mistři říkají, že s námi už dlouho nepobude. Bolest je... neustálá a silná."
Naplnil ji slepý hněv, hněv na celý svět, na bratra Edmura, na sestru Lysu a na Lannistery, na mistry, na Neda a na otce, a na obludné bohy, kteří jí chtěli oba muže vzít. "Měl jsi mi to říct," vyhrkla. "Měl jsi mi poslat vzkaz ihned, jakmile seš to dozvěděl,"
"On to zakázal. Nechtěl, aby jeho nepíátelé věděli, že umírá. S říší zmítanou takovými starostmi měl strach, že kdyby Lannisterové měli podezření, jak špatně na tom je..."
že by mohli zaútočit?" dopověděla to Catelyn tvrdé za něj.
Všechno (oje tvoje dílo, tvoje, šeptal hlas v jejím nitru. Kdybys to sama nezačala tím, že seš zmocnila Skřeta...
V tichosti vystupovali vzhůru po točitém schodišti.
Věž byla trojstranná jako Řekotočí samotné a solár lorda Hos-tera také byl trojúhelníkovitého tvaru, s kamenným balkonem, který vyčníval na východě jako ptíď velké pískovcové lodi. Odtamtud pán hradu mohl shlížet dolů na svoje zdi a hradby a ještě dál, až tam, kde se setkávaly vody Rudého bodec a Rejdlvého proudu. Přestěhovali postel jejího otce na balkon. "Rád sedává na slunci a dívá se na řeky," vysvětloval Edmure. "Otče, podívej se, koho jsem ti přivedl. Cat se na tebe přišla podívat..."
Hoster Tully byl vždycky velkým mužem; vysokým a širokým v mládí, statným, když stárl. Nyní jí připadal scvrklý, všechny svaly a maso z jeho kostí jako by se rozpustily. Dokonce i jeho obličej se propadl. Když ho Catelyn viděla posledně, jeho vlasy a vous byly hnědé, potřísněné šedí. Nyní byly bílé jako sníh.
Jeho oči se při zvuku Edmurova hlasu otevřely. "Kočička," zamumlal, hlasem slabým a zkresleným bolestí. "Moje kočička." Jeho obličejem přelétl rozechvělý úsměv a jeho ruce se natáhly k jejím. "Vyhlížel jsem tě..."
"Nechám vás o samotě, abyste si mohli popovídat," řekl její bratr, a než odešel, políbil otce lehce na čelo.
Catelyn poklekla a vzala otcovu ruku do své. Byla to velká ruka, ale nyní bezmasá, pod kůží se volně pohybovaly kosti a všechna síla z ní vyprchala. "Mel jsi mi to vzkázat," řekla. "Jezdec, havran..."
"Jezdci padají do zajetí a byvafi vyslýcháni," odpověděl, "Havrany sestřelují..." Zmocnil se ho záchvat bolesti a jeho prsty prudce sevřely její. "Mám v břiše kraby... a štípou, stále jen Štípou, ve dne v noci. Mají ostrá klepeta, ti krabi. Mistr Vymaň mi dělá snové víno, makové mléko... Hodně spím, ale chtěl jsem být vzhůru, abych tě viděl, až sem přijdeš. Měl jsem strach, když Lannisterové zajali tvého bratra, s těmi tábory kolem nás... Měl jsem strach, že odejdu, než tě budu moci znovu spatřit... měl jsem takový strach..."
"Jsem tady, otče," uklidňovala ho. "S Robbem, mým synem. Ten tě také bude chtít vidět."
"Tvůj chlapec," zašeptal, "Měl moje oči, vzpomínám si..."
"Měl je a má. A přivedli jsme Jaimeho Lannistera, v železech. Řekotočí je zase svobodné, otče."
Lord Hoster se usmál, "Já to viděl. Minulé noci, když to začalo, poprosil jsem je... Musel jsem to vidět. Odnesli mě do strážnice. Díval jsem se z hradeb. Ach, bylo to krásné... Na vlnách byly vidět pochodně, slyšel jsem výkřiky nesoucí se přes řeku, sladké výkřiky, když ta jejich obléhací věž spadla na zem, bohové... V tu chvíli bych zemřel, a rád, kdybych jen mohl nějdřív vidět vás děti. Byl to tvůj chlapec, kdo to udělal? Byl to tvůj Robb?"
"Ano," odpověděla Catelyn, nevýslovně hrdá. "Byl to Robb... a Brynden. Tvůj bratr je tu s námi, můj pane."
"Ten?" Hlas jejího otce byl slabým šepotem. "Černá ryba... se vrátil, Z Údolí?"
"Ano."
"A Lysá?" Studený vítr rozčechral chmýří jeho bílých vlasů. "Bohové, buďte laskaví... Ona se taky vrátila?"
Jeho hlas byl tak plný naděje a touhy, že bylo těžké říci mu pravdu, "Ne. Je ml to líto..."
"Och." Jeho obličej se bolestně zkřivil a světlo v jeho očích pohaslo. "Doufal jsem, rád bych ji ještě viděl předtím, než..."
"Je se svým synem v Orlím hnízdě."
Lord Hosier znaveně přikývl, "Je to ted" lord Robert, když je nebohý Arryn pryč... Vzpomínám si,.. Proč nepřišla s tebou?"
"Má strach, můj pane. V Orlím hnízdě se cítí bezpečná." Políbila ho na vrásčité čelo. "Robb už určitě čeká. Chtěl bys ho vidět? A Bryndena?"
"Tvůj syn," zašeptal, "Ano. Catyino dítě... Vzpomínám si, že když se narodil, měl moje oči. Přiveď ho... ano."
"A tvého bratra?"
Její otec pohlédl do dáli za řeku. "Černá ryba," řekl, "Už se oženil? Vzal si nějakou... dívku za ženu?"
Dokonce i na smrtelném loži, pomyslela si Catelyn smutně. "Neoženil se. Ty to víš, otče. Neožení se nikdy."

"Já mu to říkal,.. Poroučel jsem mu to. Ožeň se! Byl jsem jeho lordem. On to ví. Bylo to moje právo dohodnout mu sňatek. Dobrý sňatek. Z Redwynů. Starý rod. Sladká dívka, pěkná, nevinnost sama... Bethany, ano. Ubohé dítě. Stále na něho čeká. Ano. stále..."
"Bethany Redwyne se před lety provdala za sera Rowana," připomněla mu Catelyn. "Má s ním tři děti."
"l přesto," zamumlal lord Hoster. "l přesto. Vykašlat se na tu dívku. Na Redwyny. Vykašlat se na mě. Byl jsem jeho lord, jeho bratr... Ta zatracená Černá ryba. Měl jsem i jiné nabídky. Děvče lorda Brackena, Waldera Freye, kteroukoli z těch tří. říkal... Oženil se? Za někoho? Za kohokoli?" "Za nikoho," odpověděla Catelyn, "ale přesto urazil mnoho lig, aby tě viděl, probojoval si cestu zpátky do Řekotočí. Ani já bych tady teď nebyla, kdyby nám ser Brynden nepomohl,"
"Vždycky to byl válečník." zachroptěl její otec. "To uměl. Rytíř brány, ano." Opřel se o polštář a zavřel oči, nesnesitelně unaven. "Pošli ho sem. Později. Nyní budu spát. Jsem příliš nemocný, abych se s ním hádal. Pošli ho sem později, Černou rybu..."
Catelyn ho jemně políbila, pohladila ho po vlasech a nechala ho tam, ve stínu jeho věže, s jeho řekami plynoucími hluboko pod ním. Usnul, než odešla ze soláru.
Když se vrátila zpátky na dolní nádvoří, ser Brynden Tully v mokrých botách stál na vodním schodišti a hovořil s kapitánem stráže Řekotočí. Okamžitě přešel k ní. "Je -?"
"Umírá," odpověděla. "Jak jsme se obávali."
V drsném obličeji jejího strýce se zřetelně zračila bolest. Prohrábl si prsty svoje husté šedivé vlasy. "Chce mě vidět?"
Přikývla. "Říká ale, že je příliš nemocný, než aby se s tebou mohl hádat."
Brynden Tully se Uchechtl, "A já jsem zas příliš starý voják, než abych tomu věřil, Hoster mi kvůli té Redwynovic holce bude peskovat, dokonce i když budeme zapalovat jeho pohřební hranici, proklatý budiž jeho kosti."
Catelyn se usmála, protože věděla, že to je pravda. "Nevidím tu Robba."
"Myslím, že šel s Greyjoyem do síně."
Theon Greyjoy seděl na lavici ve Velké síni Řekotočí, popíjel z rohu pivo a častoval domácí stráž jejího otce líčením masakru v Šeptajícím lese. "Někteří se snažili utéci, ale my jsme údolí vzali do kleští z obou stran a zaútočili jsme na ně ze tmy s meči a oštěpy. Lannisterové si museli myslet, že se na ně řítí Jiní, když se na ně vrhl ten Robbův vlk. Viděl jsem, jak jednomu muži urval ruku v rameni a jejich koně šíleli, jen když zachytili jeho pach. Ani nedokážu vypovědět, kolik mužů bylo sraženo -!"
"Theone," přerušila ho, "kde najdu svého syna?"
"Lord Robb šel navštívit boží háj, moje paní."
Přesně totéž by udělal Ned./? to syn svého otce, stejnou měrou jako můj, na to nesmím nikdy zapomenout. Och, bohové, Nede...
Našla Robba pod zeleným baldachýnem listoví, obklopeného vysokými sekvojemi a mohutnými starými jilmy, klečícího před stromem srdce, štíhlým čarostromem s obličejem spíš smutným než rozezleným. Svůj meč měl před sebou, zaražený hrotem do země, a rukama v rukavicích svíral jeho jílec. Kolem něj klečeli Velký Jon Umber, Rickard Karstark, Maege Mormont, Galbart Glover a další. Dokonce i Tytos Blackwood byl mezi nimi, ve svém velkém havraním plášti spadajícím mu z ramen. Toto jsou ti, kdo vyznávají viru ve staré bohy, uvědomila si. Sama sebe se ptala, ve které bohy v tyto poslední dny věří ona, a nedokázala na svou otázku nalézt odpověď.
Neposloužilo by to ničemu vyrušovat je v modlitbách. Bohové musí dostat svoji odměnu, dokonce i krutí bohové, kteří jí vzali Neda a chtějí jí vzít také jejího otce. Catelyn čekala. Větve vysokých stromů rozhýbával vítr vanoucí od řeky a Catelyn po své pravici viděla Kolovou věž s břečťanem plazícím se po její stěně. Jak tam tak stála, náhle ji zaplavil příliv vzpomínek. Její otec ji mezi těmito stromy učil jezdit na koni a tamhle je ten jilm, ze kterého Edmure spadl a zlomil si ruku, a tamhle, pod tím lou-bím, si ona a Lysá hráli s Petyrem na líbání.
Nevzpomněla si na to již celá léta. Jak mladí tehdy všichni byli - ne starší než Sansa, Lysá mladší než Arya a Petyr ještě mladší, a přesto dychtivý. Dívky si ho mezi sebou vyměňovaly, střídavě vážné a chichotající se. Ta vzpomínka se jí vybavila tak živě, že téměř cítila jeho upocené prsty na svých ramenou a vůni máty z jeho dechu. V božím háji máta rostla odjakživa a Petyr ji rád žvýkal. Byl to vždycky takový odvážný malý chlapec, samý problém. "Snažil se mi vsunout jazyk do úst," přiznala se Catelyn svojí sestře, když spolu pak byly o samotě. "Se mnou to dělal taky," zašeptala Lysá, plaše a bez dechu. "Líbilo se mi to."
Robb pomalu vstal, zastrčil svůj meč do pochvy a Catelyn zjistila, že přemýšlí o tom, zda její syn někdy políbil dívku v božím háji. Určitě to už udělal. Viděla Jeyne Poole, jak po něm vrhá sentimentální pohledy, a také některé služebné, dokonce i ty starší, osmnáctileté... Vedl armádu do války a zabíjel svým mečem, určitě už byl také políben. Zjistila, že jí vyhrkly slzy z očí. Zlostně si je otřela.
"Matko," řekl Robb, když ji tam uviděl stát. "Musíme svolat radu. Je třeba rozhodnout o důležitých věcech." "Tvůj dědeček by tě rád viděl," řekla mu. "Robbe, je velice nemocný."
"Ser Edmure mi to říkal. Je mi to líto, matko... Kvůli lordu Hosterovi a kvůli tobě. Nejdříve ale musíme zasednout. Přišel nám vzkaz z jihu. Renly Baratheon si dělá nárok na bratrovu korunu."
"Renly?" řekla šokována. "Myslela jsem, že to určitě bude lord Stannis..."
"To jsme si mysleli všichni, moje paní," ozval se Galbart Glover.
Válečný sněm zasedl ve Velké síni, u čtyř dlouhých stolů na kozách uspořádaných v narušeném čtverci. Lord Hoster byl příliš slabý, než aby se ho zúčastnil, spal na svém balkoně a snil o slunci nad řekami svého mládí. Ve vysokém křesle Tullyů seděl Edmure, s Bryndenem Černou rybou po svém boku a vazaly svého otce sedícími po jeho pravici a levici a podél bočních stolů. Zvěst o vítězství se donesla k přechodně uprchlým lordům Trojzubce a přivedla je zpátky. Dostavil se Karyl Vance, nyní lord, když jeho otec zahynul pod Zlatým zubem. Ser Marq Piper byl s ním a přivedli také Darryho, syna sera Raymuna, chlapce ne staršího než Bran. Lord Konos Bracken přijel z ruin Kamenného plotu, zlostně

se mračící a povykující a posadil se tak daleko od Tytose Blackwooda, jak mu to jen stoly dovolovaly.
Lordi severu zaujali místa u stolu naproti nim, s Catelyn a Robbem sedícími Čelem proti jejímu bratrovi. Bylo jich méně. Velký Jon seděl po Robbově levici a vedle něj Theon Greyjoy; Galbart Glover a lady Mormont byli po Catelynině pravici. Lord Rickard Karstark, vyzáblý a s kruhy pod očima ve svém žalu, se na svoje místo posadil Jako člověk z noční můry. Jeho dlouhý vous byl nemytý a nečesaný. Zanechal dva syny mrtvé v Šeptajícím lese, a hovořilo se o třetím, jeho nejstarším, který vedl karstarkské kopiníky proti Tywlnu Lannisterovi na Zeleném bodci.
Jejich dohadování se táhlo dlouho do noci. Každý lord měl právo promluvit, a oni mluvili... a křičeli, nadávali, přesvědčovali, přemlouvali, žertovali, smlouvali, bouchali o stůl korbely, vyhrožovali, odcházeli pryč a vraceli se zamračení nebo s ústněvem. Catelyn tam seděla po celou tu dobu a všem jim naslouchala.
Roose Bolton při ústí hrázní cesty znovu sestavil dohromady zubožené zbytky jejich druhé armády. Ser Helman Tallhart a Walder Frey stále drží Dvojčata. Armáda lorda Tywina překročila Trojzubec a míří k Harrenovu. A v říši jsou dva králové. Dva králové a žádná dohoda.
Mnoho lordů vazalů chtělo okamžitě vytáhnout na Harrenov, utkat se s lordem Tywinem a jednou provždy skoncovat s lan-nisterskou mocí. Mladý, horkokrevný Marq Piper na ně naléhal, aby místo toho vyrazili na západ a zaútočili na Casterlyovu skálu. Ostatní však nabádali k trpělivosti. Řekotočí bylo situováno napříč přes lannisterské zásobovací linie, jak poukázal Jason Mallister; ať vyčkají na svou příležitost, znemožní lordu Tywinovi dostávat čerstvé odvedence a zásoby, zatímco sami budou posilovat svoji obranu a nechají odpočinout svoje unavené oddíly. Lord Blackwood nechtěl slyšet ani o jednom, ani o druhém. Nejdříve by měli dokončit to, co začali v Šeptajícím lese. Táhnout na Harrenov a přivést na jih také armádu Roosea Boltona. To, co Blackwood prosazoval, tomu Bracken odporoval, jako vždycky-, lord Jonos Bracken vstal a prohlásil, že by měli odpřisáhnout věrnost králi Renlymu a odpochodovat na jih, aby svoji armádu připojili k jeho,
"Renly není králem," namítl Robb. Bylo to poprvé, co její syn promluvil. Stejně jako jeho otec uměl naslouchat.
"Přece bys na trůně nechtěl nechat Joffreyho, můj pane," ozval se lord Galbart. "Připravil tvého otce o život."
"To ho činí zlým," odpověděl Robb. "Nevím ale, zda to činí Renlyho králem. Joffrey je stále Robertovým nejstarším manželským synem, takže trůn podle všech práv říše náleží jemu. Kdyby měl zemřít, a já mám v úmyslu postarat se o to, aby se tak stalo, má mladšího bratra. Tommen je další na řadě po Joffreym."
"Tommen je taky Lannister," vyštěkl ser Marq Piper.
"Máš pravdu," řekl Robb ustaraně. "Pokud ale ani jeden z nich nebude králem, jak jím může být lord Renly? Je Robertovým mladším bratrem. Bran se nemůže stát pánem Zimohradu přede mnou, a stejně tak Renly nemůže být králem před lordem Stannisem." Lady Mormont souhlasila. "Lord Stannis má na trůn větší nárok."
"Renly byl korunován," řekl Marq Piper. "Vysoká zahrada a Bouřlivý konec se za něj postavily a Domové také nebudou váhat. Pokud Zimohrad a Řekotočí přidají svoje síly k jeho, bude za sebou mít pět ze sedmi velkých rodů. Šest, pokud se rozhýbou Arrynové! Šest proti Skále! Moji lordi, do roka budeme mít jejich hlavy na kůlech, královny, toho chlapeckého krále, lorda Tywina, Skřeta, Králokata, sera Kevana, všech\ Tohle všechno získáme, když se připojíme ke králi Renlymu. Co naproti tomu má lord Stannis, že bychom to všechno měli zahodit?"
"Pravoplatný nárok," řekl Robb umíněně. Catelyn si pomyslela, že promluvil stejně odhodlaně jako jeho otec.
"Takže po nás chceš, abychom se veřejně přihlásili ke Stannisovi?" zeptal se Edmure.
"Já nevím," odpověděl Robb. "Modlil jsem se, abych věděl, co mám dělat, ale bohové mi neodpověděli. Lannisterové popravili mého otce jako zrádce a my všichni víme, že to byla lež, ale pokud je Joffrey pravoplatným králem a my proti němu budeme bojovat, budeme zrádci všichni."
"Můj lord otec by nabádal k opatrnosti," řekl starý ser Stevron s lasičím úsměvem Freye. "Vyčkejte, nechtě ty dva krále hrát si jejich hru o trůn. Až se svou válkou skončí, můžeme pokleknout před vítězem, nebo se mu postavit, podle toho, co si vybereme. Pokud Renly shromažďuje armádu, lord Tywin pravděpodobně uvítá příměří... a bezpečný návrat svého syna. Vznešení pánové, dovolte mi odvést ho do Harrenova a vyjednat dobré podmínky a výkupné..."
Jeho hlas byl přehlušen vzteklým řevem. "Zbabělce!" zahro-moval Velký Jon. "Když požádáme o příměří, budeme vypadat jako slaboši," prohlásila lady Mormont. "Proklálo budiž výkupné, my se Králokata vzdát nesmíme," vykřikl Rickard Karstark.
"Proč ne mír?" zeptala se Catelyn.
Lordi se na ni podívali, ale byly to Robbovy oči, které na sobě cítila, jeho a jen jeho. "Moje paní, oni zavraždili mého lorda otce, tvého manžela," řekl ponuře. Vytáhl z pochvy svůj meč a položil ho na stůl před sebe, lesklou ocel na hrubé dřevo. "Toto je jediný mír, který pro Lannistery mám." Velký Jon zaburácel na souhlas a ostatní muži také přidávali svoje hlasy, vykřikovali, tasili meče a bušili pěstmi do stolu. Catelyn čekala, dokud se nezklidnili. "Lord Eddard byl vaším lenním pánem, jenomže já jsem s ním sdílela lože a porodila jsem mu děti. Myslíte si, že jsem ho milovala méně než vy?" Její hlas se téměř zlomil žalem, ale Catelyn se dlouze nadechla a uklidnila se. "Robbe, kdyby ho ten meč dokázal přivést zpátky, nikdy bych ti nedovolila zasunout ho zpět do pochvy, dokud by Ned znovu nestál vedle mne, jenomže on je pryč a ani stovka Šeptajících lesů na tom nic nezmění. Ned je pryč a Daryn Hor-nwood a stateční synové lorda Karstarka a mnoho dalších dobrých mužů a žádný z nich se k nám nevrátí. Copak je zapotřebí dalších mrtvých?"
"Jsi žena, moje paní." zahřímal Velký Jon svým hlubokým hlasem. "Ženy těmto věcem nerozumějí."
"Jsi něžné pohlaví." dodal lord Karstark, s čerstvými brázdami žalu na svém obličeji. "Muž cítí potřebu pomstit se."
"Dej ml Cersei Lannister, lorde Karstarků, a ukážu ti, jak něžná žena dokáže být," odpověděla Catelyn. "Možná nerozumím taktice a strategii, ale vím, co je to marnost. Šli jsme do války, když lannisterské armády pustošily říční krajiny a Ned byl vězněm falešně obviněným ze zrady. Bojovali jsme, abychom bránili sami sebe a abychom mému manželovi vydobyli zpět svobodu.
Nu, to jedno je hotovo a to druhé je navždy mimo naši moc. Budu za Neda truchlit do konce svého života, ale musím

myslet především na živé. Chci zpátky svoje dcery, které stále má královna. Pokud budu muset vyměnit čtyři Lannistery za dva Starky, nazvu to dobrým obchodem a poděkuji bohům. Chci, abys byl v bezpečí. Robbe, a vládl na Zimohradu z křesla svého otce. Chci, abys žil normálním životem, políbil dívku, oženil se se ženou a zplodil syna. Chci, aby tomuhle už byl konec. Chci jít domů, moji lordi, a truchlit za svého manžela."
Když Catelyn domluvila, v síni panovalo hrobové ticho.
"Mír," řekl její strýc Brynden nakonec. "Mír je sladký, moje paní... Ale za jakých podmínek? Není dobré překovat meč v pluh, když ho nazítří budeš muset znovu kovat."
"Za co zemřeli Torrhen a můj Eddard, pokud se mám vrátit do Karské bašty a přinést s sebou jenom jejich kosti?" zeptal se Rickard Karstark.
"A navíc," dodal lord Bracken, "Gregor Clegane zpustošil moje pole, pozabíjel můj lid a Kamenný plot proměnil v kouřící ruinu. Mám teď ohnout koleno před těmi, kdo ho poslali? Zač jsme vůbec bojovali, pokud to všechno má být stejné jako předtím?"
Lord Blackwood s ním ke Catelynině překvapení a zklamání souhlasil, "A když vyjednáme mír s králem Joffreym, nebudeme pak zrádci v očích krále Renlyho? Co když jelen zvítězí nad lvem, kde se pak ocitneme my?"
"K čemukoli jinému se sami rozhodnete, já nikdy nebudu zvát Lannistera svým králem," prohlásil Marq Piper.
"Ani já ne!" vykřikl malý Darryův chlapec. "Já nikdy!"
A znovu začalo pokřikování a dohadovaní. Catelyn tam seděla plná zoufalství. Říkala si, že se jí podařilo dojít tak blízko. Téměř jí naslouchali, téměř... Ale ten okamžik byl pryč. Nebude žádný mír, žádná příležitost vzpamatovat se z těch strašlivých událostí, žádné bezpečí. Pohlédla na svého syna. Pozorovala ho, když naslouchal, jak se spolu lordi baví. když se mračil, pln starostí, a přesto ženat se svou válkou. Slíbil, že se ožení s dcerou Waldera Freye, ale ona před ním nyní zřetelně viděla jeho nevěstu.- meč, který před sebe položil na stůl.
Myslela na svoje dcery, říkala si, zda je ještě vůbec někdy uvidí, když tu povstal Velký Jon.
"MOJILORDI!" vykřikl hřmotným hlasem rozléhajícím se pod krovy síně. "Poslechněte si, co já říkám těm dvěma králům!" Odplivl si. "Renly Baratheon pro mne neznamená vůbec nic, a stejně tak Stannis. Proč by mi měli vládnout z nějakého květinového sídla ve Vysoké zahradě nebo Dorne? Co ti vědí o Zdi a vlčím lese nebo o mohylových hrobech Prvních lidí? Dokonce i jejich bohové jsou špatní. Jiní ať si vezmou také Lannístery, i těch mám plný břich." Sáhl dozadu nad svoje rameno a vytáhl z pochvy na svých zádech obrovský dvouruční meč. "Proč bychom si zase nemohli vládnout sami? Byli to draci, se kterými jsme vstoupili ve sňatek, a všichni draci jsou mrtví!" Ukázal svým mečem na Robba. "Tady sedí jediný král, před kterýmjtf hodlám ohnout koleno, moji lordi," zahřána!. "Král severu!"
A poklekl a položil svůj meč jej/mu synovi k nohám. "Za těchto podmínek jsem pro mír," řekl lord Karstark. "Tu svoji Rudou baštu i ten jejich Železný trůn ať si nechají." Vytáhl z pochvy svůj meč. "Král severu!" řekl a poklekl vedle Velkého Jona.
Maege Mormont vstala. "Král zimy!" zvolala a položila svůj ostnatý palcát vedle jejich mečů. A říční lordi také vstávali, Blackwood a Bracken a Mallister, rody, kterým nikdy nebylo vládnuto ze Zimohradu, a přesto je Catelyn viděla vstávat a tasit meče, poklekat a říkat stará slova, která nikdo v říši neslyšel po více než tři sta let, od té doby, co přišel Aegon Drak, aby Sedm království učinil jedním... Ale nyní byla slyšet znovu, zvonila mezi trámy síně jejího otce.
"Král severu!"
"Král severu!"
"KRÁL SEVERU!"
DAENERYS
Země byla rudá a vyprahlá a dobré dřevo se tam hledalo obtížně. Její pícníci se vraceli s pokroucenými kusy topolu, otýpkami větviček purpurového keře a snopky hnědé trávy. Porazili dva nejrovnější stromy, osekali z nich větve, sloupali jejich kůru, rozštípali je a polena naskládali do čtverce. Jeho střed vyplnili slámou, sloupanou kůrou, větvičkami a suchou trávou. Rakharo vybral z malého stáda, které jim zůstalo, hřebce; nebyl stejný jako rudý oř khala Droga, ale koní bylo málo. Ve středu čtverce mu dal sníst zvadlé jablko a vzápětí ho skolil jediným úderem sekery mezí oči.
Mirri Maz Duur se svázanýma rukama a nohama je pozorovala skrze prach a v jejích černých očích se zračil nepokoj.
"To nestačí jen zabít koně," otočila se k Dany. "Sama o sobě krev nic neznamená. Neznáš slova, abys mohla vykonat kouzlo, a chybí ti moudrost, abys na ně dokázala přijít. Myslíš si snad, že krvavá magie je dětská hra? Nazýváš mne maegi, jako by to byla nějaká nadávka, ale jediné, co to slovo značí, je moudrá. Ty jsi dítě s dětskou nevědomostí. Cokoli máš v úmyslu udělat, bude to k ničemu. Zbav mne těch pout a já ti pomohu."
"To maegino tlachání už mne unavuje," řekla Dany Jhogovi. Vzal na ni svůj bič a pak už byla boží žena zticha.
Nad mrtvolou koně postavili plošinu z osekaných polen; kmínků menších stromů, větví větších stromů a z nejsilnějších, nejrovnějších klacíků, jaké byli schopni najít. Pokládali dřeva z východu na západ, od směru východu slunce k západu. Na plošinu navršili majetek khala Droga: jeho velký stan, malované vesty, sedla a postroje, bič, který mu jeho otec daroval, když dospěl do věku muže, arakh. Aggo chtěl přidat také zbraně, které Drogovi pokrevní jezdci dali Dany jako svatební dary, ale ona to zakázala. "Ty patří mně," řekla jim, "a já si je chci ponechat." Na khalovy poklady naskládali další vrstvu větviček a na ni otýpky suché trávy.
Když se slunce šplhalo k zenitu, ser Jorah Mormont si ji vzal stranou. "Princezno..." začal,
"Proč mi tak říkáš?" pokárala ho Dany. "Můj bratr Viserys byl tvým králem, ne snad?"
"To byl, moje paní."
"Viserys je mrtvý. Já jsem jeho dědička, poslední krev rodu Targaryenů. Cokoli bylo jeho, náleží teď mně."
"Moje... královno," řekl ser Jorah a poklekl před ni. "Meč, který byl jeho, je nyní tvůj, Daenerys. A moje srdce rovněž, nikdy tvému bratrovi nepatřilo. Jsem jenom rytíř a nemám nic, co bych ti nabídl, pouze vyhnanství, ale prosím tě,

vyslyš mne. Nech khala Droga jít. Nezůstaneš sama. Slibuji ti to, nikdo tě do Vaes Dothrak neodvede, pokud tam sama nebudeš chtít jít. Nemusíš se připojit k dosh khaleenu. Pojed se mnou na východ. Yi Ti, Qarth a Nefritové moře, Ašaj u Stínu. Uvidíme všechny divy světa zatím neviděné a pít budeme vína, která nám bohové laskavě nabídnou. Prosím, khaleesi. Vím, co máš v úmyslu. Nedělej to. Nedělej,"
"Musím," řekla mu Dany. Dotkla se jeho obličeje, smutně, láskyplně. "Ty to nechápeš."
"Chápu, že jsi ho milovala," řekl ser Jorah hlasem zastřeným zoufalstvím. "Já také kdysi miloval svoji manželku, a přesto jsem s ní nezemřel. Jsi moje královna, můj meč je tvůj, ale nechtěj po mně, abych stál blízko tebe, až vystoupíš na Drogovu hranici. Nechci se dívat, jak hoříš."
"Tak z toho máš strach?" Dany ho lehce políbila na široké čelo. "Takové dítě zas nejsem, drahý sere."
"Ty nemáš v úmyslu zemřít s ním? Slibuješ to, moje královno?"
"Slibuji," odpověděla Společným jazykem Sedmi království, která jí po právu náležela. Třetí úroveň hranice byla z propletených větviček ne silnějších než prst, pokrytých suchými listy a větvemi. Pokládali je od severu k jihu, od ledu k ohni, a na ně vysoko navršili polštáře a spací rohože. Než byli se vším hotovi, slunce se začalo sklánět k západu. Dany svolala Dothraky k sobě. Zůstala jich necelá stovka. S kolika začínal Aegon? napadlo ji. Nezáleželo na tom.
"Vy budete můj khalasar" řekla jim. "Vidím tváře otroků. Dávám vám svobodu, odnímám vám pouta. Jděte, pokud si to přejete, nikdo vám neublíží. Když zůstanete, budeme jako bratři a sestry, manželé a manželky." Černé oči ji pozorovaly, ostražitě, bez výrazu. "Vidím děti, ženy, tváře zvrásněné věkem. Sama jsem včera byla dítětem. Dnes jsem ženou. Zítra budu stará. Každému z vás říkám, dejte mi svoje ruce a svoje srdce a vždycky tu pro vás bude místo." Otočila se ke třem mladým válečníkům svého khasu. "Jhogo, tobě dávám bič se stříbrnou rukojetí, který byl mým svatebním darem, a jmenuji té koem a žádám po tobě přísahu, že budeš žít a zemřeš jako krev mé krve, že pojedeš po mém boku, abys mne chránil před nebezpečím."
Jhogo vzal bič z jejích rukou. Jeho obličej byl zmatený. "Khaleesi," řekl váhavě, "takhle se to nedělá. To by mne zahanbilo, být pokrevním jezdcem ženy."
"Aggo," zvolala Dany, nevěnujíc Jhogovým slovům pozornost. Když se ohlédnu zpět, jsem ztracená. "Tobě dávám luk z dračí kosti, který byl mým svatebním darem." Byl dvojitě prohnutý, leskle černý a nádherný, větší než ona sama. "Jmenuji tě koem a žádám po tobě přísahu, že budeš žít a zemřeš jako krev mé krve, že pojedeš po mém boku, abys mne chránil před nebezpečím."
Aggo luk přijal se sklopenýma očima. "Nemohu ta slova říct. Jenom muž může vést khalasar nebo jmenovat koa."
"Rakharo," řekla Dany, odvracejíc se od jeho odmítnutí, "ty dostaneš velkýarakh, který byl mým svatebním darem, s jílcem a čepelí vykládanými zlatem. Tebe také jmenuji svým koem a žádám po tobě přísahu, že budeš žít a zemřeš jako krev mé krve, že pojedeš po mém boku, abys mne chránil před nebezpečím."
"Jsi khaleesi" řekl Rakharo, který si od ní vzal arakh. "Pojedu po tvém boku do Vaes Dothrak pod Matku hor a postarám se o tvoje bezpečí, dokud nedoraziš na svoje místo u stařen dosh khaleenu. Víc ti slíbit nemohu."
Přikývla, tak klidně, jako by jeho odpověď neslyšela, a otočila k poslednímu ze svých bojovníků. "Sere Jorahu Mormonte," řekla, "první a největší z mých rytířů. Nemám již žádný svatební dar, který bych ti dala, ale přísahám ti, že jednoho dne dostaneš z mých rukou meč, jaký svět ještě neviděl, ukutý v dračí výhni z valyrijská oceli. A po tobě také žádám přísahu."
"Máš ji, moje královno," řekl ser Jorah, který poklekl a položil svůj meč k jejím nohám. "Přísahám, že ti budu sloužit, poslouchat tě a zemřu pro tebe, bude-li to třeba."
"At přijde cokoli?"
"Aí přijde cokoli."
"Věřím tvé přísaze a slibuji ti, že nikdy nebudeš litovat, že jsi ji složil," Dany ho zvedla na nohy. Natáhla se na špičkách, aby dosáhla na jeho rty, něžně rytíře políbila a řekla: "Jsi první z mé Královské gardy."
Když vstupovala do stanu, cítila na sobě oči khalasaru. Dothrakové si mezi sebou tiše mumlali a dívali se na ni divnými postrannímí pohledy, koutky svých tmavých, mandlově tvarovaných očí. Dany si uvědomila, že ji považují za blázna. Možná jím byla. Brzy se to dozví. Když se ohlédnu zpět, jsem ztracená.
Když jí Irri pomáhala do vany, z horké lázně stoupala pára, ale Dany sebou neškubla ani nevykřikla. Měla horko ráda. Navozovalo jí pocit čistoty. Jhiqui vodu provoněla oleji, které našla na tržišti ve Vaes Dothrak; stoupající pára byla vlhká a voňavá. Doreah jí umyla vlasy a vykartáčovala je, rozčesala chumáče a spletence. Irri jí vydrhla záda. Dany zavřela oči a nechala se obklopit vůní a horkem. Cítila, jak teplo prostupuje rozbolavě-lostí mezi jejími stehny. Zachvěla se, když do ní vstoupilo, a její bolest a ztuhlost jako by se rozpustily. Vznášela se ve vodě.
Když byla čistá, její služebné jí pomohly z vany. Irri a Jhiqui ji vějíři ovanuly dosucha, zatímco Doreah jí kartáčovala vlasy, dokud jí po zádech nespadaly jako řeka tekutého stříbra. Navoněly ji kořenokvětkou a skořicí; dotek na každém zápěstí, za ušními lalůčky, na špičkách jejích mlékem těžkých prsů. A nakonec na jejím pohlaví. Dotek Irrina prstu, který jemně zajel mezi její pysky, byl lehký a chladný jako milencův polibek. Potom je Dany všechny poslala pryč, aby mohla připravit khala Droga na jeho poslední cestu do nočních krajin. Omyla jeho tělo, vykartáčovala a naolejovala mu vlasy. Naposledy jimi projížděla svými prsty a cítila jejich tíhu, vzpomínajíc na chvíli, kdy se jich dotkla poprvé, v jejich svatební noc. Jeho vlasy nikdy nebyly stříhané. Kolik mužů může zemřít s vlasy nikdy nastříhanými? Zabořila do nich obličej a vdechovala vůni olejů. Voněly jako tráva a teplá země, jako kouř a semeno a koně. Voněly jako Drogo. Odpust mi, slunce mého života, říkala v duchu. Odpust mi za všechno, co jsem udělala a co musím udělat. Zaplatila jsem cenu, moje hvězdo, ale byla příliš vysoká, příliš vysoká...
Dany mu zapletla vlasy, navlékla stříbrné prstence na jeho knír a zavěsila mu do vlasů jeho zvonečky, jeden po druhém. Tolik zvonečků, zlatých, stříbrných a bronzových. Zvonečky, aby ho jeho nepřátelé slyšeli přicházet a zeslábli strachem. Oblékla ho do jezdeckých kamaší a vysokých bot, kolem pasu mu zapnula opasek z těžkých zlatých a

stříbrných medailonů. Přes jeho zjizvenou hruď navlékla malovanou vestu, starou a vybledlou, tu, kterou měl Drogo nejraději ze všech. Pro sebe si vybrala volné kalhoty z písečného hedvábí, sandály, které se zavazovaly pod koleny a vestu stejnou, jako měl Drogo.
Slunce již zapadalo, když je zavolala, aby jeho tělo odnesli na hranici. Dothrakové se v tichosti dívali, když jej Jhogo a Aggo vynášeli ze stanu. Dany šla za nimi. Položili ho na jeho polštáře a hedvábí, hlavou směrem k Matce hor daleko na severovýchodě.
"Olej," poručila a oni přinesli džbány a rozlévali olej na hranici, smáčeli jím hedvábí, větvičky a otepi suché trávy, dokud se olej v loužičkách nestékal dole pod poleny a vzduch nebyl prosycen jeho vůní. "Přineste mi moje vejce," nařídila Dany svým služebným. Něco v jejím hlase je přimělo rozběhnout se.
Ser Jorah ji vzal za paži. "Moje královno, Drogo v nočních krajinách vejce potřebovat nebude. Raději je prodej v Ašaji. Prodáš jedno a budeme si moct koupit loď, která nás odveze zpátky do Svobodných měst. Prodej všechna a po celý život budeš bohatou ženou."
"Nedostala jsem je proto, abych je prodala," řekla mu Dany. Sama vyšplhala na hranici, aby vejce rozmístila kolem svého slunce a hvězd. Černé vedle jeho srdce, pod jeho paži. Zelené vedle jeho hlavy, s copem obtočeným kolem něho. Krémově zlaté mezi jeho nohy. Když ho naposledy políbila, Dany cítila sladkou chuť oleje na jeho rtech.
Když sestupovala dolů z hranice, všimla si, že Mirri Maz Duur ji pozoruje. "Jsi blázen," řekla boží žena ochraptělým hlasem.
"Jak daleko je od bláznovství k moudrosti?" zeptala se Dany. "Sere Jorahu, vezmi maegi a uvaž ji k hranici,"
"K... moje královno, ne, vyslyš mne..."
"Udělej, co ti říkám." Stále váhal, dokud nezaplál její hněv. "Přísahal jsi mi poslušnost, a(přijde cokoli. Rakharo, pomoz mu."
Boží žena nekřičela, když ji vlekli k Drogově hranici a přivazovali ji ke kůlu mezi jeho poklady. Dany sama nalila oheň ženě na hlavu. "Děkuji ti, Mirri Maz Duur," řekla, "za lekce, kterým jsi mne naučila."
"Neuslyšíš mne křičet," odpověděla Mirri, které kapal olej z vlasů a vsakoval se do oděvu.
"Uslyším," řekla Dany, "ale nejsou to tvoje výkřiky, co chci, jen tvůj život. Pamatuju si, co jsi mi řekla. Jenom smrt může zaplatit za život." Mirri Maz Duur otevřela ústa, ale neřekla nic. Když od ní ustoupila, Dany viděla, že pohrdání z černých očí maegi zmizelo; na jeho místě bylo něco, co možná bylo strachem. Pak už jim nezbývalo nic jiného než dívat se, jak slunce zapadá, a čekat na první hvězdu.
Když zemře pán koní. jeho kůň je zabit s ním, aby na něm mohl odjet do nočních krajin. Těla jsou spálena pod širým nebem a khal nasedne na svého divokého oře, aby zaujal svoje místo mezi hvězdami. Čím divočeji ten muž žil, tím jasněji bude jeho hvězda plápolat na obloze.
Jhogo to uviděl první. "Tam," řekl tichým hlasem. Dany se podívala a uviděla to, nízko na východě. První hvězdou byla kometa, červeně planoucí. Krvavě rudá; ohnivě rudá; dračí ocas. Nemohla by žádat o silnější znamení.
Dany vzala pochodeň z Aggovy ruky a strčila ji mezi polena. Olej vzplanul okamžitě, větve a suchá tráva o chvíli později. Drobné plamínky se rozběhly po dřevě jako rychlé rudé myšky, klouzaly po oleji a přeskakovaly z kůry na větev a na list. Zvedající se žár jí zavanul do obličeje, hebký a náhlý jako dech milence, ale během okamžiku byl příliš horký, než aby se dal vydržet. Dany ustoupila dozadu. Dřevo praskalo, hlasitěji a hlasitěji. Mirri Maz Duur začala pronikavým, nařikavým hlasem zpívat. Plameny se svíjely a tančily, honily se navzájem vzhůru po hranici. Soumrak se chvěl a vzduch sám, jako by se horkem měnil v tekutinu. Dany slyšela sykot a praskání polen. Plameny se přehnaly přes Mirri Maz Duur. Její píseň byla hlasitější, pronikavější... Pak se zajíkla, znovu a znovu, a její zpěv se proměnil v hrůzyplné kvílení, tenké, vysoké a plné agónie.
A pak už plameny dosáhly k jejímu Drogovi a byly všude kolem něho. Jeho šaty chytly plamenem a na okamžik byl khal oděn v chomáčcích vznášejícího se oranžového hedvábí a pramíncích vlnícího se kouře, šedivého a mastného. Dany rozevřela rty a zjistila, že zadržuje dech. Část jí chtěla jít za ním, jak se ser Jorah obával, vrhnout se do plamenů, prosit ho za odpuštění a vzít ho ještě jednou naposledy do sebe, v ohni rozpouštějícím maso z jejich kosti, dokud by navždy nesplynuli v jedno.
Cítila pach hořícího masa, nepříliš se lišící od koňského masa opékaného nad ohništěm. Hranice v prohlubujícím se soumraku burácela jako velké zvíře, přehlušovala slabší zvuk Mirri Maz Duurina nářku a vysílala dlouhé jazyky plamene, aby olizovaly břicho noci. Když kouř zesílil, Dothrakové začali couvat a rozkašlali se. Velké oranžové nápory plamene rozvíjely svoje praporce v ďábelském tanci, polena syčela a praskala, žhnoucí uhlíky se v kouři vznášely do oblohy a vylétaly do temnoty jako množství nově narozených světlušek. Horko bilo ve vzduchu velkými rudými křídly, zahánělo Dothraky pryč, odehnalo dokonce i Mormonta, ale Dany dál stála na místě. Byla krví draka a oheň byl jejím živlem.
Když udělala krok blíž k ohni, pomyslela si, že tuto pravdu vycítila již dávno, ale železný koš na uhlí nestačil. Plameny se svíjely před ní jako ženy, které tančily na její svatbě, vlnily se, zpívaly a mávaly svými žlutými, oranžovými a purpurovými závoji, hrozivé na pohled, a přesto tak půvabné, nádherné, oživlé žárem. Dany jim otevřela náruč, její pokožka zčervenala a začala se lesknout. Toto Je také sňatek, pomyslela si, Mirri Maz Duur utichla. Boží žena ji považovala za dítě, ale děti rostou a učí se.
Další krok a Dany cítila rozpálený písek na ploskách chodidel, dokonce i přes sandály. Pot stékal dolů po jejích stehnech, mezi jejími prsy a v potůčcích po jejích tvářích, tam, kde kdysi stékaly slzy. Ser Jorah za ní volal, ale na něm už nezáleželo, záleželo jenom na ohni. Plameny byly tak krásné, ta nejnádhernější věc, jakou kdy viděla, každý byl čarodějem oděným v róbě v barvách žluti, oranžové a šarlatu, s vlnícím se dlouhým kouřovým pláštěm. Viděla purpurové ohňové lvy a velké žluté hady a jednorožce z bledého modrého plamene; viděla ryby, lišky a monstra, vlky a jasně barevné ptáky a kvetoucí stromy a každý byl krásnější než ten, co viděla před ním. Viděla koně, velkého šedého

lva vykresleného v kouři, s vlající hřívou, která byla svatozáří modrého plamene. Ano, moje lásko, moje slunce a hvězdy, ano, teď nasedni, nasedni a jeď.
Její vesta na ní začala doutnat, ale Dany si ji pokrčením ramen svlékla a odhodila ji na zem. Malovaná vesta prudce chytla plamenem, zatímco Dany šla stále blíž k ohni, vystavujíc plameni svá nahá ňadra, z jejichž rudých, oteklých bradavek vytékaly pramínky mléka. Teď, pomyslela si, teď, a na okamžik před sebou zahlédla khala Droga sedícího na kouřovém hřebci, s planoucím bičem v ruce. Usmál se a bič se sykotem zapráskal dolů po hranici.
Slyšela prask, zvuk pukajícího kamene. Hranice ze dřeva, roští a trávy se začala sesouvat a bortit do sebe. Kousky hořícího dřeva klouzaly dolů k ní a Dany byla pokrytá popelem a uhlíky. A ještě něco začalo padat dolů, převalovalo se to a kutálelo, až to nakonec přistálo u jejích nohou; kus zaobleného kamene, bledého a protkaného zlatem, rozbitého a horkého. Svět se naplnil řevem a skrze burácení ohně Dany nejasně slyšela ječet ženy a křičet jejich děti v údivu.
Jenom smrt může zaplatit za život.
A pak se ozvalo druhé prask, hlasité a ostré jako zahřmění, kouř se rozhýbal a zavlnil se kolem ní, hranice se pohnula a polena explodovala, když se oheň dotkl jejich tajných srdcí. Slyšela rzání vystrašených koní a hlasy Dothraků pozvednuté ve výkřicích strachu a hrůzy, a sera Joraha volajícího její jméno a klejícího. Ne, chtěla na něho vykřiknout, ne, můj dobrý rytíři, neboj se o mne. Ten oheň je můj. Já jsem Daenerys za bouře zrozená, dcera draků, nevěsta draků, matka draků, copak to nevidíš? Copak NEVIDÍŠ? S výbuchem plamene a kouře, který sahal třicet stop vysoko do oblohy, se hranice zhroutila a sesypala se na zem kolem ní. Dany beze strachu kráčela směrem k ohnivému peklu, volala na svoje děti,
Třetí prask bylo hlasité a ostré, jako by se svět rozlomil vpůli.
Když oheft konečně odumřel a země vychladla natolik, aby se po ní dalo jít, ser Jorah Mormont ji našel mezi popelem, obklopenou zčernalými poleny, kousky žhavých uhlíků a ohořelých kostí muže, ženy a koně. Byla nahá, pokrytá sazemi, její šaty se změnily v popel, její krásné vlasy uhořely, ale jí se nic nestalo...
Krémově zlatý drak sál z jejího levého prsu, zelenobronzový z pravého. Pažemi si je tiskla k tělu. Černorudý drak jí halil ramena, jeho dlouhý vlnící se krk byl svinutý pod její bradou. Když uviděl sera Joraha, zvedl hlavu a pohlédl na něj očima rudýma jako uhlíky.
Rytíř beze slova padl na kolena. Muži jejího khasu přišli za ním. Jhogo byl první, kdo položil svůjarakh k jejím nohám. "Krvi mé krve," zamumlal a přitiskl obličej ke kouřící zemi, "Krvi mé krve," slyšela Agga v ozvěně. "Krvi mé krve," vykřikl Rakharo.
A za nimi přišly její služebné a pak ostatní, všichni Dothrakové, muži, ženy a děti, a Dany stačilo pohlédnout jim do očí a věděla, že teď jsou její. dnes a zítra a navždy, její. tak jako nikdy nebyli Drogovi.
Když Daenerys Targaryen vstala, černý drak zasyčel a z jeho tlamy a nozder se zvedl oblak kouře. Ostatní dva se odtrhli od jejích prsou a přidali svoje hlasy k volání. Průhledná křídla se rozvinula a zavířila vzduchem a poprvé po stovkách let noc ožila písní draků.
DODATEK

ROD BARATHEONŮ
Nejmladší z velkých rodů, zrozený během Dobyvačných válek. Traduje se, že jeho zakladatel, Orys Baratheon, byl nevlastním bratrem Aegona Draka. Orys získával jednu vojenskou hodnost za druhou, až se nakonec stal nejdivočejším z Aegonových vojevůdců. Když porazil a zabil Argilaka Arogantního, posledního Bouřlivého krále, Aegon mu za odměnu daroval Argilakův hrad, pozemky a dceru. Orys dívku pojal za manželku a přijal za svoje její praporec, tituly a slova jejího rodu. V erbu Baratheonů je korunovaný jelen, černý na zlatém poli. Jejich slova zní: Naseje zuřivost.
KRÁL ROBERT BARATHEON, první svého jména
jeho manželka, KRÁLOVNA CERSEI, z rodu Lannisterů
jejich děti:

PRINC JOFFREY, dědic Železného trůnu, dvanáctiletý
PRINCEZNA MYRCELLA, dívka ve věku osmi let
PRINC TOMMEN, chlapec ve věku sedmi let
- jeho bratři:
- STANNIS BARATHEON, lord Dračího kamene
jeho manželka, LADY SELYSE, z rodu Florentů
jejich dcera, SHIREEN, dívka ve věku devíti let RENLY BARATHEON, lord Bouřlivého konce-jeho malá rada:
VELMISTR PYCELLE
LORD PETYR BAELIŠ, zvaný MALÍČEK, správce pokladny
LORD STANNIS BARATHEON, mistr lodař
LORD RENLY BARATHEON, mistr práva
SER BARRISTAN ŠELMY, lord velitel Královské gardy
VARYS, eunuch, zvaný Pavouk, mistr našeptávačů
- jeho dvůr a vazalové:
- SER ILYN PAYNE, vykonavatel královy spravedlnosti, kat
SANDOR CLEGANE, zvaný Ohař, tělesný strážce princeJoffreyho
JANOŠ SLYNT, muž z lidu, velitel Městské hlídkyKrálova přístaviště

JALABHAR XHO, exilový princ z Letních ostrovů
MĚSÍČNÍ CHLAPEC, šašek a blázen
LANCEL a TYREK LANNISTEROVI, panoši krále,bratranci královny
SER ARON SANTAGAR, zbrojmistr
- jeho Královská garda:
SER BARRISTAN ŠELMY, lord velitel
SER JAIME LANNISTER, zvaný Králokat
SER BOROS BLOUNT
SER MERYN TRANT
SER ARYS OAKHEART
SER PRESTON GREENFIELD
SER MANDON MOORE
Nejvýznamnějšími rody, které odpřisáhly věrnost Bouřlivému konci, jsou: Selmyové, Wyldeové, Trantové, Penroseové, Errolo-vé, Estermontové, Tarthové, Swannové, Dondarrionové, Caro-nové.
Nejvýznamnějšími rody, které odpřisáhly věrnost Dračímu kameni, jsou: Celtigarové, Velaryonové, Seaworthové, Bar Em-monové a Sunglassové.

ROD STARKŮ
Předky rodu Starků byli Brandon Stavitel a prastaří králové zimy. Po tisíce let vládli ze Zimohradu jako králové severu, dokud se Torrhen Stark, Král, který poklekl, nerozhodl odpřisáhnout věrnost Aegonu Drakovi, místo aby se s ním utkal v bitvě. Jejich erbem je šedý zlovlk na sněhově bílém poli. Slova Starků zní: Zima se blíží.
EDDARD STARK, lord Zimohradu, strážce severu
jeho manželka, LADY CATELYN, z rodu Tullyů
jejich děti:

ROBB, dědic Zimohradu, čtrnáctiletý
SANSA, starší dcera, jedenáctiletá
ARYA, mladší dcera, devítiletá
BRANDON, zvaný Bran, sedmiletý
RICKON, tříletý chlapec
jeho nevlastní syn, JON SNÍH, dědic Železných ostrovů
- jeho sourozenci:
{BRANDON}, jeho starší bratr, zavražděn na příkazAeryse II. Targaryena
{LYANNA}, jeho mladší sestra, zemřela v horách Dorne
BENJEN, jeho mladší bratr, příslušník Noční hlídky - jeho služebnictvo:
MISTR LUWIN, rádce, léčitel a učitel
VAYON POOLE, majordomus Zimohradu
JEYNE, jeho dcera, Sansina nejbližší přítelkyně
JORY CASSEL, kapitán stráží
HALLIS MOLLEN, DESMOND, JACKS, PORTHER, QUENT,ALYN, TOMARD, VARLY, HEWARD, CAYN, WYL, muži stráže
SER RODRIK CASSEL, zbrojmistr, Joryho strýc
BETH, jeho malá dcera
SEPTA MORDANE, učitelka dcer lorda Eddarda
SEPTON CHAYLE, správce hradního septa a knihovny
HULLEN, vrchní podkoní
jeho syn HARWIN, strážný
JOSETH, štolba a cvičitel koní
FARLEN, vrchní psovod
STARÁ CHŮVA, vypravěčka příběhů, kdysi kojná
HODOR, její vnuk, slabomyslný koňský pacholek
GAGE, kuchař
MIKKEN, kovář a zbrojíř
- jeho nejvýznamnější vazalové:
SER HELMAN TALLHART
RICKARD KARSTARK, lord Karské bašty
ROOSE BOLTON, lord Hrůzova
JON UMBER, zvaný Velký Jon
GALBART a ROBETT GLOVEROVI
WYMAN MANDERLY, lord Bílého přístavu
MAEGE MORMONT, lady Medvědího ostrova
Nejvýznamnějšími rody, které odpřisáhly věrnost Zimohradu, jsou: Karstarkové, Umberové, Flintové, Mormontové, Hornwoo-dové, Cerwynové, Reedové, Manderlyové, Gloverové, Tallhartové, Boltonové.

ROD LANNISTERŮ
V žilách světlovlasých, vysokých a pohledných Lannisterů proudí krev andalských dobrodruhů, kteří založili mocné království v západních kopcích a údolích. V ženské linii rodu se chlubí potomstvem Lanna Chytrého, legendárního šprýmaře z Věku hrdinů. Zlato Casterlyovy skály a Zlatého zubu je učinily nejbohatším z velkých rodů. Jejich erbem je zlatý lev na purpurovém poli. Slova Lannisterů zní: Slyšte mne řvát!
TYWIN LANNISTER, lord Casterlyovy skály, strážce západu, obránce Lannisportu,
- jeho manželka, {LADY JOANNA}, sestřenice, zemřela na porodním loži
- jeho děti:
SER JAIME, zvaný Králokat, dědic Casterlyovy skály,dvojče královny Cersei
KRÁLOVNA CERSEI,
manželka krále Roberta I. Baratheona, dvojče Jaimeho
- TYRION, zvaný Skřet, trpaslík
- jeho sourozenci:
- SER KEVAN, jeho nejstarší bratr,
jeho manželka, DORNA, z rodu Swyftů jeho nejstarší syn, LANCEL, panoš králův
jejich synové dvojčata, WILLEM a MARTYN
jejich malá dcera JANEI
- GENNA, jeho sestra, provdaná za Emmona Freye
jejich syn, SER CLEOS FREY
jejich syn, TION FREY, panoš
- {SER TYGETT}, jeho druhý bratr, zemřel na neštovice
jeho vdova, DARLESSA, z rodu Marbrandů
jejich syn, TYREK, panoš králův
- {GERION}, jeho nejmladší bratr, ztracen na moři
- jeho nevlastní dcera, JOY, desetiletá dívka
- jejich bratranec, SER STAFFORD LANNISTER, bratrzesnulé lady Joanny
jeho dcery, CERENNA a MYRIELLE
jeho syn, SER DÁVEN LANNISTER

jeho poradce, MISTR CREYLEN
jeho hlavní rytíři a vazalové:

LORD LEO LEFFORD
SER ADDAM MARBRAND
SER GREGOR CLEGANE, Hora, která jede
SER HARYS SWYFT, sňatkem syn sera Kevana
LORD ANDROS BRAX
SER FORLEY PRESTER
SER AMORY LORCH
VARGO HOAT, žoldnéř ze Svobodných měst Qohoru
Nejvýznamnějšími rody, které odpřisáhly věrnost Casterlyově skále, jsou: Paynové, Swyftové, Marbrandové, Lyddenové, Ba-nefortové, Leffordové, Crakehallové, Serrettové, Broomové, Cleganové, Presterové a Westerlingové.

ROD ARRYNŮ
Arrynové jsou potomky králů Hory a Údolí, jedna z nejstarších a nejčistších linií andalské šlechty. Jejich erbem je měsíc a sokol, bílí na nebesky modrém poli. Slova Arrynů zní: Tak vysoko, jako čestné.
{JON ARRYN}, lord Orlího hnízda, obránce Údolí, strážce východu, pobočník krále, nedávno zesnulý
jeho první manželka, {LADY JEYNE, z rodu Royceů},zemřela na porodním loži, její dcera se narodila mrtvá
jeho druhá žena, {LADY ROWENA, z rodu Arrynů},jeho sestřenice, zemřela na zimnici, bezdětná
jeho třetí žena a vdova, LADY LYSA, z rodu Tullyů

jejich syn:
ROBERT ARRYN, neduživý chlapec ve věku šesti let,nyní lord Orlího hnízda a obránce Údolí
- jejich vazalové a služebnictvo:
MISTR COLEMON, rádce, léčitel a učitel
SER VARDIS EGEN, kapitán stráží
SER BRYNDEN TULLY, zvaný Černá ryba, Rytíř bránya strýc lady Lysy
LORD NESTOR ROYCE, nejvyšší správce Údolí SER ALBAR ROYCE, jeho syn
MYA STONE, dívka bastard v jeho službách
LORD EON HUNTER, nápadník lady Lysy
SER LYN CORBRAY, nápadník lady Lysy
MYCHEL REDFORT, jeho panoš
LADY ANYA WAYNWOOD, vdova
SER MORTON WAYNWOOD, její syn, nápadník lady Lysy

SER DONNEL WAYNWOOD, její syn
MORD, brutální žalářník
Nejvýznamnějšími rody, které odpřisáhly věrnost Orlímu hnízdu, jsou: Royceové, Baelišové, Egenové, Waynwoodové, Hunterové, Redfortové, Corbrayové, Belmorové, Melcolmové a Hersyové.

ROD TULLYŮ
Tullyové nikdy nevládli jako králové, třebaže již tisíc let vlastní úrodné pozemky a mocný hrad v Řekotočí, Během Dobyvačných válek poříčí patřilo Harrenov! Černému, králi Ostrovů. Harrenův děd, král Harwyn Tvrdá ruka, získal Trojzubec od Arreka Bouřlivého krále, jehož předkové před třemi sty lety dobyli celé území až k Šíji a zabili posledního ze starých říčních králů. Domýšlivý a krvavý tyran, Harren Černý, byl pramálo milován těmi, kterým vládl, a mnozí z říčních lordů od něj uprchlí, aby se připojili k Aegonově armádě. První mezi nimi byl Edmyn Tully z Řekotočí. Když Harren a jeho rod zahynuli při požáru Harrenova, Aegon odměnil rod Tullyů tím, že lordu Edmynovi daroval území kolem Trojzubce a požádal ostatní říční lordy, aby mu odpřisáhli věrnost. Erbem Tullyů je vymrštěný pstruh, stříbrný na poli zvlněné modři a červeně. Slova Tullyů zní: Rodina, povinnost, čest.
HOSIER TULLY, lord Řekotočí
jeho manželka, {LADY MINISA, z rodu Whentů}, zemřelana porodním loži
jejich děti
- CATELYN, starší dcera, provdaná za lorda Eddarda Starka LYSA, mladší dcera, provdaná za lorda Jona Arryna
SER EDMURE, dědic Řekotočí

jeho bratr, SER BRYNDEN, zvaný Černá ryba
jeho služebnictvo:

MISTR VYMAŇ, rádce, léčitel a učitel
SER DESMOND GRELL, zbrojmistr
SER ROBIN RYGER, kapitán stráží
UTHERYDES WAYN, majordomus Řekotočí
- jeho rytíři a vazalové:
JASON MALLISTER, lord Mořské stráže
PATREK MALLISTER, jeho syn a dědic
WALDER FREY, lord Přechodu
- jeho nesčetní synové, vnuci a bastardi:
JONOS BRACKEN, lord Kamenného plotu
TYTOS BLACKWOOD, lord Havraního stromu
SER RAYMUN DARRY
SER KARYL VANCE
SER MARQ PIPER
ŠELLA WHENT, lady Harrenova
SER WILLIS WODE, rytíř v jejích službách
Mezi méně významné rody, které odpřisáhly věrnost Tullyům, patří: Darryové, Freyové, Mallisterové, Brackenové, Blackwoo-dové, Whentové, Rygerové, Piperové, Vanceové.

ROD TYRELIŮ
Tyrellové povstali k moci jako majordomové králů Roviny, jejichž území zahrnovalo úrodné planiny na jihovýchod od Dorn-ských blat a Černovodého proudu až ke břehům Moře zapadajícího slunce. Tvrdí, že skrze ženskou linii pocházejí z Gartha Zelenorukého, zahradního krále Prvních lidí, který nosil korunu z révového listí a květin a přiměl zemi rozkvést. Když král Mern, poslední ze staré dynastie, zahynul na Ohnivém poli, jeho majordomus Harlen Tyrrel odevzdal Vysokou zahradu Aegonu Targaryenovi, kterému odpřisáhl věrnost. Aegon mu daroval hrad a území nad Rovinou. Erbem Tyrellů je zlatá růže na trávově zeleném poli. Jejich slova zní: Rosteme do síly.
MACE TYRELL, lord Vysoké zahrady, strážce jihu, obránce Mokřad, nejvyšší vojenský velitel Roviny
jeho manželka, LADY ALERIE, z rodu Hightowerůze Starého města
jejich děti:

W1LLAS, jejich nejstarší syn, dědic Vysoké zahrady
SER GARLAN, zvaný Galantní, jejich druhý syn
SER LORAS, Rytíř květin, jejich nejmladší syn
MARGAĚRY, jejich dcera, čtrnáctiletá dívka jeho ovdovělá matka, LADY OLENNA z rodu Redwynů,zvaná Královna trnů
jeho sestry:

MINA, provdaná za lorda Paxtera Redwyna
JANNA, provdaná za sera Jona Fossowaye
- jeho strýcové:
GARTH, zvaný Drsný, lord senešal Vysoké zahrady

jeho nevlastní synové, GARSE a GARRETT FLOWERSOVI
SER MORYN, lord velitel Městské hlídky Starého města
MISTR GORMON, učenec Citadely-jeho služebnictvo:
MISTR LOMYS, rádce, léčitel, učitel
ICON VYRWEL, kapitán stráže
SER VORTIMER CRANE, zbrojmistr
- jeho rytíři a vazalové:
- PAXTER REDWYNE, lord Stromoviny
jeho manželka, LADY MINA z rodu Tyrellů
jejich děti:

SER HORAS, urážlivě přezdívaný Hrůzák,dvojče Hobbera
SER HOBBER, urážlivě přežívaný Slinták,dvojče Horase
DESMERA, patnáctiletá dívka
- RANDYLL TARLY, lord Parožnatého vrchu
SAMWELL, jeho starší syn, příslušník Noční hlídky
DICKON, jeho mladší syn, dědic Parožnatého vrchu

ARWYN OAKHEART, lady Starého dubu
MATHIS ROWAN, lord Zlatého háje

LEYTON HIGHTOWER, mluvčí Starého města,lord Přístavu
SER JON FOSSOWAY
Hlavními rody, které odpřisáhly věrnost Vysoké zahradě, jsou: Vyrwelové, Florentové, Oakheartové, Hightowerové, Cra-neové, Tarlyové, Redwynové, Rowanové, Fossowayové a Mullendorové.

ROD GREYJOYU
Greyjoyové ze Štítu tvrdí, že jsou potomky Velkého krále z Věku hrdinů. Legendy praví, že Velký král vládl nejenom západním ostrovům, ale také moři samotnému, a za manželku pojal mořskou pannu.
Po tisíce let byli piráti z Železných ostrovů - zvaní těmi, jež přepadali, "železní muži" - postrachem moří, kteří se plavili až do takových dálek jako přístav Ibben a Letní ostrovy. Vychloubali se svojí udatností v boji a svými posvátnými právy. Každý ostrov měl svého vlastního "solného krále" a "kamenného krále". Z jejich řad byl volen Nejvyšší král, dokud král Urron neučinil trůn dědičným tím, že nechal povraždit ostatní krále, když se sešli k volbě nového panovníka. Urronova vlastní dynastie vyhynula o tisíc let později, když se přes ostrovy přehnali An-dalové. Greyjoyové, stejně jako ostatní ostrovní lordové, vzájemně uzavírali sňatky s dobyvateli.
Železní králové rozšířili svoji vládu daleko za ostrovy samotné, vytesávali království z pevniny ohněm a mečem. Král Oho-red se mohl pravdivě vychloubat tím, že jeho slovo vládlo, "kdekoli lidé cítili slanou vodu nebo slyšeli šumění vln". V pozdějších staletích Ohoredovi potomci přišli o Stromovinu, Staré město, Medvědí ostrov a hodně ze západního pobřeží. Pak nastaly Dobyvačné války a všem zemím mezi horami, od Šíje až k Černovodému proudu, začal vládnout král Harren Černý. Když Harren a jeho synové zahynuli při pádu Harrenova, Aegon Targaryen daroval říční krajiny rodu Tullyů a přeživším lordům Železných ostrovů dovolil oživit starý zvyk a vybrat si, kdo jim bude vládnout. Zvolili si lorda Vickona Greyjoye ze Štítu.
Erbem Greyjoyů je zlatá krakatice na černém poli. Jejich slova zní: My nesijeme.
BALON GREYJOY, lord Železných ostrovů, solný a kamenný král, syn Mořského větru, lord žnec Štítu - jeho manželka, LADY ALANNYS, z rodu Harlawů -jejich děti:
{RODRIK}, jejich nejstarší syn, zabit v Mořské strážiběhem Greyjoyovy rebelie
{MARON}, jejich druhý syn, zabit na hradbách Štítuběhem Greyjoyovy rebelie,
ASA, jejich dcera, kapitánka Černého větru
THEON, jejich jediný přeživší syn, dědic Štítu, svěřeneclorda Eddarda Starka
- eho bratři:
EURON, zvaný Havraní oko, kapitán Tichosti, psanec,pirát a nájezdník
VICTARION, lord kapitán Železné flotily
AERON, zvaný Mokrý vlas, kněz Potopeného boha
Mezi méně významné rody, které odpřisáhly věrnost Štítu, patří: Harlawové, Stonehousové, Merlynové, Sunderlyové, Bot-leyové, Tawneyové, Wynchové, Goodbrotherové.

ROD MARTELŮ
Nymeria, válečnická královna Rhoynů, přivedla svých deset tisíc lodí ke břehům Dorne na nejjižnějším konci Sedmi království a vzala si za manžela lorda Morseho Martella. S její pomocí porazil své nepřátele a začal vládnout celému Dorne. Rhoynský vliv je zde stále silně patrný. Dornští panovníci sami sebe nazývají spíš "princi" než "králi". Podle dornského zákona pozemky a tituly přecházejí na nejstarší dítě, nikoli na nejstaršího mužského potomka. Dorne, jako jediné ze Sedmi království, nikdy nebylo dobito Aegonem Drakem. K říši bylo nastálo připojeno až o dvě stě let později, a to sňatkem a dohodou, nikoli mečem. Mírovým způsobem se králi Daeronovi II. podařilo to, co nedokázali válečníci, když se oženil s dornskou princeznou Myriah a svou vlastní sestru dal za manželku vládnoucímu princi z

Dorne. V erbu Martellů je rudé slunce probodnuté zlatým oštěpem. Jejich slova zní: Neskláněni, nepokořeni, nezlomeni.
DORAN NYMEROS MARTELL, lord Slunečního oštěpu, princ Dorne
jeho manželka, MELLARIO, ze Svobodného města Norvosu
jejich děti:
PRINCEZNA AR1ANNE, jejich nejstarší dcera, dědičkaSlunečního oštěpu PRINC QUENTYN, jejich starší syn
PRINC TRYSTANE, jejich mladší syn

jeho sourozenci:
jeho sestra, {PRINCEZNA ELIA}, provdaná za princeRhaegara Targaryena, zavražděna během plenění Královapřístaviště
jejich děti:

{PRINCEZNA RHAENYS}, malé děvče, zabita běhemplenění Králova přístaviště
{PRINC AEGON}, miminko, zabit během plenění Královapřístaviště

jeho bratr, PRINC OBERYN, Rudá Zmije
jeho služebnictvo:

AREO HOTAH, norvoský žoldnéř, kapitán stráží
MISTR CALEOTTE, rádce, léčitel, učitel
- jeho rytíři a vazalové:
EDRIC DAYNE, lord Hvězdopadu
Mezi hlavní rody, které odpřisáhly věrnost Slunečnímu oštěpu, patří: Jordaynové, Santagarové, Allyrionové, Tolandové, Yron-woodové, Wylové, Fowlerové a Dayneové.

Stará dynastie
ROD TARGARYENŮ
Targaryenové jsou krví draka, potomky urozených lordů z prastaré Svobodné državy Valyrie, jejichž odkaz se zviditelňoval zarážející (někteří říkají až nelidskou) krásou, se světle či tmavě fialovýma nebo indigovýma očima a stříbrozlatými nebo platinově bílými vlasy.
Předkové Aegona Draka unikli zkáze Valyrie a chaosu a vraždění, jež následovaly, aby se posléze usadili v Dračím kameni, na skalnatém ostrově v úzkém moři. Odtamtud se Aegon a jeho sestry Visenya a Rhaenys na lodích plavili dobývat Sedm království. Aby zachoval královskou krev a uchoval čistotu rodové linie, rod Targaryenů se často řídil valyrijským zvykem, podle kterého se bratr ženil se sestrou. Aegon sám pojal za manželky obě svoje sestry a s každou zplodil syny. V erbu Targaryenů je tříhlavý drak, rudý na černém poli, znázorňující Aegona a jeho dvě sestry. Slova Targaryenů zní: Oheň a krev.
TARGARYENŠTÍ PANOVNÍCI
datováno podle let po Aegonové vylodění

1-37	Aegon I.	Aegon Dobyvatel, Aegon Drak 37-42 Aenys I. syn Aegona a Rhaenys
42-48	Maegor I.	Maegor Krutý, syn Aegona a Visenye
48-103	Jaehaerys I.	Starý král. Smírce, Aenysův syn
103-129	Viserys I.	vnuk Jaehaeryse
129-131	Aegon II.	nejstarší syn Viseryse [S nástupem Aegona II. na trůn nesouhlasila jeho sestra Rhaenyra, o rok starší než on. Oba zahynuli ve válce, kterou vedli mezi sebou, zpěváky nazývané Válka draků.]
131-157	Aegon III.	Drakozhouba, Rhaenyrin syn [Během vlády Aegona lil. zahynul poslední z targaryenských draků.]
157-161	Daeron l.	Mladý král. Chlapecký král, nejstarší syn Aegona III. [Daeron dobyl Dorne, ale nebyl schopen udržet ho a zemřel mlád.]
161-171	Baelor I.	Milovaný, Požehnaný, septon a král, druhý syn Aegona lil.
171-172	Viserys II.	čtvrtý syn Aegona lil.
172-184	Aegon IV.	Hanebný, nejstarší syn Viseryse [Jeho mladší bratr, princ Aemon Dračí rytíř, byl oblíbencem a někteří říkají, že i milencem královny Naerys.]
184-209	Daeron II.	syn královny Naerys, od Aegona nebo Aemona [Daeron k říši připojil Dorne sňatkem s dornskou princeznou Myriah.]
209-221	Aerys I.	druhý syn Daerona II. (nezanechal dědice)
221-233	Maekar I.	čtvrtý syn Daerona II.
233-259 259-262	Aegon V. Jaehaerys II.	Nevhodný, Maekarův čtvrtý syn druhý syn Aegona Nevhodného
262-283	Aerys II.	Šílený král, jediný syn Jaehaeryse

Rod dračích králů končí svržením Aeryse II. z trůnu a vraždou jeho i jeho dědice, korunního prince Rhaegara Targaryena, který byl zabit Robertem Baratheonem na Trojzubci.
POSLEDNÍ TARGARYENOVÉ
{KRÁL AERYS TARGARYEN}, druhý svého jména, zabit Jaimem Lannisterem během plenění Králova přístaviště

jeho sestra a manželka, {KRÁLOVNA RHAELLA}, z roduTargaryenů, zemřela na porodním loži v Dračím kameni
jejich děti:
- {PRINC RHAEGAR}, dědic Železného trůnu,zabit Robertem Baratheonem na Trojzubci
jeho manželka, {PRINCEZNA ELIA}, z rodu Martellů,zabita během plenění Králova přístaviště
jejich děti:

{PRINCEZNA RHAENYS}, malé děvče, zabito běhemplenění Králova přístaviště
{PRINC AEGON}, nemluvně, zabito během pleněníKrálova přístaviště

PRINC VISERYS, nazývající sám sebe Viserysem, třetímsvého jména, pánem Sedmi království, zvaný Žebráckýkrál
PRINCEZNA DAENERYS, zvaná Daenerys za bouřezrozená, třináctiletá dívka
PODĚKOVÁNÍ
Říká se, že ďábel je v detailech.
Kniha tohoto rozsahu má hodně svých ďáblů a kterýkoli z nich vás může kousnout, nedáte-li si pozor. Naštěstí znám spoustu andělů.
Moje diky a uznání tudíž patří všem dobrým lidem, kteří mi laskavě propůjčili svoje uši a svoje znalosti (a v některých případech i svoje knihy), takže jsem byl schopen všechny ty drobné detaily uspořádat tak, jak mají být - Sageovi Walkerovi, Martinu Wrightovi, Melindě Snodgrassové, Carlu Keimovi, Bruceovi Baughovi, Timovl O'Brienovi, Rogerovi Zelaznymu, Jane Linds-koldové, Lauře J. Mixonové a samozřejmě Parris.
Můj zvláštní dík náleží Jennifer Hersheyové, za práci daleko přesahující její povinnosti...